

Universitätsbibliothek Wuppertal

Totius Latinitatis lexicon

secundum tertiam editionem, ..., correctum et auctum labore variorum

Forcellini, Egidio

Schneebergae, 1831

G

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1620](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1620)

Die. 1, 19. Irrideamus haruspices: vanos, futiles esse dicamus. Id. N. D. 1, 8. Fuitiles commenticis et sententis. Id. Fin. 3, 11. Quis non odit sordidos, vanos, leves, futiles? Id. Tusc. 4, 17. Nec alacritate futili gestiis deliquerat. Gell. 13, 24. med. Est hoc inane admodum et futile. Id. 4, 8. Competitores imbelles et futiles. Et 1, 15. Leves, et futiles, et importuni locutores. Enn. ap. Non. 11, 16. Severiter suspicionem ferre falsam, futillum est. P. Ponitur et pro inutili, supervacuo, et nullius pretii ac momenti. Phaedr. 5, 2. Nunc conde ferrum, et linguam pariter futilem. Gell. 16, 12. Res futiles et frivolae. Plin. 33, 2, 8. Futili paene de causa. P. Item pro vano, irrito. Sil. 15, 794. Haec Nero, et intorquet jaculum: nec futiliis ictus. Nam latere extremo cuspidis librata resedit.

FUTILITAS, atis, f. *φύλαξις*, vanitas, levitas, inutilitas. Cic. N. D. 2, 28. Et plena sunt futilitatis, summaque levitatis. [*Heind. e codd. scripsit *scurrilitatis*, improbande Orell.]

FUTILITER, adv. vane, inutiliter, frustra. Ap. Ap. Apol. post princip. Futiliter blaterata. Adde Non. 11, 39.

FUTIO, is, a quo *effutio*, agnoscitur a Prisc. 4, 631. sed nullo firmatur auctore.

FUTO, as, a. i. *Festus*: Futare, arguere est: unde et confutare. Sed Cato hoc pro *saepius fuisse* posuit.

FUTUM, i, n. vas aquarium, quo in triclinio allatam aquam infundebant. V. NANUS et FULLE, is.

FUTUO, is, ui, utum, a. 3. *φύω*, Veneri operam do: a *φύω*, planto. Catull. 97, 9. Hic futuit multas. Mart. 10, 81. Cum duo venissent ad Phillida mane fututum. Id. 9, 3. Ducitur adductus, te futuente, cliens.

FUTURUS, a, um, part. verbi *sum*, ab antiquo *fu*, *ῥοφεινός*, qui erit, qui venturus est. Cic. N. D. 2, 4. f. Signa ostenduntur a Diis rerum futurarum. Id. Off. 2, 9. Futura prospicere. Virg. A. 4, 508. haud ignara futuri. Colum. 11, 1. Docendus, et multis prius experimentis inspiciendus erit, futurus villicus, h. e. qui debet, uti volet esse villicus. Liv. 6, 12. med. Si quid Di, vatesque in futurum vident.

FUTUTIO, onis, f. actus futuendi. Catull. 32, 7. et Mart. 1, 107.

FUTUTOR, oris, m. qui futuit. Mart. 1, 92. et 7, 30.

FUTUTRIX, icis, f. quae quasi futuit, vel fututionem imitatur. Mart. 11, 22. Fututrix manus. Id. ib. 61. lingua.

FUTUTUS, a, um, part. a futuo. Ap. Mart. 3, 87. et saepe alias.

FUVI pro *fui*, V. in FUAM.

G

G Septima Latinorum littera, una ex mutis, cognata est litterae C, a qua originem habet. *No-va consonans dicitur a Diom. 2, 417.*, quia multo tempore Latini ea caruerunt, C litteram ejus loco adhibentes, sed duplici potestate, scilicet in quibusdam vocibus, ut C nunc habet, in aliis ut G. [*Hinc in inser. *Drill. macestratus* pro *magistratus*, *lectiones* pro *legiones*. Sic confunduntur etiam in edd. g et c. V. Spald. ad Quint. 10, 1, 4. et ib. 3, 17.] Tandem post quingentos fere annos ab U. C. Spurius quidam Carvilius, ut est ap. *Plutarch. de Quaest. Rom. n. 54.* parvo apice inferius litterae C adjecto in iis vocibus, quae G sonum habebant, eam in Latium invexit. Remansit tamen in quibusdam vocibus, ut in *Cajus*, *Cnaeus*, licet per G efferantur, ut suo loco dictum est. Plura haec de re *Noris* in *Cenotaph. Pis. dissert. 4, c. 5.* P Aliquando pro N. scripta fuit, ut *agulus*, *agens*, *agguilla*, *iggerunt*, ut ex *Varrone* docet *Prisc. 1, 556.* [*P. In notis signif. *G. Gajus*. V. inser. ap. *Orell. 467.* 1660. et al. — *Galliarum*, v. ap. *eund. 459.* ibique doctiss. hujus inscriptionis interpretationem *Hagenb. — Gallica. 441. — Gemina. 1214.* *Grata. 5057. — Genio. 4878. — Germania. 1767.*]

GA

GAÄ, ae, m. cogn. R., quod fortasse est a *γᾶ*, Dorice pro *γῆ*, terra. *Inscr. ap. Fabr. p. 2, n. 2. A. Memmius Gaa.* Alia ap. *Viscont. Mus. Pio-Clem. T. 1, p. 73. T. Coccejus Gaa. F.*

GABA, ae, f. opp. Galilaeae, quod *Gabe* audit *Plin. 5, 18.* et *Gabba. 12, 17.* In Syria ponere videtur *Plin. B. A.*

GABALA, ae, f. opp. Seleucidis vel Antiochiae, prope Laodiceam. *Anton. Itin. Gabala, orum, n. plur.* audit *Plin. 12, 25.* et *Gabale, es, ib. 5, 21.* Ta *Fabala* est *Straboni. B. A.*

GABALE, es, v. v. praec.

GABALICUS, a, um, et

GABALITÄNUS, a, um, adj. ad Gabalos pertinens, Galliae Aquitanicae populos, quorum mentio est ap. *Caes. B. G. 7, 6.* et 65. *Gabalicus* pagus ap. *Plin. 11, 42, 97.*, et *Gabalitana* civitas ap. *Sidon. ep. 5, 13.* est eorum urbs primaria, quae nunc *Gevaudan*, olim *Gabalum*, et *Andericum*. P *Gabalitani, orum* sunt illius regionis incolae ap. *Sidon. l. c. et ep. 7, 6. med. F.]*

GABALIUM, ii, n. genus plantae aromaticae apud Arabes. *Plin. 12, 21, 45.*

GABALUS, i, m. *σταυρός*, crux, sive patibulum: [est ab Hebr. גָּבַל *gabäl*, terminavit; etenim palus, qui olim pro cruce habitus est, terminus etiam fuit: et Graecis ὄρος est mons, ὄρος vero terminus. F.] *Varr. ap. Non. 2, 373.* Nos barbari, quod nocentes in gabalum suffugimus homines, vos non barbari, quod noxios absolvitis? P *Gabalus* etiam dicitur homo sceleratus, et cruce dignus. *Macrinus Imp. ap. Capitol. in ejus Vita 11.* *Qualis Latinus gabalus iste fuit.*

GABAONITICUS, a, um, adj. ad Gabaonitas pertinens, qui sunt incolae Gabaon, urbis Palaestinae in Tribu Beniamin. *Sidon. ep. 9, 8.* Ut agminibus vestris famulaturi, vel sub Gabaoniticis servitutis occasione jungamur. V. *Biblia Jos. 9, 17.*

GABATAE, arum, f. plur. γάβαρα, vasa concava, eduliis, pulmentariisque apta: a *cavus*, quasi *cavatae*, non a voce Graeca allata, quia hanc posteriores Graeci a Romanis acceperunt, uti censet *Voss. in Etym. Mart. 7, 48.* Transcurrunt gabatae, volante lance. *Id. 11, 31.* Sic implet gabatas, paropsidasque.

***GABAZA**, regio Scythiae, ultra mare Caspium, vel in Sogdiana. *Curt. 8, 4. in. B. A.*

GABBARAE vel *Gabbares*, cadavera apud Aegyptios pollinctorum arte delibuta, arefacta, et a corruptione immunia, *Mumien*, teste *August. serm. 120.* de divers. 12. Sed vox exotica est, et minime Latina: et praeterea in MSS. *Augustini* eo loco deest. P *Gabbarus* in *Gloss. Isid.* exponitur insuludus, barbarus. Sed hoc item barbarum est. P **V. Aringhi Rom. Subterr. P. et 1, 2. Kirchmann. de Fun. Rom. 1, 8. et Salmas. ad Solin. p. 744 et 850.* Origo videtur *קבר*, *sepulcrum. B. A.*

***GABELLUS**, i, fluvius Italiae, in Gallia cispadana, circa Mutinam, in Padum influens. *Plin. 3, 16.* Hodie est *Secchia. B. A.*

[GABENI, orum, m. plur. incolae urbis Gabae in regione Trachontide, in cuius nummis apud Eckhel. D. N. V. T. 3. p. 344. TABINEN. Plin. 5, 43, 19. Inde Cyrrhestice habet Cyrrhum, Gazatas, Gindarenos, Gabenos. F.]

GABIENSIS, e, adj. ad Gabios pertinens, ut *Gabiensis* ager, *Plin. 2, 94, 96.* **Al. leg. Gabinensis. B. A.*

GABIU, orum, m. plur. Col. et urbs olim Latii, in via Praenestina, media inter Romam ad Occ. et Praeneste ad Or. ad XII. M. P., ubi nunc *Campo Gabio*. Conditus fuit a Siculis, idest a Galaetis, et Bio fratribus, ut *Solin. 2.* tradit. Qua arte eos Tarquinius Superbus subegerit, narrat *Liv. 1, 53. et 54.*

GABINIÄNUS, a, um, adj. ad Gabinium pertinens, quod est nomen propr. civis R., ut *Gabiniani milites* ap. *Val. Max. 4, 1. n. 15.* [et *Gabiniana* via in *Inscr. ap. Spon. Miscell. antiq. p. 179.* Ti. Caesar Divi Augusti F. Augustus Imp. viam Gabiniänam ab Salonis Andetrium aperuit, et munit per legionem VII. h. e. da *Salona a Clissa. F.]*

GABINIUS, a, um, adj. Gabiniänus, ut *Gabinia* lex, *Cic. Leg. 3, 16.* et alibi. Haec lata fuit a Q. Gabinio trib. pleb., Pisone et Popilio Coss. circa A. U. DCXIV., ut comitiis, quibus magistratus creabantur, populus non voce, sed tabella suffragium ferret. Aliae fuerunt Gabinae leges de nocturnis coetibus, de bello piratarum, etc. V. *Hotoman. de Legib. Rom. et Pittisc. in Lex.*

GABINUS et *Gabinüs*, a, um, adj. ad Gabios pertinens, ut *Gabina* urbs, *Ob. Fast. 2, 709.* *Gabina Juno*, h. e. quae Gabiis colebatur, *Virg. A. 7, 682.* Haec *Gabina* dicitur in *Inscr. ap. Grut. 1069, 1.*, si genuina haec lectio habenda est. *Gabina* vicinitas, *Cic. Planc. 9.* *Gabina* res, *Liv. 1, 54.* P *Gabini, orum*, ejus urbis incolae, *Id. ib. P. De Gabino cinctu V. CINCTUS*, us. P *Gabina* via, eadem ac Praenestina, Roma Gabios ferebat, incipiens olim a porta Exquilina, deinde a Praenestina. Memoratur a *Liv. 2, 11, 3, 6. et 5, 49.* *Inscr. ap. Grut. 150, 8. P. Scaptius P. F. Gabinam* viam ornari, ac refici sua impensa curavit. P *Gabinum saxum*, vel *Gabinus lapis* similis est Albano, (de quo V. *ALBANUS*) effoditurque prope lacum *Gabinum*, nunc *di Pantano.* *Tac. A. 15, 42.* Aedificia ipsa, certa sui parte, sine trabibus, saxo *Gabino*, Albanove solidarentur, quod is lapis ignibus impervius est. F.]

***GABRI**, orum, populi Scythici, in Asia ult., ultra Moetitidem paludem. *Plin. 5, 7. B. A.*

***GABROMÄGUS**, i, Norici oppidum. *Ant. Itin. et Tab. Peut. B. A.*

***GADAGALE**, es, Africae opp., in confinio Aegypti atque Aethiopiae. *Plin. 6, 29. B. A.*

***GADARA**, orum, *v. Gadara*, opp. Palaestinae, postea Syriae, in regione Decapolitana, ad lacum *Genezaret. Plin. 5, 18. B. A.*

GADES, ium, f. plur. insula parva Hispaniae Baeticae, in mari oceano, proxima continenti cum urbe cognomine, olim Col. R. parva, sed munita, in parte Occ. insulae, condita a Tyriis, cum arce et portu capacissimo, ubi emporium celebre. Usurpatur in plur. numero, quia, ut *Plin. 4, 22, 36.* tradit, duae insulae fuere, major Erythia etiam dicta, distans freto DCC pedum a continenti; minor huic adjacens, unius tantum stadii euripo interlabente. *Hor. Od. 2, 2, 9.* Latius regnes avidum domando Spiritum, quam si Libyam remotis *Gadibus* jungas. *Juven. 10, 1.* Omnibus in terris, quae sunt a *Gadibus* usque *Aurora* et *Gangem.* *Stat. Silv. 3, 1, 183.* *Gades* vocat *cubilia Solis*, quia in parte extrema occidentali Europae stae sunt. *Mart. 1, 62.* jocosas appellat, et 5, 77. improbas, quia frequentes inde Romam ventitabant meretriculae, lascivis modis saltare et canere peritae. *Sic Id. 6, 71.* Edere lascivos ad Baetica crumata gestus, Et *Gaditanis* ludere docta modis. Et 3, 63. *Gaditana* cantica. Adde *Juven. 11, 162.* et *Stat. Silv. 1, 6, 71.* qui *tinnullas Gades* dixit, quia et cantu peritae erant puellae *Gaditanae*, et crispum latus doctae movere sub crotalo. P In sing. num. *Plin.* de majori loquens l. c. In ipso capite Baeticae, ab ostio freti pass. XXV. mill. *Gadir.* P *Poeni* et *Tyrii Gadir*, vel *Gaddir* dicunt pro *Gades*: quod nomen apud eos saepe significat. *Plin. l. c. et Sall. fr. ap. Prisc. 5, 648. et 698.* Est autem neutrum indeclinabile. *Prisc. ib. P. Latini etiam Tartesson* appellaverunt. *Plin. ib. et Sall. fr. ap. Don. ad Ter. Eun. 3, 1, 11.*

GADIR. V. in v. praec.

GADITÄNUS, a, um, adj. *Γαδίτινος*, ad Gades pertinens. *Cic. Balb. 18.* *Gaditanus* populus. *Plin. 2, 103, 106.* *Gaditanus* oceanus. *Id. proem. l. 3.* *Gaditanum* fretum. *Cic. Att. 7, 7. med.* *Gaditanus* a *Mitylenaeo* adoptatus, h. e. *L. Cornelius Balbus* *Gadibus* ortus a *Theopane Mitylenaeo.* P *Gaditani, orum*, *Gadium* incolae. *Cic. Balb. saepe.* P De *Gaditana* lascivia in *GADES* dictum est. *Plin. ep. 1, 15.* At tu apud nescio quem ostrea, vulvas, echinos, *Gaditana* maluisti, *h. e. delicias Gaditanas.* Al. leg. *Gaditanas*, h. e. puellas. ***GAEODES**, ae, m. lapis ex acetarum genere. *Plin. 36, 19.* Al. leg. *geodes. B. A.*

GAESÄTUS. V. in GAESUM.

GAESI, viri fortes a Gallis dicuntur: a *gaesum.* *Serv. ad A. 8, 660.*

GAESUM, i, n. γαῖόν, γαιόν, jaculum grande longe feriens, proprium Gallorum Alpes incolentium, sed ab aliis quoque gentibus usurpatum. *Festus* grave jaculum interpretatur. *Hesych. et Poll. 7, 33.* δόρυ βλασθήνον, hastam totam ferream. *Liv. 8, 8.* *gaesa* ab hastis distinguit; et sane inter jacula potius, quam inter hastas referenda videtur. *Caes. B. G. 3, 4.* *Gaesa* in vallum conjicere. *Virg. A. 8, 661.* *Alpina gaesa.* *Liv. 26, 6.* Cui suos ante prima signa adhortanti summum pectus *gaeso* ictum est. P *Hinc* *Gaesarum* exercitum memorat *Oros. 4, 13.* (h. e. *gaesis* armatorum), nomenque esse ait non gentis, sed mercenariorum Gallorum. P *Stat. Th. 4, 64.* *gaesa* *Gracis, Sil. 2, 444.* etiam *Afris* tribuit. *Observandum* est autem, ubicumque hoc telo quis armatus describitur, bina ei *gaesa* assignari. *Varr. ap. Non. 18, 19.* *Virg. l. c. etc.* P *Scribitur* et *gesum*: atque ita habent *Festus*, *Non. l. c.* et alii.

***GAESUS**, i, m. flumen Ioniae. *Mela 1, 17.* Idem quod *Taloo* audit *Herod. et Athen.* ut censet *Vossius* ad *Melae l. c. Gessus* appellatur a *Plin. 5, 29. B. A.* [*An hodie sit *Kali — Beck — Osmak*, dubitatur a *Mannerto Geogr. ant. Vol. 6, T. 3, p. 266.]*

GAETULIA, ae, f. *Plin. 5, 4, 4. V. GAETULUS.*

GAETULICUS, a, um, adj. *Gaetulus.* *Plin. 6, 31, 36.* *Juba* *Gaetulicam* purpuram tingere instituerat. *Id. 35, 6, 26.* *Gaetulicum* purpurissimum. V. v. sq. P *Gaetulicus* cognominatus est *Cn. Cornelius Cossus Lentulus* (qui consul fuit una cum *L. Pisone* *Augure* an. U. C. DCCLIII.) ob devictos auspiciis Augusti *Gaetulos* *Syrtium* accolas, ut narrat *Flor. 4, c. ult.* Adde *Juven. 8, 26.* P *Scribitur* et *Getulicus.*

GAETULUS, a, um, adj. ad *Gaetuliam* pertinens, quae regio est Africae: cujus populi *Gaetuli.* Hi variis ibi sedes obtinuerunt. Nam et in *Mauritania* *Caesariensi*, *Massaesyli* contermina, ponuntur a *Plin. 21, 13, 45.*, et prope *Aegyptum*, atque *Aethiopes*, atque adeo sub sole magis, haud procul ab ardoribus, ut loquitur *Sall. Jug. 21.* hoc est prope zonam torridam, a *Mela 1, 4. et Plin. 5, 4, 4. et ib. 8, 8.*, et ad *Syrtes* a *Floro 4, 12.*, et in *Massaesyli* ipsa a *Plin. 5, 2, 1.*, et aliis in locis alibi. Feri admodum habiti sunt, fugaces, raptoque vicitantes. *Sall. l. c. Africam*

initio habuere Gaetuli, et Libyes, asperi inculti- que: quibus cibis erat caro ferina, atque humi pabulum, uti pecoribus. Lucan. 4, 677. Autololes, Numidaeque vagi, semperque paratus Inculto Gaetulus equo. Mart. 10, 20. Gaetula mapalia. Plin. 8, 16, 21. Gaetulus pastor. Virg. A. 5, 192. et 351. Gaetulae Syrtes. Hor. Od. 3, 20, 2. Le- aena Gaetula. P Secundum Gaetula litora, h. e. circa oceanum, qui extremam Mauritaniam alluit, optimi capiebantur murices, ex quibus pretiosus color purpureae fiebat tingendis lanis, ut Plin. 9, 36, 60. docet. Hinc Hor. Ep. 2, 2, 181. et Ov. Fast. 2, 319. vestes Gaetulo murice tinctas. Sil. 16, 177. Gaetulisque magis fucaret vellus ahenis. P Aliquando Gaetulus pro Afro universim ponitur. Claud. Rapt. Pros. 1, 148. Gaetula Thetis, h. e. mare Libycum. Id. B. Gild. 57. Pensabam Phari- um Gaetulis messibus annum. P Scribitur et Gaetulus, [sed rectius cum diphthongo. F.]

*GAGAE, arum, opp. Lyciae. Plin. 5, 22. Di- citur et Gaga. B. A. GAGATES, ae, m. γαγάτης λίθος, lapis nomen habens loci, et amnis Gagis Lyciae: niger est, planus, pumicosus, non multum a ligno differens, levis, fragilis, odore, si teratur, gravis: fictilia ex eo inscripta non delentur: cum uritur, odorem sulphureum reddit: mirumque, accenditur aqua, oleo restinguitur: fugat serpentes ita, recreatque vulvae strangulationes: deprehendit soticum mor- bum, et virginitatem, sufflitus, etc. Haec fabula- rum similia Plin. 36, 19, 34. Appul. Apol. Cum incensus gagates lapis pulcre et facile hunc mor- bum (comitatem) exploret; cujus odore etiam in venalicis vulgo sanitatem aut morbum venalium experiantur. [*Gagatkohle, Glanzkohle.]

*GAGAUDE, es, insula Aethiopiae, sub Aegypto. Plin. 6, 29. B. A. GAJUS, Gaja. V. CAJUS. [GALACTINE, es, f. γαλακτίνη, lactea, quae lactis candorem imitatur. Est cogn. R. Inscr. ap. Fabrett. p. 381. n. XXXVII. Marcia Galactine. F.]

GALACTITES, ae, m. V. v. seq. GALACTITIS, itidis, f. γαλακτίτης λίθος, gem- ma colore lactis, quae trita lactis succum ac sa- porem habet. Plin. 37, 10, 59. *Sic Hard. more suo. In ed. Elzev. impressum Galactites. B. A. *GALACUM, i, opp. Britanniae, in reg. Brigant- tum. Anton. Itin. B. A. GALAESUS. V. GALESUS. *GALANIS, is, opp. Phoeniciae vetustum. Plin. 2, 91. B. A.

GALANTHIS, idis, f. Γαλανθίς, puella fuit, mi- nistra Alcmenes, matris Herculis, quae cum Luci- nam mendacio decepisset, deceptamque risisset, ab ea in mustelam (h. e. in γαλήνη) conversa est. Ov. Met. 9, 306. et sqq.

GALATA, ae, m. Γαλατὴς, qui est ex Galatia, regione Asiae minoris, inter Bithyniam, Cappado- ciam et Phrygiam, a Gallis dicta, qui Γαλαταί Graecis (a γάλα, lac, ob candorem corporis, teste Liv. 35, 21. et Virg. A. 8, 660. vel potius a Celta, littera C in G, et prima vocali e in a conversa, et secunda addita), qui ex Gallia in ea loca trans- migrarunt: quae Gallograecia et Galatia nominata est. Claud. in Eutrop. 1, 59. Hinc fora venalis, Galata ductore, frequentat. Cic. Att. 6, 5. Galata- rum, Pisidarum, Lyciorum auxilia. P *Galata, ae, f. insula maris Mediterranei, prope Africam propriam vel Numidiam, e regione Tabraca ur- bis. Mela 2, 7. med. Plin. 3, 8. et 5, 7. B. A.

GALATEA, ae, f. Γαλατεια, Nympha marina, Nerei et Doridos filia: a γάλα, lac, propter can- dorem. In fabulis est, amasse Acin, et ipsam a Polyphemo fuisse adamatam. V. ACIS. P Ap. Virg. Ecl. 1, 3, 7. et 9. nomen est puellae rusticae.

GALATIÀ et Galatia, ae, f. Γαλατία et Γαλα- τεια, regio Asiae minoris, ubi Galatae populi. V. GALATA. Stat. Sil. 1, 4, 76. Hinc Galatia vi- gens ausa est incessere bello. P [*Fuit et Gala- tia Italiae opp. inter Capuam et Caudium. Liv. 26, 5.]

GALATICOR, aris, dep. 1. Galatarum more Judaicas caeremonias Christianis ritibus admiscere. Verbum fictum a Tert. adv. Psych. 14., quemad- modum Latini graecari dixerunt.

GALATICUS, a, um, adj. ad Galatiam perti- nens. Plin. 29, 2, 9. Galatica lana. Id. 20, 13, 51. Galatica ruta. Id. 21, 21, 92. Galaticum ab- rotonum. Colum. 2, 9. med. Alterum genus hor- dei est, quod alii distichum, galaticum nonnulli vocant, ponderis et candoris eximii, adeo ut tri- tico mixtum egregia cibaria familiae praebeat. Tert. Pall. 4. f. Galaticus rubor, h. e. color ru- bens ex tinctura coeci, quod est granum in Gala- tia nascens tingendis purpura lanis maxime lauda- tum, ut Plin. docet 9, 41, 65. et alibi.

GALAXIAS, ae, m. γαλαξίας, lapis Aegyptius, al. galactites, lactei coloris, intercurrentibus san- guineis aut candidis venis. Plin. 37, 10, 59. P Item via lactea in coelo. Maer. Sonn. Scip. 1, 4. f. et 9.

GALBÀ, ae, f. vermiculus mirae exilitatis, qui

nascitur in aesculis: [*Secundum Billerb. der Aes- schenbohler, vel: die Larve des Aeschenspinners, Bombyx aesculi, L.] a colore gallo, ut ait Suet. Galb. 3., qui ibidem addit, galbas a Gallis appellari etiam homines praepingues. Hinc nomen inditum Sergio Galbae septimo R. imperatori. P *Cogn. fuit Sulpiciorum, ut Serv. Sulpicius Galba, orator, is qui Consul fuit cum M. Aemilio Scauro. Cic. de Or. 2, 5. et 3, 7. Id. Brut. 21. et al. P Servii Galbae, proavi Imperatoris, meminit Cic. Fam. 6, 18. et 13. Phil. 14. etc. P Fuit et Gal- ba nomen regis Suessionum; de quo Caes. B. G. 2, 4. et 13. B. A.

GALBANATUS, a, um, adj. galbano indutus. Mart. 3, 82. Jacet occupato galbanatus in lecto: Cubitibus trudit hinc, et inde convivas. Al. leg. galbinatus. V. in GALBANUM.

GALBANĒUS, a, um, adj. ex galbano. Virg. G. 4, 264. Hinc jam galbaneos suadebo incendere odores. Et ib. 3, 415. Galbanoque agitare gra- ves nidore chelydros.

GALBANUM, i, n. γάλβανον, γαλβάνη, ab Hebr. חֶלְבֵּנָה chelbenâ, quod a חֶלֶב pinguedo, quia pingue est instar resinae: succus, seu lacrima ex arbore ferulaceo cognomine destillans resinae mo- do, in Amano Syriae monte. Quod maxime lau- dant cartilaginorum, purum, ad similitudinem hammoniâci, minimeque lignosum. Sincerum si uratur, fugat nidore serpentes. Plin. 12, 25, 56. qui 24, 5, 13. varios ejus recenset usus in medici- na. Lucan. 9, 916. Hic ebulum stridet, peregrina- que galbana sudant. Adde Calpurn. Ecl. 5, 89. [*Bubon galbanum L.] P In vulgata Eccli. 24, 21. dicitur galbanus. P Item genus vestimenti deli- cationis, fortasse a colore galbani, vel a galbus, quod in Gloss. Philox. exponitur γλωβός, viridis, seu herbaei coloris, uti docet Lips. Elector. 1, 13. f. Porro cum virilium togarum color esset al- bus, h. e. nativi coloris lana; alter ille viridis et herbaceus feminarum fuisse videtur, virorumque ef- feminato vestitu utentium. Juven. 2, 95. vitreo bibit ille Priapo, Reticulumque comis auratum in- gentibus implet, Caerulea indutus scutulata, aut galbana rasa. Hinc galbanus adjective pro effem- inato. Mart. 1, 97. habeat et licet semper Fus- cos colores, galbanos habet mores. Salmas. ad Lamprid. in Alex. Sev. 41. legit galbinum, qua vestem coloremve significat: nihil enim commune habere cum galbano, lacrima: sed esse a galbus, seu galbeus, et ut est in Gloss. Phil. galvus, et galvus, γλωβός, viridis, glaucus: item flavus, aut luteus: γλωβός, enim tum viridem significat, tum colorem eum, qui in herbis arescentibus et flacce- scentibus, pallore ad flavum, seu aureum acceden- te, apparet. Eadem ratione galbinatus legi vult apud Mart. pro galbanatus: et galbinos mores pro galbanos ap. eund. l. c. Porro tunicam galbinam ap. Vopisc. Aurel. 34. idem Salmas. vult esse non viridis, sed auri coloris, quia ibi de imperatoris ornatu sermo est. In illo Petronii in fr. Tragur. Burm. 67. galbino succincta cingillo: galbinum de alterutro colore intelligere licet, seu viridi, seu luteo.

GALBĒI, orum, m. plur. Galbeos (calbeos habet Festus) armillas dicebant, quibus triumphantes utebantur, et quibus ob virtutem milites donaban- tur. V. CALBEL. Idem Festus in littera G habet: Galbeum, ornamentum genus. Cato ap. eund. in Ru- scum: Mulieres operatas auro purpuraque, etc. cor-onas aureas, russeas fascias, galbeos, lineas, etc. P Alia notio hujus nominis colligitur ex illo Suet. Galb. 3., ubi ejus appellationis originem quaerens, alii, inquit, putant, quod in diuturna valetudine galbeo, i. e. remediis lana involutis assidue uteretur. Videtur enim significare fasciam in armillae modum brachio circumdatam, in qua remedia, seu amuleta involuta essent.

[GALBIANUS, a, um, adj. ad Galbam impera- torem pertinens. Inscr. ap. Grut. 75, 2. Fortunae conservatrici horreorum Galbianorum. Alia apud Don. cl. 7. n. 171. T. Flavio Encolpo Aug. L. Galbiano. Alia ap. Fabr. p. 215. n. 549. Aepolo imperatoris Titi Augusti dispensatori Galbiano. Hinc nimirum apparet, Encolpum, et Aepolum Galbae prius servos, deinde ab imperatore Tito manumissos fuisse. Porro Notitia utr. imper. memorat Galbae horrea, quorum vestigia adhuc Romae videre est ad radices collis Aventini Tiberim versus.]

GALBINÀ, } V. in GALBANUM, GALBINATUS, } GALBINĒUS, a, um, adj. idem ac galbus: de quo in GALBANUM dictum est. Veg. Vet. 3, 2., ubi eryngium herbam in litore nascentem ait flo- rem habere coloris galbini, quem Turneb. 17, 8. scribit, ab eruditissimo herbario se accepisse, co- loris esse caerulei dilutionis, et pallescentis: et Salmas. ad Vopisc. Aurel. 34. observat ex Diosco- ride, colorem ejus fuisse aureum: qui fere cum caeruleo dilutione et pallescente convenit.

GALBINUS. V. GALBANUM. GALBŪLA, ae, f. γαλβύλα, avicula, quae uvis

maturescentibus, calamis et retibus capitur: a gal- bulus, quia galbi, hoc est, viridis coloris est. Eadem vocatur chlorion. Plin. 30, 11, 28. galbulum videtur appellare, quem eundem facit, ac ζα- τεγορ. Sed Plinii locus corruptus videtur alii, et galbulus reponendum esse eodem tamen sensu. Mart. 13, 68. Galbula decipitur calamis et reti- bus ales, Turget adhuc viridi cum rudis uva mero.

GALBŪLUS, a, um, adj. dimin. galbi, ut Gal- bula avis, ap. Mart. V. v. praec.

GALBŪLUS, i, m. pilula cupressi arboris, in qua semen reconditur. Farr. R. R. 1, 40. Non enim galbuli, qui nascuntur, etc. P Item avis. V. GALBULA.

GALBUS, a, um, adj. qui coloris est viridis, vel flavi. V. in GALBANUM. P De galbis nucibus ap. Plin. 15, 22, 24. V. dicta in CALVUS.

[GALE, es, f. γαλή, mustela. Est cogn. R. Inscr. ap. Fabr. p. 602. n. 25. Albonia Gale. F.]

GALEA, ae, f. γάλαξ, cassis, tegumentum capi- tis ad munimentum in bellis contra ictus ac tela. Plin. 7, 56, 57. Galeam, gladium, hastam La- caedemonii invenerunt: videtur esse a γαλήνη, mustela vel mustelina pellis: quod ex ejus corio galea olim fieret, ut eadem a Graecis etiam γαλήνη, vocatur, quod e canis corio fieri solet: ita quoque Itali celata appellant, quod caelata opere Corinthio esset, ut ait Cic. loc. mox citand. V. Servii lo- cum in GALERUS. Cic. Verr. 2, 4, 44. Loricae, galeaeque aeneae, caelatae opere Corinthio. Virg. G. 2, 142. galeis, densisque virum seges horruit hastis. Id. A. 8, 620. Terribilem cristis galeam, flammisque vomentem. Et ib. 9, 365. (et Caes. B. G. 2, 21.) galeam habilem, cristisque decoram lictere. Ov. Trist. 5, 10, 25. Sub galea pastor junctis pice cantat avenis. Virg. A. 12, 537. Olli per galeam fixo stetit hasta cerebro. Senec. Phoeniss. 481. Galeam adstringere. Val. Flacc. 7, 626. Et galeae nexus ac vincula dissipat imae. Et 6, 365. molles galeae habenae. Et 379. Galea feri- na, h. e. ex feræ corio facta, vel feræ pelle conte- cta. P Per similitudinem dicitur de apice in capiti- bus gallinarum Africanarum. Colum. 8, 2. Africa- na rutilam galeam et cristam capite gerit: quae utraque sunt in meleagride caerulea. Quid differ- rant galea, et cassis, V. CASSIS, idis. P In sor- tionibus militibus galea pro urna utebantur. Testis Virg. A. 5, 490. et 498. P Poculi quoque usum praebet militibus. Propert. 3, 10, 8. Potab- is galea fessus Araxis aquam. Tibull. 2, 6, 7. erit hic quoque miles Ipse, levi galea qui sibi por- tet aquam. P Fuisse veteribus galeas, quae faci- em quoque tegerent [*mit Visir], satis colligitur ex illo Sili 14, 636. galeis abscondunt ora, malus- que, Ne sit spes hosti, velatur casside pallor. Et Statii Theb. 4, 20. galeis juvat oscula clausis Inserere. Et Quint. decl. 3, 12. Clausam galea faciem, et ad terrorem belli cristas minantes. P [Fuit etiam nomen trieris in classe Ravennate, quod inditum ei fuisse apparet, quia ejusdem in- signe galea erat; id enim innuere videtur Ov. Trist. 1, 10, 1. Est mihi, sitque, precor, flavae tutela Minervae Navis, et a picta casside nomen habet. Inscr. ap. Maff. Mus. Ver. 364, 2. Phallaeus Dioclis F. gubernator de Galea trieris. Id popu- lariter pro de Galea triere dictum videtur. Idem Maffejus l. c. hinc repetendam putat vocem galéa, qua Itali, appellant navis cujusdam genus. P Num galea pro femineo galero sit interpretanda, vide in GALENUS. F.]

GALEARIA, a galearum similitudine dicta. Fe- stus: ubi alii leg. Galerita. V. GALERITUS.

GALHARI, orum, m. plur. inter calones ponun- tur a Veget. R. M. 3, 6. med. fortasse quia galeas et cetera arma suggerere militibus: vel intelligit duces calonum, et ob id galea armatos.

GALEARIS, e, adj. ad galeam pertinens, ut Galearis reticula Claud. Quadrigar. apud Non. 3, 188.

GALĒATUS, a, um, adj. κορονητής, galea indu- tus. Cic. N. D. 1, 36. Et barbati quidem Jovis, galeatae Minervae. P Accipitur etiam absolute pro milite galeato. Juven. 1, 169. galeatum sero duelli Poenitet. P Galeatus prologus dicitur per metaphoram, in quo ea dicuntur, quae faciunt ad tuendam auctoritatem libri, cui praepositum. Ita prologum suum inscripsit Hieronymus, quem S. Scripturae praefixit. Alii aliter explicant. V. Voss. Inst. or. 3, 2, 11. f.

*GALEDRA, i, n. herba, de qua Plin. 27, 10. V. Hard. ad h. l. B. A.

GALĒNA, ae, f. γαλβύδινα, plumbi et argenti vena communis, ut Plin. 34, 18, 53. et 33, 6, 31. docet. [*Bleiglanz.] P Paulo aliter Id. 34, 16, 47. Plumbi nigri origo duplex est. Aut enim sua provenit vena, nec quidquam aliud ex se pa- rit: aut cum argento nascitur, mistisque venis conflatur. Ejus, qui primus fluit in fornacibus, liquor stannum appellatur, qui secundus, argen- tum, qui remansit in fornacibus, galena. [*Ofen- bruch.]

[GALENUS, i, m. et Galene, es, f. γαλήνης

γαλήνη, tranquillus, tranquilla. Est cogn. R. Inscr. ap. Mur. 531, 1. L. Mindius Galenus. Alia ap. eund. 929, 12. Calpurnia L. et J. L. Galene Ornatix. Haec eadem affertur a Grut. 1118, 2, ubi pro Galene mendose legitur Galeae: hinc eruditi quidam perperam putarunt, Calpurniam fuisse galeae seu galeri feminei ornatrix: adde saepissime hujusmodi cognomen occurrere in vetustis inscriptionibus, ut Cervonia Galene ap. Grut. 820, 7. et 1041, 2, ubi tamen mendose Galenae pro Galene legitur; et Fuficia Galene ap. Donat. 401, 19. etc. F.] *GALENUS, i, m. medicus insignis, ex Pergamo Asiae urbe, qui florere coepit temporibus Trajani. Praeceptores sua aetate praestantes habuit Satyrum et Pelopem. Auctor fuit CCC voluminum, quae perierunt incendio templi Pacis. Obiit A. C. 140. V. Volaterr. Anthr. 1. 16. B. A. GALEO, as, a. 1. est galea tegere, inducere. Hirt. B. Afr. 12. Milites in campo jubet galeari, et ad pugnam parari. Cinna in epigr. ap. Non. 2, 145. miseram audent galeare puellas.

[GALEODOLON, i, n. γαλεόδολον, flatus ventris, quem feles emittit: a γαλήν, feles, et δόλον, flatus ventris. Ita etiam vocatur herba quaedam a Plin. 27, 9, 57. de qua vide in GALEOPSIS. F.]

GALEOLÁ, ae, f. γαλιόλιον, vas sinuosum: a galeae similitudine Varr. ap. Non. 15, 34. Ubi erat vinum in mensa positum, aut galeola, aut sinu?

GALEOPSIS, is, f. quae et galeobdolon, et galion, γαλιόψις, γαλιόβδολον, herba est, quae caulem, et folia habet urticae laeviora, et quae gravem odorem trita reddant, flore purpureo: nascitur circa sepes, et semitas ubique. Plin. 27, 9, 59.

GALEOS, i, m. γαλιός, piscis genus, al. mustela, et canicula marina, quod a Rhodiis olim in maximo pretio habitum est. Plin. 32, 2, 12. Nihil venenatius, quam in mari pastinaca: hanc tamen persequitur galeos.

GALEOTAE, arum, m. plur. γαλιόται, vates quidam in Sicilia, a Galeote Apollinis filio, qui frater Telmessi illius fuisse traditur, qui Telmessum urbem in Caria condidit, oraculo ex Dodona accepto. Cic. Div. 1, 20. Huic interpretes portentorum, qui Galeotae tum in Sicilia nominabantur, responderunt, etc. [Eosdem memorat Aelian. H. T. 12, 46.: ita vero sunt appellati ab Hebr. גלית galá revelavit, unde גלית, vel terminatione feminina גלית גלית gelajot revelantes. Ideo autem hoc nomen Siculis proprium fuisse videtur, quod Phoenices, Hebraeis γαλιόται, olim Siciliam occuparunt, ibique diu sunt commorati; hinc postea Graeci fabularum amatores Galeoten Apollinis, qui oraculis praesesset, filium effinxerunt. F.]

GALEOTES, ae, m. γαλιότης, species est stellionis, al. colotes, et ascalabotes, qui Plinii aetate in Italia non nascebatur. Plin. 29, 4, n. 28.

*GALEPSUS, i, f. Γαληψός, Thraciae opp. Liv. 44, 45. B. A.

GALERA. V. GALERUS.

GALERIA Tribus Romana, una ex rusticis, unde dicta sit, incertum est. Sunt, qui putant, prius vocatam Galesiam, sumpto nomine a Galeo fluvio. Liv. 27, 6. et Inscr. ap. Grut. 406, 9, 418, 7, 431, 1. etc. P. Galeria pro galeri plur. num. dixit Varr. ap. Charis. 1, 61. P. *Galeria, ae, f. uxor Vitellii. Tac. H. 2, 60 et 64. Suet. Vit. 6. B. A.

GALERICULUM, i, n. γαλιόριον, dimin. galeri. Suet. Oth. 12. Galericulo capiti, propter raritatem capillorum, adaptato, et annexo, ut nemo dignosceret. Mart. 14, 50. cuius lemma est Galericulum. Ne lutet immundum nitidos ceroma capillos, Hac poteris madidas condere pelle comas. P. [Est etiam parva galea, qua caput tegebant velites. Front. Strateg. 4, 7, n. 29. Q. Naevius centurio in exercitu Fulvii Flacci proconsulis excogitavit, ut delectos ex toto exercitu, qui velocissimi videbantur, et medioeris erant staturae, parmulis non amplis, et galericulis gladiisque, ac septenis singulos hastis quaternorum circiter pedum armaret. F.]

GALERITA. V. v. seq.

GALERITUS, a, um, adj. galero tectus. Prop. 4, 1, 29. Prima galeritus posuit praetoria Luemo, h. e. adhuc rusticus et rudis homo. P. Galerita avis est alauda, apicem galeri similem in capite habens, γαλιόταλος. [Haubenlerche, Hübellerche, Alauda cristata, L.] V. ALAUDA. Plin. 11, 37, 44. Apex parvae avi, quae ab illo galerita appellata quondam, postea Gallico vocabulo etiam legioni nomen dederat alaudae. Id. 30, 7, 20. Avis galerita assa in cibo sumpta. P. Dicitur et Galeritus, m. Varr. L. L. 4, 11. Galeritus, et motacilla: alter, quod in capite habet plumam elatam, altera, etc.

*GALERIUS Armentarius Valerius Maximianus, oriundus Dacia, prope Sardinum, priore uxore repudiata, Valeriam Diocletiani filiam duxit, in consortium Imperii adscitus. Infelix praelio contra Narsen Persarum regem, a Diocletiano Antiochiae

parum humaniter exceptus est. Qua contumelia irritatus, viribus reparatis, hostem vicit, eumque Mesopotamia et quinque provinciis trans Tigrim exiit. Cum dein Diocletianus, et Maximianus sponte Imperium deponerent, ille hujus divisione cum Constantio Chloro facta, jam Imp. in Christianos odium inveteratum acriter exercuit. Interim Caesarem creavit Flavianum, Valerium Severum, et Maximinum, ex sorore nepotem, Constantio imminens. Sed primo per Magnentium occiso, Licinium surrogavit. Contra Maxentium, Constantium, et Ecclesiam spei irritus, cum Christianis omnibus modis cruciasset, tandem in morbum incidit, cuius impatientia gladio sibi latus aperuit, edicto prius in Christianorum favorem edito, Deum mitigare conatus, A. C. 311. in patria, quam Romuliam a matris nomine vocavit, sepultus. A verbibus corrosorum plerique scribunt. Eutrop. 9 et 10. Ammian. Lactant. de mort. persec. 10. P. Galerius Trachalus, cuius ingenio Othonem uti credebatur in rebus urbanis, orator ceber. Tac. H. 1, 90. et 2, 60. B. A.

GALERUS, i, m. raro Galerum, i, n. γαλήνη, rotundum tegumentum capitis, pileolus: a galea dictus, ut videtur. Serv. ad Virg. A. 2, 683. Suetonius tria genera pileorum dixit, quibus sacerdotes utuntur, apicem, tutulum, galerum: apicem, pileum sutile, circa medium virga eminente: tutulum, pileum lanatum metae figura: galerum, pileum ex pelle hostiae caesae. Haec Servius, ex quibus colligitur, galerum proprie esse sacerdotum, et ex pelle. Appul. Apol. Hoc Diogeni pera, quod regibus diadema, quod pontificibus galerum. Varr. ap. Gell. 10, 15. extr. Flamen Dialis solus album habet galerum. P. Verum et alii galero usi. Virg. A. 7, 688. fulvosque lupi de pelle galeros Tegmen habent capiti. (Fronto quoque ap. Serv. hic neutro genere dixit) Virg. Moret. 121. de aratore: Ambit crura ocreis paribus, tectusque galero, etc. Suet. Ner. 26. Post crepusculum statim, arrepto pileo, vel galero, popinas inibat. Grat. Cyneq. 339. Sit famulis vitulina tuis, aut tergore fulvo Mantica, curta chlamys, canaque e mele galeri. Calp. Ecl. 1, 6. vicinis cur non succedimus umbris? Torrida cur solo defendimus ora galero? Juven. 8, 207. de gladiatore: de faucibus aurea cum se Porrigat, et longo jactetur spira galero. Id. 6, 120. de Messalina: nigrum flavo crinem abscondente galero, Intravit calidum veteri centone lupanar, h. e. flava calvatia nigros crines operiente. Stat. Th. 1, 305. de Mercurio: Obnubitque comas, et temperat astra galero. P. De galero histriionum V. in PERSONA. P. Galerum item vocatur pellem habentem appositos crines humanos, tanto artificio, ut vera hominis cutis, verique crines viderentur. V. loc. Suet. in GALERICULUM. P. Palaestritae galerum adhibebant, ne capitis coma cemorata inquinaretur. V. locum Mart. ib. P. Translate. Auson. Idyll. 14, 25. de rosa: Haec viret angusto foliorum tecta galero, h. e. involucro, antequam expandatur. P. Galera, ae, f. antiquum est. C. Gracch. ap. Charis. 1, 61. Cum galera visi sunt.

GALLESUS, i, m. nunc Galeo vel Galaso, fluvius magnae Graeciae, qui ex Apennino ortus, quinque millia prope Tarentum defluit, et in sinum Tarentinum incurrit. Liv. 25, 11. P. Omnis circa regio ferax est, et lanis celebris. Virg. G. 4, 126. niger humectat flaventia culta Galesus. Hor. Od. 2, 6, 10. Dulce pellitis ovibus Galesi Flumen. Mart. 12, 64. Albi quae superas oves Galesi; album vocat Mart. propter lanae candorem: nigrum vero Virg. propter umbram fortasse arborum in ejus ripis frequentium: unde umbrosus dixit Prop. 2, 25, 67. P. Scribitur etiam Galesus, qui et Graecis Γαλιάνος. [*Ita in locis Livii (ed. Drak.), Virg. (ed. Heyn.), et Hor. (ed. Jani)] P. Fuit et Galesus viri nomen ap. Virg. A. 7, 535.]

GALLETI, orum, V. CALETES.

GALGULUS. V. GALBULA.

GALILAEUS, a, um, adj. ad Galilaeam pertinens, Γαλιλαίος. Est autem Galilaea regio Palaestinae. Secunda syllaba variae est quantitatis; rectius tamen corripitur. Sedul. 4, 188. Coeperat interea Dominus Galilaea per arva, etc. Juven. 3, 195. in Matth. c. 15. Inde Galilaeas repetat Salva- tor in oras.

GALLA, ae, f. γαλήνη, fructus arborum glandiferarum, globi fere figura, inaequali superficie, et sine semine intus: in quo differt a glande, quae plerumque oblonga est, et semen habet arboris, ex qua nascitur. Volunt esse per syncop. ex γαλιάνος. Plin. 16, 6, 9. Quae glandem ferunt, omnes et gallam, alternisque annis glandem. P. Nonnulli ap. Serv. ad Virg. G. 4, 267. gallam pilas epressi accipiunt: sed Col. 6, 7. hanc ab illis distinguit. Cupressini, inquit, quindecim coni, totidemque gallae. P. Usus ejus est coriis perficiendis, et tingendis nigro colore tum iis, tum lanis, tum capillis. Plin. 16, 6, 9. et 24, 4, 5. Quare inter sutoria instrumenta enumeratur: ex quo jo-cus sutoris cujusdam, qui interrogatus a Plano, quo se artificio tueretur, respondit, gallam subigo,

ambiguitate vocis adulterium ei obijciens. Nam Plan-cus in Maevia Galla male audiebat. Macr. Sat. 2, 2. P. Varios ejus usus in medicina recenset Plin. 24, 4, 5. P. Etiam veteres gallis usi sunt ad atramentum scriptorium conficiendum. Capell. 3, 49. In quo et cera fago illita, et gallarum, gummeos- que commixtio, et Niloticae fruticis collemata no- tabantur, h. e. tabellae ceratae, atramentum scri- ptorium, et Nilotici papyri. P. In illo Lucilli ap. Non. 5, 97. Quae gallam bibere, et rugas condu- cere ventri Farre aceroso, oleo decumano, pane coegit Cumano; gallam nonnulli intelligunt vinum deterius, acerbius, austeriusque: galla enim asperi- gustus est. Praemonet autem, inquit Fest., parsi- monia esse utendum, neque gulae indulgendum, ventremque coartandum. P. Carere plurali nume- ro, monent Charis. 1, 19. et Diomed. 1, 314. V. tamen supra. P. Galla denique est vir sacerdos Cybeles, ideo feminino vocabulo appellatus, quia se eviravit, effeminavitque. Catull. 63, 12. de Aty: Agite, ite ad alta, Gallae, Cybeles nemora simul. Et 34. Rapidae duces sequuntur Gallae pede pro- pero. V. GALLI. P. *Gallae, arum, plur. f. opp. Africae ult., in Aethiopia vel in Aethiopiae Aegyptique confinibus. Plin. 6, 29. B. A.

GALLAECI, orum, m. plur. Καλλιαιχοί, populi Gallaeciae, in Hispania Tarraconensi extrema. Plin. 3, 3, 4. et 4, 20, 34.

GALLAECIA, ae, f. pars Hispaniae Tarraconen- sis, maxime in occidentem extensa, oceano Atlan- tico, Lusitania, et Asturibus interposita. Plin. 4, 20, 34. et Flor. 2, 17. P. Divitem Gallaeciam, Sil. 3, 345. appellat propter aurifodinas, ut in GALLAECUS dictum est. P. Scribitur et Gallaecia.

GALLAECUS, a, um, adj. Gallaeus. A. Brutus Gallaeis perdomitis, Gallaei cognomen me- ruit, inquit Vell. 2, 5.

GALLAICUS, a, um, adj. Καλλιαιχός, ad Gal- laeciam pertinens. Mart. 4, 39. Gallaeicum aurum (V. CALLAECUS.) Plin. 8, 42, 67. Gallaea gens. P. Gallaea gemma argyrodamanti similis est, pau- lo sordidior. Plin. 37, 10, 59. Itali vocant oecchio di pesce.

GALLI, orum, m. plur. sacerdotes Berecynthiae, seu Cybeles, sive Matris Deorum, tum in Phry- gia, tum in urbe Roma, quos more Deae vetusto spadones esse oportebat, in memoriam Atys pue- ri: a Gallo primo sacerdote, vel a Gallo Phrygiae fluvio, qui templo hujus Deae vicinus erat, unde aquam ad sacrificia hauriebant. Ov. Fast. 4, 363, Plin. 5, 22. et Festi sententia dicti sunt a fluvio, non quod inde aquam acciperent sacrificii causa, sed quod castrati essent, quia qui ex eo bibissent, in hoc furere incipiebant, ut se privarent virilitatis parte. Plin. quoque 31, 2. scribit Galli flumi- nis eam vim esse, ut si immodice bibatur, lym- phatos agat. Hieron. in cap. Oseae 4. dicit, hos sacerdotes appellatos Gallos fuisse, quod Romani solent homines gentis Gallicae Deae Cybele man- cipare, et effeminare, seu castrare in honorem Atys, quoniam vellent eam gentem ignominia afficere, quae olim urbem Romam cepisset. Sed Romani hoc ipsum, quod sacerdotes Cybeles vocabant Gallos, a Graecis acceperant, qui sic appellabant. Ex quo max- ime fit simile veri, quod alii tradunt, Gallos dic- tos fuisse a Gallograecis, qui ex Gallia tum in Graeciam, tum in Phrygiam, et loca contermina transmigrarunt. Praeter evirationem solebant etiam in ipsis sacris brachia sibi cultris incidere, furo- rem simulantes, cuius rei testis Prop. 2, 18, 15. et alii. Aliam causam, cur evirati essent sacerdo- tes Cybeles, tradit Lucr. 2, 614. P. [Hi non mo- do testes, sed penem ipsum sibi amputabant testa, rupta, ut ait Juven. 6, 514., saxo acuto, ut Ov. Fast. 4, 237., silice acuto, ut Catull. 63, 5. Hinc Mart. 3, 81. ad Gallum. Abscissa est quare Samia tibi mentula testa? Id. 11, 74. Curandum penem commisit Baccara Graecus Rivali medico: Baccara Gallus erit. Adde Plin. 11, 49, 109. et 35, 12, 46. f. V. EUNUCHUS. F.] P. Sunt etiam Galli, Gal- liae populi. Cic. Har. resp. 9. Nec numero Hispa- nos, nec robore Gallos, nec calliditate Poenos superavimus. P. Gallum pro Gallorum dixit Varro ap. Non. 8, 32.

GALLIA, ae, f. Γαλλία, regio Europae habens ab occidente Oceanum Aquitanicum, ab oriente Rhenum fluv., quo separatur a Germania, et Alpes, quibus ab Italia, a septent. mare Britannicum, et partem Belgii, a mer. mare mediterraneum, et montes Pyrenaeos, quibus ab Hispania sejungitur. Dividitur in Belgicam, Aquitanicam, et Celticam. P. Etiam de parte Italiae usurpatur, quod olim variis temporibus varii Galliae populi in Italiam venerint, in eaque condescerint. Igitur Gallia duplex est, Transalpina, et Cisalpina. Transalpina, quae hactenus descripta est, quae et proprie et vere Gallia est: Cisalpina est pars Italiae, inter Alpes, quibus a Transalpina discluditur, et mare Adriati- cum, quod inter Anconam, et Timavum fluv. fluit, ac inter Apenninum M. et Alpes Rhaeticas, et Juliae, seu Noricas. Dividitur in Cispadanam, et Transpandanam. P. Alia etiam Galliae universae divisio circumfertur, et est in Togatam, Braca-

tam, Comatam, de quibus V. suis loc. *Hor. Od.* 4, 14. *extr.* Te non paventis funera Galliae, Duracque tellus audit Iberiae.

GALLIAMBUS. V. GALLIAMBUS.

GALLIANUS, i, m. idem ac Gallicus. Est cogn. militis Laudensis. *Inscr. ap. Marin. Frat. Arv.* p. 325. M. Cassius Gallianus Laude. *F.* P. [**Galliani saltes*, pop. Italiae superioris circa Mutinam. *Plin.* 3, 15. V. *Saltes*.]

GALLICAE, arum, f. plur. genus calcementi, quo utebantur Galli, et quod paulatim Romani quoque adhibuerunt. *Cic. Phil.* 2, 30. Nam quod quaerebas, quomodo redisset, primum luce, non tenebris, deinde cum calceis et toga, nullis nec gallicis, nec lacerna. Et *mox*. Per municipia coloniasque Galliae cum gallicis, et lacerna cucurristi. Al. *leg. caligis*: sed hunc ipsum locum *Gell.* 13, 21. referens, gallicis habet: docetque simul, verbum esse novum, non diu ante Ciceronis aetatem usurpari coeptum: esse autem ex eorum calcementorum genere, quibus plantarum calces tantum infimae teguntur, cetera prope nuda, et terebithabentis vincta sunt, quae Latino vocabulo *soleae*, Graeco *crepidae* et *crepidulae* dicuntur. Porro ex *Cic.* discimus, probro fuisse, si Romanus civis, praesertim aliqua dignitate, aut honoribus externo hujusmodi cultu uteretur. [*Edict. Diocl.* p. 24. Gallicae viriles rusticanae bisoles par X octoginta, gallicae viriles monosoles par X quinquaginta, gallicae cursoriae par X sexaginta. *F.*]

GALLICANUS, a, um, adj. qui est in Gallia, quemadmodum *Hispaniensis*, qui in Hispania est. *Cic. Cat.* 2, 3. Itaque ego illum exercitum et Gallicanis legionibus, et hoc delectu, quem in agro Piceno, et Gallico Q. Metellus habuit, et his copiis, quae a nobis comparantur, magnopere contemno. *Id. Quint.* 4. Cum de societate inter se multa communicarent, et de tota illa ratione atque re Gallicana. *Id. fr. Pisonianae ap. Ascon.* Hic cum ad Padum Placentiae forte conedisset, paucis post annis in eam civitatem ascendit. Prius enim Gallus, dein Gallicanus, extremo Semiplacentinus haberi coeptus est, h. e. in Gallia cisalpina habitans. V. *Ascon.* P. Sumitur et pro Gallico. *Catull.* 42, 9. Puella ridens catuli ore Gallicani. (Gallicus canes in venatu valde utiles, ut qui patulo rictu essent, et morsa capiendis feris apprime idonei, laudant *Ov. Met.* 1, 533. et *Mart.* 3, 47.) *Appul. Met.* 10. Gallicana jumenta. P. *Gallicani (homines), i. e. Galliae populi. *Varr. R. R.* 1, 32. Alii, ut Gallicani quidam, legaria adpellant. *B. A.*

GALLICÉ, adverb. Gallorum more. *Varr. ap. Gell.* 2, 25. A Gallo et Mauro Gallice et Maurice dicimus. *Gell.* 11, 7. Nescio quid Tusce, aut Gallice dicere.

GALLICENAE. V. BARRIGENAE.

GALLICINIUM, ii, n. ἀλεξοφορῶν, pars noctis, qua galli cantant, quae est quarta castrensis vigilia, ut *Plin.* 10, 21, 24. docet. *Appul. Met.* 8. in. Noctis gallicinio venit quidam juvenis ex proxima civitate. *Amnian.* 22, 14. Secundis galliciniis videtur primo solis exortus. P. In divisione diei civilis, qui a media nocte incipit, primum diei tempus dicitur mediae noctis inclinatio, deinde gallicinium, inde conticum, cum et galli conticescent, etc. *Macr. Sat.* 1, 3. *med.* Et *Censorin.* de die nat. 24.

GALLICRUS, ūris, n. herba cujus cacumen pedi galli simile est. *Appul. Herb.* 44. [**Hahnenfuss*.]

GALLICUS, a, um, adj. ad Galliam pertinens. *Ov. Fast.* 4, 362. Cum tanto Phrygia Gallica distet humus. *Mart.* 1, 93. Dimidiasque nates Gallica palla tegit. *Cic. Sull.* 19. In agro Camerti, Piceno, Gallico. *Id. Div.* 1, 37. Brennus, ejusque Gallicae copiae. *Quint.* 1, 5. Gallica verba. *Plin.* 4, 19, 33. Gallicus oceanus. *Id.* 32, 2, 11. sinus. *Hor. Od.* 1, 8, 6. Gallica nec lupatis Temperet ora frenis, h. e. equos Gallicos, quos ab generositate *Appul. Met.* 10. laudat. *Id. ib.* 3, 16, 35. nec pingua Gallicis Crescunt vellera pascuis, h. e. Galliae cisalpiniae, et praecipue Altini, et circa Parmam, et Mutinam, quibus agris lanuae celebres, teste *Colum.* 7, 2. et *Mart.* 5, 13. et 14, 155. P. *Gallicus ventus* ap. *Vitr.* 1, 6. est qui spirat ab oriente Aparctiae seu Septentrionis, et a Italis dicitur *Tramontana verso Greco*: medius inter Aquilonem et Aparctiam. [**Der. Nord-Drittel-Nordostwind*.] P. *Gallicus miles*. V. GALLUS. P. [*Varr. R. R.* 1, 2. n. 7. Ager Gallicus Romanus vocatur, qui viritum cis Ariminum datus est ultra agrum Picentium: nempe anno U. C. 526., cum an. U. C. 516. expulsi inde essent Galli Senones. *F.*] P. *Gallicus* pertinet etiam ad Gallos sacerdotes Isidis, quae aliquando eadem est ac Ceres, vel Cybele. *Ov. Amor.* 2, 13, 18. Qua (die) cingit lauros Gallica turba tuas.

GALLIENIANUS, a, um, adj. ad Gallienum Imp. R. pertinens. *Inscr. ap. Grut.* 166, 2. et *Maff. Mus. Ver.* 197. Colonia Augusta Verona nova Gallieniana.

GALLIAMBUS, et poetice Galliambus, i, m.

genus carminis, quod a Gallis Cybeles sacerdotibus canebatur: constat autem iambico metro peculiari, ut *Super alta vectus Atys celeri rate maria.* *Mart.* 2, 86. Nec dietat mihi luculentus Atys Mollem debilitate Galliambon. *Dion.* 3, 513. Galliambum metrum apud Maecenatem tale est, *Ades, inquit, o Cybele, fera montium Dea.* Superius comma, quod est, *Ades, inquit, o Cybele*, simile est illi, *vice veris et Favoni.* Inferius comma superiori simile esset, nisi amisisset ultimam syllabam. Galliambum aliud ex ipso factum, ei simillimum esset, nisi quod, et enervatius fieret, et mollius, secunda aut tertia ab ultima syllaba in duas breves geminata est, et factum tale: *Latus horreat flagello, comitum chorus ululet.* Si esset sic: *comitum chorus volet*, esset illi simile, *fera montium Dea.* Haec *Dion.*

GALLINA, ae, f. ἀλεκτροίς, avis domestica. *Pl. Ps.* 1, 1, 28. An, obsecro hercle, habent quoque gallinae manus: nam has quidem (tabellas) gallina scripsit. *Cic. Sen.* 16. Villa abundat porco, haec, agno, gallina, etc. *Varr. R. R.* 3, 9. Sunt gallinae generum trium, villaticae, et rusticae, et Africanae, etc. V. *Colum.* 8, 2. P. *Gallinae* vox est etiam inter blanditias amantium ap. *Pl. Asin.* 3, 3, 76. Dic igitur me tuum passerulum, gallinam, coturnicem, etc. P. *Gallinae albae filius*, h. e. felix, fortunatus, nobilis, quia albae gallinae rariores sunt, et boni ominis. *Juven.* 13, 141. Quia tu gallinae filius albae, Nos viles pulli nati infelicibus ovis. P. *Gallina canens* ex prisorum superstitione notabat, in illa domo uxorem marito superiorem (al. *superstitem*) fore. Ita *Donat.* ad illud *Ter. Phorm.* 4, 4, 26. Anguis per impluvium decidit de tegulis: gallina cecinit. P. *Cur Aesculapio immolaretur gallina*, V. AESCULAPIUS. P. *Ad gallinas villa fuit Romae suburbana ad nonum lapidem, Tiberi imposita, ita dicta, quod ibi Liviae Caesari Augusto pactae, gallinam eximii candoris sedenti in gremium aquila abiecit, laureum ramum rostro tenentem, in omen futurae magnitudinis, qua nutrita tanta pullorum soboles provenit, ut villae nomen fecerit.* *Plin.* 15, 30, 40. et *Suet. Galb.* 1. P. Est etiam nomen gladiatoris ap. *Hor. Sat.* 2, 6, 44. Threx est Gallina Syro par.

GALLINACEUS, a, um, adj. ἀλεκτροίος, qui ex gallinis est. *Varr. R. R.* 3, 9. Gallinaceis enim pullis bis deni dies opus sunt. *Cic. Mur.* 29. Gallus gallinaceus. *Lucil.* ap. *Non.* 5, 24. Gallinaceum victor se gallus honeste Sustulit in digitos, primoresque erigit ungues. Pro quo dicitur et *gallinaceus absolute.* *Plin.* 37, 10, 54. Aleatorias (genmas) vocant in ventriculis gallinaceorum inventas. *Cato R. R.* 171. Gallinaceum ovum. *Colum.* 8, 2. Gallinacei mares salacissimi. Et 11. Gallinacea salacitas. P. *Gallinaceum lac*, proverbium est, quo rerum omnium copia significatur. *Plin. proem. H. N.* Ut vel lactis gallinacei sperare possis haustum: γάλα ἀρνέων.

GALLINARIUS, a, um, adj. ad gallinas pertinens. *Cels.* 8, 15. Gallinaria scala, scalae breviores, et leviores, cujusmodi sunt, quibus gallinae in tabulata et cubilia gallinarii scandunt. *Colum.* 8, 8. et 10. Gallinaria vasa, h. e. quibus potus praebetur gallinis. P. *Gallinarius, ii, m. absolute*, [*qui gallinarum curam gerit.] *Varr. R. R.* 3, 9. Qua gallinarius, curator earum, ire possit. *Cic. Acad.* 4, 26. *extr.* Quoniam gallinarium invenisti Deliacum illum, qui ova cognosceret. P. *Gallinarium, ii, n. ἀρνέων*, locus, in quo aluntur gallinae. *Colum.* 8, 3. Gallinaria constitui debent parte villae, quae, etc. Adde *Plin.* 17, 9, 6. P. *Gallinaria insula* est in mari Tusco, contra montes Ligusticos prope Albinaunum: a gallinarum copia dicta: nunc *Gallinara*, et *Isola d'Albenga.* *Varr. l. c.* et *Colum.* 8, 2. P. *Gallinaria silva*, ejus meminere *Cic. Fam.* 9, 23., et *Juven.* 3, 307., fuit prope Cumas.

GALLINULA, ae, f. ἀλεκτροίς, dimin. parva gallina. *Arnob.* 7, 215. Gallinulam, vitulum concremare. *Avien. prognost. Arat.* 387. (al. 1711.) Pectora cum curvo purgat gallinula rostro. *Appul. Met.* 2. Mittit mihi xeniola, porcum opimum, et quinque gallinulas.

[GALLIO, onis, m. dimin. galli. Est cogn. R. Junii enim Gallionis Senecae fratris mentio est ap. *Tac. A.* 15, 73. et 6, 3. *F.*] **Annaeus Gallio* audit *Plin.* 31, 6. et Junius Annaeus Seneca *Eusebio* (ap. *Lips.* ad *Taciti* locum posteriorem). Erat autem a Junio Gallione adoptatus. Cf. *Quint.* 3, 1. et 9, 2. *B. A.*

*GALLITAE, arum, m. pop. Alpini, quorum meminit *Plin.* 3, 20. *B. A.*

*GALLITALUTAE, arum, Indiae pop., Indum flumen accolentes. *Plin.* 6, 20. *B. A.*

*GALLIUS, a, um, adj. i. q. Gallicus. *Sallust. fragm.* p. 990. ed. *Cort.* vel ap. *Non.* 8, 76. Duae Galliae mulieres. ni *Gallicae* corrigendum. Cf. *Hispania in f. B. A.*

GALLO, as, n. i. βακχεῖο, bacchor, insanio: a Gallis Cybeles sacerdotibus. De participio solummodo exemplum est *Varron.* ap. *Non.* 2, 386. Et Deam gallantes vario retinebant studio: et in *Anth.*

Lat. T. 1. p. 34. *Barm.* Nam quae venustas hic adest gallantibus. V. BALLATOR.

GALLOGRAECIA, ae, f. provincia Asiae minoris, quae et Galatia. V. GALATA. *Liv.* 37, 8., *Flor.* 2, 11. et *Fell.* 2, 39.

GALLOGRAECUS, a, um, adj. ad Gallograeciam pertinens. *Cic. Har. resp.* 13. Brogitarus Gallograecus. P. *Gallograeci* populi sunt Galliae, qui inde migrantes, in Asiam minorem transierunt, eique regioni dedere nomen, quae et *Gallograecia* et *Galatia* dicta est. Rem narrat pluribus *Liv.* 38, 16.

[GALLOHISPANUS, a, um, adj. qui Gallus origine, Hispanus patria est. *Hieron.* in *Isaj.* 18, 66, 19. Celtiberi, quos nos possumus Gallohispanos dicere. *F.*]

*GALLONIUS, i, m. Γαλλόνιος, cognomine Praeco, homo luxuriosissimus, cujus mensa omni genere deliciarum, imprimis acipensere, infamis, propterea notatus Lucilio poetae. De eo V. *Cic. Fin.* 2, 28. et *Quint.* 30. *Hor. sat.* 2, 2, 47. *B. A.*

GALLULASCO, is, n. 3. dicitur de voce puorum, quae circa pubertatem crassior fit, similisque voci galli gallinacei. *Naevo.* ap. *Non.* 2, 368. Puer, cujus vox gallulascit.

GALLULUS, a, um, dimin. Galli, h. e. Gallus. *Auson. de Urbib. ep.* 8. Gallula Roma, Arellas, h. e. parva Roma.

GALLUS. C. Cornelius Gallus Foro-Julienis, orator, et poeta elegantissimus, Virgilii aequalis, cujus de eo est Ecloga decima; ab Augusto primus praefectus Aegypti creatus, in ea provincia adeo eum offendit, ut suis ipse manibus se coactus sit interficere [an. U. C. DCCXXXVIII. aetatis suae XLIII. *F.*] Scripsit amorum libros quatuor, et alia, de quibus V. *Fabric. Biblioth. Lat.* 1, 14. Circumferuntur sub ejus nomine elegiae aliquot, quas jamdiu ab judicant viri docti, et cujusdam Maximiani esse dicunt, scriptoris barbari (inquit *Brouckus.* ad *Prop.* 2, 25, 92.) lutulenti, ac tantum non stercorei. Unicum Galli fragmentum exstat ap. *Vib. Sequest. de fluminib.* ubi ait: *Hypanis Scythiae, qui, ut ait Gallus, Uno tellures dividit anne duas.* Asiam enim ab Europa separat. P. **Gallus* fuit cogn. Rom. in gentibus Cornelia, Aquilia, Sulpicia, etc. v. g. Sulpicius Gallus, de quo *Cic. Fam.* 4, 6. Aquilius Gallus ap. *eund.* *Brut.* 23. et *Mur.* 37. Cornelius Gallus Foro-Julienis, de quo V. supra. P. Fuere et alii hoc cognomine, ut Cestius Gallus, Syriae legatus, sub Nerone; item Sestius Gallus, senex luxuriosus, qui temporibus Tiberii floruit. De priore *Tac. H.* 5, 10. De posteriore *Suet. Tib.* 42. *B. A.*

GALLUS, a, um, adj. Gallicus. *Mart.* 5, 1. Et tumidus Galla credulitate fruar. *Sall. fr. ap. Non.* 8, 76. Duae Gallae mulieres conventum vitantes. *Nonius leg. Galliae*, quod item sit adjectivum, ea ratione, qua *Libya citrus* pro *Libya* dictum est a *Varr.* et *Italia terra* a *Cat.* etc., qua de re V. in ARABIA.

GALLUS, i, m. ἀλεκτρος, avis domestica, quam vulgo *gallum gallinaceum* vocant, ut illam distinguant a Gallis populis, seu Francis, item a Gallis sacerdotibus. *Cic. Div.* 2, 26. causam explicat, cur ante lucem galli canant. *Mart.* 9, 69. Nondum cristati rupere silentia galli. *Hor. Sat.* 1, 1, 10. sub galli cantum. *Plin.* 10, 21, 25. Pergani omnibus annis spectaculum gallorum publice editur, ceu gladiatorum. P. *Gallus Marti sacer* fuit, quia valde pugnax est, et vigilans, et quia cantu victoriam portendere solet: item Aesculapio, et Nocti deae, et Laribus, ob vigilem domus custodiam. *Auson. Idyll.* 11, 27., ubi fabulam de puero in gallum a Marte converso a *Luciano* narratam designat. *Lact.* 3, 20. *f.*, *Ov. Fast.* 1, 455. et *Juven.* 13, 233. P. *Gallus in sterquilino suo plurimum potest*: proverb. de eo, qui domi praevalet. *Senec. Apocolocynt.* P. *Gallus, Cybeles sacerdos*: item *Gallus, h. e. Galliae incolae*. V. GALLI. P. Multa de gallis gallinaceis ac mira *Plin.* 10, 21, 24. P. Est etiam hoc nomine fluvius Phrygiae, qui in Sagarium influit. Ex eo qui biberint, in furorem ire dicuntur: unde datum nomen Gallis sacerdotibus Cybeles. *Ov. Fast.* 4, 364., *Plin.* 5, 32, 42., 6, 1, 1. et 31, 2, 5. et *Claud. in Rufin.* 2, 263. P. Ab hoc flumine dictus est *Gallicus miles Nestor*, qui ad ejus ripas castra habebat Trojam obsidentia. *Prop.* 2, 10, 48. Gallicus Iliacis miles in aggeribus.

*GALMODROESI, orum, populi Indiae, de quibus *Plin.* 6, 19. *B. A.*

GALUMMA, atis, n. *Capell.* 1, 18. Ipsa vero (*Juno*), tecto capite lacteo quodam galummate, praenitebat. *Grotius* monet legendum *calummate* vel *calymmate*, a Graeco γάλαμα.

[GAMALÁ, ae, m. videtur esse ab Hebr. גמל gamal, vel potius a Chald. גמלא gamla camelus. Est cogn. R. *Inscr. ap. Mur.* 135, 1. P. Lucilio P. F. Gamulae (*corrige*: Gamalae ita enim legitur in *ead.* ap. *Don. cl.* 2. n. 4.). Alia ap. *eund.* *Mur.* 1264, 7. et *Gor. Inscr. Etrur.* T. 1. p. 14. n. 14. Memoriae P. Lucilii Gamalae Cn. Sentius Lucilius Ga-

mala Clodiana patri. Alia ap. eund. Gor. ib. p. 308. n. 50. Cn. Sentio Cn. F. Ter. Felici Cn. Sentius Lucilius Gamala Clodiana filius patri indulgentissimo. Ex his apparet, P. Lucilium Gamalam fuisse patrem naturalem; Cn. vero Sentium Felicem patrem adoptivum Cn. Sentii Lucilii Gamalae Clodiani. Omnes hi lapides, ut et alius ap. Marin. Frat. Arc. p. 806., in quo Lucilii Gamalae mentio est, pertinent ad Ostiam coloniam maritimam prope Romam. P. Fuit etiam hujus nominis montana urbs in Palaestina, quam a forma cameli, quam repraesentabat, ita appellatam ait Joseph. de B. Jud. 4, 1., quamque memorat Suet. Tit. 4.; unde fortasse P. Lucilium, de quo ab initio cognominatus est Gamala. F.]

*GAMALE, es, opp. Phoeniciae. Plin. 2, 91. B. A. GAMBÀ, ae, f. in jumentis est commissura pedis cum crure: videtur autem ita appellata a figura Graecae litterae Γ, quemadmodum etiam a γάμμος derivatur gambarus. Veg. Vet. 3, 19. Si laccae in gambis enatae fuerint. Id. ib. 1, 56. f. Post quod, admonitus injuria tollit altius crura, et inflexione geniculorum atque gambarum molliter veht. Salmas. ad Trebell. Poll. in Gallien. 16. docet esse a Graeco γαμμή, commissura, inflexio. Est autem vox cadentis Latinitatis.

[GAMBARUS, i, m. γάμμος, idem ac cammarus. Not. Tir. p. 182. Congrus, gambarus. F.]

GAMBOSUS, a, um, adj. qui gambam tumidam habet: vox semibarbara. Veg. Vet. 3, 20. Si gambosum factum fuerit animal.

*GAMBREVES, opp. Aethiopiae, vel in Aethiopiae Aegyptique confinibus. Plin. 6, 29. B. A.

GAMELION, onis, m. γαμήλιον, nomen est mensis septimi apud Atticos, qui Januario et Febuario respondet, et sacer est Junoni, quae nuptias praestat: a γαμήλιος, nuptialis. V. Pontedera Antiq. Gr. et Lat. Epist. 22. Latine scriptum legitur ap. Cic. Fin. 2, 31., ubi ille Epicuri testamentum e Graeco interpretatur.

[GAMELIUS, a, um, adj. γαμήλιος, ad nuptias pertinens, qui nuptias praestat. Hieron. adv. Jovin. 1, n. 48. Riddle Chrysis ducendam uxorem sapienter praecipit, ne Jovem Gamelium et Genethlium violet. Isto enim modo apud Latinos ducenda uxor non erit, quia Jovem non habent nuptiale. F.]

[GAMICUS, i, m. et Gamicus, es, f. γαμικός et γαμική, nuptialis. Est cogn. R. Inscr. ap. Grut. 348, 2. L. Aemilius Gamicus. Alia ap. Don. 424, 26. Decimia Gamicæ. F.]

GAMMÀ, ae, f. γάμμα, nomen Graecum hujus litterae, quae majori nota hanc figuram Γ habet. Auson. Technopagn. seu Idyll. de litter. 12, 21. Praevaluit postquam gammae vice functa prius C. P. Ap. agrimensores pro hujusmodi agri forma adhibetur. Var. Auct. de limit. ap. Goes. p. 278. Ager in gamma jacet. Et p. 309. Terminum si transversum positum fuerint, gammam faciunt. Non usurpaverim.

GAMMATUS, a, um, adj. gammae figuram habens, ut Gammatus limes, Auct. de limit. ap. Goes. p. 228, 255. et 271. Non usurpaverim.

[GAMPHASANTES, ium, m. plur. Γαμφασάντες, Aethiopiae populi. Plin. 5, 8, 8. Gamphasantes nudi procliorumque expertes, nulli externo congregantur. Adde Melam. 1, 8. Id. ib. 4. Aegipanes, et Blemyaes, et Gamphasantes. F.]

[GAMUS, i, m. nuptus, a γαμῶ, uxorem duco, unde γάμος, non nuptus, et γάμος, novus nuptus. Est cogn. R. Inscr. ap. Fabr. p. 17. n. 75. L. Julius Gamus. F.]

*GANDAMUS, i, urbs ad mare rubrum. Mela 3, 8. med. B. A.

*GANDARI, orum, populi Asiatici. Mela 1, 2. med. B. A.

*GANDĀVI, orum, pop. Asiae trans Margianam in Or. ap. Chorasmos. Plin. 6, 16. B. A.

[GANDEJĀ, ae, f. Vet. Schol. ad illud Joven. 5, 89. Cannā Micipsarum: haec habet: Genus navis, quae Gandēja dicitur. Gandejam enim soli Afri, id est, Zamaci, vel, ut alii, Byzaceni, ut alii, Bareae invenerunt. V. CANNA.

GANEĀ, ae, f. et Ganeum, i, n. antiquis erat locus abditus, ut Festus docet, ac velut sub terra: quasi ἀπό τῆς γῆς pro γῆς, vel a γῆρος, et Dorice γῆρος, terrestri, unde ap. Hesych. Γῆρα, γῆ. Fest. huc trahit illud Ter. Ad. 3, 3, 5. Ubi ego illum quaeram? credo, abductum in ganeum aliquo. Sed locus hic Terent. aptius intelligitur de taberna meretricum, quarum cubacula erant in terra plerumque, sicut coenacula in superiori aedium parte, ut ib. Don. docet. Sic Varr. ap. Non. 3, 107. Qui se in ganeum accensum conjecit amicae. Est igitur ganea idem quod lupanar, et popina, ubi ventri et Veneri operam dabant, et genio indulgebant, ἀσωτίων, πορνείων. Quare derivant alii a γανός, laetitia, voluptas. Pl. Men. 5, 1, 3. Immersit aliquo sese, credo, in ganeum. Suet. Cal. 11. Ganeas, atque adulteria, capillamento celatus, obiret. Gell. 9, 2. Incola sordentium ganeorum. P. Saepae ganea significat ipsam voluptuosam vitam, quae in ganeo agitur, luxum coenarum, belluatationem, gulae studium. Cic. Pis. 13. Paulisper stetimus in illo ganeorum tuarum nidore atque fumo.

Sall. Cat. 13. Lubido stupri, ganeae ceterique cultus non minor incesserat. [*Liv. 26, 2. In ganea lustrisque senectutem acturum. V. Drak. ad Liv. Epit. 59.] Plin. Pan. 49. Rursus te ad clandestinam ganeam occultumque luxum refers. Tac. H. 2, 95. Prodigis epulis, et sumptu, ganeaque satiari inexplebiles Vitellii libidines. Id. A. 3, 52. Ventris et ganeae paratus sermonibus vulgati. Plin. 8, 51, 87. Neque alio ex animali (porco) numerosior materia ganeae. Sidon. Carm. 5, 339. quem crapula vexat Et pallens pinguedo tenet, ganeaque perenni, etc., ubi prima syllaba licenter corripitur, cum alias sit longa.

GANEĀRIUS, a, um, adj. ad ganeam pertinens, Varr. R. R. 3, 9. Gallinae Africanae novissimae in tricinium ganearium transierunt e culina propter fastidium hominum. [Pontedera Antiq. Gr. et Lat. p. 453. ex Codd. qui habent genarium, putat legendum, approbante Schneidero ad l. c. alienigenarum avium. Hanc conjecturam confirmat locus Plin. 10, 26, 38. Africae hoc est gallinarum genus (meleagridum): quae novissimae sunt peregrinarum avium in mensas receptae propter ingratum virus. P. Ganearius ii, m. absolute, idem ac ganeo. Gloss. Phil. Ganearius, ἀσώρος. F.]

GANEŌ, onis, m. ἀσώρος, Hesych. γαντήρ, qui ganeas frequentat. Varr. ap. Non. 2, 387. Ganeones nostri, quibus modus est vitae culina. Cic. Cat. 2, 4. Quis ganeo? quis adulter? quae mulier infamis? quis corruptor juventutis? Id. Sext. 52. Plura dixi, quam dicendum fuit, in furiosissimum atque egentissimum ganeonem. Id. in Sen. 5. Quo vultu cincinnatus ganeo non solum civium lacrimas, verum etiam patriae preces repudiavit. [*Tac. A. 16, 18. Ganeo et profligator, ut plerique sua haurientium.] Joven. 11, 58. Sed laudem siliquis ocellus ganeo: pultes Coram aliis dicem puer, sed in aure placentas. Ter. Heaut. 5, 4, 10. gerro, iners, fraus, helleo, Ganeo, damnosus.

GANEŪM, V. GANEA.

GANGABĀ, ae, m. bajulus, Persarum lingua. Curt. 3, 13. Gangabas Persae vocant, humeris onera portantes. P. [Vox ista originis Persicae, ac unius Curtii testimonio Latinitate donata, fortasse librarium incuria corrupta est, et corrigenda Gangala ex Inscr. ap. Grut. 94, 7. Genio numinis fontis Sermon. Chryseros Caesaris nostri lib. Gangala. F.]

GANGĀRIDES, um, et Gangaridae, arum, m. plur. Γαγγαρίδες et Γαγγαρίδαι, populi Indiae utramque ripam Gangis prope ejus ostia incolentes: quorum qui ad dexteram ripam sunt, cognominantur Calingae. Plin. 6, 17, 22. et Virg. G. 3, 27. P. [*Scribitur et Gargarides, improbane tamen Celario. B. A.]

GANGES, is, m. Γάγγης, fluv. maximus Indiae ulterioris, qui illam a citeriore disternuat, ex quo India citerior intra Gangem, ulterior extra Gangem appellatur. Virg. G. 2, 137. Nec pulcherrimus Ganges, atque auro turbidus Hermus. Ov. Trist. 3, 23. lato spatiantem flumine Gangem. Grat. Cyneget. 314. nardiferumque metunt Gangem. V. Plin. 6, 18, 22. P. Secunda syllaba brevis est ap. Prudent. in Symmach. 2, 605. et quos Ganges alit.

GANGĒTICUS, a, um, adj. ad Gangem pertinens. Colum. 8, 8. f. Gangeticae aves. Sen. Med. 865. nemus. Or. Met. 6, 636. Gangetica tigris. Sil. 3, 612. pubes. Mart. 8, 26. Gangeticus raptor, h. e. venator tigrium circa Gangem. Auson. Idyll. 11, 16. et ep. 20, 9. ales, h. e. Phoenix.

GANGĒTIS, idos, f. patronym. Ov. Am. 1, 2, 47. Talis erat domita Bacchus Gangetide terra.

GANGLION, ii, n. γάγγλιον, tumor in capite, vel in collo. Cels. 7, 6. sed Graece. Item nervi alicujus vel ex ictu, vel ex lassitudine contortio, multis quidem omnino partibus corporis, sed praecipue mollibus, ut in extremitate manuum, atque pedum. Veg. Vetr. 2, 30.

*GANGRA, orum, n. τὰ Γάγγρα, urbs regia Paphlagoniae, Gangre dicta Plin. 6, 2. B. A.

GANGRAENĀ, ae, f. γάγγραινα, cancer, partis alicujus in corpore inflammatio vehemens, atque inde corruptio serpens, et paulatim, nisi succuratur, mortem inferens: a γῆρας, edo. Lucil. apud Non. 2, 375. Serpere uti gangraena mala, atque herpes ita posset. Varr. ib. Praecidi oportere, si ob eam rem gangraena non sit ad brachium ventura. Adde Cels. 5, 26. n. 34. P. Translate. Varro ib. Per omnes articulos populi hanc mali gangraenam sanguinolentam permeasse. V. GERRES.

*GANIAEA, ae, f. gemma, de qua Plin. 37, 10. ubi al. leg. ganianes. B. A.

*GANIANES, V. v. praec. B. A.

*GANĀTOR, oris, m. γανειότης, Gloss. Gr. Lat. B. A.

*GANĀTORA, ae, f. Adhelm. de Virg. c. 28. V. Voss. L. L. 3, 13. B. A.

GANNIO, is, n. 4. γαννίωμα. Varr. L. L. 6, 5. f. refert inter ea verba, quae ab animalium vocabulis facta sunt. Festus vero, et Non. 6, 10. docent, proprium esse canum querentium, aut gestientium. Graecum γαννισθαι, similem habet sententiam. Non. ib. Varro asinos rudere, canes gannire, pul-

los pipare, dixit. Hieron. vulpi tribuit, in Vita Hilarion. med. Interdum orantem lupus ululans, vulpecula ganniens transilivit. Sic Auct. Carm. Philom. 59. fallax vulpecula gannit. V. GANNITUS. P. Transfertur etiam ad homines. Plaut. fragm. ap. Varr. ib. Gannit odiosus omni totae familiae. Ter. Adelph. 4, 2, 17. Quid ille gannit? quid vult? Ubi Donatus: Gannitus est proprie veluti ploratus vapulantium. Catull. 83, 4. de Lesbia: Gannit, et obloquitur, h. e. more canum ringitur, et oblatrat. Afran. ap. Non. l. c. Gannire ad aurem nunquam didici. Juvenal. 6, 64. Appula gannit, Sicut in amplexu.

GANNITIO, onis, f. canum querula murmuratio. Festus hic, et in Nictare.

GANNITUS, us, m. gannitio, canum vox aut querula, aut gestiens. Lucr. 5, 1069. de canib.: gannitu vocis adulant. Mart. 5, 60. in detractorem: Allatres licet usque nos, et usque, Et gannitibus improbis lacesas. P. Item avium. Appul. Met. 6. Gannitu constrepenti lascivunt passeres. P. Translate hominum. Plin. 9, 5, 4. Nereidis morientis gannitum tristem accolae audivere longe. Adde Appul. Met. 2. et 10., ubi eo sensu usurpat, quo gannio adhibetur a Juven. 6, 64., nempe pro gemitu mulieris a viro compressae.

*GANOS (us), i, γῆνος, oppidum Thraciae, ad Propontidem. Plin. 4, 11. Cf. Xenoph. de Exped. Cyri 7, 5. B. A.

GANYMEDES, is, m. Γανυμήδης, ita appellatus ἀπὸ τοῦ γῆνος, μῦθος δὲ τοῦ Διὸς, ἢ ἀπὸ τοῦ γαννισθαι τοῖς μῦθοις, ut habet Etymol. M., filius Trois regis Troadis, nepos Erichthonii, pronepos Dardani, frater Assaraci, et Ili, formosissimus puer, quem cum Juppiter deperiret, jussit in coelum ab aquila portari, et sibi a cyathis esse, repudiato ministerio Hebes, quae ante illius raptum miscendo nectari praecerat. Inter sidera translatus traditur conficere signum illud, quod Aquarium vocamus, quia stellae illae suo situ aquam fundentis imaginem videantur referre. Hygin. fab. 271. et Astron. 2, 16. et 29., Ov. Met. 10, 155. Id. ib. 11, 756. Ius et Assaracus, raptusque Jovi Ganymedes. P. Ganymedes fuit etiam eunuchus Arsinoes regis Ptolemaei filiae. Hirt. B. Alex. 4. P. Item cognom. R. Inscr. ap. Grut. 589, 7. T. Flavius Aug. Lib. Ganymedes.

GANYMEDEUS, a, um, adj. Γανυμηδεός, ad Ganymeden pertinens Mart. 8, 39. Et Ganymedeae pocula mixta manu. Id. 9, 17. Ganymedeae comac. Id. 7, 50. Et Ganymedeo luceat unda choro, h. e. niveis pulcrisque ministris.

GANTĀ, ae, m. [*nostr. Gans.] Plin. 10, 22, 27. Anseres e Germania laudatissimi: candidi ibi, verum minores, gantae vocantur. Alii leg. ganzae. Venant. Carm. 7, 4, 6. Aut Mosa dulce sonans, quo grus, ganta, anser, olorque est. Gloss. Philox. Ganta, γαντῶν, h. e. quasi vulpanser. F.]

GARĀMA, ae, f. opp. Garamantum. V. s. sq.

GARAMANTES, um, m. plur. pop. Libyae interioris, qui circa fontes Cinyphi fluv. incolunt, et Syrtim parvam attingunt, quorum metrop. Garama apud ortum fluv. praedicti, ab Ammonis oraculo itinere XV. dierum. Dicti sunt a Garamante Apollinis filio, qui Garamam urbem condidit. Apud eos dipsades serpentes maximi reperiuntur. Virg. Ecl. 8, 44. Aut extremi Garamantes. Et in sing. num. Senec. Herc. Oet. 1106. Quidquid sparsus Garamas tenet. Adde Sil. 6, 705. et Plin. 5, 5, 5.

GARAMANTICUS, a, um, adj. pertinens ad Garamantes, ut Garamantica signa, Sil. 1, 142. h. e. Africana arma. Garamantici vates, Id. 12, 440.

GARAMANTIS, idis, f. patronym. Virg. A. 4, 198. Hic Ammones satus rapta Garamantide Nympha. Sil. 14, 498. Garamantide pinu, h. e. navi Africana. Et 15, 679. Ardebat gemma Garamantide caerulea vestis, h. e. carbunculis, qui apud Garamantas frequentes ex Plin. 37, 7, 25.

[GARAMANTITES, ae, m. nomen lapidis, seu gemmae apud Indos. Plin. 37, 7, 28. Cognata est huic (anthracitidi) sandaresus quam alii garamantiten vocant: nascitur in India, loco ejusdem nominis. F.]

*GARESCI, orum, m. populi Macedoniae. Plin. 4, 10. B. A.

GARGĀNUS, i, m. Monte Gargano, et Monte di S. Angelo, mons Apuliae Daunia, inter Sipontum, et Hyrium. Hor. Od. 2, 9, 7. Aquilonibus Querceta Gargani laborant. Claud. IV. Cons. Honor. 106. Garganum Alpinis, Apenninumque nivalem Permixtis sociate jugis. [*Addas locis citatis Virg. A. 11, 247. Lucan. 5, 380. Mel. 2, 4. Plin. 3, 11. B. A.] P. Adject. Sil. 9, 33. cum spargere primis Incipiet radiis Gargana cacumina Phoebus.

*GARGAPHIE, es, f. nomen fontis in Boeotia. Plin. 4, 7. P. Fuit et nomen vallis, ubi Actaeon a canibus laceratus est. Ov. Met. 3, 155. Vallis erat piceis et acuta densa cupresso, Nomine Gargaphie. B. A.

GARGARĀ, orum, n. plur. τὰ Γάρραρα, cacumen montis Idae, in Troade, cum oppido cognomine, quod agrum circa habet feracissimum. Virg. G. 1, 103. ipsa suas mirantur Gargara messes. Adde Plin. 5, 30, 32. Macr. Sat. 5, 20. et Stat. Theb. 1, 549.

GARGARĪCUS, a, um, adj. ad Gargarum montem pertinens, ut Gargaricus lucus, Auson. ep. 25, 16.

GARGARĪDĪO, as, est gutture eliquare, vel proferre aliquid sono, qualis solet esse fauces colluentium: a gargarizo, vel a γαργαρίζω, gurgulio. Varr. ap. Non. 2, 371. Quinctiporis Clodiani forias, ac poemata ejus gargaridians, dicens, o fortuna, o fors fortuna. Alii leg. garridians. Alii aliter: est enim locus admodum incertus, et corruptus.

GARGARĪSMĀ, ātis, n. γαργαρισμός, illud, quod in gargarizatione adhibetur. Theod. Prisc. 1, 15. [Oct. Hor. 1, 10.]

GARGARĪSMĀTIUM, ii, n. γαργαρισμῆτιον, gargarizatio. Marc. Empir. 14. med. Aliqua re pro gargarismatio uti. [Theod. Prisc. 1, 12.]

GARGARĪZĀTIŌ, onis, f. γαργαρισμός, actus gargarizandi. Cels. 5, 22. extr. Gargarizationes facere. Plin. 23, 8, 80. Folia decocta uvam cohibent gargarizatione. Id. 30, 4, 11. Gargarizatio lactis.

GARGARĪZĀTUS, a, um, part. a gargarizo. Plin. 20, 17, 73. Sedat anginas anisum, gargarizatam. Adde 30, 4, 11. [21. 19. Scrib. Larg. compos. 53. B. A.]

GARGARĪZĀTUS, us, m. idem ac gargarizatio. Plin. 28, 12, 51. Linguae exulcerationi prodest jus omasi gargarizatu.

GARGARĪZŌ, as, avi, a. 1. γαργαρίζω, est liquorem ore haustum saepe ad gurgulionem, idest guttur revocare: a γαργαρίζω, gurgulio. Cels. 4, 2, 1. In vetusto capitis dolore communia sunt sternutamenta excitare, inferiora vehementer refricare, gargarizare his, quae salivam movent. Id. ib. 4. Hyssopum, vel nepetam, aut ficus cum mulsa decoquere, eaque gargarizare. Id. 6, 6, 26. Gargarizare ex lenticula. Et n. 29. ex sinapi. Plin. 20, 22, 87. Sinapi ad uvam gargarizatam cum aceto. Et ib. 9, 34. Succus gargarizandus, bibendusque. P. Scribitur et gargarizo. M. Aurel. inter ep. Front. 4. ad M. Caes. (ed. A. Maior) ep. 6. Aqua mulsa sorbendo usque ad gulam, et rejectanda fauces fovi potius, quam dicerem gar-rarissavi. F.]

GARGETTIUS, a, um, adj. Γαργήτιος, qui est ex Gargetto, pago Atticae, ubi natus est Epicurus, qui a Cic. Fam. 15, 16. senex Gargettius vocatur. Adde Stat. Silv. 1, 3, 94. et 2, 113. V. EPICURUS.

GARGĪLIĀNUS, a, um, adj. ad Gargilium pertinens, quod est nomen viri proprium, ut Gargilianus fundus, Scacc. Dig. 32, 1, 39. P. [Gargilianus, i, homo impurus ap. Mart. 3, 30. B. A.]

GARGĪLIUS MARTĪALIS scripsit de re hortiensi; ejus meminere Lampr. Alex. Sev. 37., Vopisc. Prob. 2., Serv. ad Virg. G. 4, 147., Pall. duodecies in lib. de re rustica, ac Cassiod., qui haec habet in Inst. div. litter. 28. Gargilius Martialis de horti pulcherrime scripsit, qui et nutrimenta olerum, et virtutes eorum diligenter exposuit; ut ex illius commentarii lectione unusquisque et saturari possit, et sanari; quem vobis inter alios codices reliquit. Illius de cura horti fragmentum primus edidit Chr. Schoettgenius; deinde Jo. Matth. Gesnerus, et Jo. Gottl. Schneiderus Vegetio subjungendum curarunt. Pontedera Antiq. Gr. et Lat. p. 466. severiorem quidem de hoc fragmento sententiam tulit, quod nempe barbarie ac solocismis passim foedatum sit, corruptisque lectionibus adeo scatet, ut nulli paene usui Latine scribentibus esse possit. Verum e Cod. palimpsesto regiae Bibliothecae Neapolitanae quatuor ejusdem capita de re hortiensi, h. e. de cydoneis, de amygdalis, de castaneis, de persicis nuperrime Neapoli edidit, et docte illustravit Ang. Ant. Scottius illius Bibliothecae praefectus, quem consulat, necesse est, qui de auctoris aetate, et operis praestantia certior fieri velit. Illud interim affirmare non dubitamus, Gargilium Martialem tertio a Christi nativitate saeculo floruisse, atque ita porro scripsisse, ut non immerito nova quaedam ejusdem Latina vocabula suis inserenda locis curaverimus. [Hunc locum eleganter auxit F.]

*GARGITIUS, i, m. venator nobilis, de quo Hor. ep. 1, 6, 58. B. A.

*GARIANONUM, i, opp. Britanniae. Ant. Itin. B. A.

*GARIMATIUM, i, n. jus gelatum. Theod. Prisc. de diaeta 6. Garimatia porcellina. B. A.

*GARITES, um, pop. Galliae Aquitanicae. Caes. B. G. 3, 27. B. A.

GARRĪDĪANS, V. GARGARĪDĪO.

GARRĪO, is, ivi itum, a. 4. videtur esse ex iis verbis, quae ab animalium vocibus ficta sunt, ut garrion, pipio, rudo, bato, et hujusmodi. Itaque dicitur de avibus cantillantibus. Appul. Flor. n. 17.

Lusciniae canticum adolescentiae garriunt. [Ety-m. est a gr. γαργαρίζω, dor. γαργαρίζω.] P. Et de strep-entibus ranis. Mart. 3, 93. Meliusque ranae garriunt Ravennates. P. [De instrumento musico. Cop. 9. Est et Maenalis quae garrit dulce sub an-tro, Rustica pastoris fistula more sonans.] P. Ad homines transfertur saepissime, et significat loquendo strepere, inepte loqui, plura verba fa- cere, blaterare, obloqui, σπομάλλω. Petr. Sat. 55. Et, quam in praecipiti res humanae essent, vario sermone garrimus. Cic. Att. 12, 1. Cum coram sumus, et garrimus quidquid in buccam. Et ib. 6, 2. extr. Cupiebam etiam nunc plura garrire: sed luceet, urget turba, festinat Philogenes. Id. Or. 2, 5. In gymnasiis philosophi garrire coeperunt. [Id. N. D. 1, 39. Tanta est impunitas garriendi, i. e. tantam vobis sumitis licentiam res nugatorias defendendi. Adde Ter. Eun. 2, 3, 86. et Phorm. 3, 2, 11. De discrimine inter garrire, harrillari et hallucinari egregie disputat Doederl. 3, 77.] Hor. Sat. 2, 6, 77. Garrire aniles fabellas. Et ib. 1, 10, 41. Comis garrire libellos, h. e. facere co-moedias garrulas et festivas. [Schol. Cruq. nu-gari propter personarum humilitatem, quae in co-moedia loquuntur.] Pl. Aul. a. 5. v. 21. nugas. Mart. 5, 61. Nescio quid dominae teneram qui garrit in aurem.

[GARRĪTOR, oris, m. importune garriens. Am-mian. 22, 9. Jube, inquit, periculoso garritori pe-dum tegmina dari purpurea. F.]

GARRĪTUS, us, m. Sidon. ep. 8, 6. med. Garritui frena stringere.

[GARRĪULANS, antis, part. ab inusit. garrulo pro garrio. Fulgent. praef. Mythol. Nec puellas inquirimus Hero, atque Psychen poeticas garrulantes ineptias. F.]

GARRĪLĪTAS, tis, f. ἀδολοχία, actus ipse garriendi. Proprie dicitur de avibus: translate de hominibus. Ov. Met. 5. f. Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit, Raucaque garrulitas, studiumque immane loquendi. Plin. 10, 12, 14. Cornix inauspicatae garrulitatis. Quint. 2, 4. Extemporalis garrulitas circulatoriae jactationis est. Plin. 29, 1, 3. Horum placita Chrysippus ingenti garrulitate mutavit, h. e. verborum farragine. Mart. 5, 52. ingentia dona Auctoris pereunt garrulitate sui. P. In pueris festivitas est. Suet. Aug. 83. Pueros garrulitate amabiles. Adde Senec. Consol. ad Helv. 16. med. V. VERNILITAS.

GARRĪLUS, a, um, adj. proprie de avibus dicitur, quae canendo strepunt, ut garrio. Virg. G. 4, 307. Garrula hirundo. Phaedr. 3, 16. cicada. Ov. Amor. 3, 5, 22. cornix. [λακέρυζα χορὴν. Hesioid. Epy. 749., Aristoph. Av. 610. Hinc proverb. λακέρυζος χορὴν. Plin. 18, 39, 87. in imbre noctua. Id. 10, 29, 43. Garrulus cantus lusciniae. [Ov. Met. 8, 237. Garrula perdix.] P. Transfertur ad alia, quae murmurant, strepunt. Ov. Fast. 2, 316. Garrulus rivus. Nemes. Ecl. 1, 30. vento garrula pinus. Tibull. 2, 5, 30. fistula, h. e. sonans, arguta. Et 3, 4, 38. lyra. Mart. 14, 167. plectra. Et 54. sistra. Et 169. Garrulus anulul. P. Ad homines quoque verbosus, loquaces, blaterantes. Auct. ad Her. 2, 11. extr. Ut hujus infantiae garrulam disciplinam contemneremus. Ov. Trist. 3, 12, 18. verbosi garrula bella fori. Id. Amor. 1, 12, 23. Garrula vadimonia. Et 2, 2, 44. lingua. Senec. Herc. Fur. 193. fama. Propert. 3, 22, 18. hora, h. e. quae garriendo dicitur. [Quid differant garrulus, loquax, ver-bosus, docet Doederl. 3, 81.] P. Garruli pueri sunt in deliciis. Tibull. 1, 5, 26. consuescet amantis Garrulus in dominae ludere verna sinu. V. GAR-RULITAS. P. Speciatim sic dicitur, qui arcana continere nescit. Hor. Ep. 1, 18, 69. Percontato-rem fugito: nam garrulus idem est, Nec retinent patulae commissa fideliter aures. Ter. Ad. 4, 4, 15. Ne quid de fratre garrulae illi dicerem, ac fiet palam. P. Addit Nonius 4, 220. sumi etiam pro cordato, afferens illud Varronis: In haec civitate tum regnabat Dionysius, homo garrulus et acer.

*GARSARĪTIS, idis, f. regio Cappadociae. Plin. 6, 3. B. A.

*GARŪLI, orum, m. populi Liguria. Liv. 41, 19. B. A.

GĀRUM, i, n. γάρου, liquamen ex intestinis piscium, sanguine, ceterisque, quae abjicienda forent, sale maceratis: dictum a garo pisce, ex quo primum fieri coepit: deinde nomen retinuit, quamvis ex aliis piscibus fieret, praecipue vero ex scombro laudatissimum in Carthaginis spartariae ceta-riis: Sociorum id appellabatur, singulis millibus nummum permutantibus congios fere binos. Nec liquor ullus, praeter unguenta, majore in pretio esse coepit. Haec Plin. 31, 7, 43. ex cuius ver-bis satis colligi videtur, ideo garum Sociorum ap-pellatum, quia ab Sociis populi R. Romam mitte-batur. Mart. 13, 102. Exspirantis adhuc scombri de sanguine primo Accipe faecosum, munera cara, garum. Id. 7, 27. de apro condiendo: Sed coquus ingentem piperis consumet acervum, Addet et ar-

cano mixta Falerna garo. Senec. ep. 95. med. Il-lud Sociorum garum, pretiosam malorum piscium saniem, non credis urere salsa tabe praecordia? Adde Hor. Sat. 2, 8, 46. et Auson. ep. 21., ubi significat, hoc liquamen Latino vocabulo carere, (nam garum Graecum est) muriam autem minus apte dici; haec enim e thynnis fiebat, et multo minoris emebatur. Mart. 13, 103. de muria: An-tipolitani, fateor, sum filia thynni: Essem si scombri, non tibi missa forem.

GĀRUMNĀ, ae, m. fluvius Aquitaniae, ex Pyre-nacis montibus oriens, et in oceanum latissimo ostio incurrens. Mela 3, 2. Tibull. 1, 8, 11. Testis Arar, Rhodanusque celer, magnusque Garumna. P. [Scribitur et Garunna, et sic Plin. 4, 17. ed. Hard. non sine auctoritate MStorum. B. A.]

[GARUMNI, orum, m. plur. accolae fluminis Garumnae. Caes. B. G. 3, 27. Ausci, Garumni, Sibuzates. F.]

GĀRUS, i, m. γάρος, piscis ex genere locustarum, ex cuius intestinis garum fiebat. Plin. 31, 7, 43. et 32, 11, 53. V. GARUM.

GĀRYOPHYLLŌN, i, n. γαρυφύλλον, genus aromatis in India nascentis, piperis grano simile, sed grandius et fragilius. Tradunt, in Indico luco id gigni. Advehitur odoris gratia. Ita Plin. 12, 7, 15., ubi notat Hard., quod eodem nomine ad nos affertur, et in conditis adhibetur, aliud om-nino esse. Fortasse autem esse id, quod cubebe ab aliis nominatur. [Secundum Sprengel. der drei-blätterige Müllen, vitex trifolia, L.] P. Flos ille, qui hoc nomine apud nos nascitur, a simi-litudine odoris appellationem traxit.

*GĀSANI, orum, populi Arabiae. Plin. 6, 28. B. A.

*GĀSIDĀNIS, is, f. gemmae nomen, de qua sic Plin. 37, 10, 59. Gasidanem Medi mittunt, coloris orobini, veluti floribus sparsam. B. A.

GĀSTER, ēris, f. γαστήρ, venter. Graeca vox. Coel. Aurel. Tard. 3, 8. Rotunda atque exstans in-flatio secundum gastera. [Casaub. ad Suet. Vesp. 23. B. A.]

[GĀSTRUM, i, n. Graecis est ἡ γαστήρ, as; vas ficile ventriosum, amphora. Petron. fragm. Tra-grur. 70. Burn. Neuter sententiam tulit decernen-tis, sed alter alterius amphoram fuste percussit: consternati nos insolentia ebriorum, intentavimus oculos in proeliantes, notavimusque ostrea, pecti-nesque e gastris labentia, quae collecta puer lance circumtulit. Id. Sat. 79. Per omnes scrupos, ga-strorumque eminentium fragmenta traxissemus cru-entos pedes. Gargil. de re hortiensi (ed. A. A. Scot-tio) 4. n. 5. Sunt qui in gastris, vel qualis cri-brata terra repletis ossa [persicorum] disponunt, unde mox plantas adultas in seminarium cum ce-pite suo transferant. Marc. Empir. 8. med. Con-cham aeream de melle albo ab intus perunge to-tam, eandemque supra gastrum lotii virilis ex ea parte, qua melle illita est, superpone ad lotium versus. F.]

GAU pro Gaudium. V. GAEL.

*GAUDĀE, arum, m. gens Scythica, a tergo montis Haemi degentes, in Moesia, non longe ab Istro flumine. Plin. 4, 11. B. A.

GAUDEBUNDUS, V. GAUDIBUNDUS.

GAUDENS, entis, part. a gaudeo; qui gaudet. Cic. Att. 2, 4. Cum Musis nos delectabimus animo aequo, immo vero etiam gaudenti ac libenti. Stat. Silv. 4, 6, 55. Sic mitis vultus, veluti de pectore gaudens Hortatur mensas. Propert. 3, 12, 9. Nunc ligat ad caestum gaudentia brachia loris. Hor. Sat. 1, 10, 45. gaudentes rure Camenae. Et Od. 1, 1, 12. Gaudens agros sarculo findere. Et ib. 3, 14, 5. Unico gaudens mulier marito. [Id. Sat. 2, 5, 109. Gaudentem nummo te addicere, i. e. libenter, mit Vergnügen.]

*GAUDENTER, adv. cum gaudio. Sarisb. Ep. 187. B. A.

GAUDEO, es, gāvisus sum, n. 2. γαίω, laetus sum, animi voluptate perfundor, laetor: cui con-trarium est moere. Est ἀπό τοῦ γαυγίζω, ut Festo placet: vel a γαδέω Dorice pro γαίζω, idem signifi-cante, ut alii. [Hoc praefendum. Γαυγίζω parum convenit. V. Döderl. 3, 243.] Caes. ad Cic. post ep. 16. l. 9. Att. Meum factum probari abs te, triumpho et gaudeo. Al. leg. triumpho gaudio. Cic. Q. Fr. 3, 1. med. Quod scribis, te a Caesare quotidie plus diligi, immortaliter gaudeo. Id. Leg. 3, 1. Sane gaudeo, quod te inter-pellavi. [Hor. Ep. 1, 6, 19. Cf. Ruddim. 2. p. 231. sqq. Sequitur etiam si. Hor. Sat. 2, 3, 273. Gaudes, si camaram percusti forte, etc.] Id. Att. 9, 7. f. Bonis viris probari, quae adhuc fecerim, valde gaudeo. [Ov. Met. 10, 287. Timide gaudet: praeclear de eo, cuius gaudium nondum certum satis est. Cf. 9, 792. Nec timida gaudente fide. Sil. 6, 572. Sollicite laeti.] Lucr. 3, 72. gaudet in tristi funere fratris. Hor. Ep. 1, 8, 1. Celso gaudere, et bene rem gerere Albinovano: γαίω, καὶ εὐφρανέω, formula salutationis initio epistolarum, a Graecis sumpta. [Adde ib. 15.] P. Cum dativo. Lucr. 3, 146. et sibi gaudet, h. e. secum. [Trebell. Poll. Valer. 4. Gauderem tibi

de victoria quam praefers; Gr. *συνέχαιρον ἄν σοι.* P Cum ablativo. *Catull.* 31, 12. Salve, o venusta Sirmio, atque hero gaude, h. e. ob reditum heri. *Cic. Marcell.* 6. Gaude isto tuo tam excellenti bono. *Id. Fin.* 1, 11. Cum privamur dolore, ipsa liberatione et vacuitate omnis molestiae gaudemus: omne autem id, quod gaudemus, voluptas est. P Cum accusativo. *Ter. Eun.* 5, 9, 11. Hoc aliud est, quod gaudeamus. *Id. Andr.* 2, 2, 25. Jam id gaudeo. *Stat. Th.* 9, 724. Tu dulces lituos ululatae proelia gaudes. *Coel. ad Cic. Fam.* 8, 14. Nunc furit, tam gavisos homines suum dolorem. *Stat. Th.* 4, 231. gaudent natorum fata parentes. *Coel. ad Cic. Fam.* 8, 2. Ut suum gaudium gauderemus. [*V. *Perizon. ad Sanct. Minerv.* 3, 3, p. 303.] *Ter. Andr.* 5, 5, f. Hunc scio mea solide gavisurum gaudia. *Catull.* 61, 117. Quanta gaudia, quae vaga Nocte, quae media die Gaudeat. P *Gaudere in sinu*, et *in se*, est secum taciteque gaudere. *Cic. Tusc.* 3, 21. Quoniam haec plausibilia non sunt, in sinu gaudeant, gloriose loqui desinant. *Tibull.* 4, 13, 8. Qui sapit, in tacito gaudeat ille sinu. *Catull.* 22, 17. Tam gaudet in se, tamque se ipse miratur. P Differt a *laetor*, quod est ita gaudere, ut in vultu et gestibus laetitiae signa prodantur: *gaudere* autem, est secum in animo voluptatem percipere. [*Eadem est ratio Gr. vv. *χαίρω* et *ἠδεύω*.] *Cic. Rosc. Am.* 47. Quae perfecta esse, gaudeo, iudices, vehementerque laetor. [*Plura ejusdem generis exempla praebet *Döderl.* 3, 244.] *Id. Tusc.* 4, 31. Atque ut confidere [*leg. *cavere*.] decet, timere non decet; sic gaudere decet, laetari non decet. [*V. ad h. l. *Döderl.* 3, 244. ubi negat recte gradatim additum esse v. *laetari*, quod vice versa *gaudere* exultandi notionem involvat. At vereor ut rem acu tetigerit, cum bene *laetari*, quae propria vocis est significatio, de externis gaudii signis, quae ut minus decora h. l. damnantur, dictum videatur. V. et in *Laetitia. in.*] P *A gratulor*, quod respicit alium, et significat alterius causa laetum esse. *Id. Fam.* 6, 15. Tibi gratulor, mihi gaudeo. [*V. *Manut.*] P Aliquantum significat delectari. *Id. Off.* 3, f. Cum intellexero, te hoc scientiae genere gaudere. *Hor. A. P.* 162. juvenis Gaudet equis, canibusque, et aprici gramine campi. [*Ita fere solemne vocabulum est *gaudere* de Diis libenter vel rem aliquam tractantibus, vel sacrificia accipientibus. *Prop.* 4, 8, 63. Cynthia gaudet in exuviis. *Ov. Fast.* 1, 349. Prima Ceres avidae gavisae est sanguine porcae; et *ib.* 3, 253. Gaudet florentibus herbis haec Dea; et 736. succis quia dulcibus ille gaudet.] *Id. Od.* 4, 8, 11. Gaudere carminibus. *Id. Sat.* 2, 8, 62. Heu, Fortuna, ut semper gaudes illudere rebus humanis! [*Possent haec innumeris adaugeri. Pauca sufficient in re notissima. *Id. Od.* 3, 18, 15. Gaudet pepulisse terram pede; *ib.* 3, 6, 21. Gaudet doceri Jonicos motus. *Sat.* 1, 4, 78. Laedere gaudes. *Prop.* 2, 1, 8. Gaudet laudatis ire superba comis. *Ov. Fast.* 2, 285. Ipse Deus velox discurre gaudet, etc. *Sil.* 5, 91. Vescique interritus ales gaudebit. Ita constr. etiam cum part. praes. *Virg. A.* 12, 82. Gaudetque tuens ante ora frementes; et 702. Gaudetque nivali Vertice se attollens pater Apenninus ad auras. *Hor. Epod.* 2, 19. Ut gaudet insitiva decerpens pyra. *Id. Ep.* 2, 2, 107. Gaudent scribentes. — Cum part. praes. *Virg. A.* 10, 500. Quo nunc Turnus ovat spolio gaudetque potius. *Id. G.* 2, 510. Gaudent perfusi sanguine fratrum. *Tibull.* 3, 4, 60. Nec gaudet casta Neaera domo. P Hinc pro *solere*, sed fortius dicitur. *Virg. A.* 12, 6. Gaudetque comantes excutens cervice toros. *Ov. Met.* 9, 139. Quae veris addere falsa gaudet. *Tibull.* 4, 1, 116. Ipse tamen velox celerem super edere corpus Gaudet equum; ubi cf. *Broukh.* P Adhibetur etiam rebus amatoriis. *Prop.* 2, 4, 18. Hostis si quis erit nobis, amet ille puellas: Gaudeat in puero, si quis amicus erit. Cf. *Laetitia.*] P Transfertur ad inanimam. *Mart.* 13, 16. brumali gaudentia frigore rapa. *Plin.* 12, 15, 33. Myrrha gaudet rastris, atque ablaqueationibus. Et 19, 8, 39. Humore omnia hortensia gaudet. Et 18, 17, 45. Solum gaudet aquari. *Stat. Th.* 6, 847. Postquam oleo gavisae cutis. *Claud. Cons. Probi et Olybr.* 115. dominum gavisae coronat Terra suum, surguntque toris majoribus herbae. [**Virg. E.* 6, 29. Nec tantum Phoebo gaudet Parnassia rupes, *ib.* 9, 48. Astrum quo segetes gauderent frugibus.] P Part. *Gaudendus* ap. *Symmach.* ep. 3, 29. Ista pars gaudenda mihi potius, quam, etc. P Olim praeteritum habuit *gavis*. *Liv. Andron. Odys.* ap. *Prisc.* 9, 868. Quoniam auctivi paucis, gavis. *L. Cass. Hemina. ib.* Idque admiratum esse, gavis.

GAUDIÁLIS, e, adj. ad gaudium pertinens. *Appul. Met.* 8. Gaudiales instruunt dapes. Adde *ib.* 2. et 11.

GAUDIBUNDUS, a, um, adj. gaudio gestiens. *Appul. Met.* 8. in. Saluti praesenti ac futurae soboli novorum maritorum gaudibundus. Alii leg. *gaudebundus.*

*GAUDIFICO, as, n. i. idem ac laetifico. *Gloss. Philox.* Gaudifico, *χαροποιέω.* B. A.

[GAUDILLA, ae, f. dimin. gaudentis. Est cogn. *R. Inscr. ap. Maff. Mus. Ver.* 225, 1. Oppia Gaudilla. F.]

GAUDIMONIUM, ii, n. gaudium. *Petr. fragm. Trag.* 61. *Burm.* Jamdudum gaudimonia dissilio. [**Vulgat. Baruch.* 4, 34. V. *Cangii Glossar. B. A.*]

[GAUDIVIGENS, entis, part. ab inusit. *gaudivigeo*, compos. ex *gaudium*, et *vigeo*, gaudio exultans: Itali dicunt *gozzovigliante*. *Inscr. ap. Fabrett.* p. 29. n. 130., at emendatior ap. *Ignarra de Phratr.* p. 118. Alphius has aedes Aulus Soranu' tuetur Ex Epicurejo gaudivigente choro. Immerito *Gorius* in *Inscr. Etrur.* T. 3. p. 55. suppositiciam putat. F.]

GAUDIUM, ii, n. *χαρά, χάρις*, est affectio animi alicujus praesentis boni opinione concepta, et proprie cum exhilaratur animus aliqua re, neque tamen ita ad exteriora diffunditur ultra modum, ut facile appareat. Differt a *laetitia*, quia, ut ait *Cic. Tusc.* 4, 6. cum ratione animus movetur placide atque constanter, tum illud gaudium dicitur: cum autem inaniter et effuse animus exultat, tum illa laetitia gestiens, vel nimia dici potest. Quare, ut addit *Non.* 5, 91., gaudium in sapiente, et in rebus bonis semper est: laetitia etiam in malis rebus esse potest. Hoc tamen discrimen saepe negligitur. [**Verius* videtur, quod *Döderl.* 3, 242. discrimen constituit, ut *laetitia* subjective, *gaudium* objective intelligatur; unde *Curt.* 8, 5, 27. *gaudio laetus* eodem jure dixerit, quo alias *morbo aegrotans* bene conjungi solet.] *Sall. Catil.* 49. Plebes veluti ex servitute erepta, gaudium atque laetitiam agitabat. *Pl. Poen.* 5, 4, 105. Laetitia et gaudiis aliquid afficere. [**Gaudium* atque *laetitia* ita conjunguntur, ut gradatio in verbis insit, nam *laetitiae* gravior affectus cernitur corporis gestibus. V. *intpp.* ad *Plauti* l. modo laudatum, et *Nolten. Lex. Antibar.* p. 963. coll. *Sall. Cat.* 61, 9. Hinc ap. *Eund. Jug.* 60, 2. *laetitia* de exultantium clamore dicitur.] *Ter. Ad.* 3, 4, 45. Lacrimare gaudio. *Id. Heaut.* 2, 3, 67. Prae gaudio, ubi sim, nescio. *Id. Andr.* 2, 2, 2. Alicujus animus gaudio explere. *Cic. Fam.* 9, 14. Cumulari gaudio. *Id. Fin.* 5, 24. Compleri gaudio. *Id. Cat.* 1, 10. Gaudis exsultare. *Id. Fam.* 2, 9. Nimio gaudio paene desipere. *Id. Cluent.* 5. triumphare. Et *Fam.* 10, 12. efferri. *Q. Cic. ad Fratr.* 16. *Fam.* 16. exsilire. *Cic. Fam.* 9, 14. cumulari. *Id. Fin.* 5, 24. Quempiam gaudio afficere. *Pl. Poen.* 5, 4, 88. oblectare. Et 47. Gaudio esse alicui. *Ter. Eun.* 5, 9, 5. Esse in gaudiis. *Val. Fl.* 3, 698. Gaudium capere. *Plin.* 16, 25, 40. sentire. *Ov. Pont.* 2, 1, 60. et *Senec. ep.* 59. percipere. *Virg. A.* 1, 506. pertendant gaudia pectus. *Tac. H.* 2, 55. Additae erga Germanicos exercitus laudes, gratesque: et missa legatio, quae gaudio fungeretur, h. e. gratulatione. [**Prop.* 2, 25, 30. In tacito cohibe gaudia clausa sinu. *Id.* 1, 8, 29. Deponere gaudia. *Tibull.* 3, 6, 33. Imitari gaudia falsa. *Id. ib.* 3, 7. Tecum ut longae sociarem gaudia vitae.] P Speciatim dicitur de turpi voluptate. *Sall. Jug.* 2. Dediti corporis gaudiis, per luxum et ignaviam aetatem agunt. [**Contra Cic. Fin.* 2, 4. Voluptas dicitur etiam in animo; non dicitur laetitia nec gaudium in corpore.] *Hor. Od.* 3, 6, 28. neque eligit, Cui donet impermissa raptim Gaudia. *Lucr.* 5, 852. Mutua quis inter se nectant gaudia. *Liv.* 1, 58. Sextus Tarquinius hinc abstulit gaudium. *Tibull.* 1, 6, 3. sed jam cum gaudia adirem. [**Prop.* 2, 14, 9. Quanta ego praeteritae collegi gaudia nocte.] P Translate [*de eo, quod voluptatem, laetitiam affert, ita *Suet. Tib.* 14. Thrasyllum quoque mathematicum — tum maxime expertus est, asfirmantem, nave provisiva gaudium afferre. *Liv.* 37, 37. (de reddito Scipioni filio.) Non solum animo patrio gratum munus, sed corpori quoque salubre gaudium fuit.] *Plin.* 16, 25, 40. Flos est gaudium arborum. *Id. ib.* Gaudia annorum, h. e. tempora veris. *Id. praef.* 20. Adamas opum gaudium.

*GAUDOS, i, f. insula prope Cretam, exadversus Cretense oppidum Hierapyntam. *Mela* 2, 7. *Plin.* 4, 12. B. A.

*GAUGAMELA, orum, n. plur. *τὰ Γαυγάμηλα*, vicus in Aturia, victoria Alexandri nobilitatus, apud quem Darius superatus amisit imperium. Tabula (ait *Cellarius*), quae hanc Asiae partem ex *Ptolemaei* numeris ordinatam exhibet, Gaugamela inter Lycum et Caprum medio loco perperam ponit; nam citra Lycum erat. *Plin.* 6, 26. B. A.

GAVIA, ae, f. *γάριος*, avis aquatica, eadem ac fulica [**Mewe*]; ita appellata videtur, quia aquis maxime gaudet, in quas magno strepitu, et alis plaudentibus immergi solet, ideoque Veneri amanter servire dicitur ab *Appul. Met.* 5. *med.* Tunc avis peralba illa gavia, quae super fluctus marinos pinnis natat, demergit sese prope ad oceani profundum gremium: ibi commodum Venerem lavantem natantemque propter adsistens, etc. *Plin.* 10, 32, 48. Gaviae in petris nidificant. P [**Vet. Gloss.* *γάριος*, Larus, fulica, gavia. B. A.

GAVIANUS, a, um, adj. ad Gavium pertinens: quod est nomen R. civis propr. *Lactant.* 4, 18. Non enim Gavianam crucem describimus, quam M. Tullius, etc. Vide sis *Cic. Ferr.* 2, 5, 61. 62. et 63.

[GAULITANUS, a, um, adj. ad Gaulum, seu Gautos pertinens, parvam insulam Melitae adjacentem, quae nunc *Gozo* dicitur: ita vero appellata videtur ab ejus rotunditate, *gaulus* enim rotundum vas significat. *Inscr. ap. Mur.* 752, 5. M. Vallio C. F. Rufo plebs Gaulitana ex aere conlato, etc. Alia ap. *eund.* 1048, 4. F.]

*GAULOPES, um, pop. Arabiae. *Plin.* 6, 28. B. A.

GAULUS, i, m. *γαῦλος*, genus navigii paene rotundum, inquit *Festus*. Ejus meminit etiam *Gell.* 10, 25., ubi navium appellationes varias recenset. P Item genus poculi, a figurae similitudine. *Pl. Rud.* 5, 2, 32. Sinus, epichysis, cantharus, *gaulus*, cyathusque.

[GAUNACARIUS, ii, m. gaunacarium artifex. *Inscr. ap. Don. cl.* 8. n. 69. C. Pettius Celer gaunacarius. *Gorius. ib.* censet legendum *gaunacarius*. At *Mur.* 970, 4., qui eand. inscriptionem retulit, putat eam vocem interpretandam esse ex *γαυαίος*, terram continens, cum ipse *Donius* adnotet, eam inscriptionem esse sub imagine virili, laeva librum tenente, exsculptis in ambitu signis Zodiaci. Viderint eruditi. F.]

[GAUNACE, es, f. et Gaunacum, i, n. stragulum, seu sagum altera parte villosum. *Varr. L. L.* 4, 35. In his multa peregrina; ut sagum, reno Galli quid gaunacumma ejus sagum, et amphimallon Graeca. Haec corrupta ita legenda probabilis conjectura putat *Checcolius* in *Gorii Symb. litter. Rom.* T. 8. p. 172.: ut sagum, rheno Gallice; id gaunacum Persicum; amphimallon Graece. Quod quidem confirmatur illo *Hesychii*: *Καυρίακα, σαρωμακα, ἢ ἐπιρόλαια ἐνερόμαλλα*, et illo *Aristoph.* in *Vesp.* v. 1176. *Οἱ μὲν καλοῦσι ἱεραδῆ, οἱ δὲ γαυαίαν.* *Not. Tir.* p. 158. Gausapum, gaunacum. Lege *gaunacum.* F.]

*GAURANTAE, arum, pop. Asiae ulterioris, in regno Persico veteri, in Carmania, ad sinum Persicum. *Plin.* 6, 23. B. A.

GAURANUS, a, um, adj. ad Gaurum montem pertinens, qui est in Campania, inter Puteolos et Lucrinum lacum, vinis nobilis. *Plin.* 14, 3, 4. n. 3. Gauranae vites. Et *ib.* 6, 8. n. 3. Gauranum vinum. *Stat. Th.* 8, 546. Gauranum mons.

*GAURELĒOS, i, portus Andri insulae. *Liv.* 31, 45. B. A.

GAURUS, i, m. mons Campaniae. *Cic. Agr.* 2, 14. V. GAURANUS.

GAUSAPĀ, ae, et Gausapē, es, f. et Gausapē, is, n. et Gausapum, i, n. *ὁ γαυοάκης*, genus panni crassioris, et altera parte villosi, ex quo fiebat stragula tum mensis, tum lectis idonea, itemque vestes, quarum usus in pluvia et frigore. Res erat peregrina, nec nisi sub Augusto Romae cognita: ditioribusque ex delicatior lana, et pretioso colore usurpata: Itali *schiarina* vocant. [**V. Voss.* ad *Virg. G.* 4, 377. *Böttig. Sab.* 2, 102.] *Hor. Sat.* 2, 8, 10. puer alte cinctus acernam Gausape purpureo mensam pertersit. Imitatus *Lucil.* 20 ap. *Prisc.* 9, 870. Purpureo tersit tunc latas gausape mensas. *Plin.* 8, 48, 73. Gausapa patris mei memoria coepere: amphimalla, nostra, sicut villosa etiam ventralia, nam tunica lati clavi in modum gausapae texi nunc primum incipit. *Ov. A. Am.* 2, 300. Gausapa si sumpsit, gausapa sumpta proba. *Petr. Sat.* 28. Involutus coecina gausapa, lecticae impositus est. [**V. intpp.* ad h. l.] *Pers.* 6, 46. Jam chlamydas regum, jam lutea gausapa captas. *Augustus* ap. *Charis.* 1, 80. Gausapes, lodices purpureas, et coloreas meas. *Cass. Sever. ib.* et ap. *Prisc.* 7, 759. Gausapo purpureo salutatus. *Varro* quoque *ib.* *gausapa*, ae, f. probat. *Gausape quadratum* ap. *Mart.* 14, 152. in *lemmate* aliis est stragulum sternendo lecto, aliis vero idem ac mantele. P *Balanatum gausape* ap. *Pers.* 4, 37. est barba in modum villi propensa, et unguento delibuta.

GAUSAPĀTUS, a, um, adj. gausape indutus. *Senec. ep.* 53. Mitto me in mare, quomodo psychrolutam decet, gausapatus. P [Translate et facete. *Petr. Sat.* 38. Solebat sic coenare, quomodo rex, apros gausapatos opera pistoria, h. e. crustulo, vel taleis laridi contactos. F.]

GAUSAPILĀ, ae, f. vestis e gausape. *Petr. Sat.* 21. Myrtea subornatus gausapila. Al. leg. *gausapina.*

GAUSĀPINUS, a, um, adj. qui est e gausape, villosus, ut *paenula gausapina* ap. *Mart.* 14, 145. in *lemmate*, quae et gausapina absolute dicitur. *Id.* 6, 59. Et dolet, et queritur, sibi non contingere frigus Propter sexcentas Baccara gausapinas.

[GAUSUS, i, m. *γαυός*, curvus, claudus. Est cogn. *R. Inscr. ap. Mur.* 681, 4. L. Autronius Gausus. F.]

GAZĀ, ae, f. *γάζα*, vox Persica, qua regia pecunia significatur, uti docet *Curt.* 3, 13. Unde factum nomen urbi in Palaestina, quod in ea Cam-

byses rex Persarum, cum armis Aegyptum peteret, opes et pecuniam suam contulerat, ut *Mela* 1, 11, et *Serr.* ad A. 1, 123. narrant. *Nep. Dat.* 5. Pandates gazae custos regiae. Adde *Liv.* 45, 41. [*V. *Snakenb.* in ind. ad *Curt.* s. h. v.] P Paulatim in Latium transmigravit ad significandam quaecumque pecuniam et copiam. *Virg. A.* 2, 763. huc undique Troia gaza Incensis crepta adytis, mensaeque Deorum, Crateresque auro solidi, captivae vestis Congeritur. *Suet. Ner.* 31. Thesauros antiquissimae gazae specibus abditos. *Tac. A.* 6, 37. Gazam et paratus regio adjicit. *Mart.* 12, 53. incubasque gazae, Ut magnus draco. *Val. Fl.* 6, 562. nulla coelum reparabile gaza. *Virg. A.* 5, 40. et gaza laetus agresti Excipit. P *Serr.* ad cit. A. 2. singularis tantum numeri esse ait. Atqui in plurali his usurpavit *Hor. Od.* 1, 29, 1. et *ib.* 2, 16, 9., ter *Senec. Phoeniss.* 504. *Herc. Fur.* 167. et *Med.* 485., semel *Lucr.* 2, 37. etc. P *Gaza, urbs Palaestinae, V. supra et in *Gazeticus*, a, um. P Fuit et Gaza, Mediae opp., Gazae appellatum a *Plin.* 6, 13. P Item aliud hujus nominis in Africa ulteriore, in terra Troglodytica, ad sinum Arabicum. *Plin.* 6, 29. B. A.

*GAZACA, urbs Mediae. *Ammian.* 23, 23. P Item alia, in Cappadocia, unde *Gazacena* sc. regio ap. *Plin.* 6, 3. B. A.

[GAZAS, atis, adj. omn. gen. ad Gazam pertinet, maritimam Palaestinae urbem, quae adhuc eodem nomen servat. P *Gazates*, atium, sunt incolae illius urbis. *Plin.* 5, 23, 19. *Gazates*, Gindareni, Gabeni. F.]

*GAZAUFULA, ae, Numidiae opp. *Anton. Itin.* B. A.

*GAZELUM, i, n. opp. Paphlagoniae. *Plin.* 6, 2. B. A.

GAZETICUS, a, um, adj. ad Gazam Palaestinae urbem pertinet, ut *Gazetica* vina, quae optima circa illius urbis loca gignebantur. *Sidon. Carm.* 17, 15. Vina mihi non sunt Gazetica, Chia, Falerna.

*GAZIURA, orum, Γαζούρα (τά), Paphlagoniae opp. *Plin.* 6, 2. B. A.

[GAZOPHYLACIUM, ii, n. γαζοφυλάκιον, capsula, in qua pecunia reponitur. *Hieron. ep.* 14. n. 8. Cum viduam aera mittentem in gazophylacium laudaverit Dominus. Adde *Isid. Orig.* 20, 9. F.] *Vulg. *Luc.* 21, 1. B. A.

GE

GE, es, f. γῆ, terra. Est cogn. R. *Inscr.* ap. *Fabr.* p. 295. n. 248. *Claudia Ge.*

*GEBADEI, orum, gentis nomen mare rubrum accolentis, in terra Troglodytica. *Plin.* 6, 29. B. A.

*GEBANITAE, arum, m. pop. Arabiae Felicis. *Plin.* 6, 28. B. A.

GEBENNICUS, a, um, adj. ad Gebennam pertinet, qui mons est Galliae, in Provincia trans Rhodanum. *Mela* 2, 5. Gebennici montes. P Legitur etiam *Cebenna*, et *Cebennicus*, et quidem rectius; hodie enim hic montium tractus vocatur *Gallice les Cévennes*. Quemadmodum etiam plurimorum effert *Lucan.* 1, 435. Gens habitat cana pendentes rupe Cebennas. *Mela l. c.* Tum ex Cebennis demissus Arauris juxta Agathan fluit. [*Hoc loco plura debentur. F.]

*GEBES, fluvius in Bithynia, vel Bithyniae vicinus. *Plin.* 5, 32. B. A.

*GEDRANTAE, arum, pop. Arabiae Felicis. *Plin.* 6, 28. B. A.

*GEDROSI, orum, m. Γεδρωσί, pop. Asiatici, ultra Persidem. *Mela* 3, 8. *Plin.* 6, 23. P *Gedrosii* audiunt *Curt.* 9, 10. et *Gedrusi Plin.* 6, 23. P Eorum regio *Gedrosia*, sc. terra, a *Gedrosius*, a, um. *Plin.* 21, 11. B. A.

*GEDUSANUS, a, um, adj. ut *Gedusanus ager* ap. *Cic. Agr.* 2, 19. ab oppido quodam forte vel regione Gedusa sic nuncupatus. *Graecio* corrupta vox videtur. B. A.

GEHENNA, vel Geënnā, ae, f. γέεννα, vallis apud Hierosolimam, ubi Baal colebatur, et ipsi Hebraei filios suos immolaverunt. Dicta est

גֵּהֶנְנַם, h. e. vallis filiorum Ennon. Translate sumitur pro loco futurorum suppliciorum et poenarum perpetuarum, quibus improbi cruciandi sunt, quia Deus minatus fuerat, vallem illam impleturum cadaveribus mortuorum. *Hieron., Tert., Prudent., Sedul. et Auson. Ephemerid. Or.* 56. tormenta sera gehennae Anticipat.

GELĀ. V. GELOUS.

*GELAE, arum, m. pop. Mediae, dicti et Cadusii. *Plin.* 6, 16. B. A.

[GELĀNUS, a, um, adject. idem ac Gelensis. *Plin.* 3, 8, 14. Gelani, Galatini, Halesini. F.]

GELAS. V. GELOUS.

GELASCO, is, n. γήλαστος, gelu astringi. *Plin.* 14, 21, 27. Vini natura non gelascit.

GELĀSIANUS, i, m. mimus: a γέλαω, rideo. *Sidon. Carm.* 23, 301. Mimos, schoenobatas, gelasianos.

[GELĀSIMUS, i, m. γελῶσιμος, ridiculus. Est nomen servi ap. *Pl. Stich.* 2, 2, 73. Enimvero, Gelasime, opinor, provenisti futile. F.]

GELASINUS, i, m. γελῶσινος, a γέλαω, rideo, fossula, seu ruga, quae in ridentium genis fieri solet, quaeque miram quandam ori conciliat venustatem: hinc *Tassus* in *Aminta* ita canit: *or dentro le pozzette, Che forma un dolce riso in bella guancia* etc. *Mart.* 7, 25. Nec cibus ipse juvat morsu fraudatus aceti: Nec grata est facies, cui gelasinus abest. *Suidas. Γελῶσινος, γραμματὶς τῆς ἐκ τοῦ γέλαω γεγραμμένος.* P Translate Graeci scriptores usurpant etiam de fossulis, quae in natibus fiunt, ut *Alciph. ep.* 1, 39. et *Anthol. Gr. T.* 2, p. 390. *Brunk.* de trium meretricum natibus; *Lucian.* vero in *Ἐρωτ.* c. 14. de Venere *Καλλιπύρω: Τῶν δὲ τοῖς ἰσχυροῖς ἐνεοφραγισμένων ἐξ ἐκατέρων τῶν πον, οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἦδύς ὁ γῆλας.* P *Γελῶσινος* fuit etiam cognominatus Democritus, quia res humanas perpetuo risu prosequeretur, ut contra Heraclitum perpetuo fletu. *Aelian. H. V.* 4, 20. P Dentis quoque primores, qui in risu et scommata nudantur, γελῶσινος dicuntur a *Polluce* in *Onomast.* 2, 4, 91. P Est etiam cogn. R. *Inscr.* ap. *Fabr.* p. 82. n. 121. C. Minicius Gelasinus. [*Hunc locum egregie auxit. F.]

GELATIO, onis, f. ἐπαγίς, actus gelandi, gelu, et ipsa concretio aquae. *Plin.* 17, 24, 37. n. 8. Si protinus editis fructibus gelatio magna consecuta est. *Scrib. Comp.* 179. Cicutam potam artuum gelatio insequitur.

GELĀTUS, a, um, adj. παγίς, frigore astrictus. *Plin.* 8, 28, 42. Amnes gelati lacusque. *Mart.* 5, 9. manus Aquilone gelatae. *Id.* 4, 46. Et ficus Libyca gelata testa, h. e. stipata in testa roscido quodam humore, qui ex ficu emissus circa eundem ducescit. V. AFRICANUS. *Colum.* 10, 397. Gelatum lac. *Id.* 7, 8. f. Caseus paulum gelatus in muletra. P Translate. *Stat. Th.* 4, 404. sic fata gelatis Vultibus, h. e. pallore suffusis. *Lucan.* 7, 339. stat corde gelato Attonitus, h. e. timoris pleno. *Id.* 6, 541. gelatos orbes effodere, h. e. frigidis oculis, et emortuis.

*GELDUBA, ae, f. locus vel castellum Ubiorum, in Gallia Belgica, ad Rhenum flumen, non longe a Novisio. *Tac. H.* 4, 26. 32. 35. 36. et 58. *Plin.* 19, 5. et *Anton. Itin.* Alii, inter quos *Cellar.* et *Hard.* hodiernum aiunt esse *Gelb. Marnertius* vico apponit, hodie *Geldup* dicto. B. A.

GELENSIS, e, adj. ad Gelam urbem pertinet, de qua V. in GELOUS. P *Gelenses, ium*, sunt ejus urbis incolae. *Cic. Verr.* 2, 3, 43. et *ib.* 6, 33.

GELICIDIUM, ii, n. γελίχιδιον, dicitur cum initio hiemis ros et coelo gelatus decedit. [*Gr. γελίχιδιον, Frostnächte. V. *Döderl.* 3, 92.] *Cato R.* 65. Si gelicidia erunt, cum oleam coges. *Colum.* 11, 2. Prunae et gelicidia nocturna. *Id.* 11, 3. f. Ne autumnalis satio hiemis gelicidiis peruratur. Adde *Vitr.* 2, 7. et *Varr. R. R.* 1, 55.

GELIDE, adv. γρηγορός, frigide. Translate. *Hor. A. P.* 171. Vel quod res omnes timide gelideque ministrat.

GELĪDUS, a, um, adj. γρηγορός, gelu obnoxius. Plus est quam *frigidus*. Frigida enim multa sine gelu esse possunt. Promiscue tamen nonnunquam adhibentur. [**Tibull.* 4, 1, 153. Gelidum frigus: At nusquam dicitur *frigidum gelu*. *Döderl.* 3, 92.] *Plin.* 5, 6. in. Coelum est hieme frigidum, et gelidum, et myrtos, oleas aspernatur, et respuit. *Cic. Leg.* 2, 3. Fibrenus praecipit in Lirem, et multo gelidiorem facit. *Id. N. D.* 2, 39. Adde huc fontium gelidas perennitates, liquores perlicudi securi eruere. *Virg. G.* 1, 287. Gelida nox. Et *ib.* 2, 263. gelidae prunae. Et 488. valles. Et 202. gelidus ros. Et A. 8, 343. gelida rupes. Et *ib.* 597. gelidus annis. Et 28. gelidique sub aetheris axe. *Hor. Od.* 1, 1, 30. gelidum nemus. *Virg. G.* 4, 509. gelida astra. Et *ib.* 1, 43. Vere novo, gelidus canis cum montibus humor Liquitur. *Id.* A. 3, 175. Tum gelidus toto manabat corpore sudor. *Ov. Met.* 4, 247. gelidos artus in vivum revocare calorem. *Id. Trist.* 1, 11, 3. gelidus december. *Id. A. A.* 3, 385. et *Plin.* 31, 2, 6. Gelidissima aquae. *Lic.* 38, 27. extr. Loca gelida propinquitate Tauri montis. *Cic. Cat.* 1, 13. gelidam aquam bibere: quae et *gelida* absolute dicitur. *Hor. Sat.* 2, 7, 90. foribusque repulsum Perfundit gelida. [**Ov. Fast.* 3, 28. Et in gelidis herba reperta focus, i. e. nunquam accensis.] P Translate. *Ov. Met.* 3, 100. gelidoque comae terrore rigeabant. Et *Her.* 11, 82. gelidus metus. Et *ib.* 16, 67. horror. *Virg. A.* 2, 120. tremor per ossa cucurrit. *Ov. Fast.* 1, 98. gelidum subito frigore pectus erat. *Virg. A.* 5, 395. gelidus tardante senecta Sanguis hebet. *Hor. Od.* 2, 8, 11. gelida mors. *Ov. Trist.* 1, 4, 11. gelidus pallor. *Id. Met.* 6, 711. gelidi conjux Actaea tyranni, h. e. Boreae. P *Gelidai* pro *gelidae*, *Lucr.* 3, 694. P [*Permutantur *Gelidi* et *gemi*. *Burm.* ad *Virg. A.* 7, 450.]

GELLIANUS, a, um, adj. ad Gellium pertinet, quod est nomen viri proprium. *Attejus Capito* ap.

Gell. 13, 12. ubi *Gellianus* nomen est servi ab aliquo *Gellio* ingenio denominati.

GELLIUS. Aulus Gellius Romanus, grammaticus, vixit saeculo Christi II. sub Imp. Hadriano, et Antonino Pio: vita cessit sub Antonino philosopho. In patria rhetoricum audivit Cornelium Frontonem, philosophos vero Athenis Favorinum, Taurum, et alios. Scripsit *Noctium Atticarum libros viginti*, h. e. commentationes hibernis noctibus lucubrari coeptas, dum Athenis studiorum causa versaretur, continuatas vero etiam postquam Romam rediit: opus varia selectaque omnis antiquitatis eruditione tum grammatica, tum historica, tum philosophica refertum: in quo legendo et delectationis et utilitatis uberrimus fructus capi potest. Ab *August. C. D.* 9, 4. dicitur *vir elegantissimi eloquii, et multae ac facundae scientiae*. Non est tamen ejus Latine loquendi ratio ubique imitanda. Est enim antiquae dictionis nimis studiosus: et a priscis durisque scriptoribus, quos assidue habebat in manibus, nimium ejus oratio colorem traxit. Catalogum quarundam vocum ab solo *Gellio* usurparum, quarum multae barbarismi videri possint, habes ap. *Fabric. Bibl. Lat.* 3, 4., ubi de Censorino agit. P Alii sunt hoc nomine Latini scriptores multo, quam iste, antiquiores, *Sex.* et *Cn. Gellius*, ambo historici: quorum pauca exstant fragmenta ap. *Aurel. Vict. Orig. gentis. R.* 16., *Gell., Maer., Charis., Prisc.* etc.

GĒLO, as, avi, atum, a. 1. πηγύω, frigore astringo. *Plin.* 15, 6, 6. Si gelent frigora, quarto die (*olivam*) premdam. *Colum.* 9, 6. Alvearia fictilia accenduntur aestatis vaporibus, et gelantur hiemis frigoribus. *Mart.* 1, 50. Fluvius qui ferrum gelat. P Usurpatur et absolute neutrorum more. *Plin.* 14, 3, 4. n. 7. Non ante demetuntur, quam gelaverit, h. e. frigus et glacies inciderit. *Lucan.* 9, 681. vultusque gelassent Perseos adversi, si non Tritonia densos Sparsisset crines, h. e. in lapides conversi fuissent. P Translate. *Stat. Th.* 4, 497. gelat ora pavor, gressusque tremiscunt. *Juven.* 6, 95. timent, pavidoque gelantur Pectore, nec tremulis possunt insistere plantis.

*GĒLO vel Gelon, onis, m. Γέλων, Syracusarum rex, filius Hieronis II. *Liv.* 23, 30. et 24, 5. *Justin.* 23, 4. *Plin.* 8, 40. *Cic. N. D.* 3, 34. P Ejus stemma V. ap. *Drakenb.* ad *Liv.* 24, 26. P *Hiero.* Cibrata, per jocum dicitur, quia Verri tamquam venator vasorum fuit. B. A.

*GĒLON, onis, m. γέλων, ridens, nomen fontis in Phrygia ad Celaenarum oppidum. *Plin.* 31, 2, 16. Duo sunt fontes, *Claeon* (κλαίων, flens), et *Gelon*, ab effectu Graecorum nominum dicti. B. A.

GĒLONI, orum, m. plur. Γέλωνοι, populi Scythiae Europaeae circa ortum Borysthenis, ut est ap. *Plin.* 4, 12, 26., quos hostium cutibus equos, seque velare, illos reliqui corporis, se capitum, *Mela* 2, 1. f. tradit. Quibusdam placet esse, qui nunc appellantur *Lituanii*, alii habitasse in *Tataria* minori, aliis in *Ukrania*. *Pictos* vocat *Virg. G.* 2, 115., scilicet stigmata habentes, ut ait *Serv.* Alibi *sagittiferos*, alibi *acres*, A. 8, 725. et *G.* 3, 461. *volucres* vocat *Lucan.* 3, 283., *Hor.* vero *ultimos Od.* 2, 20, 18., quia ultimi tunc temporis, qui ab Romanis noscerentur. Dictos voluit a *Gelono* Herculis filio. P In singulari num. *Virg. G.* 3. l. c. P Adjective. *Grat. Cynege.* 195. *Geloniae* canes.

[GĒLOS, otis, m. γέλος, risus. Est cogn. R. *Inscr.* ap. *Grut.* 240. col. 3. C. *Clodius Gelos*. Alia ap. *Fabr.* p. 701. n. 224. *Gelos Divi Augusti Lib.* F.]

[GĒLOTĪANUS, a, um, adj. ad Gelotem aliquem pertinet. *Inscr.* ap. *Grut.* 598, 7. *Symphorus tesserarius servus* Caesaris de domo Gelotiana. *Suet. Cal.* 18. Commisit et subito ludos, cum e Gelotiana apparatum circi prospicientem pauci ex proximis Maenianis postulassent. F. [*V. *Turneb. Advers.* 22, 30.]

[GĒLOTOPHYĒ, es, f. γελωτοφυή, herba eadem ac *batrachion*: ita vero dicta est quasi *risui nata*. *Appul. Herb.* 8. F.]

[GĒLOTOPHYLLIS, idis, f. γελωτοφυλλίς, h. e. folium risus, quasi folio risum ciente si comedatur. Hanc herbam quidam putant eandem esse ac *batrachion*. *Plin.* 24, 17, 102. med. F.]

GELOUS, a, um, adj. ad Gelam pertinet. *Virg. A.* 3, 701. Apparet *Camarina* procul, campique *Geloi*. Est autem *Gela* urbs Siciliae (cum fluvio cognomine, ut *Id. ib.* habet) in parte meridionali, condita a Rhodiis. De fluvio *Ov. Fast.* 4, 470. Et te, vorticibus non aedeunde, *Gela. Plinio* 3, 8, 14. fluvius *Gelas* est in recto casu.

GĒLU, n. aut m. indecl. γελμός, aqua frigore concreta. [*Gr. γήλαστος, *Eiskälte*. V. *Döderl.* 3, 92.] Habet usum plerumque in solo sexto casu singulari, ut *tonitru*: sed adhibetur etiam in primo casu ab *Ov. de nuce* 106. Nec ventus fraudi, solve, geluve fuit. *Virg. G.* 2, 317. Rura gelu tum claudit hiems. Et *ib.* 3, 442. horrida cano *Bruma* gelu. Et A. 9, 604. saevoque gelu duramus et imbri. *Senec. Thyest.* 872. Frigida duro *Cynosura*

gelu. Et *Med.* 716. Bruma nivali cuncta constrinxit gelu. *Hor. Od.* 1, 9, 3. geluque Flumina constiterint acuto. *Plin. Pan.* 12. et *Flor.* 4, 12. *med.* Danubius ripas gelu jungit. *Phaedr.* 4, 18. Gelu rigens colubra. P Reperitur et gelus, us, m. *Cato R. R.* 40. extr. Stramentis circumdato, ne gelus noceat. *Plin.* 8, 28, 42. Aure ad glaciem apposita conjectare altitudinem gelus. Adde *Cat., Acc., Afr.* ap. *Non.* 3, 104. P Item gelum, i, n. *Lucr.* 6, 155. geli multus fragor. Et 529. Et vis magna geli. Et 877. gelum, quod continet in se, Mittit, et exsolvit glaciem. *Varr.* ap. *Non.* 8, 70. Strata gelu putri montium saxa. *Id. R. R.* 1, 45. Venenum enim gelum radicibus tenellis sub terra, et supra virgultis. P De sola nive. *Stat. Th.* 5, 392. messis amaro Strata gelu. P Translate. *Virg. A.* 8, 508. Sed mihi tarda gelu, saeclicque effecta senectus. *Senec. Troad.* 624. Torpetque vincit frigido sanguis gelu. *Lucan.* 4, 652. pectora pigro Stricta gelu, h. e. frigore mortis.

GEMEBUNDUS, a, um, adj. εὐορέων, valde gemens. *Or. Met.* 14, 188. Ille quidem totam gemebundus obambulat Aetnam. *Al. leg. fremebundus.* [*V. Heins. ad *Or. Met.* 9, 207.]

*GEMELLAE, arum, vicus Numidiae. *Tab. Pent.* B. A.

GEMELLAR, ris, n. vasis olearii genus: fortasse quod geminam mensuram contineret: [vel potius, ut putat *Gesperus*, quod duo cava continua haberet. V. *DIPLANGIUM.* F.] *Colum.* 12, 50. *med.* Rotundum labrum melius est, quam plumbeum quadratum, vel structile gemellar.

GEMELLARIA, ae, f. idem quod gemellar. *August. in Psalm.* 136. *med.* Quare tam caecus es, ut amurcam fluentem per plateas videas, oleum in gemellaria non videas?

[GEMELLEENSES, ium, m. plur. incolae urbis Gemellae Acci, seu coloniae Accitanae in Hispania Tarraconensi, nunc *Guadix.* *Plin.* 3, 3, 4. n. 3. Ex colonia Accitana Gemellenses. F.]

[GEMELLINUS, a, um, dimin. gemelli. Est cogn. R. Mentio est ap. *Plin.* ep. 10, 36. et 37. Virbii Gemellini procuratoris Caesaris in Bithynia. *Inscr.* ap. *Mur.* 683, 7. Aurelia Gemellina. F.]

GEMELLIPARA, ae, f. διδυμοτόκος, quae uno partu duos edit in lucem. Dicitur de Latona, quae Apollinem, et Dianam uno partu edidit. *Or. Fast.* 5, 542. Curva gemelliparae spicula ferre Deae. [*Adde *Met.* 6, 315. Videtur h. nomen ab ipso *Or.* compositum esse; nam vix apud alium auctorem occurrit.]

GEMELLITICUS, a, um, adj. idem quod gemellus, ut Gemelliticus fetus, in *supposit.* *Plauti Bacch. prol.* 48.

GEMELLUS, a, um, adj. διδυμος, dimin. gemini. *Virg. Ecl.* 1, 14. modo namque gemellos, Spem gregis, ah! silice in nuda connixa reliquit. *Or. Her.* 6, 121. gemella proles. Et *ib.* 8, 77. gemelli fratres. Et *ib.* 6, 143. gemellus fetus. Et *Met.* 6, 712. gemelli partus. Et *ib.* 11, 316. gemellos eniti. *Catull.* 4, 27. Gemelle Castor, et gemelle Castoris. P Ponitur et pro valde simili. *Hor. Sat.* 2, 3, 243. Par nobile fratrum Nequitia et nugis pravorum et amore gemellum. Et *Ep.* 1, 10, 3. Ad cetera paene gemelli. *Mart.* 12, 49. gemelli uniones. Et 10, 92. gemellae pinus. P *Caes. B. C.* 3, 4. vocat *Gemellam legionem*, quae de duabus una facta est: quod quidem primum a Pompejo, deinde ab aliis etiam imperatoribus factitatum fuisse apparet. V. GEMINUS. P Gemelli fuit titulus mimicis poematis a Laberio compositi. *Gell.* 1, 7. P Gemellae vites dicuntur, quae geminas uvae eodem pediculo junctas producant. *Plin.* 14, 2, 4. n. 1., *Colum.* 3, 2. Sic *Plin.* 15, 14, 15. Poma cohaerentia et gemella, nunquam singula in fetu.

[GEMESCO, is, n. 3. verbum Ionice inflexum ex *gemo*, idem ac *gemisco*. *Not. Tir.* p. 102. Gemit, gemescit. F.]

GEMIAE, V. GUMIAE.

*GEMINATIM, adv. duplicando, vel per geminos. Habet *Dioned.* 1, 402., nulla tamen confirmat scriptoris Latini auctoritate. B. A.

GEMINATIO, onis, f. εὐνοχλασις, actus geminandi, repetitio, duplicatio. *Cic. Or.* 3, 54. Geminatio verborum habet interdum vim, leporem alias. *Quint.* 1, 4. Geminatio vocalium uti. Et 5. Geminatio vitii. *Id.* 8, 5. *med.* Facit quasdam sententias sola geminatio: qualis est Senecae: saluum me esse, adhuc nec credo, nec gaudeo. *Gell.* 13, 24. An Tullius inani et illepidi geminatione junxerit *manubias* et *praedam*.

GEMINATUS, a, um, part. a *geminio*, duplicatus. *Liv.* 1, 25. Geminata victoria. *Cic. N. D.* 2, 5. Geminato sole. *Id. Part.* 6. Verba geminata, atque duplicata, vel etiam saepius iterata ponantur: geminata per figuram repetitionis: duplicata conduplicationis. *Or. Met.* 12, 220. quam vino petus, tam virgine visa Ardet: et ebrietas geminata cupidine regnat. Et 258. geminatum vulnus. *Quint.* 2, 3. onus. *Virg. G.* 2, 509. geminatus plausus. *Tac. A.* 1, 3. Agrippam ignobilem loco, geminatis consulatibus, extulit, i. e. repetitis; fuit enim

ter consul, teste *Vell.* 2, 90. [**Curt.* 6, 5, 22. Geminatus honor, i. e. multipliciter auctus. *Plin. Pan.* 92, 1. Neque continuatus tantum, sed geminatus est honor.] *Or. Met.* 15, 681. Verba sacerdotis referunt geminata. *Plin.* 15, 13, 12. Nec aliud pomum ingeniosius geminatum est, i. e. per insitionem propagatum. P [*Est etiam i. q. similis, par. *Liv.* 36, 24. Sed adeo prope geminata cacumina eorum montium sunt, ut ex vertice altero conjici tela in arcem possint, i. e. pari altitudine surgunt.] P Poeticum est, et a Graeco ductum, illud *Sil.* 10, 514. Quae postquam aspexit geminatus gaudia duxor Sidonius, h. e. geminatum gaudium percipiens.

[GEMINUS, a, um, dimin. gemini. *Not. Tir.* p. 102. Geminus, gemellus, gemininus. F.]

GEMINITUDO, inis, f. *Pacuv.* ap. *Non.* 2, 366. Habeo ego istam qui distingam inter vos, geminitudinem, h. e. discrimen inter geminos.

*GEMINIUS, i, prodigiosa opum, ac vitae molitia amicus Sejano. *Tac. A.* 6, 14. B. A.

GEMINO, as, avi, atum, a. l. διπλώω, duplico: a *geminus*. *Varr. R. R.* 3, 16. *med.* Cum plenas alvos habent, et cum illas geminaverint. *Ter. Ad.* 2, 1, 19. Geminabit (pugnum), nisi caves. *Or. Met.* 5, 586. Labor geminaverat aestum. *Flor.* 1, 10. Geminare terrorem. *Hor. Od.* 1, 16, 8. geminant Corybantes aera, h. e. geminatis ictibus pulsant. *Or. Pont.* 3, 4, 99. geminare honorem. Et *ib.* 1, 2, 2. genus geminare nobilitate animi. *Id. Trist.* 4, 10, 31. decem vitae frater geminaverat annos, h. e. viginti expleverat. *Claud. B. G.* 387. Et Trebiam saevae geminasset funere Cannae. [**Tibull.* 2, 3, 39. Geminare pericula. *Or. Pont.* 1, 2, 17. Mortis saevo geminant ut vulnere causas.] P Interdum significat jungere, copulare.

[*Ita quidem, ut unam quasi variae res faciem referant, ut diversae, disjunctae esse omnino desinant.] *Hor. A. P.* 13. Serpentes avibus geminantur, tigris agni. *Suet. Dom.* 7. Geminari legionum castra prohibuit. *Stat. Sil.* 1, 2, 239. dat Juno verenda Vincula, et insigni geminat Concordia taeda. P [*Dicitur et sensu neutr. i. q. geminum ac duplex esse. *Lucr.* 4, 452. Per totas aedeis geminare supellex.] P [Part. *Geminans* ap. *Manil.* 4, 479. Undecimam partem geminans. F.]

GEMINUS, a, um, adj. διδυμος, qui una cum alio eodem partu editus est. *Virg. A.* 8, 631. geminos huic ubera circum Ludere pendentes pueros. *Id. ib.* 1, 274. gemina proles. *Liv.* 1, 6. Quoniam gemini essent, nec aetatis verecundia discrimen facere posset. *Hor. Od.* 3, 29. extr. me Tutum per Aegaeos tumultus Aura feret, geminusque Pollux, h. e. Pollux cum Castore, qui gemini sunt. Eadem ratione *geminus Castor* dicitur ab *Or. A. Am.* 1, 746. Rursus *Hor. Ep.* 1, 18, 41. Gratia sic fratrum geminorum, Amphionis, atque Zethi dissuluit. (V. FRATER.) *Pl. Men.* 2, 1, 7. Fratrum quaesitum geminum germanum meum. *Id. Pers.* 5, 2, 49. *To.* Hic ejus geminus est frater. *Do. hiccine?* *To.* ac geminissimus. [**Hor. A. P.* 147. Nec gemino bellum Trojanum orditur ab ovo, i. e. ab Hellena, ex altero duorum illorum ovorum, quae Leda edidisse fingitur, exclusa.] P *Gemini* sunt signum coeleste, qui putantur esse Castor et Pollux. V. CASTOR. Alii dicunt, esse Herculem et Apollinem, ut est ap. *Varr. R. R.* 2, 1. *med.* Alii vero Triptoleum, et Iasona, a Cerere dilectos, et ad sidera perlatos, ut ait *Hgg. Astron.* 2, 22. V. *Viscont. Op. Var. T.* 2, p. 17. *ed. Med.* P Item testiculi, qui et Graece διδυμοι. *Solin.* 13. Fiber ne captus prosit, ipse geminos suos devorat. *Ammian.* 16, 7. Eutherius captus a finitimis hostibus etiam tum parvulus, abstractis geminis, Romanis mercatoribus venditur. P Translate *geminus* est par, similis, quia inter geminos similitudo est. *Varr. L. L.* 8, 52. Saepae gemina facie mala negamus esse similia, si sapore sunt alio. *Cic. Rosc. Am.* 40. extr. Par est avaritia, similis improbitas, eadem impudentia, gemina audacia. *Id. Rosc. Com. ult.* Simillima enim, et maxime gemina societates hereditatis est. *Id. Verr.* 2, 3, 66. extr. Concors in lucris atque furtis, geminus, et simillimus nequitia, improbitate, audacia. [**Id. Phil.* 11, 1. Geminum in scelere par (Antonius et Dolabella.)] *Id. Part.* 7. f. Memoria est gemina litteraturae quodammodo, et in dissimili genere persimilis. *Al. leg. germana.* [*V. *Lambini Adnotatt.*] *Id. Pis.* 7. Illud vero geminum consiliis Catilinae et Lentuli, quod me domo mea expulstis. Hic quoque al. *germanum.* [**Sil.* 4, 99. Ambobus geminus cupido laudis.] P Saepae est etiam duplex, duo. [**Cic. Sext.* 38. Quum Clodiani Numerium Quintium occidere cogitarent, ille se messoria corbe contexit. Quum quaerent alii Numerium, alii Quintium, gemini nominis errore servatus est. *Div.* 2, 58. Geminio lucernae lumine declarari disensionem ac seditionem moveri. Adde *Or.* 3, 47.] *Virg. A.* 6, 894. Sunt geminae somni portae, quarum altera, etc. *Stat. Th.* 7, 50. geminumque tenens Discordia ferrum. *Ter. Andr.* 4, 1, 51. Ex unis geminas nuptias concitare. *Cic. Div.* 2, 58. extr. Geminum lucernae lumen.

Mart. 2, 53. geminus assis, h. e. duo asses. *Virg. A.* 9, 265. Et tripodas geminos, auri duo magna talenta. *Or. Her.* 12, 104. maris gemini distincti Isthmos aquas. [*Ita ap. *Claud. Cons. Honor.* 153. gemini fratres non sunt eodem partu editi, sed duo. *Lucan.* 3, 436. Geminae turre. *Virg. A.* 1, 162. gemini scopuli.] P Pro uterque, vel ambo. *Stat. Th.* 5, 516. de ingenti angue: Saepae super fluvios geminae jacet aggere ripae Continuus. *Mart.* 10, 10. Et pariter geminas tendis in ora manus. *Virg. G.* 4, 371. Et gemina auratus taurino cornua vultu Eridanus. Et 309 geminas nares vitulo obsuere. *Id. A.* 5, 416. Temporibus geminis canebat sparsa senectus. Et *ib.* 6, 789. Huc geminas nunc flecte acies. *Or. A. Am.* 2, 644. Mobilis in gemino cui pede penna fuit. Et *Fast.* 2, 154. geminos exseruisse pedes. [**Sil.* 4, 566. Gemina inter proelia.] P Interdum de iis dicitur, quae duplici natura constat. *Stat. Sil.* 3, 2, 35. geminoque huic corpore Triton Praenatet. *Or. Met.* 2, 630. geminica tulit Chironis in antrum. Et 555. Virginiusque tribus gemino de Cecrope natis: διδυμῶν, vel quia enormi fuit longitudine corporis, vel quia duas callebat linguas, Graecam et Aegyptiam, inquit *Hieronym.* in *Chron. Euseb.* ad an. ab Abraham CCCCLXX. P *Legio Gemina*, quae saepe occurrit in antiquis *Inscr.* ap. *Grut.* et alios, dicta fuit ex eo, quod ex duabus vario bello imminuit conflata sit, ut affirmat *Dion.* 55, 23. V. GEMELLUS. P Item de crassis, amplis, obesis: quasi duplicatum suae staturae ac magnitudinis modum habentibus. *Lucr.* 4, 1161. At gemina et mammosa, Ceres est ipsa ab Iaccho. [At fortasse hic *gemina* significat quadratam, h. e. statura quadrata et robusta praeditam. V. QUADRATUS. P *Geminus* fuit etiam cogn. R., nempe L. Rubellii, et C. Fufii, quibus consulibus an. U. C. 782. cruci affixus est CHRISTUS redemptor noster; hinc passim legere est apud antiquos scriptores, illum mortuum fuisse *Geminis consulibus*. Fuit praeterea cogn. in gente Aburia, Attidia, Varia, aliisque. P [*Permutantur *Geminus* et *gelidus*. V. GELIDUS in f.]

[GEMIPOMUS, a, um, adj. qui gemini pomi figuram refert: ita porro vocantur papillae muliebres in *Anthol. Lat.* T. 1. p. 653. *Burm.* Conde papillas, conde gemipomas, compresso lacte quae modo pullulant. *Burm.* legend. putat *gemellulas*, ut constet ratio carminis; nam hic male secunda syllaba longa, et tertia brevis est. Alii nihil mutandum, eamque licentiam auctori sequioris temporis condonandam existimant. F.]

GEMISCO, is, n. 3. idem ac *gemo*. *Claud. Rapt. Pros.* 3, 130. Si buxos inflare velim, ferale gemiscunt. V. GEMESCO.

[GEMITES, is, m. gemma ap. *Plin.* 37, 11, 73. Ratio nominis nec in gemite est, velut in petra candidis manibus inter se complexis. F.]

GEMITORIUS, V. in GEMONIUS.

GEMITUS, us, m. στενωμός, gemendi actus. *Cic. Rosc. Am.* 9. Ut urbe tota fletus gemitusque fieret. *Id. in Senat.* 7. Dum conticesceret illa lamentatio et gemitus urbis. *Id. Har. resp.* 18. Ejulatus et gemitus Philoctetae. *Id. Sext.* 31. Totam obviam civitas cum lacrimis gemituque processerat. *Id. Tusc.* 2, 24. Gemitus elamentabilis, imbecillus, abjectus, flebilis. *Virg. A.* 3, 39. lacrimabilis. Et *ib.* 7, 15. exaudiri gemitus iraeque leonum. *Val. Fl.* 2, 458. gemitu taurus acerbo implevit avia. *Virg. A.* 1, 489. ingentem gemitum sub pectore ab imo. Et *ib.* 10, 464. magnumque sub imo Corde premit gemitum. *Val. Flacc.* 8, 400. trahere gemitum. *Virg. A.* 11, 37. ingentem gemitum tollere. Et *ib.* 6, 873. quantos ille virum campus ager gemitus! Et *ib.* 2, 288. graviter gemitus imo de pectore ducens. *Id. G.* 3, 517. Extremosque ciet gemitus. *Petr. Sat.* 81. Inter tot altissimos gemitus frequenter proclamabam. *Or. Her.* 11, 51. gemitus dolor edere cogit. *Id. Met.* 2, 622. gemitus alto de corde petiti. P Tribuitur et rebus inanimis, sonitus gemitus similem edentibus. *Virg. A.* 2, 53. Insonuere cavae, gemitumque dedere cavernae. Et *ib.* 3, 555. et gemitum ingentem pelagi. Et *ib.* 9, 709. collapsa ruunt immania membra: Dat tellus gemitum. *Or. Met.* 12, 487. Plaga facit gemitum ceu corpore marmoris icti. [**Sil.* 3, 645. Dat gemitum moles.] P In secunda decl. *Pl. Aul.* 4, 9, 11. Tantum gemiti hic dies mihi obtulit.

GEMMA, ae, f. λίθος, lapillus pretiosus, et magis proprie de pellucidis dicitur: inde transfertur ad oculum vitis, quem primo emittit. Sed contra censent alii gemmam proprie de vitibus dici, translate de lapillis pretiosis. V. GEMMO. Est autem *gemma* pro *gema* a γέωω, turgeo. *Virg. G.* 2, 335. Pampinus trudit gemmas, et frondes explicat omnes. *Cic. Verr.* 2, 4, 27. Pocula ex auro gemmis distincta clarissimis. *Virg. G.* 2, 506. Ut gemma bibat, h. e. poculo ex gemma facto. Sic *Senec. Prov.* 3. f. Gemma ministrare. *Prop.* 3, 3, 26. Nec bibit et gemma divite nostra sitae P Speciatim dicitur de lapillis, qui anulo includuntur. *Plin.* 37, 5, 20. Cylindros ex beryllis facer.

malunt, quam gemmas, quoniam est summa commendatio in longitudine, Adde *Or. Pont.* 2, 10, 1. et 7. P Dicitur aliquando de margaritis. *Prop.* 1, 14, 12. Et legitur rubris gemma sub aequoribus, *Mart.* 8, 28. Cedet Erythraeis eruta gemma vadis. P [*Gemma vitrea* apud *Plin.* 35, 6, 30., et ap. *eund.* 37, 7, 26. *gemma facticia* est, quam Itali dicunt *pasta vitrea, giojello falso.* F.] P Translate ponitur pro praecipuo ornamento. *Mart.* 5, 11. Multas in digitis, plures in carmine gemmas invenies. *Sidon. ep.* 4, 22. Hesperius gemma amicorum.

GEMMANS, antis part. a. *gemmo*: in modum gemmae splendens. *Colum.* 8, 11. et *Mart.* 13, 70. de pavone. Miraris, quoties gemmantes explicat alas. *Lucr.* 2, 319. Invitant herbae gemmantis rore recenti. *Manil.* 5, 256. nitidis gemmantem floribus hortum. P Idem gemmas abundans, vel ornatus. *Id.* 4, 652. in molles Arabes, terraque ferentem Delicias, etc. Leniter affundit gemmantia litora pontus. *Or. Met.* 3, 264. gemmantia scypra. [*Nota: v. *gemmare* hanc significationem non nisi part. praes. exhibere.] P Item gemmas effundens, cum de orboribus sermo est. *Plin.* 17, 22, 35. n. 17. Gemmantem vineam confodi ventant, decuti enim oculos. *Colum.* 4, 24. *med.* Gemmantem oculum caecare. *Pall.* 3, 32. Sarmata gemmantia. Et 12, 11. Surculi gemmantis. P Item gemmae, seu lapilli naturam imitans. *Plin.* 36, 7, 11. Memphites lapis gemmantis naturae, h. e. modum ac nitorem gemmarum habens.

GEMMARIUS, ii, m. gemmarum politor, aut negotiator. *Inscr. ap. Don. cl.* 8. n. 14. M. Lollus Alexander gemmarius.

GEMMASCO, is, n. 3. est gemmas emittere, pululare, *ὀφθαλμίζω.* *Plin.* 17, 15, 25. Ut gemmascere incipiens, legatur calamus. *Colum.* 5, 10. Nucem Graecam serito circa Kal. Februar., quae prima gemmascit.

GEMMATIO, onis, f. actus gemmas emittendi. *Plin.* 17, 14, 34. Surculi praegnantis, hoc est, gemmatione turgentis. Alii tamen leg. *germinatione.* B. A.

GEMMATUS, a, um, part. a. *gemmo*: gemmis instructus et ornatus. *Liv.* 1, 11. Gemmati auli. *Or. Met.* 10, 113. Gemmata monilia. *Plin.* 37, 2, 6. Gemmata potiora. P De arboribus. *Pall.* 4, 10. in. Melius proveniet, si ponendus ramus gemmata jam matre sumatur. [*Observa, in v. *gemmare* non nisi part. praet. h. significationem exserere.] V. GEMMANS.

GEMMESCO, is, n. 3. gemma fio. *Plin.* 37, 10, 57. de draconite gemma: Sed nisi viventibus abscisso nunquam gemmescit.

GEMMEUS, a, um, adj. *δαίμωνος*, qui ex gemma est. *Cic. Verr.* 2, 4, 27. *extr.* Mittit etiam trullam gemmeam rogatum. *Plin.* 18, 7, 13. Radix gemmeae rotunditatis, i. e. rotunda in modum gemmae. *Senec. ep.* 110. *med.* Contemnere aureos lectos, et gemmeam suppellestem. P Item gemmis ornatus. *Or. Fast.* 2, 74. Gemmea purpureis cum juga demit equis. *Mart.* 3, 58. Argutus anser, gemmeique pavones. P Translate est in modum gemmae splendens, floridus. *Plin. ep.* 1, 3. Quid illa porticus verna semper? quid *παλαιών* opacissimus? quid euripus viridis et gemmeus? *Id. ep.* 5, 6. Prata florida et gemmea. *Mart.* 10, 3. Quos rumor alba gemmeus vehit penna. [*Ablat.* ap. *Sidon. ep.* 5, 8. de Constantino M.: Saturni aurea saecula quis requirat? Sunt haec gemmea, sed Neroniana: scilicet Constantinus uxorem Faustam, et filium Crispum occiderat, ut Nero Poppaeam uxorem, et Britannicum fratrem adoptivum; qui praeterea, ut ait *Plin.* 37, 5, 16., gladiatorum pugnas smaragdo ingenti spectare solebat. F.]

GEMMIFER, a, um, adj. gemmas ferens. *Plin.* 37, 13, 76. Gemmiferi amnes sunt Acesinus, et Ganges. *Propert.* 3, 3, 2. Et freta gemmiferi findere classe maris, h. e. Erythraei. *Val. Flacc.* 5, 448. gemmifera corona, h. e. gemmata.

GEMMO, as, avi, atum, n. 1. dicitur de vitibus gemmam emittentibus: non tamen proprie, sed translate. *Cicero* enim *Or.* 24. et *Or.* 3, 38. *ro gemmare vites*, enumerat inter translationes, quae vulgo etiam rusticis usurpantur: et *Quint.* 8, 6. necessitate, inquit, rustici dicunt gemmam in vitibus. Ex quo colligitur, vocem *gemma* proprie de lapillis, ex *Tullii* et *Quintiliani* sententia, translate de vitibus dici: quod alii contra docuerunt, ut in *GEMMA* dictum est. *Varr. R. R.* 1, 40. Id fit, antequam gemmare, aut florere quid incipit. *Colum.* 4, 27. Antequam gemment, per divortium veris atque hiemis, quam altissime fodiendae vineae sunt. Utroque loco est, qui *germinare* reponit. *Enn. ap. Char.* 1, 81. Purpureis gemmavit pampinus uvis, h. e. nituit, tanquam gemmis ornatus. *Sol. fr. ap. Pithoeum pag. m.* 267. candidus aether Astrigeram faciem nitido gemmavit Olympo.

GEMMOSUS, a, um, adj. multis gemmis exornatus. *Appul. Flor.* 5. Auro facto, gemmosisque monilibus onustas.

GEMMOLA, ae, f. dimin. gemmae. [*Front. ad M. Caes. (ed. A. Maio) ep.* 4, 3. *med.* Alii recte

et malleo silices moluntur, alii autem caelo et marcuro gemmulas exsculpunt. F.] P De gemmis arborum. *Appul. Met.* 10. Quod ver in ipso ortu jam gemmulis floridis cuncta depingeret. P [Translate de pupillis oculorum. *Id. Aey.* 8. Et pupularum nitidas gemmas gemmulas. F.] P Est etiam nomen equi circensis in *Tab. marm. ap. Grut.* 341.

GEMO, is, ui, itum, a. 3. *στενάζω*, est prae animi angustia in sonum prorumpere, et queri: a *γέμο* a sono fictum. *Cic. in Senat.* 5. *extr.* Malum suum occulte gemere. *Pl. Amph.* 5, 1, 47. Uxorem tuam neque gementem, neque plorantem nostrum quisquam audivimus. *Cic. Att.* 2, 19. Virtutem istam, venit tempus, cum graviter gemes. *Hor. Od.* 4, 12, 5. Ilyn flebiliter gemens Infelix avis. *Phaedr.* 5, 1. Tacite gementes tristem fortunae vicem. Et 7. Multum gemens. *Claud. B. Get.* 181. gemit irrita Tempe Thessalus, et domitis irrisam cantibus Oeten. *Virg. G.* 3, 226. Multa gemens ignominiam. *Stat. Achill.* 1, 281. de equo: dominique gemit captivus inire Imperia. [*Similis constructio ap. *Hor. Ep.* 1, 20, 4. Ostendi gemis.] *Mart.* 9, 93. qui servum te gemis esse diu. *Virg. A.* 11, 865. exspirans atque extrema gemens. *Val. Fl.* 5, 37. talia voce gemit, h. e. fatur, queritur. [**Prop.* 2, 7, 31. Ah gemat in terris, qui, etc., et *ib.* 25, 12. Et gemere in tauro, saeve Perille, tuo? P Passive. *Cic. Att.* 2, 18. Hic status, qui una voce omnium gemitur, nec verbo cujusquam sublevatur. *Or. Met.* 13, 464. Non mea mors illi, verum sua vita gemenda est. P Tribuitur variis animalibus, quorum vox gementis est similis. *Virg. Ecl.* 1, 58. Nec tamen interea raucae, tua cura, palumbes, Nec gemere acria cessabit turtur ab ulmo. *Prop.* 4, 3, 59. Sive in finitimo gemuit stans noctua tigno. P Item rebus inanibus, quorum sonus veluti laborantium gemitus imitatur. *Or. Pont.* 3, 3, 10. agitato inhorruit aer, Et gemuit parvo mota fenestra sono. *Claud. III. cons. Honor.* 196. Ignifluisque gemit Lipare fumosa cavernis. *Idem cons. Mall. Theod.* 204. quidquid Tyrrhena tunditur unda, Vel gemit Ionia. *Virg. G.* 3, 183. tractuque gementem Ferre rotam. *Id. A.* 6, 413. gemuit sub pondere cymba. *Plin. ep.* 9, 26. Stridunt funes, curvatur arbor, gubernacula gemunt. [**Hor. Od.* 1, 14, 6.] *Val. Fl.* 3, 164. cunctisque gemit grave robur adactis. *Id.* 6, 168. rotis gemit intus ager, tremebundaque pulsu Nutat humus. *Hor. Od.* 2, 20, 14. gementis litora Bosphori. P Interdum videtur significare, simplicem sonum, aut vocem emittere. *Avien. fab.* 26. Illa (*capra*) gemens, desiste precor, etc. h. e. respondens. *Id. praef. extr.* Feras cum hominibus gemere fecimus, h. e. loqui. Huc trahi potest illud *Hor. Ep.* 16, 51. vespertinus circumgemit ursus ovile.

[GEMONIDES, um, f. plur. gemmae, quae et Paeantides vocantur. *Plin.* 37, 10, 66. Paeantides, quas quidem gemonidas vocant, praegnantis fieri, et parere dicuntur, mederique parturientibus. Alii leg. *gemonidas*, alii melius *encymonidas*, h. e. praegnantis, ab *ἐγκύμων*, fetum habens. F.]

GEMONIUS, a, um, adj. ad gemitum pertinens, vel ubi gemitur: hinc *Gemonii gradus* vel *Gemoniae scalae*, et absolute *Gemoniae*, locus fuit praecipuus Romae in Aventino, prope templum Junonis Argivae, vel potius in crepidine Capitolii, unde solum in carcere necatorum cadavera nuda unco impacto tracta praecipitabantur, atque hinc in Tiberim trahebantur: *gradus* aut *scalae* dictae, quia is locus in declivi quosdam veluti gradus habebat, in quibus tamen projecti non consistent, sed ex uno in alium impingentes desilirent gravius, foedissime frangerentur: vel quia quibusdam gradibus ascendebatur: unde *ἀναβαθμῶν* Graece nomen habet. *Plin.* 8, 40, 61. Canem nec a carcere abigi potuisse, nec a corpore recessisse abjecti in gradibus Gemoniis. *Hard.* edidit *Gemitoris*, quod ita constanter in MSS. legatur: inde colligit, dictum esse locum a gemitu et calamitate: non a quodam Gemonio auctore, ut nonnullis visum est. Sed hoc non placet. *Val. Max.* 6, 3, n. 3. Corpus contumelia carceris, et detestanda Gemoniarum scalarum nota foedavit. *Tac. H.* 3, 74. Confossum, et abscisso capite truncum corpus Sabini in Gemoniis trahunt. *Suet. Tib.* 61. Nemo punitorum non et in Gemonias abjectus, uncoque tractus.

GEMULUS, a, um, adj. gemebundus, gemens. *Appul. Flor.* n. 13. Bubones occidunt gemulo carmine.

GEMURSA, ae, f. tuberculum sub minimo digito pedis: ita dictum, quod gemere faciat eum, qui id gerat, ut *Festus* tradit. *Plin.* 26, 1, 5. de elephantiasi: Et hic quidem morbus celeriter in Italia restinctus est: sicut et ille, quem genursam appellaverit prisci, inter digitos pedum nascentem, etiam nomine obliterato.

GENĀ, ae, f. *βλέφαρον*, membrana tegens oculos: saepius in plur. num. usurpatur. *Enn. ap. Fest.* Pandite, sulti, genas, et corde relinquite somnum. *Plin.* 11, 37, 57. Nec genae quidem omnibus: ideo neque nictationes, etc. Et *mox.* Columbae utra-

que gena connivent: crocodili inferiore tantum. Extremum ambitum genae superioris antiqui cilium vocavere. P Hinc poetice dicuntur de loco oculorum, vel de ipsis oculis. *Prop.* 4, 5, 16. Cornicum emeritas eruit ungue genas. Et 3, 10, 26. Exustaeque tuae mox, Polypheme, genae. *Or. Pont.* 2, 8, 66. Et patiar fossis lumen abire genis. *Id. Her.* 20, 205. Ut te conspecta, subito (si forte nostasti) Restiterim fixis in tua membra genis. P Saepius sunt partes subjectae oculis, supra malas: itemque ipsae malae (nam haec, quae *Festus*, et *Cic.* distinguunt, propter vicinitatem facile confunduntur) exterius, ubi barba nascitur, *παρειά*. Hanc quidam volunt esse primam, propriamque significationem, quod sit a *γενεῖς*, lanugo, prima barba: vel a *γένος*, maxilla. *Cic. N. D.* 2, 57. Genae oculos ab inferiore parte tutantur, subjectae leviterque eminentes. *Pacuv. ap. Fest.* Nunc primum opacat flore lanugo genas. *Plin. l. c.* 58. Infra oculos malae homini tantum, quas prisci genas vocabant: XII. Tabularum interdicto, radi a feminis eas vetantes; pudoris haec sedes; ibi maxime ostenditur rubor. *Hor. Od.* 4, 1, 34. Manat rara meas lacrima per genas. *Sen. Oed.* 953. fletu rigare genas. *Tibull.* 1, 9, 11. succo splendente genas onerare. Et *ib.* 10, 38. humentes genas tergere. Et *ib.* 11, 55. flet teneras subtuta genas. Et 3, 4, 32. Inficitur teneras ore rubente genas. *Mart.* 1, 79. Siccis ipse genis flentes hortatus amicos. *Prop.* 4, 8, 26. Vincet ubi erasas barba pudenda genas. Et 2, 18, 6. Quid si jam canis aetas mea caneret annis, Et faceret scissas languida ruga genas? *Or. A. A.* 2, 452. petere ungue genas; et *Her.* 11, 92. ire unguibus in genas; et *Trist.* 3, 3, 51. lacerare genas. *Val. Fl.* 3, 309. conferre, h. e. osculari invicem. P In singul. num. *Enn. ap. Isid. Orig.* 11, 1. atque genua comprimit arta gena. *Id. ap. Serv.* ad *A.* 6, 686. imprimitque genae genam, h. e. palpebram palpebrae committit, et connivet. De dormiente enim loquitur. *Suet. Cl.* 15. *extr.* Libellos jecisse in faciem ejus, ut genam non leviter perstrinxerit. [Adde locum *Plinii* ab initio laudatum. F.]

GENĀBENSIS, e, adj. ad Genabum pertinens, ut *Genabensis caedes*, *Caes. B. G.* 7, 28. P *Genabenses*, ium, m. plur. Genabi incolae. *Id. ib.* 11.

GENĀBUM, i, n. urbs Carnutum ad Ligerim in Gallia Lugdunensi. *Caes. B. G.* 7, 3. etc. P Aliis eadem est, ac *Aurelia, Orleans*: aliis *Gien* oppidum: sed prior sententia amplectenda. P Dicitur et *Genabus*, i, f. si genuinus est *Lucani* versiculus 1, 440. *Incluta* Caesareis *Genabus* dissolvitur alis. [**Spurius* v. est cum quatuor antecess. *V. Cort.* ad h. l.]

[GENAUNES, ium, m. plur. et *Genauni*, orum, m. plur. sunt pop. Rhaetiae, qui Nauniam vel Ananiam, nunc quibusdam *Val di Non*, incolabant. *Plin.* 3, 20, 24. Breuni, Genaunes. *Hor. Od.* 4, 14, 10. Drusus Genaunos, implacidum genus, Breunosque veloces, et aeres Alpibus impositas tremendis Dejecit aer. F. **V. Mannerti German.* p. 669.]

*GENDOS, i, fluv. Bithyniae, etiam Chrysorrhoeas dictus. *Plin.* 5, 32. B. A.

GENEALOGIA, ae, f. *γενεαλογία*, sermo de origine, seu generatione. Vox graeca est, quam quidam lexicographi perperam *Cic.* tribuunt *N. D.* 3, 17. v. v. seq. *Messala Corvin.* de *progen.* Aug. 22. Si majorum genealogiam recte complector.

GENEALOGUS, i, m. qui genealogiam enarrat, aut scribit. *Cic. N. D.* 3, 17. Qui a genealogis antiquis sic nominantur. *Fuit qui prave legeret genealogiis.* [*Genealogi dicuntur, qui decorum generationes scriperunt, ut Hesiodus et alii. At ne *genealogis* quidem prob. *Ernest.*, qui *theologis* susp.] *Prud. Apoth.* 315. Illud ait genealogus idem, h. e. Moyses, qui Genesim scripsit.

GENER, i, m. *γαμβρός*, filiae meae maritus: a *genus*, quia ad augendum genus adhibetur: cui respondet *socer*. *Cic. Off.* 1, 35. *extr.* Cum *soceris* generi non lavatur. *Or. Fast.* 3, 202. Tum primum generis intulit arma *socer*. *Mart.* 9, 71. Cum gener, atque *socer* diris concurreret armis. P Non solum autem maritus, sed etiam sponsus filiae meae, *gener* vocatur, uti docet *Ulp. Dig.* 38, 10, 6. Atque ita *Virg. A.* 2, 342. *Choroebus Mygdonides*, illis, qui ad Trojam forte diebus Venerat, insano *Cassandrae* incensus amore, Et gener auxilium *Priamo*, *Phrygibusque* ferebat. Ubi *Servius*: *Gener* dicitur et qui est, et qui esse vult. P Praeterea non solum filiae, sed etiam neptis, et proneptis maritus, tam ex filio quam ex filia editarum, gener est, teste *Ulp. Dig.* 50, 16, 136. P Ad haec vir sororis meae gener dicitur a *Justino* 18, 4., et fortasse etiam a *Nep. Paus.* 1. P Denique etiam nurus meae maritus gener appellari creditur ab *Tac. A.* 5, 6. et *ib.* 6, 8., ubi de *Sejano* sermo est: tametsi alii aliam ejus appellationis causam afferunt. [**V. Böttich. lex. Tac.* p. 207.] P Ex his omnibus fit, *generum* dici posse quicumque ab altero uxorem accipit sive filiam, sive sororem, sive neptem, nurum viduam, etc. Nam qui dat, patris quodammodo personam gerit. P [*Singularis locus est *Hor. Sat.* 1, 2, 64. *Villius*

in Fausta Sullae gener, etc. ubi gener idem est q. adulter, ideo sic dictus, quia filiam Sullae ita frequenter stuprabat, ut ipse gener esse videretur. V. intpp. Male Gesnerus v. gener proprio sensu accepit. P In dativo plurali generibus pro generis dixit Accius ap. Non. 8, 33.

GENERABILIS, e, adj. γεννητός, qui facile generatur: item qui generandi vim habet. Plin. 2, 45, 45. Hic est ille generabilis rerum naturae spiritus. Manil. 1, 142. sitque haec discordia concors, Quae nexu habiles, et opus generabile fingit.

GENERALIS, e, adj. γενικός, καθολικός, universalis, ad omnes pertinens. Cic. Off. 1, 27. Nam et generale quoddam decorum intelligimus, quod in omni honestate versatur, et aliud huic subjectum, quod pertinet ad singulas partes honestatis. Ulp. Dig. 28, 5, 4. Generalis definitio. Papin. ib. 2, 14, 40. Generale pactum. P Item qui pertinet ad genus. Cic. Inv. 1, 8. Cum qualis sit res, quaeritur, quia et de vi, et de negotii controversia est, constitutio generalis vocatur. [V. ad h. Ernest. lex. technol. lat. rhet. p. 187.] Senec. ep. 58. genus generale appellat, quod philosophi dicunt genus generalissimum. Eius verba sunt: Quod est, aut corporale est, aut incorporale. Hoc ergo genus est primum, et antiquissimum, et, ut ita dicam, generale: cetera genera quidem sunt, sed specialia. P Item ad cuiusque rei genus, naturamque pertinens, genericus. Lucr. 1, 582. [Ap. Eichstadt. 591.] variae volucres, ut in ordine cunctae Ostendant maculas generales corpori inesse.

GENERALITAS, atis, f. universitas. Capell. 4. p. 100. Dum hominem risibile animal dixerimus, eo a ceterorum animantium generalitate discreverimus. Serr. ad Virg. G. 1, 21. Post specialem invocationem transit ad generalitatem, ne quod numen praetereat. Id. ad A. 6, 154. Quae contra naturam fiunt, non afferunt praedictum generalitati. Adde Symmach. ep. 2, 90. F.]

GENERALITER, adv. γενικώς, universaliter, simul omnia sub genere amplectendo. Cic. Inv. 1, 26. Nam ipsum quidem generaliter definire difficile est. Plin. ep. 1, 8. Memini te jam quaedam adnotasse, sed generaliter: ideo nunc rogo, ut non tantum universitati ejus attendas, verum etiam particulas, qua soles lima, persequaris. Quint. 5, 10. med. Temporis duplex significatio est: generaliter enim, et specialiter accipitur. [Adde 1, 5. in.]

GENERAMEN, inis, n. generatio. Strabo Gal. in Rosa. Flos tibi sceptrigero venit generamine Iesse. F.]

GENERASCO, is, a. 3. γίνομαι, nascor. Lucr. 3, 746. cur omnia membris Ex ineunte aevo generascunt, ingenioque? Est qui legit ingenerascunt.

GENERATIM, adv. κατὰ γέννη, per singula genera. Cic. Acad. 4, 15. Exponam igitur generatim argumenta eorum, quoniam ipsi etiam illa solent non confuse loqui. Id. Or. 1, 41. Nulli fuerunt, qui illa artificiose digesta generatim componerent, [i. e. rebus ad certa genera revocatis. Adde Verr. 2, 2, 69. Or. 1, 13.] Caes. B. C. 1, 51. Germani suas copias e castris eduxerunt, generatimque constituerunt, paribusque intervallis Harudes, Marcomanos, etc., [i. e. per gentes; singulae nationes, singulae gentes et nationes singulatim. In metaphr. gr. est κατὰ γέννη; cf. 7, 19, ap. Hom. Il. 2, 362. est κατὰ γέννη et κατὰ γέννησας. — Id. B. C. 3, 32. Multa praeterea generatim ad avaritiam excogitabantur, i. e. per singula genera hominum et pro singulis generibus rerum tributa imposita sunt. Et ib. 2, 21. Omnibus generatim gratias agit, i. e. singulis auditorum generibus, quae deinceps enumerantur. Liv. 5, 52. Ne omnia generatim sacra omnesque percensam deos, i. e. secundum sua genera, κατὰ γέννη.] Virg. G. 2, 35. proprios generatim discite cultus, Agricolae. Suet. Cal. 22. Hostiae erant phoenicopteri, pavones, meleagrides, etc., quae generatim per singulos dies immolarentur, [i. e. secundum genera, ut singulis diebus aliud avium genus immolaretur.] Adde Colum. 5, 10. et Lucr. 1, 228. [Ap. Eichstadt. 230. Ceterum frequens est Lucr. in h. v. usu.] P Item per omnia genera, universim, generaliter. Cic. Verr. 2, 5, 55. Nam quid ego de ceteris civium R. supplicii singillatim potius, quam generatim atque univere loquar? Id. Or. 2, 10. Infinitum mihi videbatur id dicere, in quo aliquid generatim quaeretur, hoc modo: Expetenda ne esset eloquentia. Id. Inv. 2, 5. Ut omnia generatim amplectamur. Id. Att. 11, 6. Non nominatim, sed generatim informata proscriptio. Colum. 3, 9. extr. Haec de cura malleoli generatim praecipimus: nunc illud proprie, etc. [Liv. 45, 40. Quae haud dubie major aliquanto summa ex numero plastrorum ponderibusque auri, argenti, generatim ab ipso scriptis (Valerio Antiante) efficitur, i. e. omnibus in unam summam collectis.]

GENERATIO, onis, f. γέννησις, actus generandi. Plin. 9, 50, 74. Nec satis est generationi piscium, nisi editis ovis, etc. Id. 8, 47, 72. Generatio pecoribus binis utrinque ad novenos annos. Id. 20, 13, 51. Cibo rutae generationes impediri.

Tom. II.

GENERATOR, oris, m. γενετήρ, genitor, procreator. Cic. Univ. 11. Nosse autem generatores suos optime poterant. Virg. A. 3, 704. Arduus inde Acragas ostendat maxima longe Moenia, magnanimum quondam generatorem equorum.

GENERATORIUS, a, um, adj. ad generationem, vel ad generatorem pertinens. Tert. adv. Valent. 27. Generatorio more.

GENERATRIX, icis, f. quae generat. Mela 1, 9. Aegyptus hominum, aliorumque animalium perfectunda generatrix.

GENERATUS, a, um, part. a genero; genitus, productus, γεννητός. Cic. Tusc. 5, 24. Semina, unde essent omnia orta, generata, concreta. Id. Off. 1, 29. Neque enim ita generati a natura sumus, ut ad ludum et jocum facti esse videamur. Id. Phil. 5, 2. Mars, a quo populum R. generatum accepimus. Nep. Att. 1. Ab origine ultima stirpis Romanae generatus, perpetuo a majoribus acceptam equestrem dignitatem obtinuit. (Al. leg. generatu perpetuo a majoribus, etc., ut sit generatus, us, generatio; quod alicui fortasse rectius videri potest.) [V. Brem. ad h. l.] Virg. A. 5, 61. Troja generatus Acestes. Ov. Met. 15, 19. Argolico generatus Alemone quidam Myscelos. Curt. 9, 1. Arbor ex sua radice generata.

GENERO, as, avi, atum, a. 1. γενναίος, gigno, procreo: a genus. Cic. Leg. 1, 9. Hominem generavit et ornavit Deus. [Sil. 15, 58. Deus laetos generavit in usus res homini.] Hor. Od. 1, 22, 13. quale portentum Nec Jubae tellus generat leonum Arida nutrix. Ov. Met. 15, 375. Semina limus habet virides generantia ranas. Justin. 2, 1. f. Terram tanto prius animalia generare coepisse. Virg. A. 7, 734. nec tu indictus abibis Oebale, quem generasse Telon Sebethide nympha fertur. Id. G. 3, 65. Atque aliam ex alia generando suffice prolem. [Ov. Fast. 4, 33. Tros est generatus ab illo: ubi nota constructionem generatus est ab, quae insolentior quidem; sed v. locum Nep. in generatus.] P Ponitur et pro parere, vel concipere. Plin. 8, 44, 69. Sterilis intelligitur, quae non primo initu generare coeperit. P Item pro facere. Virg. G. 4, 205. Tantus amor florum, et generandi gloria mellis. P Dicitur et de rebus aliis. Justin. 4, 1. Ignibus generandis, nutriendisque soli ipsius naturalis materia. Gell. 5, 6. E gramine, quod in eo loco generatum esset, etc. P Translate. Quint. 7, 3. Verba, quae litem generant. Modest. Dig. 25, 3, 7. Nihil ei ex hoc praedictum generari, respondi. P Interdum est animo invenire, et parere. Quint. 10, 2. An illi rudes sola mentis natura ducti sunt in hoc, ut tam multa generarent? Id. 1, 1. f. In iis actibus, quae nihil dum ipsae ex se generare queunt. [Suet. Ner. 52. Versiculi — non translati aut dictante aliquo excepti, sed plane quasi a cogitante atque generante exarati.]

GENEROSE, adv. γενναίως, fortiter, magno animo. Hor. Od. 1, 37, 21. Generosius perire, [i. e. nobiliore et honestiore mortis genere, quam quod se captivam maneat.]

GENEROSITAS, atis, f. εὐγένεια, magnanimitas, animi magnitudo, quae vel a genere, vel a virtute habetur. Plin. 8, 45, 70. Tauris generositas est in aspectu. P Item fecunditas. [Hujus s. exempla non fecunditatis notionem continent, sed bonitatem significant, i. e. eam virtutem, qua quid bono genere natum est: von edler Race, von guter Art.] Plin. ib. 48, 75. In ipsa ove satis generositatis ostenditur brevitatem erurum, ventris vestitu. Et ib. 50, 76. de capris: Feminarum generositatis insigne, laciniae corporibus a cervice binae dependentes. Col. arb. 1. Vitis pretio parata certam generositatis fidem non habet. Pallad. 9, 3. Asserit Columella (Arbor. 2.) explorari fecunditatem uno anno non posse, sed quatuor: quo numero cognoscitur vera generositas surculorum. P Aliquando significat bonitatem, v. gr. vini: ex qua commendatio, et pretium, et fama vini consequitur. Plin. 14, 6, 8. Antea Caecubo erat generositas celeberrima. V. v. seq.

GENEROSUS, a, um, adj. εὐγενής, γενναίος, nobili et praeclearo genere ortus. Cic. Par. 3, 1. Generosa ac nobilis virgo. Id. Brut. 58. extr. Generosa stirps. Ov. Trist. 4, 4, 1. nominibus generosus avitis. Id. Met. 14, 698. Viderat a veteris generosam sanguine Teucri Iphis Anaxareten, humili de stirpe creatus. Hor. Sat. 1, 6, 1. Non, quia, Maecenas, nemo generosior est te, naso suspendis adunco ignotos. Sall. Jug. 88. Naturam unam et communem omnium existimo, sed fortissimum quemque generosissimum esse. [Nep. Att. 12. Praeoptaretque equitis Romani filiam generosam nuptiis. Notandum est, h. v. a Nep. nunquam de animo dici. V. Brem. ad ejusd. Att. 1. ubi sunt, qui parum recte h. v. de ingenii praestantia intelligendum censent. Suet. Tib. 49. Generosissima femina. Virg. A. 10, 141. Maeonia generose domo, i. e. nobili genere natus in Lydia. Ov. Fast. 1, 591. Perlege dispositas generosa per atria ceras: generosa atria sunt familiarum nobilium. Id. ib. 839.]

Stillantemque tenens generoso sanguine cultrum.]

P Translate. Cic. Amic. 9. Humilem sane relinquunt, et minime generosum, ut ita dicam, ortum amicitiae. P Inter nobilem, et generosum hoc interest, quod nobilis etiam in malam partem sumi potest: generosus non item. Praeterea nobilis dicitur, qui est notus claritate familiae: generosus, qui claritate rerum gestarum, et virtute. Ita ex Aristot. Foss. inst. Orat. 2, 14, 7. Juven. 7, 191. Felix, et sapiens, et nobilis, et generosus. P Est etiam magnanimus, animosus, fortis. Cic. Off. 3, 22. Cum de imperio certamen esset cum rege generoso ac potente. Id. Tusc. 2, 65. Quod natura ipsa, et quaedam generosa virtus statim respuit. Plin. 8, 40, 61. Alexander generosi spiritus imperator. [Vell. 2, 125, 5. Cujus curam ac fidem Dolabella quoque vir simplicitatis generosissimae, in maritima parte Illyrici per omnia imitatus est.] Ov. Fast. 2, 199. generosus miles. Virg. G. 3, 75. pecoris generosi pullus in arvis Altius ingreditur. [Hic et anteced. locus huc non pertinet; ad generis enim praestantiam generosus referendum est. Ceterum eodem modo de equis dicit generosus Symmach. ep. 4, 61. Tui benefici erit, ut quidquid ad curule certamen generosum gignit Hispania, vel domo praebes, vel aliorum gregibus excerptas.] Senec. Phoeniss. 334. generosa indoles. Plin. 10, 21, 24. Leones ferarum generosissimi. P Translate. Cic. Brut. 75. Forma dicendi magnifica, et generosa quodammodo. [Laud. h. l. Suet. Caes. 55. ubi BCrus. in cl. Suet. p. 385. notat: desumpto usu a nobilitate generis; ita paulo ante splendida dicitur. Gr. γενναίος, nos: edel. Recte! Cf. l. Brut. 58. ab initio laud. Pertinet igitur locus ad §. 2. Adde Quint. Inst. 1, 1, 24. Nam plerumque nuda illae artes — frangunt atque concidunt quidquid est in oratione generosius, etc.] P Est item ferax, fecundus, quasi multum generans, πολύγονος. [Neque h. s. exempla, quae parum differunt a seqq., fecunditatis notionem vere continent; generosa enim excellentissima in suo quaque genere drr.] Propert. 4, 11, 61. emerui generosus vestis honores: nec mea de sterili facta rapina domo. Virg. A. 10, 174. Insula inexhaustis Chalybum generosa metallis. [Ov. Met. 15, 710. Generosus palmite colles.] Plin. 11, 40, 95. Sues generosae duodenas mammas habent, vulgares binis minus. Ov. Fast. 5, 211. implere hortum flore generoso, h. e. multo, abundantanti. P Dicitur etiam de vitibus, quae vinum ferunt fama et pretio commendatum: quae duae res non a feracitate, sed a bonitate proveniunt: itemque de pomis, et hujusmodi. Colum. 3, 2, 2. f. Ut nobilem vitem conseramus, generosam requiremus: ubi nihil erit, quod proritet, feracitatem potius sequemur, quae non eadem portione vincitur pretio, quam vincit abundantia. Hor. Ep. 1, 15, 18. Vinum generosum et lene. [Ov. Met. 13, 818. Generosa bruna.] Plin. 15, 17, 18. n. 4. generosissima mala. Et ib. 21, 23. sorbs. Id. 32, 6, 11. ostrea. Id. 15, 29, 35. generosum obsonium. P Sunt etiam generosae vites, quae vini feraces sunt. Colum. 3, 2. med. Magnis etiam dotibus tres apianae commendantur, omnes feraces: generosior tamen una, quae, etc. [Perperam hic locus nihil sententia differens ab antecedentibus separatim positus est.]

GENESIACUS, a, um, adj. ad genesis pertinens. Est nomen servile. Inscr. ap. Grut. 613, 11. Genesiacus Imp. Nervae Trajani servus. F.]

GENESIS, is, vel eos, f. γέννησις, generatio, nativitas. Graeca vox. In basi Minervae Phidiae caelata erat Pandoras genesis, teste Plin. 36, 5, 4. n. 4. Πανδώρας γέννησις. P [Hinc in bibliis sacris Genesis appellatur primus liber Moysis. Tert. Orat. 7. B. A.] P Accipitur a Latinis pro sidere natalicio, sub quo scilicet quis natus est, ex quo futurae vitae sortem portendit credebant. Juven. 6, 578. si prurit frictus ocelli Angulus, inspecta genesi collyria poscit; et 14, 248. Nota mathematicis genesis tua. Suet. Vesp. 14. Momentibus amicis, cavendum esse Metium Pomposianum, quod vulgo crederetur genisin habere imperatoriam.

GENESTA. V. GENISTA.

GENETAeus, a, um, adj. ad Geneten pertinens, fluvium, et promontorium, et portum apud populos Chalybas circa Pontum. Val. Fl. 5, 148. Inde Genetaei rupes Jovis. P Genetae, arum, m. plur. [Ternat.] sunt populi illic habitantes ap. Plin. 6, 4, 4.

GENETHLIACUS, a, um, adj. γενεθλιακός, ad genesis, seu natalicium sidus pertinens: a γενεθλη, origo, ortus. Hinc genethliaci dicuntur, qui ex observatione talium siderum sortem futuram hominum, eventusque praedicunt. Gell. 14, 1. in. Qui sese Chaldaeos, seu genethliacos appellant. P Inscriptis etiam Statius carmen suum Silo. 2, 7. Genethliacon Lacani, in quo natalem ejus diem, ipsumque poetam laudat. P Genethliacē, es, f. appellatur a Capell. 3, 50. Grammaticae, quod genera rerum captat. V. IATRICE.

GENETHLIOLOGIA, ae, f. γενεθλιαλογία, ars genethlicorum. Virg. 9, 7. med. Propria est Chal-

deorum genethliologiae ratio, uti possint ante facta, et futura ex rationibus astrorum explicare. [GENETHLIUS, a, um, adj. γενεθλιός, natalicius. Est cogn. R. Inscr. ap. Grut. 340, 1. T. Flavius Genethlius. F.] [GENETHLON, i, n. γενεθλον, genus, filius, proles. Est nomen servile. Inscr. ap. Mur. 477, 1. Genethlon P. Tutillii Calliphontis servus. Ita pro Calliphontis. F. *Ap. Orell. est 4060., qui facit cum Hagenb. ex Fabrett. p. 73, 72. pro GENETHLON emendante GENIO ET HONORI.] GENETRIX et Genitrix, icis, f. γενετρα, quae genuit, mater. Hor. Sat. 2, 3, 133. Nec ferro ut demens genetricem occidis Orestes. Val. Max. 1, 8, n. 5. extr. Ex ipso genetricis rogo lucem et cunas assecutus. Plin. 10, 23, 32. Genetricum senectam ciconiae educant. P Ut mater, ita genitrix per antonomasiam de Cybele, Deum matre dicitur. Virg. A. 9, 117, et 10, 234. P Venus genitrix hoc nomine templum Romae habuit, exstructum a Julio Caesare, qui se ab ea per Aeneam oriundum praedicabat. Suet. Caes. 61. 78. et 84. P Translate. Sil. 15, 615. Nox somni genitrix. Ov. Met. 5, 490. frugum genitrix, h. e. Ceres. Sen. Thyest. 816. genitrix primae roscida lucis, h. e. Aurora. Plin. 5, 29, 31. Miletus Ioniae caput super octoginta urbium per cuncta maria genitrix. Id. 26, 1, 3. Aegyptus vitiorum genitrix. Just. 20, 4. Genitrix virtutum frugalitas. P Genitrix, et mater hoc differunt, quod illa semper, quae genuerit dicitur; haec aliquando pro nutrice ponitur. Non. 5, 9. V. MATER. P Ad descriptionem quod attinet, si vetera monumenta, et MSS. codices attendas, fere semper per e legitur, teste, praeter alios, Pierio ad A. 1, 594. Si vero originem, per i: est enim a genitor, hoc a genitum. Placet igitur prior ratio Dausquio, alisque multis: altera Manutio, qui et ipse antiquos duos lapides pro se affert. Cellarius litem componere conatur, ut quando est Veneris cognomen, per e scribatur, [singulari quadam consuetudine, quia sic constanter legitur in nummis, et lapidibus: in ceteris per i, ut origo poscit.] GENEVENSIS, e, adj. ad Genevam pertinens, quae est urbs Allobrogum ad egressum Rhodani ex lacu Lemano: ejus mentio est apud Caes. B. G. 1, 6. Inscr. ap. Grut. 477, 4. Genevensis provincia. GENIALIS, e, adj. ad genium naturae et voluptatis Deum pertinens: universim voluptarius, ut Genialis dies, laetus, et voluptarius: Genialis torus, sive lectus, qui in nuptiis sternitur in honorem Genii, et Junonis: [*Post nuptias autem in atrio collocari et religiose servari solebat. V. Lips. Elect. 1, 17. Hinc Hor. ep. 1, 1, 87. Lectus genialis in aula est: pro vulgari: si quis est maritus. Serr. ad A. 6, 603. geniales lectos dictos esse monet a generandis liberis.] Item qui convivi causa. Cic. Cluent. 5. extr. Lectum illum genialem, quem biennio ante filiae suae nubenti straverat. [*Opp. pulvinar. Plin. Pan. 8, 1. Nec ante genialem torum, sed ante pulvinar Jovis optimi maximi.] Virg. A. 6, 603. lucent genialibus altis Aurea fulcra toris. Juven. 4, 66. genialis agatur ista dies: propra stomachum laxare saginis. Ov. Fast. 3, 523. Festum geniale. Et Met. 13, 929. genialia sarta, h. e. coronae, quae voluptatis causa in conviviis, et festis diebus adhibentur. Id. A. Am. 1, 125. Ducuntur raptae, genialis praeda, puellae, h. e. conjugii causa abductae. Al. leg. genialis. Stat. Silv. 2, 3, 108. genialia jura, h. e. conjugalia. Ov. Amor. 3, 15, 19. Imbelles elegi, genialis Musa, valet, h. e. carmina amorum et voluptatis. Id. Her. 19, 9. geniale rus, h. e. amoenum, et voluptarium. Id. Amor. 2, 13, 7. genialia arva Canopi, h. e. deliciis affluentia. Stat. Silv. 4, 4, 51. geniale litus. Ov. Met. 10, 95. Platanus genialis, h. e. quae amoenitatis gratia seri solet. [*Heins. Advers. 1, 10. p. 96. monet genialem platanum hic dici, quoniam jucunda sit ejus umbra. — Id. ib. 4, 14. Genialis consitor uvae, i. e. quae facit ut genio indulgeamus, laeti et hilares simus: quem locum perperam Noster infra §. 4. ita intellexerat, ut genialis non ad uvae sed ad consitor referendum censuisset. Simili modo Tibull. 2, 3, 63. Jucundae consitor uvae.] Id. Trist. 3, 13, 17. geniale tempus, h. e. genio sacum. Al. leg. geniale, h. e. natalis dies. Virg. G. 1, 302. genialis hiems, h. e. in qua celebrantur convivia. Stat. Achill. 1, 113. genialia bella, h. e. inter pocula et mensas nuptiales sponsae rapiendae causa inita, qualis fuit Centaurorum pugna cum Lapithis. Santra ap. Non. 2, 374. Scis enim, geniales homines ab antiquis appellatos, qui ad invitandum, et largius apparandum cibum promptiores essent. P Absolute. Arnob. 4, 144. genialibus alienis insultare, h. e. lectis conjugalibus. P Videtur etiam sumi pro fecundo. Plin. 17, 9, 6. In tantam abundans genialis copia pecudum. Id. 18, 24, 54. Sors genialis atque fecunda. P Geniales Divi dicuntur a Statio Bacchus et Ceres, quia convivia, voluptas, deliciae sine iis nullae sunt. Theb. 12, 618. genialibus hospita Divis Icarii Celeique

donus. V. CELEUS et ICARIUS, ii. P Festus docet, geniales Deos dictos esse aquam, terram, ignem, aera; ea enim sunt semina rerum: duodecim quoque signa, lunam et solem inter hos Deos computari solitos. Hac ratione genialis est a Genius, qua vim notat rerum gignendarum. Alii tamen leg. geniales. P [*Confunduntur in ead. genialis et genialis. V. intpp. ad Ov. Met. 10, 95.] GENIALITAS, atis, f. festivitas, jucunditas. Ammian. 30, 1. f. Genialitas mensae. GENIALITER, adv. εὐφροδῶς, opipare, et laute. Ov. Met. 11, 95. Hospitis adventu festum genialiter egit. Appul. Met. 10. Otiose ac satis genialiter contorta in modum linguae extrema labia, grandissimum illum calicem uno haustu perhausi. GENIANUS, a, um, adj. ut Geniana salicta in carmine Helvii Cinnae ap. Gell. 19, 13. f. At nunc me Genianam per salicta Binis rheda rapit citata nans. Alii leg. Genusina, alii Genumana, alii vero aliter. P De geniana gemma apud Plin. 37, 10, 59. incerta admodum est lectio. [*Hard. legit goniacam.] [GENIARIUS, ii, m. Geniorum artifex, qui nempe ex ebore, vel auro, vel argento, vel aere, vel marmore Geniorum simulacra conficiebat: hujus officina sita erat in foro Romano post aedem Castori et Polluci dicatam. Inscr. ap. Grut. 25, 1. Junoni Piae M. Canulejus M. L. Philonicus geniarius post aedem Castoris. Alia ap. Don. cl. 17. n. 12. L. Canidius Evelpistus geniarius post aedem Castoris. F.] GENIATUS, a, um, part. ab inusit. genuo, as, aliquid genio instruo. [*Gr. ἑταῖος.] Capitol. Ferr. 10. Fuit decorus corpore, vultu geniatus, h. e. amabilis, gratus aspectu. Ita Salmas. Alii aliter leg. Stat. Silv. 1, 1. in. moles geniata, h. e. Genia sacra. Al. leg. geminata, al. gemmata. Cassiodor. quoque non semel usurpat, gratiosum, amabilem, geniumque habentem significans Variar. form. 3, 12. 20, 21. etc., sed non est facile imitandus. [*Isidorus in Gloss. Geniatus, genialis, gratus.] [GENICE, es, f. γενική, generalis, genitivus. Est cognom. R. Inscript. apud Don. cl. 9. n. 38. Livia Genice. F.] GENICULATIM, adv. per genicula, κατά γόνυ. Plin. 21, 11, 39. Vincapervinca foliis geniculatim circumdata. GENICULATIO, onis, f. actus geniculandi, genu flexio. Tert. ad Scap. 4. Quando non geniculationibus et jejunationibus nostris etiam siccitates sunt depulsae. GENICULATUS, a, um, part. a geniculo; πολυγόνατος, frequentibus geniculis constans. Cic. Senect. 15. Culmoque erecta geniculato, vaginis jam quasi pubescens includitur. [*V. Graev. ad h. l.] Plin. 16, 36, 64. Geniculata arundo. Id. 24, 16, 93. Herba totidem geniculata nodis, quot habet annos. Id. 14, 1, 3. Vites per ramos populi maritae procacibus brachiis, geniculato cursu scandentes. Id. 17, 21, 35. n. 1. Vitium surculis geniculatis scaporum nodi intersepunt medullam. P Translate de fluvio inflexo in modum geniculi. Ammian. 18, 9. Urbs Amida a latere australi, geniculato Tibridis meatu subluitur propius emergentis. GENICULATUS, i, m. idem quod Ingeniculus, scil. sidus Herculis dextro genu flexo super Draconis caput innixi. Vitr. 9, 6. V. ENGONASI. GENICULO, as, avi, atum, n. 1. genicula produco. Plin. 18, 16, 42. Segete viridi desecta, antequam genicularet. Hard. habet gelaret ex MSS. [GENICULOSUS, a, um, adj. idem ac geniculatus. Appul. Herb. 77. Agrostis foliis parvi calami similibus, atque virgultis per terram serpenticibus, geniculosis. F.] GENICULUM, i, n. γόνυον, dimin. genu. Varr. L. L. 8, 5. Non sequitur ut stulte faciant, qui pueris in geniculis alligent serperastra, ut eorum depravata corrigant crura. Tert. Cor. mil. 3. De geniculis adorare. P Translate genicula dicuntur stipulae, vel caulis herbacei internodia, et veluti articuli ac nodi quidam. Plin. 18, 7, 10. n. 4. Genicula autem tritico sunt quaternae, farri sena, hordeo octona. Id. 26, 11, 71. Verbenaca a tertio geniculo incisa. GENICULUS, i, m. idem quod geniculum. Translate dicitur de curvatura in modum genu. Vitr. 8, 7. Quod si non venter in vallibus factus fuerit, nec substructum ad libram factum, sed geniculus erit, erumpet, et dissolvit fistularum commissuras. [GENIMEN, inis, n. germen, progenies: a verbo geno. Tert. Anim. 39. Omnes idololatria obstetrici nascuntur, dum ipsi adhuc uteri infulus apud idola confectis redimitti, genimina sua daemoniorum candidata profitentur.] *GENIO, as, genium do. Solin. in Pontico, ut legit Barth. Adv. 44, 3. Candidus aether Astrigeram faciem nitido genivavit Olympo, quod Scal. Catal. p. 246. genivavit ediderat. Genivavit ergo fuerit, ornavit, venustam reddidit. Sed Barthius interpretatur, vitalem fecit, vivificavit. [*Vindicat h. v.

latinitatem Salmas. ad Capitol. Opil. Macrin. 7. pro decorare dictum esse censens.] B. A. GENISTA, ae, f. σπυροδόν. [*Genst, s. Giaster.] arbuscula quaedam humilis est fronte minuta, flore luteo, apibusque gratissimo, semine lenticulis haud absimili, quod phaseolorum modo siliquis innascitur: forte a genu, quia facile flectitur, vel quia genibus medetur, ut Plin. 24, 9, 40. docet: vel a geno, quia facile gignitur. Id. 21, 12, 42. Genistas circumseri, alveariis gratissimum. Virg. G. 2, 12. molle siler, lentaeque genistae. Id. ib. 434. salices, humilesque genistae, Aut illae pecori frondem, aut pastoribus umbras sufficiunt, sepeque satis, et pabula melli. Pierius hic observat, in antiquioribus exemplaribus genista legi. Calpurn. Ecl. 1, 5. vaccae Molle sub hirsuta latus explicue genista. Al. leg. genista, ut et in Perigil. Vener. 81. P Dubitat Plin. c. l. 24. num eadem sit cum sparto Graecorum. Certum est, viminis quoque usum praebere, ut Id. ib. et 16, 37, 69. docet. Mart. 1, 44. Non pyra, quae lenta pendet reli-gata genista. Plin. 19, 1, 2. n. 3. Asia e genista facit lina ad retia praecipua, in piscando durantia, frutice madefacto denis diebus. GENITAMANA, Γενίτην Μάρνη, Dea, quae feminarum mensibus praerat: cui res divina catulo fiebat, ut Plin. 29, 4, 14. docet, ubi tamen alii aliter legunt, contra MSS. cod. Hard. teste. Plutarch. Quest. Rom. n. 52. Σὺν τῇ καλομένην Γενίτην Μάρνην κίνα θύονα. August. C. D. 4, 11. Menam vocat quam praefecerat, inquit, menstruis feminarum. Plutarch. l. c. dubitat dictane sit a manando, ἡένονα γένεσις, generatio fluens; an a manus, bonus, bona generatio, ut dictum est. In sacro hujus Deae votum concipiebant, ne quis domi nascentium bonus fieret: quod vel de canibus intelligebant, ut saevi nascerentur ac terribiles: vel precabantur, ne quis moreretur; nam manus, bonus, praecipue de mortuis dicebatur: unde Manes. Plutarch. ib. Porro quod Menam appellat Augustin., a Graeco μήν, mensis, ductum est. GENITABILIS, e, adj. genialis. Lucr. apud Varr. L. L. 4, 3. Aetheris, et terrae genitabile quaerere tempus. Id. 1, 11. Et reserata viget genitabilis aura Favoni, [*i. e. ad fruges procreandas apta.] Al. hic leg. genialis. Arnob. 4, 146. Genitabiles partes, h. e. genitalia. GENITALIS, e, adj. γεννητικός, ad gignendum pertinens, vim gignendi habens. Lucr. 2, 61. et Ov. Met. 15, 239. Genitalia corpora, h. e. elementa, ex quibus omnia gignuntur. Colum. 3, 6. Partes trunci, quae et genitales sunt, et maxime fertiles. Id. 7, 9. Feminis suum vulvae ferro exulcerantur, ne genitales sint. Virg. G. 2, 324. Vere tument ferreae, et genitalia semina poscent. Plin. 9, 35, 54. Anni hora genialis, h. e. tempus, quo cuncta gignuntur. Id. ib. 2, 1. Genitales causae. Id. 2, 8, 6. Genitali rore terram conspergere. Id. 7, 14, 12. Genitale profluvium mulieris, h. e. menses: item γονόρροια ap. eund. 20, 13, 51. P Genitalis dies est dies natalis. Tac. A. 16, 14. Sic genialis lux ap. Stat. Silv. 2, 3, 62., ubi al. leg. genialis. [*Lucr. 5, 176. Donec diluxit rerum genialis origo.] P Genitalis sedes est natalis solum, patria. Prud. Cathem. 10. f. Sic genialis terra ap. Ammian. 27, 5. extr. [*Vell. 2, 15, 1. Genitale solum.] P Genitalia foedera, aut jura sunt conjugalia. Stat. Th. 3, 300. et 689. P Genitales Dii, Θεοὶ γενεαί, alii sunt, qui proprie generationum praesides, ut Saturnus, Juppiter, Venus, et respectu Romanorum Aeneas, Mars, unde Romulus genitus est. Alii sunt Aqua, Terra, Ignis, Aer, unde gignuntur omnia. Alii sunt Indigetes, scil. ex hominibus in Deos relati, ut Hercules, Castor, etc. Bentejus ad eam. saecul. Hor. pluribus contendit, esse Deos majorum gentium, genitos nempe, et naturales, non adscitios: quod verum puto, quia qui hujusmodi sunt Dii, sunt etiam rerum generationis praesides: non vero quia vox genialis id significet. Enn. ap. Serr. ad A. 6, 764. Romulus in coelo cum Diis genitibus aevum Degit. Auson. perioch. Iliad. 4. Juppiter interea cum Diis genitibus una Concilium cogit Superum de rebus Achivis. In nummo Crispinae Augustae uxoris Commodi, ap. Eckhel. D. N. V. T. 7. p. 139. in aversa parte est ara, et circa scriptum Dis Genitibus. [Hinc meretrix Melissa-rium, ap. Aristae. ep. 1, 19., παιδοποιεῖν ἔξ Χαριλλέους προσήνετο πάσι τοῖς γενεθλοῖς Θεοῖς. F.] P Genitales menses sunt, in quibus mulier infantem parere potest. Gell. 3, 16. In mensibus tamen genitibus nominandis non praetermisit octavum. P Genitalia membra, genitales partes sunt τὰ αἰδοία. Ov. Amor. 2, 3, 3. Qui primus pueris genitalia membra recidit. Lucr. 4, 1037. cietque Continuo partes genitales corporis ipsas. P Genitale, is, et Genitalia, ium absolute idem significant. Cels. 4, 1. Vesica in feminis super genitale earum sita est. Plin. 37, 10, 57. Genitale utriusque sexus. Adde 11, 49, 110., et alibi saepissime. P [Genitale caput est praeprium. Rutil. Itin. 1, 387. de Judaeis. Reddimus obscenae convicia debita genti, Quae genitale caput propudiosa metit. F.]

GENITALITER, adv. γεννητικός, fecunde, ferti- liter. Lucr. 4, 1250. ut semina possint Seminibus commiseri genitaliter apta.

[GENITIVALIS, e, adj. qui pertinet ad geniti- um casum. Not. Tir. p. 154. Genitivus, geniti- valis. F.]

GENITIVUS, a, um, adj. γεννητικός. Sumitur pro genitili, a natura ingenito, ut Genitivae notae, quae sunt maculae a natura ingenitae. Suet. Aug. 80. Corpore traditur maculoso, dispersis per pec- tus atque alvum genitivis notis. Ov. Met. 3, 331. Forma prior rediit, genitivae rursus imago, h. e. prima, quam habuerat, cum nasceretur. P Item pro genitili, h. e. generante. Cato ap. Macr. Sat. 3, 6. Apollinis genitivi ara, h. e. Phoebii genito- ris, ut est ap. Val. Fl. 5, 404. P Interdum pro genitilicio. Ov. Pont. 3, 2, 107. Adjectivum pro- bent genitiva ad nomina Cottae. P Genitivus casus, et genitivus absolute unus est ex casibus apud grammaticas, qui etiam patrius dicitur, et interro- gandi casus, quod fiat in hoc casu interrogatio de patre, et de genere, ex. gr. Cujus filius est? Cujus familiae? Suet. Aug. 87. Ponit domos genitivo casu singulari, pro domus. Gell. 4, 16. Genitivus singularis. Adde Quint. 1, 5, etc.

GENITOR, oris, m. γενετήρ, pater, qui scilicet genuit: a geno pro gigno. Cic. Univ. 8. Quo nihil ab optimo, et praestantissimo genitore melius procreatum. Id. ib. 13. Imitantes genitorem et effe- ctorem sui. [Ov. Met. 15, 861. Genitor urbis, i. e. conditor. Ita Cic. Div. 1, 2. parens urbis; et Sil. 2, 654. parens murorum.] Ov. Met. 5, 145. Matre Palaestina, dubio genitore creatus. Id. Amor. 1, 13, 45. Deum genitor, h. e. Juppiter. Id. Met. 11, 202. tridentiger genitor tumidi pro- fundi, h. e. Neptunus. [Recte hunc locum appel- lans Burm. ad Virg. A. 1, 155. docet Deos dici genitores rerum, quibus praesint; neque audiendus Heyn., qui ib. hanc rationem improbat monens ge- nitoris et patris nomine insigniri Deos seniores, mox et quoscumque alios, nihilque aliud significa- ri, nisi venerabiles, sanctos. Cf. Sil. 3, 126. Sed tu, bellorum genitor, i. e. Mars: ubi nulla Bentl. emendatione opus est.] P Translate. Auson. Urb. 13, 7. Qua rapitur praecipue Rhodanus, genitore Lemanno. Plin. 15, 4, 5. Graeci vitiorum omnium genitores. Sil. 13, 738. genitor fraudum. Hor. Ep. 2, 2, 119. Adsciscet nova, quae genitor pro- duxerit usus.

GENITRIX. V. GENETRIX.

GENITRIX, ae, f. γενεή, generatio. Plin. 18, 24, 56. In alitum, quadrupedumque genitura esse quosdam ad conceptum impetus terrae. P Accipit etiam pro semine humano. Plin. 22, 22, 40. Datur et contra profluvia geniturae viris. P Usur- patur etiam pro ipsis animalibus. Arnob. 1, 8. Morsu animam tollit serpens: male dicam scilicet primordiis rerum, quod tam saeva prodigia geni- turis spirantibus addiderunt. Tert. adv. Marc. 4, 23. vertens verba Christi ap. Luc. 9, 41. O geni- tura incredula, quousque ero apud vos? P Item pro horoscopo, seu genesi. Suet. Aug. 94. f. Re- ticere ipse genituram suam perseverabat. [V. B. Crus. cl. Suet. s. h. v.] Ammian. 29, 1. Fatorum per genituram interpret. [Eutr. 7, 20. Genituram filiorum ita cognitam habuit.]

GENITUS, a, um, part. a geno; γεννηθείς, generatus, procreatus. [Liv. 40, 9. Me subditum et pellice genitum appellant. Suet. Aug. 17. Antonium juvenem, majorem de duobus Fulvia genitis — interemit.] Virg. A. 9, 642. Diis genite, et geniture Deos. Ov. Her. 16, 117. Phryx erat et nostro genitus de sanguine. Id. Met. 1, 615. vaccam Juppiter e terra genitam mentitur. Lucan. 6, 485. animal potens leti, genitumque nocere. [Vell. 2, 116, 2. Adolescentis in omnium virtu- tum geniti. Id. 2, 102, 1. Censorinus, vir deme- rendis hominibus genitus. Sall. Fragn. p. 979. M. Antonius perdundae pecuniae genitus. — Singula- ris ingenii virtutisque ad certas res obeundas praestantia notatur talibus formulis.] P Item natus. Plin. 11, 37, 59. Septimo mense genitis saepe numero foramina aurium, et narium defuere.

GENITUS, us, m. generatio. Appul. Apolog. Qui plurimos libros de animalium genita relique- runt.

GENIUS, ii, m. δαίμων, Deus, cujus in tutela quicumque natus est, vivit. Hic, sive quod, ut genamur, curat; sive quod una genitur nobiscum; sive etiam quod nos genitos suscipit, ac tuetur; certe a genendo Genius appellatur. Eundem esse ac Larem, multi veterum memoriae prodiderunt. Hunc in nos maximam, imo omnem habere pote- statem, creditum est. Nonnulli binos Genios in iis dumtaxat domibus, quae essent maritae, colen- dos putaverunt. Euclides autem Socraticus dupli- cem omnibus omnino nobis Genium dicit apposi- tum. Genio igitur potissimum per omnem aetatem quotannis sacrificamus. Quamquam et alii sunt Dii complures, hominum vitam pro sua quisque portione adminiculantes: sed hi omnes semel in unoquoque homine numinum suorum effectum re- praesentant: quocirca non per omne vitae spatium

novis religionibus arcessuntur. Genius autem ita nobis assiduus observator appositus est, ut ne puncto quidem temporis longius abscedat, sed ab utero matris exceptos, ad extremum vitae diem comi- tetur. Haec ex Censorin. de die natal. 3. sumpta sunt. P Putarunt autem Genium una cum homi- ne et nasci, et mori. Hinc Hor. Ep. 2, 2, 187. Scit Genius, natale comes qui temperat astrum, Naturae Deus humanae, mortalis in unum. Quod- que caput, vultu mutabilis, albus, et ater. Et ib. 1, 143. Tellurem porco, Silvanum lacte piabant, Floribus et vino Genium memorem brevis aevi. P Censorin. l. c. 2. ad illud Persii 2, 3. Funde me- rum Genio: Hic, inquit, forsitan quis quaerat, quid causae sit, ut merum fundendum Genio, non hostiam faciendam putaverit: quod scilicet, ut Varro testatur, id moris instituit majores nos- tri tenuerunt, ut cum die natali munus annale Ge- nio solverent, manum a caede ac sanguine abstin- erent, ne die, qua ipsi lucem accepissent, aliis demerent. Aliquando tamen et hostias caesas fuisse Genio die natali, colligitur ex Hor. Od. 4, 11, 7. Quod si de Genio placando ageretur, semper puto hostia fuisse factum, ut ap. Liv. 21, 62. extr. legitur. Ceterum plerumque Genii sacrum natale pulte, fritilla, libis, mero, odoribusque fiebat. Plin. 18, 8, 19., Ov. Amor. 1, 8, 94. et Tibull. 1, 8, 50. et 2, 2, 3. P Scribit Senec. ep. 110. Genios esse Deos inferioris notae, et ex eorum ordi- ne, quos Ov. vocat (Fast. 5, 20.) de plebe Deos. Contra Varro ap. August. C. D. 7, 2. inter Deos selectos majoresque reponit. P Fuere item, qui suum cujusque animum Genium esse existimant, ut est ap. August. ib. 13., item qui suam cujusque fortunam. Unde ap. Charis. 1, 19. legitur: hic ge- nius, ἡ ψυχὴ ἐκείνου. Et quod Latini jurare sole- bant per Genium Caesaris (quod in more fuisse, colligitur ex Suet. Cal. 27., Ulp. Dig. 12, 2, 13. f. et Tert. Apol. 32.) ὀρκίζου τῆν τοῖς Καίσαρος ψυ- χῆν Graeci dicunt, ut Dio 44, 50. [V. Minuc. Fel. Octav. 29.] P Mos fuit etiam jurare, et ad- jurare per Genium privatim. Senec. ep. 12. Jurat per Genium meum, se omnia facere. Tibull. 4, 5, 6. per te dulcissima furta, Perque tuos oculos, per Geniumque rogo. [Recte hanc dicendi formulam restituit. Bentl. ap. Ter. Andr. 1, 5, 54.: et Pl. Capt. 5, 2, 24. ubi de ultima non elisa in voce Genium cf. Herm. Elem. doctr. metr. p. 88.] Petr. fr. Trag. 37. Burm. Ignoscet mihi Genius tuus: noluisse de manu illius panem accipere. Et 62. extr. Si mentior, Genios vestros iratos ha- beam. P Neque singulis hominibus tantum, sed et urbibus, populis, regionibus, exercitiis, fontibus, horreis, uno verbo, quibuscumque locis suus Genius assignabatur. Inscr. ap. Grut. 8, 3. J. O. M. et Genio P. R., et ib. 4. J. O. M. Genio loci, Fortunae reduci. Et ib. 9, 4. J. O. M. et Genio coloniae. Et 109, 3. Genio exercitus. Et ib. 6, 2. et 7. horreorum. Et ib. 2. Centuriae. Juven. 6, 22. sacri fulcri, h. e. tori conjugalis. Prud. contra Symmach. 2, 444. cur Genium Romae mihi fingitis unum, Cum portis, domibus, thermis, stabulis so- leatis Assignare suos Genios, perque omnia mem- bra Urbis, perque locos Geniorum millia multa Fingere, ne propria vacet angulus ullus ab umbra? V. Viscont. Mus. Pio-Clem. T. 5. tab. 29. P Ge- nius loci per anguem plerumque ostendebatur, ut ait Serv. ad A. 5, 85. Quia immo etiam virorum Genius fuit serpens: hinc saepissime in antiquis monumentis sepulchralibus videre est anguem circa imaginem viri jacentis, aut circa mensam feralem sese circumvolventem. V. Eckhel. D. N. V. T. 4. p. 35. et AGATHODAEMON. P Et ipsis Diis Ge- nius attributus legitur, ut Genius Priapi, ap. Petr. Sat. 21. Plutonis, in Inscr. ap. Grut. 1073, 8. Famae, ap. Mart. 7, 12., qui quidem diversus ab ipso numine fuisse videtur, ut probat Marin. Frat. Arv. p. 370., nam ibi fratres Arvales Deae Diae boves feminas numero duas, item Junoni Deae Diae (h. e. genio ejusdem: V. infra.) oves numero duas immolaverunt. P Serv. ad A. 6, 743. non unum, sed binos singulis assignat, alterum, qui ad bona, alterum, qui ad mala incitet impellat- que: quibus assistentibus post mortem, aut asseran- tur in meliorem vitam, aut condemnentur in dete- riorum. P Virorum Genii mares fuerunt, femina- rum Junones dictae, ut Genii feminae. Plin. 2, 7, 5., Senec. ep. 110. et Tibull. 4, 6, 1. V. JUNO. P [Genius dicitur etiam simili ratione, qua flos in formulis: flos praeritiae, virginitatis, etc. V. FLOS. Ita ap. Vopisc. Carin. 1. Carinus homo omnium contaminatissimus, adulter, frequens cor- ruptor juventutis (pudet dicere, quod in litteras Onesimus retulit), ipse quoque male usus genio sexus sui. V. Salm., qui v. Genius per Gr. ὄψα, et genio sexus male uti, per ὄψαν πωλεῖν red- dit. P Ap. sacros scriptores genii sunt cacodaemones, mali angeli, qui dicuntur, aeternis suppli- ciis damnati ob seditionem ac superbiam.] V. Tert. Apol. 32. et Anim. 39. et Lact. 2, 15. P Translate Genius dicitur appetitus epularum, et gula: fortasse ideo, quia diem natalem Genio sa- crum amplioribus epulis celebrare mos erat. [Ge-

nus est proprie non tam tutelarior uniuscujusque hominis deus, quam potius melior et divina ejus natura quaedam. Inde factum, ut quiddam man- suetius, hilarius, et beatae deorum vitae propius humana ferret natura, Genio tribueretur, atque ejus auctor Genius haberetur. Sunt haec vv. Lin- dem. ad Pl. Capt. 2, 2, 40.] Ter. Phorm. 1, 1, 9. Quod ille unciatim vix de demenso suo, Suum de- fraudans genium, comparsit miser. [V. Ruhnck.] Pl. Pers. 1, 3, 28. Sa. ecquid alecis? To. vah rogas? Sa. Sapis multum ad genium, h. e. ad gu- lac voluptatem. Id. Stich. 4, 2, 42. Nam hic quid- em meliorem genium tuum non facies, h. e. non curabis: non melius coenabis. Id. Truc. 1, 2, 81. Isti qui cum genis suis belligerant, parcipromi. Hor. Od. 3, 17. extr. cras genium mero Curabis, et porco bimestri Cum fanulis operum solutis. [Pl. Capt. 2, 2, 40. Genio suo ubi quando sa- crificat, i. e. epulas et convivia instituit.] P Et universim quiddam animus, et voluptas appetit. Pers. 5, 151. Indulge genio: carpamus dulcia. Pl. Pers. 2, 3, 11. Genio meo multa bona faciam. P Hinc parasi genium suum vocant eum, a quo cre- bro ad coenam invitantur. Pl. Capt. 4, 2, 99. Curc. 2, 3, 22. et Men. 1, 2, 29. [Alias regem dicebant.] P Hinc etiam decembris mensis dicitur acceptus Genis ab Ov. Fast. 3, 58., quia tunc erant Saturnalia, et crebra convivia. P Hinc denique habere genium dicitur is, qui laute vivit, et Genio indulget. Sic Mart. de eo, qui vili impensa domi coenabat, amicis autem conquisitos cibos do- no mittebat, 7, 78. habes nec cor, Papile, nec genium. P Alio sensu habere genium dicuntur, qui auctoritatem, fidem, ac famam sibi conciliant, tanquam si ea, quae agunt, Genio Deo auctore et consiliario agant. Juven. 6, 561. Nemo mathematicus genium indemnatus habebit. Mart. 6, 60. Victurus Genium debet habere liber. P In vocati- vo est Geni. Tibull. 4, 5, 9. Magne Geni, cape tura libens, votisque faveto.

GENO, is, ui, itum, a. 3. γενέω, idem quod gigno, genero. [Cic. Inv. 2, 42. Si mihi filius genitur unus. Ita Orell. cum Lamb. qui genuinum hanc aliq. cdd. scripturam pro vulg., genitus, ge- nitus fuerit, gignitur, restituit. Adde Or. 2, 32. Cf. Duk. lat. lect. p. 382.] Varr. ap. Prisc. 10, 898. Haec loca aliquid genunt. Id. R. R. 1, 40. Semen, quod est principium genendi; et ib. 2, 6. Similes parentum genuntur. Id. ap. Gell. 3, 16. Si mihi filius unus pluresve in decem mensibus ge- nuntur. Lucr. 3, 799. Totum posse extra corpus durare, genique. Ulp. Dig. 30, 1, 17. et Julian. ib. 34, 5, 14. f. Si qua filia mihi genitur. Ita Torrentin., alii gignitur. Adde Censorin. de die nat. 3. et Arnob. 4, 141. P Praeteritum genui V. in GIGNO. Part. Genitus V. suo loco.

*GENONIA, ae, f. Parthiae opp. Ammian. 23, 24. B. A.

*GENOSIA, ae, f. opp. ad Rheni ripam. Flor. 4, 12. V. GESONIA. B. A.

GENS, gentis, f. γένος, est multitudo hominum, quae ex pluribus familiis constat, ex genens per syncop., vel ex genus, seu γένος. (Ov. Pont. 4, 6, 9. Fabiae lux, Maxime, gentis.) Differt a fam- ilia, quia gens est instar totius familiae instar partis, cum gens plures familias complectatur, quae ab eodem progenitore descendunt. Deinde gens ad nomen, familia ad cognomen refertur. Ex. gr. omnes Corneli unius esse gentis diceban- tur, quia omnes uno appellabantur nomine, sed diversarum erant familiarum, quae cognominum varietate distinguebantur. Gens enim Cornelia di- videbatur in Cinnas, Dolabellas, Lentulos, Scipio- nes, Sullas, etc. Cic. Or. 1, 39. Cum Marcelli ab liberti filio stirpe; Claudii patricii ejusdem no- minis, hereditatem gente ad se rediisse dicerent. Id. Leg. 1, 7. extr. Ut homines Deorum agna- tione et gente teneantur. Agnationis, et gentis discrimen V. in GENTILIS. P In republica Rom. duo gentium genera fuere patriciorum, et plebejo- rum. Initio tamen soli patricii gentem habuerunt, quippe qui soli ingenui erant, cum plebeji vel ser- vi, vel filii servorum essent. Plebeji gentem ha- bere coeperunt, cum patres indicare potuerunt, idest se ex ingenuis natos esse. Ille enim dicitur gentem habere, qui sese ex ingenuis esse natum potest ostendere. Liv. 10, 8. med. Penes vos aus- picia esse, vos solos gentem habere, vos solos auspicia esse, etc. Hor. Sat. 2, 5, 15. perjurus sine gente, cruentus Sanguine fraterno, fugitivus, h. e. ignobilis, obscuro loco natus. P Gens item late sumitur pro aliquo populo, idest pro universis civibus alicujus urbis, ut Gens Larinatium, Gens Campanorum, Gens Faliscorum (Caes. B. C. 3, 80.) et latius pro natione, idest pro pluribus pop- ulis alicujus provinciae, ut Gens Etruscorum, Gens Umbro- rum (Ov. Met. 15, 558.) et latissime pro una ex nationibus majoribus orbis terrarum, seu pro populis universis alicujus regionis, ut Gens Gallorum, Gens Germanorum, Gens Indorum, etc. (Caes. B. G. 6, 31.) Nam conjugium in familia dilatatum est, familia in gentem, gens in civita- tem, civitas in provinciam, provincia in regionem.

Aurel. Vict. Vir. illustr. 76. Mithridates rex Ponti duarum et viginti gentium ore loquebatur. P *Gens*, et *natio* differre aliquibus videntur, quod *gens* latius, quam *natio* extendatur. Nam *gens* est tanquam *genus*, *natio* species. *Gens* enim Italia habet Etruscos, Umbros, Picentes, et hujusmodi. *Cic. Off.* 1, 17. Propior est societas ejusdem gentis, nationis, linguae, qua maxime conjunguntur. *Id. N. D.* 3, 39. Deum non curare singulos homines, nec civitates, nec nationes, nec gentes. *Tac. G.* 2. Ita nationis nomen, non gentis evasisse paulatim. [*Plura imprimis e *Tac.* scriptis coll. exempla habet *Böttich.* in *lex. Tac.* p. 218. sq.] P Aliquando tamen promiscue usurpantur. Nam *Id. Agr.* 12. *gentes* dicit, quas paulo ante *nationes* appellaverat. [**Böttich. Lex. Tac.* p. 219. docet, parum recte h. exemplum huc a Nostro allatum esse; ex ipso enim orationis nexu patere propriam utriusque v. significationem. V. quae hh. vv. promiscue poss. alia exempla *V. D.* praebet l. l. ubi non solum *Taciti*, sed *Caesaris*, *Sallustii*, *Livii*, *Senecae*, *Curtii* solitum in hoc genere dicendi usum diligenter percenset. Cf. etiam *Herz.* ad *Caes. B. G.* 6, 10. — Ceterum recte *Kritz.* ad *Sall. Jug.* 10. probabile visum est, scriptores ubi vv. tam incertae potestatis conjungerent, non anxie inter eorum significationem distinxisse, sed potius abundantiae causa ut synonyma ea cumulassem; quamvis contra dicente *Böttich. l. l.* in talibus ubique illam, discriminis modo allati, interpretationem esse adhibendam.] P *Gens* etiam dicitur de brutis, ut de apibus, de piscibus, etc. *Colum.* 9, 9. de apib.: Intestino bello totae gentes consumuntur. *Virg. G.* 3, 73. de equis: quos in spem statuis submittere gentis. Adde *Or. Fast.* 4, 711. P Quandoque usurpatur de uno ex gente. *Virg. A.* 10, 228. vigilasne, Deum gens, Aenea? vigila. *Sil.* 7, 35. de Fabio: Tirynthia gens est. [**Id.* 2, 185. Gens extrema viri, i. e. soboles ultima, stirpis, familiae ultimus, quo extincto exstinguitur familia.] P Item de regione. *Nep. Dat.* 4. Ut *Aspim* aggredere, qui *Cataoniam* tenebat; quae gens jacet supra *Ciliciam*, confinis *Cappadociae*. *Arnob.* 1, 4. Gentes viduas esse suis cultoribus et desolatas. P *Majorum gentium patricii* Romae dicebantur, qui ex gente eorum erant, quos primum *Romulus* in patres allegerat: *minorum gentium* vero, qui ab iis descenderent, quos postea ex plebe *Tarquinius* ad senatum augendum conscripserat. *Lic.* 1, 35. et 47., *Cic. Fam.* 9, 21., *Tac. A.* 11, 25. V. CONSCRIPTUS. P Hinc et ad Deos translata est haec loquendi formula. V. DEUS. P [*Hinc ad alia transfertur loquendi ratio, ut *minorum gentium* dicantur inferiores. *Cic. Acad.* 4, 41. *Cleanthes* quasi *minorum gentium* philosophus.] P *Genitivus plur. gentium* eleganter jungitur aliquibus adverbis loci. *Cic. Verr.* 2, 5, 55. Ubicumque terrarum et gentium. *Id. Cat.* 1, 4. Ubiam gentium sumus? *Ter. Ad.* 4, 2, 1., *Nusquam* gentium, etc. P Interdum adhibetur ad vehementius negandum. *Ter. Ad.* 3, 2, 44. Ah, minime gentium: non faciam. P *Gentes* ab Ecclesiasticis scriptoribus, et in vulgata Scripturae versione passim pro *Gentilibus*, h. e. iis, qui extra Christianam religionem sunt, usurpantur. Hinc *Arnobii* libri *adversus Gentes* inscribuntur. P A Latinis quoque positum reperitur pro iis, qui non sunt cives Romani. *Auct. B. Hisp.* 17. *Petimus*, ut qualem te gentibus praestitisti, similem in civium deditioe praestes. P *Gentium* pro *gentium* habet *Paul. Nol. carn.* 27, 73. *Fama* suis magnopere gentium accenderat aere *Ore* famem. Ita *Muratorius*, alii tamen rectius leg. *F. s. magni per gentem*, etc.

*GENSORA, opp. Aethiopiae, sub Aegypto. *Plin.* 6, 29. B. A.

GENTIANA, ae, f. [**Enzian*], herba ab rege Illyriorum *Gentio* inventa, magnitudine lactucae, caule tenero pollicis crassitudine, cavo et inani, ex intervallis, foliato, trium aliquando cubitorum, folio fraxini, radice lenta, subnigra, sine odore, aquis montibus Subalpinis plurima. Usus ejus in medicinis radice, et succo. *Plin.* 25, 7, 34. *Adde *Scribon. Larg. compos.* 167. 170 et 176. B. A.

GENTICUS, a, um, adj. idem quod *gentilis*. *Tac. A.* 3, 43. Quibus more gentico continuum ferri tegimen. Adde *A.* 6, 33. [**Praeter Tac.* h. v. utuntur etiam *Ammian.*, *Avien.*, *Tertull.* Cf. *Gronov.* ad *Lic.* 2, 58, 3.]

GENTILICIUS, a, um, adj. *ἰδιώτης*, ad gentem pertinens, *gentilis*. *Cic. Har. resp.* 15. Qui sacrificia gentilia illo ipso in sacello factitarunt. *Liv.* 6, 20. f. Adjectae mortuo notae sunt: publica una, ne quis *patricius* in arce habitaret: *gentilia* altera, ne quis deinde *Manlius* vocaretur. [*Adde 5, 52. ubi *gentilicis* sacris publica sacra opponuntur.] *Suet. Caes.* 1. *Gentilia* hereditates. *Id. Claud.* 25. *Gentilia* nomina. *Plin.* 19, 1, 2. In *Seranorum* familia *gentilium* est, feminas linea veste non uti. *Plin. alter ep.* 6, 15. *Passienus Paulus* scribit elegos. *Gentilium* hoc illi; est enim *municipis Propertii*, atque etiam inter majores suos *Propertium* numerat. [**Vell.* 2, 119, 5.

Gentilicium tumulus, i. e. familiare sepulcrum, quod *ictis* dicitur. *V. Kirchn. de fun. Rom.* 3, 13.] P Item ad *populum nationemve* pertinens. *Gell.* 1, 9. *Vulgus*, quos *gentilicio* vocabulo *Chaldaeos* dicere oportet, *mathematicos* dicit. P *Scribitur et gentilitius*.

GENTILIS, e, adj. *ἰδιώτης*, ex eodem genere ortus, seu qui ejusdem est gentis. *Gentiles*, inquit *Cic. Top.* 6., ex *Scaerola* sunt, qui inter se eodem sunt nomine, ab *ingenus* oriundi, quorum majorum nemo servitutum servivit, et qui capite deminuti non sunt. *Id. Brut.* 28. Tuus etiam *gentilis*, *Brute*, *M. Pennus*. *Id. Univ.* 11. *Homines Deorum* immortalium quasi *gentiles*. *Ascon. Div. Verr.* 4. Et *Marcellus*, et *Marcellinus* inter se *gentiles* sunt. [**Subst. Lic.* 3, 58. *Sordidatus* cum *gentilibus* clientibusque in foro *prensabat* singulos. *Suet. Tib.* 1. f. Postquam e duobus *gentilibus*, etc., i. e. viris ejusdem gentis. — *Festive Cic. Verr.* 2, 2, 76. Responde mihi nunc *Verres* quem esse hunc tuum *paene gentilem* *Verrutum* putes: nempe *Verrutii* nomen *Verres* in tabulis pro suo subjecerat; ideoque *Cicero* ob similitudinem nominis *Verrutum* *Verres* non *gentilem*, sed *paene gentilem* appellat. *Schütz* in *cl. s. h. v.* P Hinc trop. ap. *Calp.* 2, 41. Non *gentilia* poma, i. e. non ex ipsa arboris stirpe, sed fronde *insiticia* nata.] P Differunt ab *agnatis*, ut *gens* a *familia*, quia quemadmodum familia nos propius attingit, quam gens; sic *agnati* arctiore nobiscum, quam *gentiles* necessitudine conjuncti sunt. Nam *agnati* consanguinitatis aut affinitatis, *gentiles* solius generis ac nominis conjunctione copulantur. Hinc *lex XII. Tab.* ap. *Auct. ad Her.* 1, 13. et *Cic. Inv.* 2, 50. tum *furiosorum* tutelam, tum *patrifamilias* intestato mortui pecuniam primum ad *agnatos*, postea ad *gentiles* voluit pervenire. P *Gentilia* quoque dicuntur ea, quae gentis unius propria sunt. *Suet. Tib.* 68. Fuit capillo pone occipitium *submissiore*, ut cervicem etiam obtegeret: quod *gentile* in illo videbatur, [*i. e. toti genti proprium, (nos: *eine Geschlechtseigenheit*.)] Et *Ner.* 37. *Gentile* stemma. Et 41. nomen. Et 50. monumentum. Et *Vitell.* 1. *Gentilis* copia, h. e. exercitus ex una tantum gente conflatus. Sic *Or.* de *CCC. Fabiis*, *Fast.* 2, 198. Sumunt *gentiles* arma *professa* manus. *Sil.* 2, 277. olim *Ductorem* (*Annibalem*) infestans odiis *gentilibus* *Hannon*, h. e. *paternis inimicitias*, ut est ap. *Liv.* 21, 10. P Interdum idem est ac *cognominis*. *Cic. Tusc.* 1, 16. f. Meo regnante *gentili*, h. e. *Ser. Tullo*. P Hinc refertur etiam ad *servos* *minorum* nomina habentes. *Plin.* 33, 1, 6. Apud antiquos *singuli* *Marci*poros, *Luci*porosve, *dominorum* *gentiles*, omnem *victum* in *promiscuo* habebant. P Interdum significat *popularem*, ejusdemque regionis. *Stat. Th.* 9, 297. trahit unda *timentes* *Gurgite* *gentili*. *Sil.* 4, 223. *Indutosque* simul *gentilia* *lina* *Faliscos*. *Id.* 16, 465. Quisque *ferox* *jaculis*, quae dat *gentile* *metallum*. *Gell.* 17, 17. *Lingua* et *oratione* ipsius, non minus *scite*, quam si *gentilis* ejus esset, *locutus* est. [**Haec* significatione non nisi ap. *argenteae* *aetatis* *scriptores* h. v. occurrit, imprimis ap. *Tac. V. A.* 11, 1. *Turbare* *gentiles* (i. e. *gentis* *suae*) *nationes*; *ib.* 3, 59. *Gentile* *solum*, i. e. *patrium*; 6, 32. *Gentile* *imperium*; 12, 14. *Abscedunt* *levitate* *gentili*, i. e. *huic* *genti* *propria*; et 17. *gentilis* *utilitas*. 34. *gentilis* *religio*. *Congessit* *haec* *exempla* *Böttich.* in *Lex. Tac.* p. 220.] P *Sequiere* *aero* *gentiles* ab *Romanis* *dicti* *sunt* *Barbari*, et quicumque non *lege* *civili* *Romanorum*, sed *inculto* *jure* *Gentium* *vivebant*. *Auson. Gratiar. act.* 4. *Vocarem* *Germanicum* *deditioe* *gentilium*, *Alemannicum* *traductione* *captorum*. *Impp. Valent. et Valens Cod. Theod.* 3, 14, 1. *Nulli* *gentilium* *provincialis* *femina* *copuletur*. Adde *Imppp. Theodos., Arcad. et Honor. ib.* 11, 30, 62. et *Ammian.* 14, 7. — P Item a *Judaicis* quicumque *Judaei* *professione* *non* *essent*: et a *Christianis* quicumque *Christiani*, aut *Judaei* *religione* *non* *sunt*. Nam in *S. Bibliis* *gentes* *vocantur*, quae *veram* *Dei* *colendi* *rationem*, olim *apud* *Judaeos*, nunc *apud* *nos* *conservatam*, aut *ignorant*, aut *contemnunt*. *Hieron. ep.* 22, n. 30. Si *gentilium* *litterarum* *libros* *aliquando* *legissem*. *Prud. perì orep.* 10, 464. *Gentile* *vulgus*. *Id. in Symmach.* 1, 576. *Gentiles* *nugae*. P [Sup. *Gentilissimus* ap. *Hieron.* in *Jerem.* 4, 22. *Rufinus* *Sexti* *Pythagorei*, *hominis* *gentilissimi*, *unum* *librum* *interpretatus* *est* *in* *Latino*, h. e., ut *Id. ep.* 133, n. 3. ait, *hominis* *absque* *Christo*, atque *ethnici*. *F.*]

GENTILITAS, atis, f. *οἰκειότης, γένεθλον*, conjunctio *gentilium*. *Cic. Or.* 1, 38. *Jura* *gentilitatum*, *agnationum*, etc. Et 39. De toto *stirpis* et *gentilitatis* *jure*. *Plin. Pan.* 37. *Bona*, quae *sanguine*, *gentilitate*, *sacerorum* *societate* *meruissent*. P *Sumitur* *et* *pro* *ipsis* *gentilibus*. *Varr.* ap. *Non.* 3, 192. *Omnes* *Tarquinius* *ejicerent*, ne *quam* *reditionem* *per* *gentilitatem* *spem* *haberent*. *Plin. Pan.* 39. *Laceras* *gentilitates* *colligere* *atque* *connectere*, et quasi *renasci* *jubere*. *Aurel. Vict. Vir. illustr.* 24. *Manlius* *de* *saxo* *Tarpejo* *praecipitatus*, *domus* *diruta*, *bona* *publicata*: *gentilitas* *ejus* *Manlii* *co-*

gnomen *ejuravit*. P *Translate*. *Plin.* 23, 7, 65. *Herba*, quam *Graeci* *erineon* *vocant*, *reddenda* *in* *hoc* *loco* *propter* *gentilitatem*, h. e. *communione* *nominis*. Nam *supra* *de* *caprifico* *egerat*, quae *Graece* *ἰγυρόν* *dicitur*. *Id.* 12, 13, 30. *Cinnamomo* *proxima* *gentilitas* *erat*, h. e. *nominis* *similitudo* *cum* *cardamomo*, *de* *quo* *supra* *egerat*. P *Apud* *Christianos* *scriptores* *accipitur* *pro* *iis*, qui *Christiani* *non* *sunt*, aut *Judaei*. *Hieron. ad Ephes.* 5. *extr.*, *Prud. perì orep.* 10, 1086. P Item *pro* *ipsa* *religione* *Gentilium*. *Lact.* 2, 13. *extr.* *Errant*, qui *contendunt*, *priorem* *esse* *gentilitatem*, quam *Dei* *religionem*.

GENTILITER, adv. *ἰδιωτικῶς*, secundum gentis consuetudinem, patrio et gentili sermone. *Solin.* 11. *Cretes* *Dianam* *Britomarten* *gentiliter* *nominant*. Adde 20.

GENTILITUS, V. GENTILICIUS. GENTILITUS, adv. idem quod *gentiliter*. *Tert. Pall.* 3. f. *Varias* *indumentorum* *formas* *promulgare*: *quarum* *pars* *gentilitus* *inhabitantur*, *ceteris* *incommunes*: *pars* *vero* *passivitus* *omnibus* *utilis*.

GENINICA, V. NICE. *GENTIUS, i, m. rex *Illyriae*, *decem* *talentis* *a* *Perseo* *emptus*, *legatos* *Romanos* *in* *vincula* *conjecit*, *partes* *ejus* *amplexus*. *Platonem* *fratrem*, ut *solus* *regnaret*, *sustulit*, *populis* *invisus* *et* *vino* *nimum* *deditus*. *Hunc* *Anicius* *Praetor*, *Scodra* *metropoli* *capta*, *cum* *uxore*, *fratre*, *liberisque*, *in* *triumpho* *duxit*, *bello* *intra* *20.* *vel* *30.* *dies* *finito*. *Liv.* 40, 32, 42, 26, 43, 19, 20, 21 et 23, 44, 31 et 32, et 45, 35 et 43. *Eutrop.* 4, 3. (al. 6.) [**V. Tzschuck.* ad *h. l.*] P *V. Gentiana*. B. A.

GENU, n. indecl. in *singul.* et in *plur.* *genua*, *um*, *bus*, *γόνυ*, *curvatura*, *qua* *crus*, et *femur* *committuntur*: a *voce* *Graeca* *allata*: *quare* *genus* *misericordiae* *sedes* *habita* *fuerint*, *indicat* *Isid. Orig.* 11, 1. *med.* *Cic. Tusc.* 2, 24. *Genu* *M. Antonium* *vidi*, *cum* *contente* *pro* *se* *diceret*, *terram* *tangere*. *Plin.* 11, 45, 103. *Genu* *utriusque* *commissura*. *Or. Met.* 8, 807. *genuum* *orbis*. Et *ib.* 4, 340. *fructumque* *recondita* *silva* *Delituit*, *flexumque* *genu* *submisit*. *Id. Her.* 13, 23. *tenebris* *exsanguis* *obortis* *Succiduo* *dicor* *procubuisse* *genu*. *Curt.* 9, 5. *In* *genua* *procumbere*. *Petr. Sat.* 133. *Genu* *in* *limine* *posito*, *numina* *deprecatus* *sum*. *Curt.* 8, 7. f. *Genua* *alicui* *ponere*. Et *Or. Met.* 11, 355. *inclinare*. *Plin.* 11, 45, 101. *flectere*. *Sen. Prov.* 2. *Etiamsi* *cecidit*, *de* *genu* *pugnat*. *Pl. Cas.* 5, 2, 41. *Adstitutus* *in* *genua*. *Sen. ep.* 66. f. *Qui* *succis* *poplitibus*, *in* *genua* *se* *exceptit*, *nec* *arma* *dimisit*. *Plin.* 11, 45, 103. *Hominis* *genibus* *quaedam* *et* *religio* *inest*, *observatione* *gentium*. *Haec* *supplices* *attingunt*: *ad* *haec* *manus* *tendunt*: *haec*, *ut* *aras*, *adorant*: *fortassis* *quia* *inest* *iis* *vitalitas*. *Namque* *in* *ipsa* *genu* *utriusque* *commissura*, *dextra* *laeva* *que*, *a* *priore* *parte* *gemina* *quaedam* *bucarum* *inanitas* *inest*, *qua* *perforata*, *ceu* *jugulo*, *spiritus* *fugit*. *Haec* *Plin.* *Hinc* *Cic. in Senat.* 7. *Tu* *affinem* *tuam*, *filiam* *meam*, *superbissimis* *verbis* *a* *genibus* *tuis* *repulisti*. *Tac. A.* 12, 18. *Provolvi* *genibus* *alicujus*. Et *ib.* 1, 13. *Genua* *cujuspiam* *advolvi*. Et 11. *Tendere* *manus* *ad* *genua*. Et 21. *Prensare* *genua*. *Virg. A.* 3, 607. *amplecti*. *Hirt. B. Afr.* 89. *Ad* *genua* *se* *projicere*. *Liv.* 44, 31. f. *Accidere* *genibus*. *Sen. Troad.* 691. *Accidere* *ad* *genua*. Et *Med.* 247. *Attingere* *genua*. *Or. Met.* 13, 585. *genibus* *Jovis* *procumbere*. *Juv.* 10, 55. *genua* *incere* *Deorum*. *Pl. Curc.* 5, 2, 32. *Per* *tua* *genua* *te* *obsecro*. *Serv. ad Virg. Ecl.* 6, 4. *genua* *dicit* *Misericordiae* *consecrata* *esse*, *ut* *ares* *Memoriae*, *Genio* *frontem*. P *Dativus* *pluralis* *est* *genibus*, et *genibus*: *tametsi* *illud* *frequentius*. *Sen. Hippol.* 667. *Allapsa* *genibus* *regiae* *proles* *domus*. P *Rectus* *et* *quartus* *pluralis* *genua* *metri* *causa* *in* *choreum* *contrahitur*, *ut* *genua* *labant* *ap. Virg. A.* 5, 432. et *ib.* 12, 905. P *Genuorum* *pro* *genium* *dixit* *Vitr.* 9, 6. *Al.* *aliter* *leg.* *ex* *MS.* P *Reperitur* *et* *genus*, *us*, *m.* *Cic. Arat.* 403. (et *al.*) *Hic* *genus*, et *suram* *cum* *Cheylis* *erigit* *alte*. *Lucil.* *ap. Non.* 3, 103. *ut* *nobis* *talui*, *genusque*. *Etiamsi* *in* *genitivo* *genus* *dixisse* *Cic. l. c.* *testatur* *Serv.* *ad* *A.* 3, 22. *Front.* *ad* *M. Caes.* 5. (ed. *A. Maio*) *ep.* 6. *Genus* *dolore* *arretus* *sum*. *Id. ib.* *ep.* 44. *Ita* *genum* *mih* *simul* *abrasum* *et* *ambustum* *est*.

GENUA, ae, opp. V. in GENUENSIS.

GENUAE, V. GUMIAE. GENUALIA, ium, n. plur. *indumenta* *genuum*. *Or. Met.* 10, 593. *Poplitibus* *suberant* *picto* *genualia* *limbo*. Adde *Not. Tir.* p. 129.

GENUARIUS, i, m. *nummus* *cusus* *Genuae*. *Cic. Att.* 6, 1. f. *Genuarios* *a* *Caesare* *per* *Herodem* *talenta* *Attica* *L.* *extorsistis*? *Alii* *multo* *rectius* *leg.* *Jamne* *vos* *a* *Caesare* *per* *Erotem* *etc.*

GENUAS, atis, adj. *omn. gen. et* GENUENSIS, e, adj. ad *Genuum* *pertinens*, *per* *amplam* *et* *primariam* *Liguriae* *urbem*, *in* *ora* *maris*, *cum* *portu* *celebri*, *nunc* *Gen.*, *de* *qua* *mentio* *est* *ap. Liv.* 28, 46. et 30, 1., *Plin.* 3, 5, 7., *Metam* 2, 4. f. et *Val. Max.* 1, 6. n. 7. *Hinc* *Genuates*, *ium*, et *Genueses*, *ium* *promiscue* *vocantur* *incolae* *urbis* *Genuae* *in* *Inscr.* *ap. Grut.* 204., *quae*

pertinet ad an. U. C. DCXXXVII, ante Chr. CXVII. P [*Genua urbanorum appellatum est oppidum Ur- saon vel Urso in Hispania Baetica. Plin. 3, 1. B. A.]

GENUINE, adv. Cic. Q. Fr. 2, 15. med. Genui- ne fraterneque rescribam. Alii minus recte leg- germane.

GENUINUS, a, um, adj. innatus, naturalis, nati- vus, verus, γνήσιος. [Cic. de Rep. 2. (ed. A. Maio) 15. Genuinae, et domesticae virtutes. F.] Ulp. Dig. 43, 28, 3. Genuina pietas. Gell. 2, 2. Tum inter filium magistratum, et patrem privatum publicos honores cessare, genuinos ac naturales exoriri. Id. 3, 3. Genuina Plauti fabula. P Ge- nuini dentes, σαρκοσπῆρες, κερκίρες, dentes duo posteriores, qui in extrema gingiva in homine gi- gnuntur novissimi. Gignuntur enim, teste Plin. 11, 37, 63., circiter vigesimum annum, multis etiam circiter octogesimum. Dicti genuini a gigno, ut videtur Plin. l. c. et Festo; sed potius ita appella- ti sunt, quod sub genis sunt; idem vero cibum conficiunt, Graece enim κερκίρες dicuntur, a κερ- κίρω, conficio. Cic. N. D. 2, 54. Eorum adversi acu- ti morsu dividunt escas, intimi autem conficiunt, qui genuini dicuntur. Juven. 5, 69. solidae mucida frusta farinae, Quae genuinum agitent, non ad- mittentia morsum. [*Virg. Catal. 5, 36. Fameque genuini crepant!] P Hinc translate genuinum in aliquo frangere, est alicui dicendo detrahere, di- ctis mordere. Pers. 1, 115. secuit Lucilius urbem, Te Lupte, te Muti, et genuinum fregit in illis. P [*Corrumptur genuinus a librariis in geminus. V. Heindf. ad Cic. N. D. 2, 54, 134.]

GENUS, eris, n. γένος, proprie principium est uniuscujusque generationis, vel ab eo qui genuit, vel a loco, in quo quis genitus est, ut Orestes a Tantalos ducit genus, et Plato genere Atheniensis est. Patria enim generationis uniuscujusque prin- cipium est, quemadmodum et parentes: ab antiquo geno, vel a γένος, quod idem significat. Cic. Verr. 2, 5, 70. Nobili genere natus. Id. Rosc. Am. 6. Genere et nobilitate sui municipii facile primus. P [*Dicitur cum contemptu quodam de hominibus humili sorte fruentibus. Ita Liv., cui peculiaris vi- detur haec dicendi ratio, 24, 32. Ad militare ge- nus (i. e. milites) omne partemque magnam plebis inivisum esse nomen Romanum. Oppon. ditiores ci- ves et Optimates. Sic et 34, 27. Genus agreste dicitur. Similis adhibenda videtur interpretatio 42, 51. ubi mixtum genus hominum de militibus dicitur undecumque collectis. Eodem modo adhibent Gr. v. πλῆθος.] P In plur. num. Pl. Most. 5, 2, 20. Nati summis generibus. P Sumitur etiam pro mul- titudine aliorum, qui ad unum aliquod prin- cipium, unde orti sunt, et ad se invicem quadam cognatione referuntur, qua a ceteris rebus distin- guuntur, ut genus humanum, vel genus hominum, genus Romanorum, etc. [*Hanc primam dixerim vocis significationem, cujus exempla erant ab in- itio ponenda.] Cic. Amic. 5. extr. Quod ex infini- ta societate generis humani, quam conciliavit ipsa natura, ita contracta res est, etc. [*H. l. notan- dum genus humanum ap. Romanos saepius dici pro orbe terrarum. Gr. ἡ οἰκουμένη. V. Suet. Galb. 9. Ut humano generi assertorem ducemque se accom- modaret.] Id. Phil. 4, 5. Virtus est propria Ro- mani generis, atque seminis. [*Ernest. non im- prob. Orell. proque seminis susp. et nominis.] P Item pro primo ex universalibus, quod plures species complectitur, ut sunt animal quod et homi- nem, et bestias complectitur; virtus, quae virtutes ingenii, et virtutes morum; arbor, quae platanum, cupressum, et alias. Cic. Inv. 1, 28. Genus est, quod partes aliquas complectitur, ut cupiditas; pars est, quae subest generi ut cupiditati amor, avaritia. Adde Senec. ep. 58. P Item pro specie etiam infima; et pro forma, aut qualitate. Cic. Amic. 17. Sunt constantes eligendi amici, cujus generis magna penuria est. Ter. Eun. 2, 2, 17. Est ge- nus hominum, qui se primos esse omnium rerum volunt. Sic dicimus genus marmoris, coloris, vi- tae, mortis, etc. [*Gr. γένη, nostr. Classen. Ar- ten. Permagnum exemplorum numerum e Suetonii scriptis collegit B. Crus. in. cl. Suet. p. 384. sq.] P Item pro sobole, prole, liberis. Catull. 61, 2. Hymen Uraniae genus. [*Hor. Sat. 1, 6, 12. Valeri genus; ib. 2, 5, 63. Juvenis Parthis hor- rendus, ab alto Demissum genus Aenea. Ita Eurip. Cycl. 104. de Ulysse: δῆμιον Σιάνθου γένος. Bacch. 986. Οὐ γὰρ ἐξ ἀμαυρῶν γυναικῶν ἔγω, Αἰθλῆας δὲ γέ- νος ἢ Γοργόνων Αἰθυσῶν γένος.] Hinc genus fa- cere, sobolem procreare. Justinus infra afferendus. P Item pro natione, seu gente. Sall. fr. 1. Hist. ap. Arustian. Mess. Genus armis ferox, et servitii insolitum. [*Haec significatio poetis est usitata. Alia prosae orationis exempla haec sunt. Cic. Acad. 2, 27. ubi v. Goerenz. Caes. B. G. 4, 3. Nep. Regg. 2. et ex Brem. sententia ib. 1. Liv. 34, 17. Ferox genus, nullam vitam rati sine ar- mis esse (de Hispanis omnibus cis Iberum habitan- tibus.) Flor. 2, 3. Ligures durum ac velox ge- nus. [*Liv. 42, 47. f. Milites Italici generis.] P Dicitur et de animantibus. Lucret. 5, 860. ge- nus acre leonum. Hor. Od. 1, 2, 9. Piscium et sum-

ma genus haesit ulmo. Justin. 2, 9. f. Viginti millia nobilium equarum ad genus faciendum in Macedonia missa. Propagare genus Lucr. hoc sensu dixit 1, 195. P Latina est illa loquendi ratio, qua genus quarto pro secundo, aut sexto casu effertur. Cato R. R. 8. sub urbe hortum omne ge- nus, coronamenta omne genus. Varr. R. R. 1, 29. Seminarium omne genus ut serantur. Et ib. 3, 5. med. Porticus avibus omne genus oppletae. Et ib. 2, 1. med. Si hoc genus rebus non proficitur. Et 10. Quot, et quod genus pastores habendi. Cic. Inv. 2, 54. f. Vitanda sunt illa, quae propinqua videntur: quod genus, fidentiae contrarium est diffidentia. Id. Att. 13, 12. Orationes, aut aliquid id genus scribere. Varr. L. L. 9, 6. In verbis id genus, quae non declinatur. Et ib. 7, 7. Id genus alia. [*Ita saepissime Latini, ut Gr. τὰ ἄλλα, τὰ λοιπὰ. V. Vechner. Hellenolex. p. 300. sq. Minime autem opus est assumpta ellipsi prae- positionis ad, quam statuit Sanctius et Perizonius Minerv. p. 841. ed. Scheid. Cf. etiam de hac di- cendi formula Ramsh. Gr. L. p. 393. sq. P Repeti- ti v. exempla sunt Cic. Verr. 2, 2, 74. Erant haec ex eo genere, quod ego maxime genus ex so- ciorum litteris reperiri cupiebam. Id. Sext. 45. Duo genera semper in hac civitate fuerunt, quibus ex generibus. De qua dicendi ratione, quam non per pleonasmum sed ideo adhibent, quod aliquam rem, quam recte fieri vel teneri multum interest, ita volent inculcare, ut penitus mente fixa haereat, neque negligatur, aut omnino, ubi orationis per- spicuitati consulendum putant, v. Goerenz. ad Cic. Cat. 1, 3, 7. Heindf. ad Cic. N. D. 1, 22, 90. Ruhnk. ad Ter. Hec. prol. 2, 3.] P Aliquando pro re ponitur. Cic. Phil. 5, 4. extr. Quibus re- bus tanta pecunia una in domo coacervata est, ut si hoc genus in unum redigatur, non sit pecunia populo R. defutura. [*Corruptus locus est. V. Orell. qui in Vatic. cod. scriptura: ut si hoc ge- nus pene in unum redigatur, hoc latere putat: ut si legis poena in aerarium redigatur.] Id. Att. 12, 33. Tota domus in omni genere diligens. Id. Q. Fr. 1, 2, 2. Qua de re, et de hoc genere toto pauca cognosce. P Item pro natura, constitutio- ne, ratione. Cic. Manil. 2, 8. et 10. Primum mihi videtur de genere belli, deinde de magnitudine, tum de imperatore deligendo esse dicendum. P In ge- nus est generatim, generaliter, indefinite. Gell. 4, 1. f. Sermones in genus communes.

GENUS, us. V. GENU. [GENUSINUS, a, um, adj. ad Genusium perti- nens, Peucestiae opp., Tarentum versus, nunc Gi- nosa. Frontin. de colon. p. 111. Genusinus ager. P Genusini, orum sunt incolae illius oppidi apud Plin. 3, 11, 16.]

GENUSIUS, i, m. Fluv. Macedoniae, qui in ma- re Ionium influit inter Apolloniam et Dyrrhachium. Lucan. 5, 462. Genusium dicitur a Liv. 44, 30.

*GEOARIS, insula maris Ionii, juxta Aetoliam. Plin. 4, 12. si lectio certa. B. A.

GÉODES, is, m. γεώδης λίθος, lapis intus ter- ram habens: a γῆ, terra. Plin. 36, 19, 32. *Le- gitur et Gaedes. B. A.

GÉOGRAPHIÁ, ae, f. γεωγραφία, terrae descri- ptio: a γῆ, terra, et γράφω, scribo. Cic. Att. 2, 4. De geographia dabo operam, ut tibi satis- faciam.

GÉOGRAPHICUS, a, um, adj. γεωγραφικός, ad geographiam pertinens. Ammian. 23, 6. Ut geo- graphici stili formarunt. Id. 31, 2. Geogra- phica perplexitas, Habet et Cic. Att. 2, 6. sed Graece.

*GEOGRAPHUS, i, m. γεωγράφος, qui terram describit. Ammian. 22, 414. B. A.

*GÉOMANTIA, ae, f. divinitio ex terra et pul- vere. Isidor. Orig. 8, 9. V. Peucer. de Divinat. p. 405. B. A.

GÉOMETRÁ et Geometres, ae, m. et Geometer, tri, m. γεωμέτρης, terrae mensor: a γῆ, terra, et μέτρον, mensura. Cic. Acad. 4, 7. f. et Fat. 8. Quomodo geometres cernere ea potest, quae nulla sunt? Senec. ep. 88. med. Illud tibi geometer po- test dicere. Al. leg. geometres. Juven. 3, 76. Grammaticus, rhetor, geometres, pictor, aliptes. Sidon. ep. 4, 11. in carm.: Tractator, geometra, musicusque. Quint. 5, 10. med. Apud geometras. In versu Juvenalis synaeresis est: secunda enim syllaba corripitur, cum natura longa sit. Sic et apud Auson. ep. 18, 17. Vel quod juncturas geometrica forma favorum. At in Sidonio synae- resis esse non potest, quia natura illius carminis et dactylum eo loco postulat, et undecim omnino syllabas requirit. Quare non est hic imitandus, quantvis et eodem modo dixerit carm. 23, 113. Non hunc cum geometricas ad artes.

GÉOMETRIA, ae, f. γεωμετρία, terrae mensura- tio, vel ars ipsa terram dimetiendi: a γῆ, et con- tracte γῆ, terra, et μέτρον, metior. Sed tamen ars haec non tantum in terra dimetienda usum ha- bet, sed et in aquis, in montanis distantibus atque intervallis, ipsisque corporibus coelestibus. Causam nomini praebuit, quod a terrae mensuratione coe- perit. Cic. Acad. 4, 33. Quid Polyænus, qui ma-

gnus mathematicus fuisse dicitur? is posteaquam Epicuro assentiens totam geometriam esse falsam credit, num illa etiam, quae sciebat, oblitus est? P Serv. ad Virg. Ecl. 3, 41. scripsit, inven- tam fuisse quodam tempore, cum Nilus plus aequo crescens confudisset terminos possessionum, ad quos innovandos adhibiti sunt philosophi, qui lineis agros dividerunt. P Apud Graecos summo in ho- nore fuit. Cic. Tusc. 1, 2.

GÉOMETRICE, adv. Sunt qui in loco Plinii allato v. seq. perperam putant geometricè esse ad- verbium, cum reapse sit nomen. Habet quidem, sed Graecis litteris, Cic. Att. 12, 5. Tum me γεωμετρικῶς refelleras.

GÉOMETRICUS, a, um, adj. γεωμετρικός, ad geometriam spectans. Cic. Div. 2, 59. Si velim geometricum quiddam, aut physicum, aut dialecticum explicare. Id. Acad. 4, 36. Geometricis rationibus non est crediturus, quae vim afferunt in docendo. P Geometrica, orum, sunt res geo- metricae, ipsa geometria. Cic. Tusc. 1, 24. Pu- sionem quandam interrogat Socrates quaedam geo- metrica de dimensione quadrati. Et mox. Quasi geometrica didicisset. P Geometricè, es, f. supple- ars, est ipsa geometria. Plin. 35, 10, 36. n. 8. Omnibus litteris eruditus, praecipue arithmetice, et geometricè, sine quibus negabat, etc.

GÉORGICA, orum, n. plur. V. v. sequent.

GÉORGICUS, a, um, adj. γεωργικός, ad agro- rum culturam pertinens. Colum. 7, 5. Georgicum carmen affirmat nullam esse praestantiorum medi- cinam, h. e. carmen Virgilii, qui inscribitur Geor- gica, quatuor libris constans. Gell. 13, 20. In primo Georgicon, quem ego librum, etc. Geor- gicon Graeca positio est genitivi pluralis, γεωργικῶν, pro Georgicorum. Id. 18, 5. Virgilius hunc Ennii versum secutus in Georgicis suis.

*GÉORGOS, i, Γεωργός, h. e. agricola, commo- dia Menandri. Quint. 11, 3. B. A.

GÉORGUS, i, m. et Geörgē, es, f. γεωργός, et γεωργή, agricola. Est egn. R. Inscr. ap. Donat. 307, 7. M. Ulpius Georgus. Alia ap. Grut. 970. 6. Matri trium Corneliorum, Georges, Gnesii, Clementis. F.] P *GÉORGI, orum, m. Γεωργοί, i. e. agricolae, Asiae populi ab agricultura nomen sortiti, quibus vicinis Corsitas, Phoristas, et Ri- phaces Mela facit. V. 1, 2, et 2, 2. Plin. 4, 12, et 6, 13. P Constat etiam Tauricam Chersonesum Georgiam cognominatam propter memorabilem in ea frumenti copiam, ut notat Vadianus. V. Theo- doret. 2, 24. Ruffin. 1, 10. B. A.

*GER, is, Γέγ, Africae interioris fluvius, in re- gione Garamantum, Aethiopiae vicinus. Plin. 5, 1. P Gir appellatur a Claud. de Stil. 1, 252. B. A.

[GÉRAESTICUS, a, um, adj. ad Geraestum perti- nens, urbem Ioniae prope Teum oppidum, cujus meminit Mela 2, 7. et Plin. 4, 12, 21. Hinc Ge- raesticus portus ap. Liv. 37, 27. et 28. F.]

*GERANEA, ae Γερανία, Graeciae opp., in Me- garide. Plin. 4, 7. B. A.

*GERANIA, ae, f. oppidum Laconiae. Plin. 4, 5. P Item opp. Scyticum, non longe a Ponto Euxino, in Moesia, quod Pygmaei incolebant. Plin. 4, 11. B. A.

GÉRANION, ii, n. γεράνιον, herba cicutae simi- lis, foliis minoribus, et caule brevior, rotunda, saporis et odoris jucundi. Nostri sic eam tradunt. Graeci foliis candidioribus paulo, quam malvae, caulibus tenuibus, pilosis, ramosam ex intervallis, binum palmorum, et in his, foliis, inter quae in cacuminibus capitula sint gruum. Alterum genus foliis anemones, divisuris longioribus, radice mali modo rotunda, dulci, reficientibus se ab imbecilli- tate utilissima. Haec Plin. 26, 11, 68. Nomen habet a γεράνιον, parva grus.

GÉRANITIS, idis, f. γερανίτις, gemma gruis collo (quae Graecae γέγρας) colore similis. Plin. 37, 11, 72.

GÉRANOPEPÁ. Hieron. ep. 22. ad Eustoch. n. 28. Prandium nidoribus probat, et altius gerano- pepa, quae vulgo pippizo nominatur. Alii leg. γε- γανόπη, alii γέρον ο πέπων, alii γερανόπητα, et γερανόκολλα, etc. Vexatissimus enim est locus, et obscurissimus.

GÉRARIÁ, ae, f. quae gerit. Pl. Mil. 3, 1, 102. Jampridem, quia nihil abstulerit, succenset gera- ria. Alii rectius leg. ceraria, et intelligunt ancil- lam, quae cereos ad sacrificia parat. Alii cellaria, h. e. cellae custodem.

GERDIUS, ii, m. γέρδιος. Lucil. ap. Non. 2, 379. curate, domi sint Gerdus, ancillae, pueri, zonarii, textor. Firm. 8, 25. med. Textores faci- dios, gerdiosque. In Gloss. Philox. exponitur γέρ- διος, ὑφαντής, textor: et γέρδια, texitrix: et γέρδο- ποίων, texitrium. Hesych. quoque γέρδιος, ὑφαντής. Sed quia utroque loco textor additur, dubitationem facit, ne aliud quippiam significare Lucil. et Fir- mic. velint: aut saltem discrimen sit aliquod textor- em inter, et gerdium. [Ipsa certe vox peregrina est: videtur enim esse a Chald. גרדי, quod vulgo vertitur textor; sed, cum Hebr. גרד (garad) si-

gnificet decorticavit, vero simile est, interpretandum esse carminatorem, Italice cardatore, a carduis nempe, quibus in carminando utitur. F.]

GERENS, entis, part. a gero, qui gerit. Cic. Quint. 19. extr. Sui negotii bene gerens. Contra Pl. Truc. 1, 2, 43. Idem quod tu facis, faciunt rei male gerentes.

*GERGITHUS vel Gergithos, i, f. Asiae opp., in Mysia vel Aeolide, cujus incolae olim sub ditione erant Trojanorum. Liv. 38, 39. ubi accusativus Gergithum occurrit. P Gergithos est Plin. 5, 30. B. A.

*GERGOVIA, ae, f. Γεργούβια, opp. Galliae Aquitanicae, in regione Arvernorum. Caes. B. G. 7, 4, 34. et 36. Sidon. Paneg. Avit. soc. v. 152. P Item aliud, in Boiorum terra. Caes. B. G. 7, 9. si lectio certa. B. A.

GERITIO. V. GESTIO, onis.

*GERMA, ae, f. opp. Mysiae. Anton. Itin. B. A. GERMALUS. V. CERMALUS.

GERMANE, adv. ἀδελφῶς, sincere, et in modum germani fratris. V. GENUINE.

GERMANIA, ae, f. regio ampla Europae, ad septentrionem sita, Alpes a meridie, mare Balticum ad Boream, ab oriente Poloniam et Hungariam, ab occidentem Rhenum, Galliam, et mare Germanicum pro terminis habens. Plura qui volet, Plinium 4, 13, 27. et ib. 14, 28. et ib. 15, 29., Tac. de morib. German., ac praesertim Phil. Cluverii German. ant. adeat. Hor. Ep. 16, 7. Nec fera caerulea domuit Germania pube. P In plur. num. Tac. A. 2, 73. Percussas tot victoriis Germanias servitio premere. Plin. 31, 7, 39. Germaniae ardentibus lignis aquam salsam infundunt. P Olim Germaniae nomine etiam Gallias venisse, colligunt nonnulli ex Senec. Consol. ad Helv. 6. f. et Plin. Pan. 14.; at iis locis attentius perpensis, id unum argui posse videtur, Celtas, qui, ut constat ex Dione 53, 12., postea Germani vocati sunt, cum omnem Celticam regionem, quae ad Rhenum est, occupassent, effecisse, ut ea Germania vocaretur: superior, quae Rheni fontibus propior est, cujusque caput fuit Moguntiacum; inferior, quae ab hac usque ad Oceanum Britannicum pertingit, hujus vero caput fuit Colonia Agrippina. Hinc in Inscr. ap. Grut. 375, 1. mentio est duarum Germaniarum, et 457, 6. Germaniae superioris, et 502, 6. Germaniae inferioris.

*GERMANICIA, ae, f. Γερμανία, opp. Syriae, in Commagena, ad Amanum montem, ubi natus Nestorius haereticus. Ant. Itin. B. A.

GERMANICIANUS, a, um, adj. Germaniciani dicuntur milites Romani in exercitu Germanico, h. e. in Germania militante, Suet. Tib. 25.; Oth. 8. et Vesp. 6. Eadem ratione Hispanienses dicti sunt milites non Hispani, in Hispania militantes. [*Adde Eutr. 10, 15. ubi v. Tzschuck.] P Germanicianus fuit etiam dictus, qui Germanici Caesaris a Tiberio, Augusti jussu, adoptati servus fuerat, qui- que post domini mortem a Tiberio procuratam, in hujus potestatem pervenerat. Inscr. ap. Grut. 602, 9. Diocles Ti. Caesaris minister Germanicianus natione Gallograecus. Et ib. II. Macro Germaniciano Ti. Caesaris Germano, natione Vein-delico.

*GERMANICOPOLIS, is, opp. Paphlagoniae. Justin. Novell. 29, 1. Γερμανόπολις est Ptolemaeo. B. A.

GERMANICUS, a, um, adj. ad Germaniam perti- nens. Caes. B. G. 4, 16. Germanicus bellum. Liv. 9, 36. Germanici saltus. Albinov. 1, 335. Germanica signa. Suet. Vesp. 2. Victoria Germa- nica. Id. Cal. 47. Germanicus sermo. Mart. 9, 2. Kalendae Germanicae, h. e. septembris, qui mensis in honorem Domitiani Germanorum victo- ris, Germanicus dictus est, ut Suet. Dom. 13. et Macr. Sat. 1, 12. narrat. Sed et Caligula ante illum, in memoriam patris, Germanici cognomine, hanc eidem mensi appellationem dederat, teste eod. Suet. Cal. 15. Hinc Inscr. ap. Amaditium Anecd. litter. T. 3. p. 469. Idem municipibus Sen- tinatibus in epulum, quod XVII. K. Germanicas daretur, HS. CXX. legavit. P Imperatores quo- que, ob devictos Germanos, Germanici nomen ad- sumpserunt non uni, ut praeter Domitianum (quem adulatorie laudat Quint. 10, 1. ut maximum poeta- rum) Claudius, Vitellius, et alii deinceps multi. P Praeterea in familia Caesarum nonnulli Germa- nici cognomen habuere, quorum primus fuit Nero Claudius Drusus Germanicus, Liviae Drusillae Au- gusti uxoris ex Tiberio Nerone filius, cui senatus, ob res maxima felicitate in Germania gestas, Ger- manici cognomen ipsi posterisque ejus decrevit, ut est ap. Suet. Claud. 1. Alius fuit Germanicus, hu- jus filius, et a Tiberio adoptatus, cui Ovidius suos Fastos inscripsit, cuique tribuuntur Aratea Phaenomena, carmine heroico descripta, quae adhuc exstant: in quibus, ut de stilo, et poetico spiritu taceam, probabilis Latinitas in dubium revocari non potest. Sunt tamen, qui haec Domitiani esse putant. P Germanicum mare appellat Plin. 4, 16, 30. quod nunc Balticum dicimus, qua parte Ger- maniam alluit. P *Germanicum (sc. opp.), i, in Vindelicia fuit. Tab. Pent. B. A.

[GERMANIO, onis, m. dimin. Germani. Est nomen R. in Christiana Inscr. ap. Marin. Frat. Arv. p. 255. Germanioni in pace. F.]

GERMANITAS, atis, f. ἀδελφότης, conjunctio, et vinculum necessitudinis inter fratres, vel quale so- let esse inter fratres. Cic. Ligat. 11. Moveant te horum lacrimae, moveat pietas, moveat germani- tas. [*Id. Harusp. 20. Clodius in domesticis est germanitatis stupris volutatus: ubi de scelestis Clodii cum sorore consuetudine sermo est. Lamb. susp. in domesticis germanisque stupris est vol.] Liv. 37, 56. Argis et illos, sicut sese, oriundos esse: ab ea germanitate fraternam sibi cum iis caritatem esse. [*Adde 40, 8. et coll. 41, 27.] P Translate est similitudo, societas. Plin. 6, 1, 1. Unde nomen ambobus (Bosphoris) et jam quaedam in dissociatione germanitas concors. Id. 14, 6, 8. n. 1. Germanitas vini. *Auct. Itin. Alex. (ed. A. Maio) 8. Germanitas spei. B. A.

GERMANITUS, adv. fideliter, germane. Pomp. ap. Non. 2, 381. Si quis est amicus amicus, gaudet, si quid evenit boni, cui amicus est germani- tus. Adde August. ep. 120, 34.

GERMANUS, a, um, adj. ἀνθοκυλλήνητος, frater: quasi eodem germine profectus, ut Vest. putat: vel de eadem genitrice manans, ut Varr. ap. Serv. ad illud Virg. A. 5, 412. Haec germanus Eryx quondam tuus arma gerebat. P Dicitur tum de iis, qui eadem tantum matre, ut in loco Virgilii allato; tum de iis, qui eodem tantum patre; tum multo magis de iis, qui eodem patre et matre geni- ti sunt. Saepe etiam jungitur cum ipsis vocibus frater, et soror, ad majorem quandam vim addendam. Nep. Cim. 1. Habebat in matrimonio sororem suam germanam, non magis amore, quam more ductus: nam Atheniensibus licet eodem patre natus, uxores ducere. [*V. Brem. ad h. l.] Cic. Mil. 27. Clodius cum sorore germana. Id. Verr. 2, 1, 49. C. Fannius, frater germanus Q. Titinii. Id. Font. 17. Cum virgo Vestalis germanum fra- trem complexa teneat. Pl. Men. 5, 9, 43. Fra- tres germani duo Gemini, una matre nati, et pa- tre uno. Ter. Ad. 5, 8, 34. Nunc tu mihi es ger- manus pariter corpore et animo. Cic. Fin. 5, 1. L. Cicero frater noster, cognitione patruelis, amo- re germanus. Or. Fast. 3, 560. Germanae justa dat ante suae. Ter. Andr. 1, 5, 57. Si te in ger- mani fratris dilexi loco. Pl. Cas. 3, 4, 25. Nunc tute amicus mihi es germanum in modum. P De bestiis. Accius de duobus arietibus loquens, ap. Cic. Div. 1, 22. pulciorum alterum immolare... deinde ejus germanum cornibus connitit, etc. P Translate sumitur pro simili, quia inter germanos similitudo plerumque est. Cic. Acad. 4, 43. Erat quidem, si perpauca mutasset, germanissimus Stoi- cis. Al. leg. Stoicis. [*Ita Orell.] Id. Or. 10. f. Cum mutila quaedam et hiantia locuti sunt, germanos se putant esse Thucydides. Al. leg. Thu- cydidas. [*Ita Orell.] Adde Part. et Pis., ut in GEMINUS dictum est. Justin. 27, 3. f. Sic fra- tres, quasi et germanis casibus, exsules ambo, scelerum suorum poenas luerunt. [*Male inter hujus et seq. § exempla discrimen videtur positum, cum quale sit, equidem non perspiciam.] P Item verus, proprius, sincerus, non fucatus, merus, γνή- οτος. Cic. Off. 3, 17. Nos veri juris, germanae- que justitiae solidam et expressam effigiem nullam tenemus. Id. Leg. 2, 1. Haec est mea, et hujus fratris mei germana patria. Id. Agr. 2, 35. f. Illi veteres germanique Campani. Id. Brut. 86. Haec germana ironia est. Id. Att. 4, 5. f. Scio, me asinum germanum fuisse. Pl. Most. 1, 1, 38. Dii te omnes perdant: oboluitis allium, Germana illu- vies. Id. Capt. 2, 2, 38. Ille Theodoromedes fuit germano nomine, h. e. proprio. P Praeterea Ger- manus est ad Germaniam pertinens, Γερμανός, Or. A. Am. 3, 163. Femina canitiem Germanis inficit herbis. Pers. 6, 44. Germana pubes. P Germa- ni, orum, Germaniae populi, Γερμανοί, Latino no- mine ita dicti, quia ipsi se mutuo sua lingua fra- tres vocare consueverunt: vel quia cum primum ab Romanis post devictos Gallos visi sunt, corpore et ritu vivendi iis simillimi visi sunt, quasique fratres. Sunt qui dici velint, quasi german, plane viri, eorum lingua. Tac. quoque German. 2. nomi- ne illos a se invento Germanos vocari, tradit. Lu- ditur in ambiguo in illo versu ap. Vell. 2, 67. De Germanis, non de Gallis, duo triumphant consules. Sermo est de duobus consulibus triumphantibus, qui suos fratres proscripserant. Similis est locus Cic. ap. Quint. 8, 3. de quodam Cimbro, qui fra- trem necaverat, Germanum Cimber occidit. P Germani, seu Batavi fuerunt Romae apud Caesa- res corporis custodes; hinc saepe in vetustis lapi- dibus memoratur collegium, vel cohors, vel statio Germanorum, vel numerus Batavorum, qui in decu- rias divisi, praefectum et curatorem habebant. Inscr. ap. Grut. 602, 8. Bassus Ti. Germanici Ger- manus. Et 603, 1. Proculus decurio Germanorum Ti. Germanici. Alia ap. Fabr. p. 687. n. 97. Ti. Claudius Chloereus Neronis Claudii Caesaris Aug. corporis custos natione Batavi ex collegio Ger- manorum. Alia ap. Mur. 771, 3. Praefectus co-

hortis Germanorum. Suet. Ner. 34. Abducta Ger- manorum statione, matrem contubernio ac Palatio quoque expulit. Id. Cal. 43. Admonitus de sup- plendo numero Batavorum, quos circa se habebat, etc. Inscr. ap. Mur. 119, 1. Ti. Claudius Divi Claudii Lib. Actius curator Germanorum. P Hinc Romae mos fuit figulino opere Germanorum perso- nas repraesentare, quae, ut etiam nunc apud no- strates, pueris tericuloamento essent. Mart. 14, 176. cujus lemma, Persona Germanica. Sum figuli lusus rufi persona Batavi: Quae tu derides, haec timet ora puer.

GERMEN, inis, n. βλάστη, quod e semine pullu- lat atque assurgit: item quod ex plantarum oculis enascitur, surculus: a gerendo, quasi gerimen; vel a genendo, quasi genimen. Plin. 18, 10, 21. Ex uno grano (vix credibile dictu) quadraginta paucis minus germina. Rutil. Itin. 1, 376. Excitat in fruges germina laeta novas. Virg. G. 2, 76. huc aliena ex arbore germen Includunt. [*Id. ib. 332. Inque novos soles audent se germina tuto Credere. P Translate. Lucr. 4, 1079. Rabies unde illae germina turgent.] P Item semen. Ov. Met. 9, 280. impleturque uterum generoso germine. P Item fructus, poma. Claud. Laud. Stil. 2, 465. autumni maturet germina Virgo. P Translate ger- men trahere est originem ducere. Prud. Cathem. 10, 32. Pars illa potentior exstet, Quae germen ab aethere traxit. Et περὶ σπερ. 3, 1. Germine nobilis Eulalia. P Aliquando est proles. Neme- sian. Cynege. 155. de cane feta: postquam conclusa videt sua germina flammis, h. e. suos catulos. Claud. Rapt. Pros. 2, 76. Nympharum coctus, et celsa Tonantis Germina, h. e. filias. Justin. 18, 3. extr. Exstirpato servili germine. P Germina ca- ra maris, ap. Claud. ep. ad Seren. 14. sunt unio- nes. Germina frontis, Rapt. Pros. 1, 129. sunt cornua. Germen Lernaee, Stat. Silv. 5, 3, 142. est apium, quo coronabantur victores in ludis Neme- aeis. Est autem Nemeae in eadem Argiae regione, in qua Lerne. P [*Permutantur in eod. germen et granen. V. intpp. ad Virg. G. 2, 332. Spalding. ad Quint. 5, 8. in.]

[GERMENUS, a, um, adj. ad Germen perti- nens, Galatiae urbem in Tolistobogis prope Pessin- untem, nunc Ghermesti. Nummus Etruscillae Aug. ap. Eckhel. D. N. V. T. 3. p. 178. Colonia Ger- menorum. F.]

GERMINATIO, onis, f. βλάστησις, actus germi- nandi. Colum. 4, 24. med. Palmes, quem mox in germinatione citaverit, imbecillis ac minus fructuo- sus erit. Plin. 17, 14, 24. Surculi germinatione turgent. Et ib. 2, 2. Cum praecoces excurrere germinationes, secutis frigidioribus exurunt. P Sumitur et pro ipsa planta germinante. Id. 17, 17, 28. Accumuletur germinatio terra, donec ro- bur planta capiat.

[GERMINATOR, oris, m. qui germinat, vel ger- minare facit. Est nomen equi in Inscr. ap. Fabrett. p. 276. n. 175. Vici in factione Veneta Germina- tore Mauro Afro LXXXII. Fortasse ita appella- tus fuit hic equus, quod germen suscitabat, seu genus propagabat. F.]

GERMINATUS, us, m. idem ac germinatio. In sexto casu sing. Plin. 15, 8, 8. Oleam, si capra depaverit primo germinatu, steriliscescere, auctor est Marcus Varro. Adde 16, 25, 41.

GERMINO, as, n. 1. βλαστάνω, germen emitto, pullulo. Plin. 13, 24, 46. Eodem die germinat, quo injectum est. Id. 19, 8, 42. Asparagus altis- sime germinat. P Sumitur etiam active pro emit- tere, effundere. Plin. 30, 11, 30. Verniculi pen- nas germinant. Id. 7, 6, 5. Capillum germinans partus.

[GERMULLUS, i, m. dimin. germinis. Est cogn. R. Inscr. ap. Maff. Mus. Ver. 196, 3. C. Tullius Germullus. F.]

GERO, is, essi, estum, a. 3. φέρω, κομίζω, fe- ro, porto, habeo. Cum habere significat, dicitur fere de iis, quae ita habentur, ut ab aliis conspi- ciantur. Pl. Amph. 1, 1, 185. Quo ambulas Tu, qui Vulcanum in cornu conclusum geris? Nep. Dat. 3. Gerens in capite galeam venatoriam, dextra manu clavam. Id. ib. Vestis, quam satrapae regi gerere consueverant. Hor. Sat. 1, 1, 110. cap- ella gerit distentius uber. Val. Fl. 2, 492. Nec tales humeros, pharetramque gerebat Apollo. Virg. G. 2, 122. quos oceano propior gerit India lucos. Id. A. 1, 319. Virginis os habitumque gerens. [*Cave, cum Burn. ad Virg. A. 3, 490. gerere os, cet., idem esse censeas ac ferre os, gradus, etc. licet nimium sibi sumserit ad Ov. Met. 4, 135. Heins. negans, gerere vix unquam ita posse dici. Differunt quidem, sed ita, ut ferre cum movendi, jactandi notione, vim majorem quandam exserat; gerere sedatius quiddam cum repraesentandi, osten- tandi significatione conjunctum denotare videatur: quamquam multis in locis hoc discrimen minus se- vere tractari facile concedamus.] Curt. 3, 3. Duo simulacra, quorum alterum Nini, alterum Beli ge- rebat effigiem. Ov. Amor. 3, 4, 19. Centum fronte, oculos centum cervice gerebat Argus. Virg. A. 6, 772. umbrata gerunt civili tempora quercu-

Id. ib. 2, 277. Squalentem barbam, et concretos sanguine crines, Vulneraque illa gerens, quae, etc. *Plin. 8, 47, 72.* Oves gerunt partum diebus centum quinquaginta. Et *ib. 40, 62.* Canes gerunt uterum sexagenis diebus. *P* Usu differt a *fero*, et *porto*, quia *fero*, *porto tibi*, aut *ad te quippiam*, aut *in aliquem locum* dicimus; *gero* hoc modo, quod sciam, non dicimus. [**Dicitur. V. Liv. 28, 19.* Gerere saxa munitibus in muros; et *37, 5.* Feminae tela omnis generis saxaque in muros gererent. Adde *1, 10.* Et absolute i. q. ingerere. *Id. 7, 6.* Neque eam voraginem conjectu terrae, quum pro se quisque gereret, expleri potuisse. — Unde simul apparet, non ab omni parte, vera esse, quae *Döderl. 1, 154.* disputat: contineri v. *gerere* ubique internam, *ferre* et *portare* semper externam quamdam rationem, ita ut in his oneris praevaleret significatio, illud cum possidendi notione maxime dicatur.] *P* Translate. *Liv. 32, 11.* Mixtum gaudium ac metu animum gerere. *Justin. 17, 1. f.* imperii cupiditatem insatiabilem. *Quint. Decl. 10, 10.* desideria de unico filio. *Enn. ap. Cic. Off. 1, 18.* animum muliebrem. *Sall. Jug. 115.* Suos hortatur, uti fortem animum gereret. *Curt. 4, 14. f.* In dextris vestris jam libertatem, opem, spem futuri temporis geritis. *Liv. 28, 22.* et *Plin. 8, 18, 26.* odium in, et adversus aliquem. *Virg. A. 9, 310.* pulcher lulus Ante annos animumque gerens, curamque virilem. *Ob. Met. 7, 655.* mores, quos ante gerebant, Nunc quoque habent. *Virg. A. 2, 89.* et nos aliquid nomenque decusque Gessimus. [**Liv. 8, 24.* Cum fortuna mutabilem gerentes fidem.] *P* Prae se gerere est praese ferre, ostendere, exhibere. *Cic. Inv. 2, 9.* Affectionis ratio perspicua solet praese se gerere conjecturam. Et *52.* Prae se quamdam gerere utilitatem. [**Hirt. B. Afr. 10.* Animum enim altum et erectum praese se gerebat. — Sensus proprio *Liv. 1, 26.* Trigemina spolia praese se gerens.] *P* Gerere personam alicujus est praeferre, sustinere. *Cic. Off. 1, 32.* Ipsi gerere quam personam velimus, a nostra voluntate proficiscitur: itaque se alii ad philosophiam, alii ad jus civile, alii ad eloquentiam applicant. Et *34.* Magistratus gerit personam civitatis. *P* Similia horum sunt illa *Senec. Troad. 714.* excidat Hector: Gere captivum, positoque genu, etc. *Claud. IV. cons. Honor. 293.* Tu civem, patremque geras. [**Id. Nupt. Honor. et Mar. 32.* Gessi procum. *Plin. Pan. 44, 2.* Principem geris.] *P* Gerere se est agere, exhibere. *Justin. 32, 3.* Gerere se regem. *Cic. Arch. 5. f.* Gerere se pro cive. *Id. Att. 6, 1. med.* valde honeste. Et *ib. 9, 2. med.* perdit. *Id. Off. 1, 26.* submissius. *Plin. ep. 2, 12.* turpiter in legatione. *Nep. Cim. 2.* contumacius. [**Liv. 41, 10.* inconsultus.] *Cic. Off. 1, 28.* Natura docet non negligere, quemadmodum nos adversus homines geramus. *Ob. Her. 4, 31.* Gerere se sine crimine. *P* Aliquando est gignere, producere, edere. *Ob. Met. 9, 230.* Arboribus caesis, quos ardua gesserat Oete. *Id. Trist. 3, 12, 6.* violam nullo terra serente gerit. *Tibull. 2, 4, 56.* Quidquid et herbarum Thessala terra gerit. *Virg. G. 2, 70.* Et steriles platani malos gessere valentes. *Lucr. 1, 716.* Quorum Agrigentinus cum primis Empedocles est, Insula quem triquetris terrarum gessit in oris. Adde *6, 790.* *P* Saepe est facere, non tamen de rebus materialibus, ut *domum, gladium facere* dicimus; sed de iis, quae animi facultate, ingenio, consilio administrantur. *Cic. Or. 2, 59. med.* Ut iis qui audiunt, tum geri illa fierique videantur. *Id. Quint. 6. extr.* Haec dum Romae geruntur, Quintius interea, etc. Et *13.* Quid negotii geritur? *Virg. A. 9, 203.* nec tecum talia gessi. *Id. G. 4.* etiam de iis, quae manu fiunt, *305.* Hoc geritur, zephyris primum impellentibus undas. *P* Itaque saepissime est administrare, tractare, agere consilio et ratione aliquid, quasi ejus pondus gerendo et sustinendo, *agere, gerere, gerere.* Qua de re *Varr. L. L. 5, 8.* Potest quis aliquid facere, et non agere, ut poeta facit fabulam, et non agit: contra actor agit, et non facit. Contra imperator, qui dicitur res gerere, in eo neque agit, neque facit, sed gerit, id est sustinet: translatum ab his, qui onera gerunt, quod sustinent. Haec *Varro. Cic. Att. 16, 2.* Omnia nostra, quoad eris Romae, ita gerito, regito, gubernato, ut nihil a me expectes. *Id. Fin. 3, 20.* Gerere et administrare rempublicam. *Id. Fam. 2, 7.* Feliciter et ex mea sententia rempubl. gessimus. *Id. Rosc. Am. 45.* Cum L. Sulla solus rempubl. gereret, orbemque terrarum gubernaret. *Id. Fam. 13, 5.* Ut susceptum negotium pro tua fide et diligentia, ex voluntate Caesaris, qui tibi rem magnam difficilemque commisit, gerere possis. *Id. Verr. 2, 2, 55.* Gerere potestatem, h. e. magistratum: ut *Id. Sext. 37.* dixit. *Nep. Att. 6.* honores. *Id. Cat. 2.* consulatum. *Id. Epam. 7.* imperium. *Cic. Dom. 35.* Illud pulcherrimum factum, quod pro salute patriae gessi. *Pl. Bacch. 3, 3, 73.* Rem mandatam gerere sedulo. *Id. Ps. 1, 2, 61.* Tace, et hanc rem gere. [**Hinc saepius ad mundi rerumque humanarum gubernationem solet referri. Cic. N. D. 2, 30.* Omnes res

subjectas esse naturae sentienti ab eaque omnia pulcherrime geri. Adde *ib. c. 32.* ubi *Heindf. c. Davis. pro vulg. regit* h. v. restituit, *Orellio* prob. quanquam in textum, non recip. *Nep. Timol. 3, 4.* Nihil enim rerum humanarum sine deorum numine geri putabat. Ita multis in locis *Lucr. cf. 1, 329.* et *al. Tibull. 3, 3, 22.* Nam fortuna sua tempora lege gerit. *P* Res gerendae sunt negotia tum privata, tum publica, quae ab hominibus fiunt. [**V. Brem. ad Nep. Hann. 8, 4.*] *Cic. Sen. 6.* A rebus gerendis senectus abstrahit. Et paulo post. In re gerenda versari senectutem negant. *Id. Fin. 5, 19.* Homines infima fortuna, nulla spe rerum gerendarum. Et *mox.* Qui a spe gerendi absunt, confecti senectute. *P* Rem gerere aliquando est rem suam curare. *Id. Sen. 7.* Male rem gerentibus, patriis bonis interdici solet. *Pl. Pers. 4, 3, 34.* Et valeo recte, et rem gero [**mache Geschäfte*], et facio lucrum. *Massur. Sabin. ap. Maer. Sat. 3, 6.* Instituit mercaturam, et bene gesta, decimam Herculi profanavit. [**V. Heusing. ad Nep. Hann. 8, 4.* et ad *Cic. Off. 1, 4.*] *P* Interdum pertinet ad rem bellicam. *Nep. Amilc. 3.* Exercitui praefuit, resque magnas gessit. *Cic. Att. 5, 20. med.* Cassius insecutus hostes, rem bene gessit. *Liv. 28, 2.* Pes cum pede collatus, et gladiis geri res coepta est. [**Id. 10, 39.* Ubi res ferro geratur; et *9, 35.* Missilia, quibus eminens rem gerent. *Id. 30, 2.* Viginti omnino legionibus, et centum sexaginta navibus res Rom. eo anno gesta est.] *Plin. 12, 25, 54.* Alexandro magno ibi res gerente. [**Hirt. B. G. 8, 39.* Ibi crebris litteris Caninii fit certior, quae de Drappete et Lucretio gesta essent, i. e. quam feliciter contra Dr. et L. pugnatum esset. Alii intp. quae iis accidissent: quod nullo modo ferri posse videtur; continet enim hic locus laetum victoriae, quam Caninius reportasset, non tristem calamitatis, quae duobus hostium ducibus accidisset, nuntium. Hinc male *Clark.* usitatus dicit, quid de iis factum esset: quo sensu nostri loci verba ne latine quidem possunt adhiberi. *P* Sunt qui putent, posse gerere etiam absolute dici pro *rem gerere*, i. e. *agere.* Ita ap. *Vell. 2, 102, 2.* Armeniam deinde ingressus, prima parte introitus prospere gessit. Quem *l. Wopk. Misc. Obs. Nov. Tom. 10. p. 302.* defendit binis *Liv. 11, 25, 22.* Quia consules ad id locorum prospere gererent; et *40, 57.* Sive caesi ab Romanis forent Bastarnae — sive prospere gessissent. — At in *Vell. Heins.* emend. *prospere rem gessit*; et ap. *Liv. altero loco Gron., altero Drak. h. v. restituerunt,* vehementer assentiente *Frotsch. ad Vell. l. l.*] Hinc quoties gravioris belli imminentis causa dictator crearetur, *rei gerundae causa* factus dicebatur, ut videre est in *fragm. Capitol. ap. Grut. 290, 291.* et ap. *Liv. 8, 29.* Et translate de pugna Venerea. *Catull. 66, 13.* Dulcia nocturnae portans vestigia rixae, Quam de virginis gesserat exuviis. [**Prop. 3, 8, 32.* Ille Helena in gremio maxima bella gerit.] *P* Ponitur et pro habere, exercere. *Ter. Hec. 3, 1, 30.* Pueri inter se quam pro levibus noxiis iras gerunt! *Caes. B. C. 1, 3.* Gerere inimicitias cum aliquo. *Anton. ad Cic. post ep. 13. l. 14.* Att. simultatem cum aliquo pro republ. *Cic. Fam. 3, 8. med.* et *Nep. Dat. 10.* amicitiam. [**Observa, v. gerere* h. l. cum simulandi notione adhiberi, quae minus usitata est ratio. *V. Brem.* Ceterum nullo jure separatim hujus §. exempla posita videntur; primum enim et quartum pertinent ad §. 3. et reliqua conjungi cum sequentibus poterant.] *P* Gerere bellum cum aliquo, ap. *Cic. Sext. 2.* et *Div. 1, 46.* est contra aliquem belligerare: ap. *Nep. Chabr. 3.* est simul cum aliquo adversus alium. Alio sensu *Vell. 2, 104.* Bellum erat ab eo quibusdam in locis gestum, quibusdam sustentatum feliciter. [**De formula bellum gerere disp. Döderl. 1, 154. sq.* Discrimen inter bellum agere, facere, gerere ostendit *Herzog. ad B. G. 3, 28.* *Tzschuck. ad Eutrop. 2, 9.* *Id. ad Mel. 1, 16, 5.* Adde *Spald. ad Quint. 10, 1, 91.* — In loco *Sall. Jug. 46, 8.* Uti lugurtha... pacem an bellum gerens perniciosior esset, in incerto haberetur: non opus est, ut *c. intpp.* omisum aliq., vel Zeugma susp. *V. Döderl. l. l.* Eodem modo loquitur *Virg. A. 7, 444.* et *ib. 9, 279.*] *P* Gerere curam pro aliquo est curare, ap. *Virg. A. 12, 48.* Sic gerere tutelam alicujus, *Tryphonin. Dig. 23, 2, 68.* et *Scaev. ib. 27, 1, 22.* Sic gerere tutelam corporis, *Senec. in. ep. 14.* *P* Gerere aliquem tractare, accipere, habere. *Sall. Jug. 90. f.* Egomet in agmine, in proelio, consultor idem et socius periculi, vobiscum adero: meque vosque in omnibus rebus juxta geram. Et *61.* Romae gaudium ingens ortum, cognitis Metelli rebus, ut seque, et exercitum more majorum gereret. *Gerere alteri morem* est obsequi, obedire. *Cic. Tusc. 1, 9.* Geram tibi morem, et ea quae vis, ut potero, explicabo. *Ter. Ad. 2, 2, 6.* Adolescenti morem gestum oportuit. *Id. Eun. 1, 2, 108.* Mos gerendus est Thaidi. *Id. Heaut. 5, 1, 74.* Sine, me in hac re gerere mihi morem. *Cic. Att. 2, 16. med.* Ut utrique a me mos gestus esse videatur. *Ob. Amor. 2, 2, 13.* gerat ille suo morem furio-

sus amori. *P* Gerere tempus est transigere, agere. *Suet. Dom. 1.* Primae adolescentiae tempora tanta inopia gessisse fertur, ut, etc. Sic *Petr. fr. Trag. 63.* *Burm.* Gerere vitam. *Val. Fl. 6, 695.* impubemque gerens, sterilemque juventam. *Sulpic. ad Cic. Fam. 4, 5.* Aetatem gerere cum aliquo. Hic al. leg. *agere*, ut et in illo *Suet. Vesp. 24.* Exstinctus est annus gerens sexagesimum ac nonum. Sed *Graevius, Cellar.* et al. ex plurimis MSS. *gero* defendunt. Adde *Aurel. Vict. in Epit. 44.* [**Bene dici latine posse gerere annum, tempus, aetatem, etc., et quid differant in his gerere et agere, luculenter docuit Oudend. ad Suet. Vesp. 24.* et qui hunc laudat, *Tzschuck. ad Eutrop. 2, 9.* Adde *Wolf. ad Suet. l. l.* et *Schwarz. ad Plin. Pan. 44, 2.* qui in universum de h. v. usu disputat. Ceterum notandum formulas dicendi *gerere tempus*, etc. praeter *Cic. locum, Fam. 4, 5.* nusquam esse ap. aureae aetatis scriptores obviam.] *P* Gerere regna in gremio alicujus significat ab illo unice amari, et apud illum omnia posse. *Tibull. 1, 10, 79.* Tunc flebis, cum me vinctum puer alter habebit. Et geret in gremio regna superba meo. *P* [**Confunduntur gerere et agere. V. intpp. ad Quint. Inst. 10, 1, 91.* ad *Nep. 10, 8, 4.* *20, 4. f. Heins. ad Ov. Her. 8, 42.* *Drak. ad Liv. 22, 28. in. Oudend. ad Suet. Vesp. 24.* *Burm. ad Suet. Caes. 45.* *Gron. Observ. 4, 14.* — *Gerere et regere. Heindf. ad Cic. N. D. 2, 32, 81.* *Burm. ad Virg. A. 1, 340.* ad *Ov. Pont. 3, 3, 61.*]

GERO, onis. V. FORAS-GERONES.

*GERONIUM vel Gerunium, i, n. Apuliae opp. *Liv. 22, 18, 24* et *39. med.* ubi passim *Geronium* scribitur in edd. *Gron. et Drakenb.* *Gerunium, Γερώνιον, est Polybio. B. A.*

[GERONTEA, ae, f. *γερώντια, sc. βοτάνη, a γέρωντος, senilis. Appul. Herb. 75.* Gerontea herba, quae et senecio appellatur. *F.*]

*GERONTIA, ae, f. insula maris Aegaei, Thesaliam ersus. *Plin. 4, 12. B. A.*

GERONTOCOMIUM, ii, n. *γερωντοκομειον, locus, in quo senes pauperes aluntur, et curantur. Vox Graeca, a γέρων, senex, et κομείω, curam gero. Legitur in Cod. 1. 2. 19. 22. et 23.* *P* Dicitur et *gerontotrophium* eadem significatione, sed alia radice, nempe a *τρέφω, nutrio*

GERONTODIDASCALUS, i, m. senum praeceptor. Vox Graeca, a γέρων, senex, et δίδασκαλος, doctor: qua unam e suis Satyris *Varro* inscripsit.

*GERRA vel Gerra, orum, n. plur. opp. Arabiae. *Plin. 6, 28.* et *31, 7.* Hinc sinus *Gerraeus* *ib. 6, 28.* *P* Item opp. Aegypti inferioris maritimum, prope Pelusium, *α τέρρα Straboni.* *Gerron* audit *Plin. 6, 29.* *P* Gerra, ae, m. i. q. gerro. *V. Nihil.* *P* Gerra, i. q. gerres, piscis. *Comment. ad Terent. e. cod. Ambros. ed. Maio, p. 49.* ed. *Mediol. B. A.*

GERRAE, arum, f. plur. crates vimineae, scuta Persica et viminibus texta. *Fest. V. CERRONES. Non. 2, 385.* dicit, esse fascinos, qui sic in Naxo insula Veneris ab incolis appellantur. *P* Translate dicuntur nugae, nugamenta, res frivolae, *λήροι. Pl. Poen. 1, 1, 9.* tuae blandiciae mihi sunt, quod dici solet, *Gerrae germanae, atque edepol liroe liroe. Id. Ep. 2, 2, 45.* Quid istae, quae vesti quotannis nova inveniunt nomina, Tunicam rallam, tunicam spissam, linteolum caesicium, etc. *gerrae maximae. Auson. ad Symm. initio Idyll. 11.* seu *Gryphi.* Misi itaque ad te frivola, gerris Siculis vaniora. *P* Adhibetur etiam loco interjectionis. *Pl. Trin. 3, 3, 31.* *Gerrae!* nae tu illud verbum actutum inveneris. Adde *Asin. 3, 3, 10.*

GERRAICUS SINUS. V. GERRA.

GERRES, ium, m. plur. pisces saliti, ac inveterati, et nullius pretii, *Plin. teste 32, 11, 53. Mart. 12, 32.* Fuisse gerres, aut inutiles maenas, Odor impudicus urcei fatebatur. Adde *3, 77. Gloss. Philox. Gerres, γερρες.* *P* In singul. num. addere *gero gerrem*, proverb. rei pretiosae aliquid vile addere et immiscere. *Arnob. 5, 188.* Addidistis, ut dicitur, *gero gerrem*, cum Deorum nominibus appellavistis res turpes, et vocabulis rursus Deorum coinquinavistis infamium. *V. GARUM.* *P* In editione *Arnobii 1542.* et in *Adag. Manut.* legitur, *addidistis, ut dicitur, gangraenam,* quod explicat *Manut. geminastis malum, ut veterem culpam novae noxae accessione gravastis.* Hoc sane cum *Arnobii* sententia belle convenit: placet tamen magis prior lectio.

GERRHA, orum. V. GERRA.

GERRHOS v. GERRHUS. V. GERRUS.

*GERRICULA, ae, f. parvus gerres. *Plin. 32, 11. ed. Hard.* Antea legebatur *graculo* pro *gerriulae. B. A.*

[GERRINUS, a, um, adj. qui ad gerras pertinet. *Pl. Epid. 2, 2, 49.* Cymatile, aut plumatile, cerinum, aut gerrinum: gerrae maximae. Vox quidem nihili est *gerrinum*, sed quam *Plaut.* finxit, ut locus esset lepidae paronomasiae, quae inest verbis *cerinum, gerrinum:* ibi enim loquitur de vestibus mulierum, quibus quotannis nova inveniebant nomina. Alii leg. *melinum, q. v. V. F.*]

GERRO, onis, m. nugator ap. *Fest. V. CER-*

RONES. *Ter. Hecyr. (Heaut.)* 5, 4, 10. Gerro, iners, fraus, heluo. [Veteres in eruenda h. v. origine ad Graeca confugisse videntur frustrati homonymia gr. v. γέρρον. Unice verum etym. vv. gerro, (a quo cerro non nisi enuntiatione differre videtur) et gerrae est a garrere: quod vidit jam Ang. Decembrius Pol. lit. 5, 135. Gerrones quasi garriones. Adde *Auct. Vet. Anom. Gerrones: γέρρονες*. V. *Doederl.* 3, 84. sq.]

*GERRON (Gerrhon), i, n. V. *Gerra. B. A.*
*GERRUS (Gerrus) vel Gerrhos (Gerrhus), i, m. Γέρρος, fluv. Scythiae vel Sarmatiae Europaeae, in paludem Macotidem vel, ut aliis placet, in Pontum Euxinum cadens. *Mela* 2, 1. *Plin.* 4, 12. P. *Gerys* audit *Val. Fl.* 6, 67. ubi v. *Burm. B. A.*

*GERRUNIUM, i, n. opp. munitum, vel castellum, in Macedonia. *Liv.* 31, 27. *B. A.*
GERTIBULUM. V. CARTIBULUM.

GERULA, ae, f. gestatrix, nutrix puerorum. *Tert. Anim.* 19. f. et *Adv. Jud.* 9. med.

*GERULATA, orum, (sc. castra, ut probabile est) locus oppidumve Pannoniae inferioris, ubi hodie *Carlsburg* vel *Groszear* situm. *Tab. Pent.* P. *Gerulata, ae, f.* audit *Ant. Itin.* et *Not. Imp. B. A.*

GERULIFIGULUS, i, m. vox ficta a *Pl. Bacch.* 3, 1, 14. Affines tuos tua infamia fecisti gerulifigulos flagitii, h. e. docentes, et patrantes flagitia. V. *GERULUS, i.*

GERULO, onis, m. idem ac gerulus. V. *GERULUS, i.*

GERULUS, a, um, adj. portans. *Solin.* I. extr. Navis gerula sacrorum. *Id.* 20. Cornua potuum gerula. *Appul. Met.* 6. Divinae formositatis gerula Psyche.

GERULUS, i, m. γορῦς, qui fert aliquid onus, et fere pro bajulo accipitur, idest pro eo, qui mercedis gratia onera ferre consuevit. *Hor. Ep.* 2, 2, 72. Festinat calidus mulis, gerulisque redemptor. *Pl. Bacch.* 4, 9, 79. Nae ille alium gerulum (argenti) quaerat sibi. *Suet. Cal.* 40. Ex gerulorum diurnis quaestibus pars octava exigebatur. [V. *Casaub.*] *Sidon. ep.* 8, 13. Gerulus litterarum. *Col.* 10, 310. Aere sinus gerulus plenus gravis urbe reportet. *Appul. Met.* 3. f. Gestaminum modus numerum gerulorum excedit. *Elmenhorst. leg. gerulorum.* P. *Gerulus* etiam dicitur, qui aliquid efficit, ut notat *Scalig.* ad *Fest.* Hinc *Gloss. Philox.* Gerulus, ὁ γορῦς, ὁ γορῦς. Hinc *gerulifigulus flagitii*, ap. *Plaut.* V. *GERULIFIGULUS.* P. *Geruli decurias* dicuntur in *Inscr. ap. Grut.* 1085, 11. qui in decurias conscripti, et in corpus aliquid collecti, portandis praesertim mercibus e portu in Urbem publice inserviebant.

GERUNDA, ae, f. opp. V. v. seq.
[GERUNDENSIS, e, adj. ad Gerundam pertinet, urbem Hispaniae Tarraconensis, cujus meminit *Prud. ap. Greg.* 4, 30.; nunc *Girona* appellatur. *Inscr. ap. Grut.* 324, 8. C. Mario C. Fil. Pal. Vero Gerundensi. P. *Gerundenses, ium*, sunt incolae illius urbis ap. *Plin.* 3, 3, 4. F.]

GERUNDIUM, ii, n. modus verborum sub una voce activum, et passivum sensum habens, et infinitivi vices aliquando implens. *Charis.* 2, 144. et 147. vocat supinum: *Diomed.* 1, 333. participialem modum: sed et gerundium p. 350., ut et *Prisc.* 8, 808. etc. At *Cledon.* p. 1873. appellat haec verba gerundi: (sic *Macrob. de different. et societ. Graeci Latineque serm.* appellat gerundi modos) atque ideo dici ait, quia nos aliquid gerere significant, ut puta legendi causa veni, legendo mihi contigit valetudo, legendum mihi erit. Dicitur etiam *Gerundius modus* a *Servio ib.* p. 1788., ubi quod tam agentis, quam patientis vim habeat, ostendit illo *Virg. (Ecl.* 3, 25.) *Cantando tu illum*, ubi activam et illo (*Ecl.* 8, 8, 71.) *cantando rumpitur anguis*, ubi passivam significationem habet.

GERUSIA, ae, f. γερουσία, locus, in quo senatus habetur, curia. Graeca vox a γέρων, senex. *Festus. Varr. L. L.* 4, 32. Senaculum vocatum, ubi Senatus, aut ubi seniores consisterent, dictum, ut γερουσία apud Graecos. P. Item aedificium, quale Athenis prytaneum, in quo senes de re publica optime meriti publice alebantur. *Plin. ep.* 10, 42. Incendium duo publica opera, gerusian, et Iseon absumpsit. *Vitr.* 4, 8. Croesi domus, quam Sardiiani, civibus ad requiescendum aetatis otio, seniorum collegium gerusian dedicarunt. Adde *Plin.* 35, 14, 49.

GERYON, onis, et Geryōnes, ae, et Geryoneus, i, m. Γήρων, Γήρωνος, Γήρωνεύς, rex Hispaniae: a γήρως, vox, quod eloquentia praestiterit. Fabulantur pastorem tricorporem fuisse. Origo fabulae inde fuit, quod tres fratres tantae concordiae existere, ut uno animo omnes regi viderentur. Alii dicunt, tricorporem fictum fuisse ob triplex regnum, quod puaefuerit tribus insulis; quae adjacent Hispaniae, Balaearicae majori, et minori, et Ebusae. Fingitur etiam bicipitem habuisse canem, quia et terrestri, et navali certamine plurimum potuit. In illis insulis, in quibus Geryon regnavit, tanta pabuli laetitia est, ut, nisi abstinentia interpellata sagina fuerit, pecora rumpantur. Inde armenta Geryonis, quae illis temporibus solae opes habeban-

tur, tantae famae fuere, ut Herculem ex Asia praedae magnitudine illexerint. Non igitur Geryon, et fratres bellum Herculi sua sponte intulerunt, sed, cum armenta sua rapi vidissent, amissa bello repetierunt. Ab Hercule victi sunt. *Iust.* 44, 4., *Plin.* 4, 22, 36. et *Sere.* ad illud *Virg. A.* 7, 662. postquam Laurentia victor, Geryone extincto, Tiryntius attigit arva. *Id. A.* 8, 202. Tergemini necesse Geryonae. *Lucr.* 5, 28. Quidve tripectora tergemini vis Geryonai? *Geryonai* antiquus genitivus primae declinationis per divisionem diphthongi factus, ut *terrai, pictai.* *Hor. Od.* 2, 14, 7. qui ter amplum Geryonem, Tityonque tristi Compescit unda. *Op. Her.* 9, 91. Prodigiumque triplex, armenti dives Iberi Geryones, quamvis in tribus unus erat. *Sil.* 13, 200. Qualis Atlantico memoratur litore quondam Monstrum Geryones immane tricorporis irae, Cui tres in pugna dextrae varia arma gerebant: Una ignes saevos, ast altera pone sagittas Fundebat, validam torquebat tertia cornum. P. *Sidon.* licenter secundum producit *carm.* 13, 13. Nulla tamen fuso prior est Geryone pugna.

GERYONACEUS, a, um, adj. Γήρωνεύς, ad Geryonem spectans. *Pl. Aul.* 3, 6, 18. Qui mihi intromisisti in aedibus quingentos coquos cum senis manibus, genere Geryonaceo.

GERYONEUS, a, um, adj. idem quod Geryonaceus, Γήρωνεύς, ut Geryonea caedes, *Appul. Met.* 2. f.

*GESOMPHALON, i, n. herba, de qua *Appul. de herb.* 43. Γής ὀμφαλός est umbilicus terrae. *B. A.* GENORETÀ vel Geseoreta, ae, f. navigii speculatorii genus, quod quidam idem putant ac *prosumia.* *Gell.* 10, 25. in cuius verbis grave mendum cubare quidam putant.

*GESORIACUM (*Mela* 3, 2. f. *Flor.* 1, 11.), vel Gessoriacum (*Plin.* 4, 16. *Suet. Claud.* 17.), i, n. locus Galliae Belgicae cum portu, in Morinis, ubi in Britanniam trajectio est, Bononia (nunc *Boulogne*) postea appellatus. *Tab. Pent.* cuius verba sunt: *Gessoriacae, quod nunc Bononia. Jeci portus* fortasse audiebat temporibus Caesaris. P. Gessoriacus pagus, a Gessoriaci dictus. *Plin.* 4, 17. *B. A.*

*GESSIUS FLORUS, Procurator Judaeae, sub quo bellum ortum, in quo occidit. *Tac. H.* 5, 10. *B. A.*

*GESSUS, i, m. flumen Ioniae. *Plin.* 5, 29. *Gaesus* vocatur a *Mela* 1, 17. *B. A.*

GESTABILIS, e, adj. qui gestari potest. Est *Cassiod. Variar.* 1, 45.

GESTAMEN, inis, n. γόστια, quicquid geritur, ut vestes, arma sceptrum. *Virg. A.* 3, 286. clypeum magni gestamen Abantis. [*Id. ib.* 7, 246. Hoc Priami gestamen erat, quum jura vocatis More daret populis; sceptrumque sacerque tiaras, Haedumque labor vestes: ubi gestamen neque, ut *Sere.* vult, de diadematē, neque, quae *Burm.* sententia est, de veste regia intelligendum; sed universum significat ornatum regium, quem, qualis fuerit, seqq. *Sceptrumque*, etc. accuratius describunt.] *Val. Fl.* 6, 671. sua virgo Deae gestamina reddit. *Plin.* 32, 2, 11. de margaritis: Religiosum id gestamen amolendis periculis arbitrantur. *Sil.* 5, 349. proprio tectum gestamine praecipit Ex acie rapit, h. e. scuto. P. Item id, quo quippam gestatur. *Val. Fl.* 6, 71. cerva setis fulgens, et cornibus aureis Ante aciem celsi vehitur gestamine conti. *Tac. A.* 14, 4. Gestamine sellae Bajae pervecta. Et *ib.* 2, 2. Gestamen lecticae. Et *ib.* 11, 33. In eodem gestamine sedem poscit, h. e. in eadem lectica poscit sellam ad sedendum. [*Ryck.*, quem citat *Boetich.* in *lex. Tac.* p. 221. *gestamen* h. l. non de lectica, sed de vehiculo aut carpento intelligendum censet: quod praefendum videtur. — Ceterum in locis, ubi, quod in reliquis hujus §. exemplis factum est, genitivus additur, *Lünem.* in *lex. lat.* v. *gestamen* interpretatur actum gestandi: quod vereor, ut recte. Si quid dicendum est, hoc videtur: in utriusque §. exemplis nullo discrimine interposito v. *gestamen*, sive absolute, s. per appositionem, sive adjuncto genitivo dicitur, omnino significare id, quod gestatur, cujus quanam sit ratio debeat et contextu intelligi.] *Sedul.* 4, 297. lento gestamine vilis aselli.

GESTATIO, onis, f. actus gestandi, gestatus, latio, γογά. *Lact.* 3, 22. extr. Assignavit lanam, et telam viris, et infantium gestationes. P. Item saepius, fere passive sumitur pro exercitatione, qua quis equo, navi, curru vehitur, lecticae αὐτονημα. *Senec. ep.* 55. A gestatione cum maxime venio, non minus fatigatus, quam si tantum ambulassem, quantum sedi. *Cels.* 2, 15. Genera gestationis plura sunt: lenissima est navi vel in portu, vel in flumine, vel lectica, aut scamno: acrior vehiculo: vehementior in alto mari, navi. *Suet. Vesp.* 21. Gestationi vacare. P. Item locus arboribus densis opacus, per quem a succollantibus servis valetudinibus, aut voluptatis causa gestabantur, ea forma, qua coenatio dicta est locus, ubi coena capiebatur, ambulatio locus, ubi deambulabatur. *Plin. ep.* 5, 6. Ab his gestatio in modum circi, quae buxum multiforem, humilesque, ac retentas manu arbusculas circumit. Adde *ep.* 2, 17.

P. *Gestatio circini* est arcus a circino descriptus. *Inscr. ap. Grut.* 201, 8. Gestatio circini exterior a diaeta Apollinis ad diaetam eandem in circuitu P. ∞ CCLXXXVII. efficit, etc. Alia ap. *Fabrett.* p. 671. n. 3. In hoc pomario gestationis per circuitum, itum, et reditum quinquies efficit passus mille.

GESTATOR, oris, m. qui gestat. *Plin. ep.* 9, 33. Delphinus gestator, et collorum puerorum. P. Quemadmodum *gestatio*, et *gestans* passive sumitur, ita *gestator* pro eo, qui curru, aut lectica vehitur, vel navi: qui et *vector* eadem ratione dicitur. *Mart.* 4, 64. Illic Flaminiæ, Salariaeque Gestator patet, essedo tacente.

GESTATORIUS, a, um, adj. in quo aliquid gestatur. *Suet. Ner.* 26. Gestatoria sella delatus in theatrum. P. *Gestatorium*, absolute, est sella gestatoria, γογοῖον. *Id. Claud.* 33. Solitus etiam in gestatorio ludere. Al. rectius *leg. in gestatione.*

GESTATRIX, icis, f. quae gestat. *Val. Fl.* 4, 605. Divaque Gorgonei gestatrix innuba monstri.

GESTATUS, a, um, part. a *gesto*; latus. *Val. Fl.* 8, 118. longosque libi gestata per annos Phrixae monumenta fugae vix reddidit arbor. *Plin.* 7, 15, 13. Formicae gestatas fruges abiciunt. *Id.* 15, 29, 37. Virgae myrti gestatae manu viatori prosunt. *Mart.* 1, 83. Tectis nam modo Regulus sub illis, Gestatus fuerat.

GESTATUS, us, m. idem ac gestatio. *Plin.* 15, 25, 30. Adeo teneris cerasis, ut gestatum non tolerent.

GESTICULARIA, ae, f. ὀρχήστρα, mima, saltatrix, quae corporis gesticulatione populum oblectat. *Gell.* 1, 5. Non jam histriorem eum esse diceret, sed gesticulariam, Dionysiamque eum notissimae saltatriculae nomine appellaret.

GESTICULARIUS, ii, m. gesticulator, saltator. *Ammian.* 24, 4. Mutum puerum oblatum suscepti sibi gesticularium, multa quae callebat, nutibus venustissimis explicantem.

GESTICULATIO, onis, f. ὀρχήστρα, μίμησις, gesticulandi actus. *Suet. Tib.* 68. Nec sine molli quadam digitorum gesticulatione. Adde *Appul. Met.* 10.

GESTICULATOR, oris, m. μιμῶς, χειρονομῶς, qui corporis gestu populum oblectat. *Colum. praef. l. 1.* Nec minus corporis gesticulatorem scrupulosissime requirant, saltationis, aut musicae artis studiosi.

GESTICULATUS, a, um, part. a *gesticulator*, mimicus. *Solin.* 27. f. Simiae gesticulatis motibus inquietae.

GESTICULOR, aris, dep. I. χειρονομίω, gestum facio. *Suet. Ner.* 42. Jocularia in defectionis duces carmina, lasciveque modulata etiam gesticulatus est, idest ad numerum saltavit. *Id. Dom.* 8. Gesticulandi saltandique studio teneri. *Petr. Sat.* 36. Scissor ad symphoniam gesticulatus, laceravit obsonium. [*Front. de oration.* (ed. A. Maio) ep. 1. Alter pudice pranderit, alter labellis gesticulatus erit. F.]

GESTICULUS, i, m. gestus, gesticulatio. *Tert. Apol.* 19. Cum digitorum suppetariis gesticulis.

GESTIO, is, ivi, et ii, n. γαργαῖον, laetitiam prae se ferre, et aliquo corporis motu, oculis, manibus indicare: a *gestu*. *Festus*: Gestis, qui subita felicitate exhilaratus, nimio corporis motu praeter consuetudinem exsultat. P. Proprie dicitur de brutis animalibus, ut *Donat.* ad *Ter. Eun.* 3, 5, 7. et *Sere.* ad *Virg. G.* 1, 386. docent. [*Obtinuit* quidem v. *gestio* maxime in rebus jucundis usus; sed ad bruta animalia cur proprie referri debeat, causam non perspicio.] *Colum.* 8, 15. Ut cum apricitate diei gestiunt aves, nandi velocitate concertent. *Val. Fl.* 3, 634. tum gestit aper, cum sese Martia tigris abstulit. [*Cic. N. D.* 1, 27, 77. Cur non gestiret taurus equae contractione, equus vaccae?] P. Saepae transfertur ad homines. *Cic. Fin.* 2, 4. f. Quorum alter laetitia gestiat, alter dolore crucietur. *Id. Off.* 1, 29. Voluptate nimia gestire. *Id. Tusc.* 4, 6. Efferri ac gestire. Et *ib.* Cum inaniter et effuse animus exsultat, tum illa laetitia gestiens, vel nimia dici potest. *Id. N. D.* 2, 59. Deducere perterritos a timore, gestientes comprimere. *Liv.* 45, 19. Animus gestiens secundis rebus. *Id.* 6, 36. Gestientes otio. *Ter. l. c.* Quid gestiam, aut quid laetus sim, quod pergam, etc. Ap. *Petr. Sat.* 87. anni ad patientium gestientes dicuntur *αὐδῶν ἐν ἀμυγδαλιῶν, καὶ ὀργῶν.* [*Tibull.* 2, 1, 71. (Amor) fixisse puellas Gestit, et audaces perdomuisse viros, i. e. gaudet, laetatur.] P. Translate. *Quint.* 10, 5. med. Historiae nonnunquam ubertas in aliqua exercendi stili parte ponenda, et dialogorum libertate gestendum, h. e. efferri stilo oportet, et libere spatiosi dialogis componendis. P. Significat etiam vehementer cupere, et gestibus cupiditatem ostendere. *Virg. l. c.* de cygnis: studio gestire lavandi. [*Lucr.* 4, 1051. Unde feritur, eo tendit gestitque coire.] *Cic. Att.* 4, 11. Gestio scire omnia. Et *ib.* 2, 7. Gestit animus aliquid agere in republica. *Ter. Phorm.* 2, 1, 30. Ipsum gestio dari mihi in conspectum. *Gell.* 16, 13. In jus colonia-

rum mutare gestiverint. Vell. 2, 7. Quidquid tumultuando adipisci gestierunt, etc. Cic. Marc. 3. extr. Parietes hujus curiae tibi gratias agere gestiunt. [*Suet. Cal. 6. Ne quid gestientes vota reddere morarentur. Plin. Pan. 39, 2. Gestiebant a singulis rogari. Ita Hor. multis in locis h. v. usurpat. Adde Ov. Met. 4, 130. et 6, 664.] Pl. Amph. 1, 1, 167. Gestiant pugni mihi, h. e. tundere gestiunt. Id. Asin. 2, 2, 49. Dudum scapulae gestiebant mihi, h. e. pruriebant, quasi verbera expectantes: gestibant antique dictum, ut lenibant, audibant, etc. V. PRURIO.

GESTIO, onis, f. διοίκησις, actus gerendi, curatio, cum voce negotii. Cic. Inv. 1, 26. Et ib. 2, 12. Negotii gestio. P Alio sensu Ulp. Dig. 11, 7, 14, §. 8. Ex hoc neque pro herede gestio, neque aditio praesumitur, h. e. neque praesumitur se gessisse pro herede. Torrentiu. habet geritio.

GESTITO, as, a. I. frequent. a gesto. Pl. Cist. 4, 2, 84. Haec crepundia mea herilis gestitavit filia. Id. Curc. 5, 2, 4. Pater istum anulum meus gestitavit. Id. Poen. 1, 2, 186. Quasi ostreatum tergum ulceribus gestito. Solin. 45. Ficus Aegyptia poma non ramis tantum gestitans, sed et caudice.

GESTO, as, avi, atum, a. I. γέωω, frequentativum a gero, sed ejusdem fere significationis. [*Hinc ab initio poni ea exempla debebant, in quibus non oneris, sed possidendi praevaleret notio. Ad ea, quae Noster mixta cum ceteris passim laudavit, haec addantur: Virg. A. 1, 567. Gestamus non adeo obtusa pectora. Hor. Od. 1, 8, 10. Neque jam livida gestat armis Brachia, etc. Id. Sat. 1, 2, 83. Adde huc, quod mercem sine fucis gestat, etc. Ov. Met. 2, 366. Electra gestanda nuribus. — Prosaie orationis scriptores, quos aurea aetas tulit, ut raro omnino hac voce usi, ita prorsus abstinent se videntur ab hac hujus v. significatione.] Ter. Ad. 4, 2, 24. Quem ego puerum tantillum in manibus gestavi meis. Cic. Phil. 11, 2, f. Cervicibus caput abscedit, idque fixum gestari jussit in pilo. [*Cf. Vell. 2, 27, 3. Cujus abscessum caput ferri, gestari circa Praeneste Sulla jussit: quem locum frustra tentasse videntur VV. DD.] Hor. Sat. 2, 3, 214. Lectica gestare aliquem. Plin. 2, 63, 63. med. Gestare digito gemmam. Curt. 3, 3. Hastati spicula auro praefixa gestabant. Id. 4, 2. Dorso, sicut jumenta, onera gestare. Plin. 8, 10, 10. Gestare in utero. Suet. Tib. 69. Coronam lauream capite gestare. [*Plura e Suet. dabit B. Crus. in cl. Suet. p. 386. Liv. 27, 48. Intolerantissima laboris corpora vix arma humeris gestabant.] P Pro vectare. Senec. Thyest. 765. Pavidosque manes squalidus gestat senex. Tac. H. 2, 62. Ex urbe atque Italia irritamenta gulae gestabantur. Senec. Q. N. 5, f. Dedit ventos Deus, ut commoda cujusque regionis fierent communia; non ut legiones, equitemque gestarent. P Translate. Ter. Ad. 4, 5, 75. Hicce non gestandus in sinu est? h. e. ferendus in oculis, impense amandus. Et Eun. 3, 1, 12. Gestare aliquem in oculis, eod. sensu. [*Sensu proprio dicit Vell. 2, 75, 3.] Ov. Met. 7, 32. tum me de tigride natam, Tum ferrum et scopulos gestare in corde, fatebor. Senec. Thyest. 1007. sustines tantum nefas Gestare, tellus? P Pro referre, deferre. Pl. Pseud. 1, 5, 14. Homines, qui gestant, quique auscultant crimina, si meo arbitratu liceat, omnes pendeant. Senec. ep. 123. Pessimum genus hominum videbatur, qui verba gestarent: sunt qui vitia gestant, h. e. qui deferrent dicta aliorum: sed sunt qui vitia secum habent, ut in alios transferant. P Passiva significatione pro veli equo, curru, navi, lectica, unde gestatio, et gestator. Suet. Galb. 8. Ne ad gestandum quidem aliter unquam iter ingressus, quam ut, etc. [*V. Burm. et Oudendorp. ad h. l. Cort. ad Sall. Jug. 62. contra quem tamen vide, quae monuit B. Crus. in notis ad Suet. l. 1.] Id. Dom. 11. Simul gestanti, conspecto delatore ejus, vis, inquit, etc. [*Haec dicendi ratio saepius ap. Suet. occurrit. V. B. Crus. cl. Suet. s. v. praetervehere.] P Passiva voce eod. sensu Mart. 1, 13. Gestatus bijugis Regulus esset equis. Id. 12, 17. Gestatur tecum sella, pariterque lavatur. Et Senec. ep. 122. med. Nunc exerceamur, nunc gestemur, nunc prandeamus. P [*Confunduntur in eod. gestare et spectare. Burm. ad Vell. 2, 27, 3.]

GESTOR, oris, m. qui gerit, delator. Pl. Ps. 1, 5, 14. Homines, qui gestant, quique auscultant crimina, si meo arbitratu liceat, omnes pendeant, Gestores linguis, auditores auribus. P Item qui gerit, seu administrat, ut negotiorum gestor, ap. Scaev. Dig. 49, 1, 24.

GESTUOSUS, a, um, adj. ἐπιπορευτικός, qui multos gestus veluti mimus facit. Gell. 1, 5. Gestuosas Hortensii manus, et argutas. Appul. Met. 10. Puelli, puellaeque forma conspicui, veste nitidi, incessu gestuosi. Et ib. 11. Gestuosus gressus.

GESTURIO, is, n. valde gestio, appeto. Ammian. 16, 12. Gesturientes barritum ciere vel maximum. Plerique tamen recte leg. gestu terrentes.

GESTUS, a, um, part. a gero; παραγμένος. Cic. Man. 2. Lucillum, magnis rebus gestis, ab Tom. II.

eo bello discedere. Id. Quint. 3. Dabo operam, ut res quemadmodum gesta et contracta sit, cognoscatis. Suet. Caes. 56. Quae per alios erant gesta, temere credidit; et quae per se, perperam edidit. Sen. Ben. 4, 27, f. Malus paterfamilias habebitur, qui negotiorum gestorum damnato patrimonii sui curam mandaverit, i. e. qui negotia alterius sibi demandata mala fide gessit, et administravit: qua de re titulus 5. lib. 3. Dig. inscribitur. P Res gestae sunt facinora, et acta insigniora, παράγματα. Cic. Off. 1, 19. extr. Vix invenitur, qui laboribus susceptis, periculisque aditis, non quasi mercedem rerum gestarum desiderat gloriam. Nep. Epam. 1. extr. Res gestae a plurimis omnium anteponuntur virtutibus. Id. Reg. 2. Duo multo ceteros antecesserunt rerum gestarum gloria. P Hae dicuntur etiam absolute gesta, orum. Id. Dat. 1. Obscuriora sunt ejus gesta pleuraque. P Sunt etiam gesta, acta forensia. Imppp. Theodos., Arcad. et Honor. Cod. 4, 3, 1. med. Sequatur traditio corporalis, et rem fuisse completam gesta testentur.

GESTUS, us, m. ἐπιπορευσις, ἀγῆμα, motus, habitus, et moderatio corporis, et praecipue manuum in agendo, vel pedum in saltando, aut incedendo, qua indicatur, quid geratur, inquit Festus. [*Primo loco ea exempla poni debebant, in quibus gestus universe signif. modum gerendi, nostr. Bewegung. Lucr. 4, 320. Indugredi porro pariter simulacra pedemque Ponere, nobiscum credas, gestumque imitari; et ib. 366. al. Cic. Off. 1, 36. A forma removeatur omnis viro non dignus ornatu, et huic simile vitium in gestu motuque caveatur. Lucr. 4, 368. Motus hominum gestusque sequentem. Eodem modo hh. vv. conjunxit Suet. Caes. 55., ubi de Caesaris loquitur oratoria facultate. — De avium volatu ap. Eund. Aug. 7. Ab avium gestu, gustuve.] Cic. Acad. 4, 47. Hoc quidem Zeno gestu conficiebat: nam cum extensis digitis adversam manum ostenderat, visum, inquit, hujusmodi est; deinde cum paulum digitos constrinxerat, assensus hujusmodi. Auct. ad Her. 3, 15. In gestu convenit nec venustatem conspicuam, nec turpitudinem esse, ne aut histriones, aut operarii videamur esse. Et paulo post: Tardiore et consideratiore gestu uti. Quint. 11, 3. med. Gestum manu facere. Val. Max. 8, 7, n. 7. Roscius nullum unquam spectanti populo gestum, nisi quem domi meditatus fuerat, ponere ausus est. Quint. 1, 11. extr. Componere gestum ad similitudinem saltationis. Cic. Quint. 24. f. Ore durissimo esse, qui Roscio praesente gestum agere conaretur. Id. Balb. 6. Gestu gratificari alicui. Ov. Trist. 5, 10, 36. Gestu aliquid significare. Cic. Or. 3, 26. Nunquam agit hunc versum Roscius eo gestu, quo potest. Et ib. 1, 27. Qui semel in gestu peccavit, non continuo existimatur nescire gestum. Plin. ep. 8, 14. f. Manu gestuque aliquid demonstrare. [*Ov. Met. 6, 579. Gestu rogat. Id. ib. 14, 219. Oravi gestu fugam.] Id. ib. 4, 559. Quo quaeque in gestu deprenditur, haesit in illo. (Adde ib. 5, 183.) Quint. 11, 3. med. Gestus modestissimus. Coel. ap. eund. ib. 1. med. jactantior. Quint. 6, 3. distortus. Et ib. inurbanus. Et ib. ridiculus. P In plur. num. Id. ib. med. Pantomimi duo, qui alternis gestibus contendebant. P [*Gestus nominantur etiam, quas vulgo Lat. figuras appellant, Gr. οὐχίματα. Cic. Or. 25. His luminibus quae Graeci quasi aliquos gestus orationis οὐχίματα appellant. Simili ratione Quint. Inst. 9, 1, 21. figuras orationis vultus, et §. 13. habitus quosdam et gestus vocat. Gell. 11, 13. gressus et gestus orationis ita jungit, ut sententiam apte numerosaque verbis structam significet, cui antea cursus et rotunditatem volubilitatemque tribuerat. Ernest. lex. technol. lat. rhet. p. 189. ubi v.] P Est etiam curatio, administratio. Ulp. Dig. 26, 10, 3. §. 9. An possit suspectus postulari ex eo gestu, quem administravit. Id. ib. 7, 22. An daret tutor, vel an gestus illi commissus sit.

GESUM, V. GAESUM.

GETA et GETES, V. in voce sequent.

GETAE, arum, m. plur. Γέται, populi Daciae (fere ubi nunc Moldavia) in confinio Scythiae Europaeae, in aversa Haemi parte, et supra Istrum fluvium. Plin. 4, 11, 18. et ib. 12, 25. et Mela 2, 2. P Rectus casus singularis est Geta, et Getes, illud Latina, hoc Graeca positione. Senec. Hippol. 167. vagus campis Geta. Ov. Pont. 1, 8, 6. Dura pharetrato bella movente Geta. Et ib. 2, 1, 66. Abstuleritque ferox hoc caput ense Getes. P Adjective. Id. ib. 4, 13, 17. Poeta Getes. Senec. Herc. Oct. 1041. Hebrum Geten defecisse putant. P Geta fuit etiam cognomen filii minoris L. Septimii Severi Aug., qui cum fratre Caracalla aliquantisper imperavit, et ab eodem est interfectus. Item in gente Hosidia ap. Eckhel. D. N. V. T. 5. p. 228. C. Hosidius Geta. P [*Confunduntur saepe Getae cum Dacis. Plin. 4, 12. Getae, Daci Romanis dicti. V. Geographos. P Dacorum nomen putat Strab. 7. p. 210. esse idem quod Davorum in comoediis, quia Daci Getis fuerint finitimi. Ut ergo servi Getae apud Comicos sint ex Getarum

gente; ita nomen Davi ex vicina natione Dacorum. B. A.

*GETHONE, es, f. iusula maris Aegaei, prope Samothraciam et Thraciam Chersonesum. Plin. 4, 12. P Eadem fortasse est quae et Getone dicta. B. A.

GETHEMANEIDA Rura, hortus Gethemani prope Hierosolymam, in quem Christus ante passionem oraturus intravit. Juvenc. in Matth. 4, 26, 476. Nominis Hebraei sunt Gethemaneida rura. [GETHUS, i, m. γῆθος, gaudium. Est nomen servile R. Inscr. ap. Mur. 922, 33. Photi L. Delicium Gethus. F.]

GETHYUM, ii, n. γήθυον, caepe condimentarium, paene sine capite, cervicis tantum longae, et ideo totum in fronde, saepiusque resecatur, ut porrum. Latini pallacanam vocant. Plin. 19, 6, 32. et ib. 7, 35. [*Porrezwiebel.]

GETICE, adv. Getarum more. Ov. Trist. 5, 12, 58. Jam didici Getice, Sarmaticeque loqui.

GETICUS, a, um, adj. ad Getas pertinens. Ov. Pont. 4, 13, 19. Geticus sermo. Et ib. 2, 8, 69. Getica arma. Id. Trist. 5, 7, 13. Getica gens. Stat. Silv. 1, 2, 53. Geticus maritus Veneris, h. e. Mars, qui inter Getas perpetua bella gerere fingitur. Id. Th. 12, 478. Geticae volucres, h. e. hirundines, quia in hirundinem versa est Progne uxor Terei, regis Thraciae, quae, cum sit Getis finitima, poetice Getica dicitur. Sic Getica lyra, ap. eund. Silo. 3, 1, 17. est Orphei, qui Thracius fuit. Et Geticum plectrum, ib. Silo. 2, 2, 61. eod. sensu. P Item ad Getam Aug. pertinens, qui a Caracalla fratre interfectus est. Spart. Get. 6. Atque ita Caracalla rationem facti sui, et necis Geticae reddiderit. Id. mox eundem Caracallam Geticum maximum eadem de causa appellat.

*GETONE, es, f. maris Aegaei iusula, non procul a Troade. Plin. 5, 31. Cf. Gethone. B. A.

*GETTA, ae, f. Phoeniciae opp. Plin. 5, 19. B. A.

GETULUS, V. GAETULUS.

GEUM, i, n. herba est, radicales habens tenues, nigras, bene olentes. Medetur pectoris doloribus, aut lateris, cruditatesque discutit, jucundo sapore. Ita Plin. 26, 7, 21. Ab herbariis dicitur caryophyllata vulgaris. [Benediktenkraut, Märzwurz, Geum Urbanum. L.]

*GEUSIAE, arum, f. plur. i. q. genae. Marc. Empir. 11. Geusiarum orificia. B. A.

GI

GIBBA, ae, f. ἵψωσις, tumor dorsii, aut pectoris: ab ἵψος, incurvus. Suet. Dom. 23. Ferunt somniasse, gibbam sibi, pone cervicem, auream enatam. P Translate. Ammian. 23, 4. Axes duo quernei curvantur mediocriter, ut prominere videantur in gibbas. P Fuit cogn. R., ut M. Terentius Varro Gibba, ap. Ascon. f. Milonianae.

GIBBER, a, um, adj. ἵψός, κυρτός, dorsum habens tumore incurvus. Plin. 34, 3, 60. Clesippus fullo, gibber praeterea, et alio foedus aspectu. (Est qui legit gibbere praeterea, ut sit gibber, eris, idem quod gibba.) Varr. R. R. 2, 9, f. Gallinae Africanae sunt grandes, variae, gibberae. [Id. ib. 5. de forma boum: Ut sint pilosis auribus, compressis malis, ne gibberi, sed spina leviter remissa. F.] Plin. 10, 26, 36. Gallinarum genus gibberum, variis sparsum plumis. P Gibberum pro exstanti, eminenti. Varr. ap. Non. 6, 24. Item tragici prodeunt capite gibbero.

GIBBER, eris, m. idem quod gibba, seu curvitas spinae in quibusdam animalibus. Plin. 8, 45, 70. Bubus Syriacis non sunt palearia, sed gibber in dorso. Appul. Flor. n. 14. Cum interscapillum Crates retexisset, quod erat aucto gibbere.

GIBBEROSUS, a, um, adj. idem quod gibber, gibbus. Orbil. ap. Suet. Gramm. 9. Gibberosos de sole in umbram transferre. Paul. Dig. 21, 1, 3. Gibberosus, vel curvi, vel pruriginosi. Ita Torrent. et Gothofred., at Haloand. habet gibbosi. P [Fronto de eloq. (ed. A. Maio) p. 231. sermones translate gibberosos retortos appellat. F.]

GIBBOSUS, V. in v. praec.

GIBBUS, a, um, adj. ἵψός, κυρτός, incurvus, inflexus, convexus: a Graecis vocibus allatis. Cels. 8, 1. init. Calvaria ex interiore parte concava, extrinsecus gibba.

GIBBUS, i, m. idem quod gibba, tumor. Juvenc. 10, 309. Strumosum, atque utero pariter, gibboque tumentem. Et 6, 109. mediisque in naribus ingens Gibbus.

GIGANTEUS, a, um, adj. γιγάντιος, ad giganteum spectans. Hor. Od. 3, 1, 7. Giganteus triumphus. Ov. Trist. 2, 71. Cumque Gigantei memorantur proelia belli. Prop. 1, 20, 9. Gigantea litoris ora, h. e. ora litoris prope Cumas, et Puteolos, ubi Phlegraei campi, teste Plin. 3, 5, 9., quo loco Gigantes cum Diis pugnasce dicuntur. V. PHLEGRAEUS.

GIGANTOMACHIA, ae, f. γιγαντομαχία, Gigantum pugna cum Diis. Graeca vox a γίγας, Gigas,

et μάχη, pugna. Hoc nomine inscribitur carmen Claudiani, quod ad nos imperfectum pervenit.

*GIGARTA, (Γίγαστα, Notit. eccles. Phoen.) oppidum Phoeniciae. Plin. 5, 20. B. A.

*GIGARTHO, us, fons in Samo insula. Plin. 5, 31. ed. Hard. In ed. Elzev. impressum Gigarto. B. A.

*GIGARTON, i, n. Pallad. Nov. 20. Uvae excrementa, quae Graeci gigarta vocant. B. A.

GIGAS, antis, m. Ἴγας, homo excelsissimae staturae: quasi γιγάνης, terrigena, a γίγασσι, fio, et Dorico γῆ pro γῆ, terra, quod Gigantes e terra nati sint. In fabulis enim est, Gigantes ex Titanum sanguine, et ex Terra genitos fuisse, excelsissima statura, draconum pedibus, in Deorum perniciem, ut scilicet superis bellum inferrent, Jovemque de coeli possessione deicerent: eos Olympo monti Ossam, Ossae Pelium imposuisse, et cum Jove certavisse: a Jove fulminibus ei a Vulcano factis percussos esse, et interfectos: ex his Typhoeum omnium maximum fulmine dejectum sub Aetna Siciliae monte jacere, ejusque partem superiorem, inferiorem extincta, adhuc vivere, ignemque illum perpetuum ex ira et furore efflare. Fabulae originem dedit, quod diluvii tempore cum multi cacumina montium conscendissent, ab aliis bello petiti, eos facile de loco superiore deiecerunt: unde fictum est, Deos fuisse victores, Gigantes victos, qui serpentinis pedibus dicebantur, quia ad humilia terrae loca detrusi descendebant. P. Alii hoc bellum aliter narrant, Gigantes non ante bellum cum Diis suscepisse, quam Aegle uxor Panis pulcherrima mulier in eorum specu a matre abdita esset, Deos a Gigantibus in Aegyptum usque mutata specie esse fugatos, ab oraculis Jovi responsum esse, victorem fore, si clypeum imagine Aegles, caput forma Gorgonis Medusae tegetet, id cum fecisset, coram Pallade Gigantes victos, et ad inferam terrae sedem detrusos fuisse. Sed id de uno Typhoeo a poetis fictum videtur, Typhoeum ex imis terrae sedibus emissum, secundo fortasse bello, Diis metum fecisse, adeo ut in Aegyptum usque fugerent, Gigantem eo quoque venisse, cum Diis in convivio epularentur: Deos sese mentitis figuris celavisse, Jovem forma arietis (al. aquilae), Apollinem corvi, Bacchum capri, Dianam felis, Junonem vaccae albae, Venerem piscis (al. anguillae), Mercurium ibidis, Cybelem merulae, Panem se in fluvium projecisse, suique inferiorem partem in piscem, superiorem in caprum vertisse. Ovid. Fast. 1. et 5. Met., Serv. ad A. 3, 578. et Hyg. praef. fab. ubi vigintiquatuor Gigantum nomina recenset. Cic. Sen. 2. Numquid est aliud Gigantum more bellare cum Diis, nisi naturae repugnare? Macr. Sat. 1, 20. Gigantes quid aliud fuisse credendum est, quam hominum quandam impiam gentem Deos negantem, et ideo existimatam, Deos pellere de coelesti sede voluisse? V. totum illud caput. P. Differunt a Titanibus, quia Gigantes Terra produxit, postquam Juppiter Titanas in Tartarum depulerat: et Titanas genuit contra Saturnum, Gigantes contra Jovem, ut Serv. ad A. 6, 580. docet. Saepae tamen confunduntur: nam ita Ov. Fast. 5, 37. de Gigantibus: Mille manus illis dedit, et procruribus angues. Et Met. 1, 183. centum quisque parabat Injicere anguipedum captivo brachia coelo. Ex his patet, Ovidium Gigantibus tribuisse mille manus, seu centum brachia, cum id Titanibus potius convenire constet. P. Viscont. Mus. Pio-Clem. T. 4. p. 78. ed. Mediol.: putat, Giganteae fabulae originem dedisse montes ignivomos, quos Itali vulcani appellant; etenim Gigantum cum Diis pugna fuisse fingitur aut prope Bathon, locum in Arcadia ad urbem Trapezuntem situm, aut prope Pallenen in Thracia, ut narrat Pausanias 8, 29., aut denique in campis Phlegraeis in Campania, ut vulgo traditur. V. PHLEGRAEUS; quibus nempe locis omnibus ignes et saxa e montibus in coelum ejici solent. P. In accusativis saepe habet giganta, gigantas, Graeca positione apud poetas. Mart., Ov., Lucan., Senec. Trag. etc.

*GIGEMOROS, i, Thraciae mons. Plin. 4, 11. B. A.

GIGERĪA, orum, n. plur. Nonio 2, 390. sunt intestina gallinarum cum isiciis cocta. Festus interpretatur decerpta ex multis obsoniis. Affertur a Nonio locus Lucilii, ubi alii leg. gigeriae, ut sit femininum. Petr. fr. Trag. Burm. 66. Gigeria optime facta Apic. 4, 2. med. Gigeria pullorum coques.

GIGNO, is, genui, genitum, a γεννώω, genero, procreo: a geno, a quo etiam praeterita et supina mutuatur. Cic. N. D. 3, 16. extr. Hercules ex Alcumena, quem Juppiter genuit. [*Sequitur de Ov. Met. 13, 395. 1, 748. 14, 617.] Et ib. 2, 51. extr. Pisces ova cum genuerunt, relinquunt. Et ib. 1, 2. Quae terra gignit, maturata pubescunt. Id. Fin. 1, 7. Ad majora quaedam natura nos genuit et conformavit. Id. Univ. 8. Deus animum ex sua mente et divinitate genuit. [*Id. Phil. 14, 12. Ut idem deus urbem hanc gentibus, vos huic urbi genuisse videatur. Id. Verr. 2, 5, 70. Quum (Cato) ipse sui generis initium ac nominis ab se gigni et propagari vellet.] Curt. 8, 4.

extr. E captiva geniturus, qui victoribus imperaret. Id. 3, 4. f. Corycium nemus ubi crocum gignitur. Id. 8, 10. Multa hederam vitisque toto gignitur monte. Plin. 33, 4, 21. Plurimum aurum Asturia gignit. Id. 37, 5, 20. Beryllos India gignit. [*Lucr. 6, 5. (Athenae) Quum genere virum, tali cum corde repertum.] P. Gignentia dicuntur, quae oriuntur ex terra, et ex se alia gignant, ut herbae, arbores, τὰ φυτόν, τὰ κρούμενα. Sall. Jug. 81. Loca nuda gignentium. Et 98. Illex coaluerat inter saxa, paululum modo prona, dein flexa, atque aucta in altitudinem, quo cuncta gignentium natura fert. [*Appul. Dogm. Plat. 1, 573. p. 193. Oud. Animum vero omnium gignentium esse seniores; ib. 579. p. 199. Lactant. Ira Dei, 13. Supte ingenio alimenta mortalibus gignere.] P. Aliquando gignere est parere, et gigni nasci. Cels. 2, 1. med. Gravidae, quibus tum gignant, imbecillos edunt. Plin. 10, 64, 84. Quaecumque animal generant, in capita gignant, circumactio sub enixum fetu. [*Virg. A. 1, 618. Aeneas, quem Dardanio Anchisae Alma Venus Phrygii genuit Simoentis ad undam.] Id. 7, 8, 86. Ritu naturae capite hominem gigni mos est, pedibus efferi. Adde Tac. A. 13, 45. P. Translate. Cic. Coel. 17. med. Multa nobis blandimenta natura ipsa genuit. Auct. ad Her. 4, 3. Artem tuam scribis: gignis nobis novas praeceptiones. Et 4. Parere, gignere, proferre aliquid. Cic. Or. 3. Plato ideas gigni negat. Id. Tusc. 4, 9. extr. Aegritudines, metus, et reliquae perturbationes ex intemperantia gignantur. Hor. Ep. 1, 19, 48. Ludus enim genuit trepidum certamen, et iram. Gell. 13, 8. De gignenda et comparanda sapientia. Plin. 20, 6, 23. Allium sitim gignit. Et 21, 13, 45. Mel gignit insaniam. Et ib. 19, 77. Baccharis odor somnum gignit. P. [*Est etiam in rebus oratoris usitatum. Cic. 3, 30. Permotionem gignere: de oratore, qui auditores movet. P. Confunduntur gignere et fingere. V. in FINGO, f.]

*GILDA, ae, f. opp. Mauretaniae Tingitamae. Mela 3, 10. extr. Ant. Intin. B. A.

*GILVA, ae, f. opp. Mauretaniae Caesariensis. Ant. Itin. B. A.

GILVUS, a, um, adj. color melinus subalbidus, ut ait Is. Or. 12, 1., h. e. medius inter album et rufum, et cineri similis, οροδαιός. Varr. ap. Non. 2, 87. Equi colore dispares item nati, hic badius, iste gilvus, ille murinus. Virg. G. 3, 81. de equis: honesti Spadices, glaucique: color deterimus albis, Et gilvo. Legitur et gilbus ob cognitionem litterarum b et v, ut diximus initio litterae B. Pall. 4, 13.

*GINDARĒNI, orum, incolae Gindari. Fuit autem Gindaros, Ἰνδαρος, Syriae urbs, in Cyrrhestica. Plin. 5, 23. B. A.

GINDES. V. GYNDES.

GINGIDĪON, ii, n. γιγγιδιον, herba est staphylino similis, tenuior tantum et amarior, ejusdemque effectus. Estur cocta, et cruda stomachi magna utilitate. Plin. 20, 5, 16. [*Secundum Sprengel. die französische Mohrrübe. Daucus Gingidium. L.]

*GINGILISMUS vel Ginglismus, i, γιγγιλισμός vel γιγγιλισμός, risus petulans. Petron. 73. ubi pro gingilismo legitur in edd. quibusdam gingilipho. B. A.

GINGIVĀ, ae, f. ούλον, caro malarum, cui dentes inhaerent: a gigno, idest a gignendis dentibus, ut Lact. Opif. Dei 10. med. putat. Juven. 10, 200. Frangendus misero gingiva panis inermi, h. e. nuda et sine dentibus. Catull. 39, 19. russam defricare gingivam. Et 97, 5. dentes sequepedales, Gingivas vero ploxemi habet veteris. Cels. 7, 12. Gingivae marcescentes. Plin. 29, 2, 9. Gingivas conficere. Id. 30, 3, 8. scarificare

GINGIVŪLA, ae, f. dimin. parva gingiva. Apul. Apol. in carm. de dentifricio. Misi, ut petiti mundicinas dentium, Tenuem, candificum, nobilem pulvisculum, Complatanorem tumidulae gingivulae, Converteritorem pridianae reliquiae.

GINGRĪNA. V. GINGRĪO.

GINGRINATOR, oris, m. Festus. Gingrinator, tibicen. Alii leg. gingritor.

GINGRINUS, a, um, adj. stridulus, qui vocem

anserum imitatur. Solin. 5. Gingrinae tibiae, quae breviores licet, subtilioribus tamen modis insonant. V. Festi locum in voce sequent. P. Bochart. in Geogr. sacr. 2, 7. probat, vocem esse originis Phoeniciae.

GINGRĪO, is, n. γιγγιζω. Festus. Gingrire anserum vocis proprium est: unde genus quoddam tibiuarum exiguarum gingrinae. Gloss. Phil. Gingriunt, γῆτες ἐκρόσων.

GINGRITOR. V. GINGRINATOR.

GINGRITUS, us, m. cantus anserum. Arnob. 6, 205. Prohibendis formidinem furibus in anserum ponere atque collocare gingritibus.

[GINGRUM, i, n. vox anserum. Gloss. Philox. Gingrum, φωνή γῆτός. F.]

GINNUS, i, m. γίννος, animal ex equo, et asina generatum, idem quod hinnus: est corpore pusillus, et eandem habet rationem ad equum, vel mulum, quam habet nanus ad hominem, hinc nanus vocatur a Gell. 19, 13. Mart. 6, 77. Non aliter monstratur Atlas cum compare ginnu. P. Aliis est ex mulo, et equa natum. Plin. 8, 44, 69. In plurium Graecorum est monumentis, cum equa muli coitu natum, quem vocaberint ginnum, idest, parvum mulum. Ita legit Hard. Alii hinnum.

*GISSA, ae, insula maris Hadriatici, prope Illyriam. Plin. 3, 21. B. A.

GIRGILLUS, i, m. trochlea. Is. Or. 20, 15. Girgillus, quod in gyrum vertatur: est enim lignum in transversa pertica mobile, ex quo funis cum situla, vel utre in puteum demittitur hauriendae aquae causa. Id. in Gloss. Girgillus, rota hauritoria. Et Haustum, rota, hauritorium, qui et girgillus. P. Est etiam, qui turbo Latine, Graece ῥόμβος, Italice arcolajo dicitur, quo nempe mulieres fila revolvunt. Gloss. Phil. Girgillus, ῥόμβος. V. RHOMBUS. F.]

*GITANAE, arum, f. opp. Epiri. Liv. 42, 38. B. A.

GITH, et Git, n. indeclin. semen est cujusdam herbae, [*Römischer Schwarzkümmel, Nigella sativa, L.] alio nomine melanthion, et melanspermon, nempe a nigro colore: quoque nigrius est, hoc est melius. Varios ejus usus in medicina recenset Plin. 20, 17, 71. Meminit etiam Cels. 2, 33., Colum. 6, 34., Scrib. Compos. 131. et Pall. 9, 13. Habet autem multum acrimoniae et caloris, piperis modo. Auson. Idyll. 12, 8. de cibis. Est inter fruges morsu piper aequiparans gith. P. Habet etiam usum condiendo pani: ideoque pistrinis nasci, ait Plin. 19, 8, 52. P. In illo Pl. Rud. 5, 2, 39. Os calet tibi: num git frigidifacitas? Proverbialis locutio inest de iis, qui trepide loquuntur, et parce timideque promittunt, ore contracto et lingua, non secus ac si calentem offam in ore refrigerarent, ne amburentur palato et gutture. Al. leg. Nunc id frigidifacitas. P. Charis. 1, 106. docet, vulgo dici hoc gicti, vel githi, confirmatque auctoritate Plin. 6. dubii sermon.

*GITI vel Gitti, Africae opp., in regione Syrtica. Anton. Itin. B. A.

[GIUFFITĀNUS, a, um, adj. ad Giuff pertinens. Bina fuerunt hujus nominis municipia in Africa proconsulari, unum eis, alterum trans Bagradam fluvium. Inscr. ap. Maff. Mus. Ver. 457, 5. Municipium Giuffitanum. Alia ib. 463, 4. Municipis municipii Aurelii Alexandriani Aug. Giuffitani. F.]

G L

GLĀBELLUS, a, um, dimin. glabri. Appul. Met. 5. Glabellum femoral rosea palmula obumbrans. Id. ib. 5. Cupidinis corpus glabellum. Id. Flor. n. 3. Apollo intonsus, et genis gratus, et corpore glabellus. Capell. 2, 34. Quorum una deosculata Philologiae frontem illic, ubi pubem ciliorum discriminat glabella medietas, h. e. ubi est intercilium sine pilis.

GLĀBER, bra, brum, adj. γλαυρός, λέϊος, depilis, calvenscens, laevis. Volunt esse a glubo, vel per syncopen a γλαυρός, politus. Varr. R. R. 1, 2. f. Si quem glabrum facere velis. Et ib. 2, 2. Oves ventre glabro. Colum. 6, 14. extr. Glabra colla boum. Mart. 12, 38. Ore tener, latus pectore, crure glaber. Turranius ap. Plin. 18, 7, 15. Hordeum glabrum. Plaut. fragm. ap. Fest. in Rienes. Glaber erat tanquam rien. Id. Aul. 2, 9, 6. tu istum gallum, si sapis, Glabriorem reddes mihi, quam volsus ludius est: proverb. nam ludium propter aetatem (si pueri erant), tum ex cura, quo gratiores essent, se deglabrare solebant. Appul. Met. 5. Patre meo seniore maritum sortita sum, dein cucurbita glabriorem. Et Turpil. ap. Non. 14, 34. glabrum tapete. P. [Est etiam glaber puer imberbis, et impubes, vel, si puber, novacula aut resina deglabratus. Inscr. ap. Grut. 578, 8. Diopanthus (lege Diophantus) Ti. Caesaris ornator glabratorum, h. e. qui puerorum delicatiorum corpora curabat, quorum amore turpissimo flagrasse Tiberium narrat Suet. Tib. 43, et Tac. A. 6, 1. Inscr. fr. ap. Gor. Inscr. Etrur. T. 1. p. 466. n. 216. ... liarus Antoniae Drusi glaber ab cyatho. Phaedr. 4, 4. Lavationem argenteam,

anserum imitatur. Solin. 5. Gingrinae tibiae, quae breviores licet, subtilioribus tamen modis insonant. V. Festi locum in voce sequent. P. Bochart. in Geogr. sacr. 2, 7. probat, vocem esse originis Phoeniciae.

GINGRĪO, is, n. γιγγιζω. Festus. Gingrire anserum vocis proprium est: unde genus quoddam tibiuarum exiguarum gingrinae. Gloss. Phil. Gingriunt, γῆτες ἐκρόσων.

GINGRITOR. V. GINGRINATOR.

GINGRITUS, us, m. cantus anserum. Arnob. 6, 205. Prohibendis formidinem furibus in anserum ponere atque collocare gingritibus.

[GINGRUM, i, n. vox anserum. Gloss. Philox. Gingrum, φωνή γῆτός. F.]

GINNUS, i, m. γίννος, animal ex equo, et asina generatum, idem quod hinnus: est corpore pusillus, et eandem habet rationem ad equum, vel mulum, quam habet nanus ad hominem, hinc nanus vocatur a Gell. 19, 13. Mart. 6, 77. Non aliter monstratur Atlas cum compare ginnu. P. Aliis est ex mulo, et equa natum. Plin. 8, 44, 69. In plurium Graecorum est monumentis, cum equa muli coitu natum, quem vocaberint ginnum, idest, parvum mulum. Ita legit Hard. Alii hinnum.

*GISSA, ae, insula maris Hadriatici, prope Illyriam. Plin. 3, 21. B. A.

GIRGILLUS, i, m. trochlea. Is. Or. 20, 15. Girgillus, quod in gyrum vertatur: est enim lignum in transversa pertica mobile, ex quo funis cum situla, vel utre in puteum demittitur hauriendae aquae causa. Id. in Gloss. Girgillus, rota hauritoria. Et Haustum, rota, hauritorium, qui et girgillus. P. Est etiam, qui turbo Latine, Graece ῥόμβος, Italice arcolajo dicitur, quo nempe mulieres fila revolvunt. Gloss. Phil. Girgillus, ῥόμβος. V. RHOMBUS. F.]

*GITANAE, arum, f. opp. Epiri. Liv. 42, 38. B. A.

eunuchos, glabros, etc. *eunuchi* enim castrati erant, *glabri* teneri pueri. *Senec. Brevit. vit.* 12. Quanta celeritate, signo dato, glabri ad ministeria concurrunt. *Id. ep.* 47. Alius vini minister, glaber, dextris pilis, aut penitus evulsis tota nocte pervigilat. *Catull.* 61, 141. Diceris male te a tuis Unguentate glabris marite Abstinerere. *P. Glaber* est etiam cogn. *R. Inscr. ap. Mur.* 876, 3. Cluvius Glaber. *Flor.* 3, 20. Clodius Glaber. *F.*

GLABRARIĀ, ae, f. quae glabros pueros amat, ut *carnarius*, et *pinguiarius* dicitur, qui puellas carnosas et pingues consecatur, *Mart.* 4, 28. Donasti tenero, Chloe, Luperco Hispanas, Tyriasque, coccinasque (*scil.* vestes): Et quidquid petit usque et usque, donas. Vae glabraria, vae tibi miscella: Nudam te statuet tuus Luperus. Nimirum jocus est in vocibus *glabraria*, *nudam*, et *Luperus*: ait enim: cum tu tenerum seu glabrum ames Luperum, non ille nudus, ut solent esse Luperi, sed tu nuda destitueris, nempe bonis ab illo spoliaberis.

GLABRENS, entis, part. ab inusit. *glabreo*, qui glaber est. Translate. *Colum.* 2, 9. Loca glabrentia, *h. e.* satis stirpibusque nuda: [alii rectius leg. *calentibus*. *F.*]

GLABRESCO, is, n. 3. *πυλόμαι*, glaber, hoc est, sine pilis, aut capillis, aut plumis fio. Translate glabrescere dicitur area, cum herbis attritis, vel evulsis complanatur. *Colum.* 2, 20. Atque ita glabrescit, et fit idonea tritibus area.

GLABRĒTĀ, orum, n. plur. *γαλάρα*, loca satis stirpibusque nuda, in quibus scilicet propter noxium aliquem humorem nihil gignitur. *Colum.* 2, 9. Ea glabrata signis adhibitis notari convenit.

GLABRIO, onis, m. qui depilis est, seu glaber. Est cogn. *R.* in gente Acilia, ut *NV. Acilius Glabrio* ap. *Liv.* 33, 24., et in *Fast. Capitol.* apud *Grut.* 293.

GLABRITAS, atis, f. laevis cutis, vel alterius rei. *Arnob.* 3, 108. Calvitii et glabritatis rasi.

GLABRO, as, a. 1. *πυλώ*, pilos aufero. *Colum.* 12, 53. Et vel aqua candente, vel ex tenuibus lignis flammula facta (*sues occisi*) glabrantur.

GLACIALIS, e, adj. *κρυμώδης*, qui in glaciem astringi solet. *Juv.* 2, 1. Ultra Sauromatas fugere hinc libet, et glaciem Oceanum. *Virg. A.* 3, 285. Et glacialis hiems aquilonibus asperat undas. *Op. Met.* 9, 582. Et pavet obsessum glaciali frigore pectus, *h. e.* gelido timore. *Val. Fl.* 4, 722. Borcae cedens glacialibus auris Pontus. *Al. leg. glaciantibus.* *Colum.* 3, 1. Regio glacialis, aut praefervida. [**Lucan.* 1, 18. Adstringit Scythico glacialem frigore pontum: ubi v. *Cort.*, et *Mart. Lag.*]

GLACIĀTUS, a, um, part. a *glacio*. *Plin.* 14, 21, 27. Glaciatas moles prodigii modo. *Id.* 2, 39, 39. Humor glaciatus in grandines. *P. Caseus glaciatus* est coagulatus et concretus. *Colum.* 7, 8. Nec dubium, quin fici ramulis glaciatus caseus jucundissime sapiat.

GLACIES, ei, f. *κρυμώδης*, aqua gelu concreta: quasi *gelacies*. *Liv.* 21, 36. Lubrica glacies non recipiens vestigium. *Virg. Ecl.* 10, 49. Ah fibi ne teneras glacies secet aspera plantas! *Hor. Od.* 2, 9, 5. glacies iners. *Op. Pont.* 4, 7, 7. glacie conerescere Pontum. *P.* In plurali numero. *Virg. G.* 4, 517. Hyperboreas glacies lustrare. *Sidon. ep.* 4, 6. f. glacierum crustas. *P. Translate.* *Lucr.* 1, 493. Tum glacies aeris flamma devicta liquescit, *h. e.* durities, rigor.

GLACIO, as, a. 1. *πηγνύω*, in glaciem converto. *Hor. Od.* 3, 10, 7. et positas ut glaciem nives Puro numine Juppiter. *Plin.* 8, 38, 57. Humor glaciatur in gemmas. *P. Translate.* *Stat. Th.* 10, 621. stupet anxius, alto Corda metu glaciante, pater. *P.* Neutra etiam significatione usurpatur. *Plin.* 29, 3, 13. Fit etiam unguentum hieme, quoniam aestate non glaciatur, nisi accepta cera.

GLADIĀRIUS, a, um, adj. ad gladium pertinens. *Inscr. ap. Mur.* 955, 3. Negotiator gladiarius, *scil.* qui gladiis dividendis mercaturam exercebat. *P. Gladiarius*, ii, m. *σπαθοποιός*, gladiorum artifex. *Inscr. ap. Fabr.* p. 628. n. 242. M. Caedicius O. L. Felix gladiarius.

GLADIĀTOR, oris, m. *μαχαιοποιός*, qui gladios facit, idem ac gladiarius. [**Etym.* ducunt ab *obol.* *gladior*, unde *digladior*.] *Aurel. Arcad. Dig.* 50, 6, 6. Carpentarii, sculararii, gladiatores, aquilices, tubarii, etc. *P.* Item saepius *μονομαχος*, qui gladio pugnat. Gladiatores Romae fuere homines, qui ludi causa gladio depugnabant, populo spectante. Eorum primus usus fuit in funeribus nobiliorum civium, quod eorum sanguine placari manes credebant: primique eos exhibuerunt M. et D. Bruti, funebri memoria patris cineres honorando, *App. Claudio*, M. Fulvio Coss., ut *Val. Max.* 2, 4. n. 7. tradit. Deinde ad arenam transiere, et coeperunt dari ludis publicis, ab omnibus fere magistratibus, et praecipue ab imperatoribus, populo gratificandi causa, qui hujusmodi sanguinis effusione plurimum delectabatur. Dabantur initio magistratus, in victoria, et triumpho, in dedicatione

publicorum operum, in ludis quinquennialibus, decennialibus, etc. in die natali principum, Saturnalibus, et hujusmodi. Privatum quoque in conviviis exhibitos fuisse, legimus ap. *Liv.* 9, 40. et *Sil.* 11, 51., ubi de Campanis uterque loquitur. Erant duplicis generis, vel coacti, ut damnati ob delicta, (atque hi fere servi) aut captivi lanistis venditi; vel voluntarii, ut liberi, qui pretio, aut gloriae cupiditate se addicebant: qui si strenue se saepius gessissent, rude denique donabantur. Paulatimque eo ventum est, ut aliquando illustriores etiam cives, vel desperatione, vel ut principibus gratum facerent, operam suam arenae locarent. Imo etiam feminas interdum prodiisse gladio certantes, *Suet. Dom.* 4. et *Stat. Silv.* 1, 6, 53. testantur. Erant eorum familiae integrae, quae vel domi a privatis alebantur, vel (quod frequentius) a lanistis, qui eos assidue in pugnandi arte exercebant, alebantque largius, quo valentiores, animosioresque essent in pugna. Inducebantur plerumque per paria: interdum et majore numero catervatim pugnantes. Eorum arma initio pugnae erant hastae parvae, rudes, et gladii hebetes, quibus proledebant: mox signo dato, versis armis, *h. e.* mutatis, priora abjiciendo, et vera acutaque sumendo, modo scuto protecti, galea, et lorica, modo solis gladiis instructi: alii praeter gladium massa plumbea, ut secutores; alii rete, et tridentem pro gladio, ut retiarum; cruentum certamen instituebant: in quo vel vulneribus tenus pugnabant, quod Itali dicunt *al primo sanguine*, vel sine missione, ut *Liv.* 41, 20. loquitur, *h. e.* usque ad necem alterutrum. Plura habes ap. *Lips.* in *Saturnalibus*. V. etiam *Mirmillones*, *Retiarii*, *Secutores*, etc. De eorum fortitudine in pugna v. *Cic. Tusc.* 2, 17. [**In bello* etiam haud infrequens Romanis gladiatorum erat usus. Ita *Aug.* paene interceptus est a manu gladiatorum, quae oppido eruperat. *Suet. Aug.* 14. *Id. Vitell.* 15. Fratrem cum classe ac tironibus et gladiatorum manu opposuit.] *P.* Gladiatores, vilissimum genus hominum, nunquam in collegium coisse, existimavit *Muratorius* ad *Inscr.* 511, 3.; at Romae fuisse gladiatorum collegium constat, ex quo duo sane insignia marmorata detecta sunt, quae pertinent ad an. a Chr. n. CLXXVII., et quorum inscriptiones affert *Marin. Inscriz. Alb.* p. 12. Imp. Caes. L. Aurelio Commodo, M. Plautio Quintillo Cos. Initiales collegii Silvani Aureliani, etc. Sequuntur deinde nomina duorum curatorum collegii, mox gladiatorum in quatuor decurias divisorum: subjiciuntur in altero marmore faustae acclamationes Commodi Aug. *P.* Gladiatores omnes decreto sustulit Constantinus M. an. a Chr. n. CCCXXV., ut constat ex *Cod. Theod.* 15, 12, 1.; et, cum iterum irrepissent, Honorius an. CCCCLV., ut narrat *Theodoret. Hist. Eccl.* 5, 26. Sed gladiatoribus sublatis, diu adhuc saevit pugna ferarum cum bestiis; ejus enim descriptio legitur ap. *Cassiod. Variar.* 5, 42., an. scilicet DXXIII., ex quo nulla ejusdem mentio est apud veteres auctores. *P.* Quod vile atque infame eorum munus est atque artificum, *gladiator* convicium est cruenti hominis, ac sicarii. *Cic. Phil.* 7, 6. de L. Antonio. Gracchorum potentiam majorem fuisse arbitramini, quam hujus gladiatoris futura sit! quem gladiatorem non ita appellavi, ut interdum etiam M. Antonius gladiator appellari solet, sed ut appellat ii, qui plane et Latine loquuntur. *Mirmillo* in Asia depugnavit, etc. *Id. Cat.* 2, 4. Veneficus, gladiator, latro, sicarius, parricida. *P.* Ablativus *Gladiatoribus*, significat tempore, quo gladiatores exhibentur, ut *ludis, Saturnalibus*, etc. *Cic. Att.* 2, 1. med. Quae rit ex me, num consuessem Siculis locum Gladiatoribus dare. Et 19. Gladiatores qua dominus, qua advocati sibilis conscissi. Adde *Lucil.* ap. *Non.* 2, 738. [**In universum dicuntur gladiatores* ipsum spectaculum gladiatorum. *Suet. Aug.* 45. Gladiatores sine missione edi prohibuit. *Id. Dom.* 4. Venationes gladiatoresque (edidit). *Tit.* 7. Ibidem et gladiatores (dedit). *Ter. Hec. prol. att.* 32. Datum iri gladiatores. *Tac. A.* 1, 76. Edendis gladiatoribus praesedit.]

GLADIĀTORIĒ, adv. gladiatorum more. *Lamprid. Commod.* 15. Quae gladiatorie, quae lenonice faceret.

*GLADIĀTORIŪS, a, um, adj. ut *herba gladiatoria* ap. *Marc. Empir.* 16. i. e. gladiolus. *B. A.*

GLADIĀTORIUS, a, um, adj. *μονομαχικός*, ad gladiatorem pertinens. *Cic. Cat.* 2, 5. Gladiatorius ludus. *Id. Or.* 2, 78. Gladiatorium certamen. *Id. Tusc.* 4, 22. Gladiatoria iracundia. *Id. Sext.* 58. Gladiatorius consensus, *h. e.* populi multitudo sedens ad spectaculum gladiatorum. *Id. Mur.* 35. Locum suum gladiatorum cuiquam concedere, *h. e.* ex quo spectantur ludi gladiatorii. *Suet. Caes.* 10. Gladiatorium munus, *h. e.* spectaculum. *Sall. Cat.* 31. Gladiatoriae familiae, *h. e.* gladiatorum grex, qui ad ludos alitur. *Ter. Ph.* 5, 7, 71. Hi gladiatorio animo ad me affectant viam, *h. e.* parato ad periculum, inquit *Donat.*, ita perdit ac temerario, ut non sibi caveant, dummodo vulnerent. *Cic. Phil.* 2, 25. Gladiatoria totius corporis firmitas. *Appul. Met.* 2. Gladiatoria Venus, *h. e.* clinopale. *P. Gla-*

diatorium, ii, n. pretium quod gladiatori conducendo datur. *Liv.* 44, 13. *extr.* Vir gladiatorio accepto decem talentis ab rege rex, ut in eam fortunam recideret. *P.* [**Notandum*, saepissime in libris confundi *gladiatorum* et *gladiatoriam*, nullo ad rem discrimine. V. *Burm.* ad *Suet. Caes.* 31. *Tit.* 7. et 37. *Oudend.* ad *Suet. Claud.* 24. Laudat haec *BCrus.* in *cl. Suet.* p. 387.]

GLADIĀTORĀ, ae, f. *μονομαχία*, ars, vel congressus gladiatorum. *Tac. A.* 3, 43. Adduntur e servitiis gladiatorum destinati. [*Vet. Schol.* ad *Juven.* 6, 105. Qui, ut requiem gladiatorum haberet, bellonarium se fecerat. *F.*]

GLADIOLUM, i, n. gladiolus. Usurpatum fuit a *Messala*, teste *Quint.* 1, 6., sed neminem imitatorum habuit: tametsi veteres etiam *gladium* dixerunt neutro genere. V. GLADIUS.

GLADIOLUS, i, m. *ξίφος*, parvus gladius. *Gell.* 10, 25. Lingulam veteres dixerunt gladiolum oblongum, in speciem linguae factum. *Appul. Met.* 2, 3. Gladiolo solito cinctus. *P.* Hoc etiam nomine duae herbae a Romanis appellantur, quarum altera Graecis est *ξυρίς*, et *εἰς ὄψλα*, eadem ac iris, altera *ξίφος*, vel *κίπερος*, seu *κίπερος*, *φασγάνιον*, *μαχαίριον*, quae folium habet gladii figuram referens, iridi persimilis, nisi quod folio minore est et angustiore, et gladii modo mucronato, nervosumque in caulem exeunte, in quo purpurei flores in ordinem digesti. [**Schwertel.*] *Plin.* 21, 11, 38., et *ib.* 17, 67. et 25, 11, 89. et *Pall.* 1, 37. *P. Gladiolus* inscripta fuit una ex comoediis *Livii Andronici*, ex qua fragmentum affert *Festus* in *Pedibus*.

GLADIUS, ii, m. *ξίφος*, *μάχαιρα*, ferrum acie et mucrone instructum ad caedendum et vulnerandum: a *clade*, ut *Varr. L. L.* 4, 24. placet, quod sit ad hostium cladem. *Voss.* in *Etymol.* derivat a *κλάδος*, ramus, quia ramis primum pro gladiis usi sunt agricolae. Qui putant ab ense differre in eo, quod *ensis* fere de militari dicitur, *gladius* de urbano et domestico, nihil dicunt. *Caes. B. C.* 3, 93. Pila miserunt, celeriterque gladios strinxerunt. *Op. Fast.* 2, 693. Nudare gladios. *Cic. Off.* 3, 41. Gladium dstringere. *Id. Att.* 4, 3. educere. *Id. Phil.* 2, 9. Gladio stricto quempiam insequi. *Phaedr.* 3, 10. Gladio pectus transigere. *Caes. B. G.* 1, 52. Cominus gladiis pugnare. *Hirt. B. G.* 8, 23. Gladio caput percutere. *Caes. B. C.* 2, 35. Gladio humerum appetere. *Val. Fl.* 1, 438. Gladio ire pro hostes. *Cic. Inv.* 2, 4. Gladium in vaginam recondere. *Petr. Sat.* 82. Gladio latus cingi. *Plin.* 35, 10, 36. n. 20. Tabulam eam Protogenes sub gladio pinxit, *h. e.* inter arma et gladios militum. *Op. Pont.* 1, 6, 41. gladio finire dolorem. [**Lucan.* 6, 278. Incumbet gladiis. *Curt.* 6, 9, 20. Ad gladios pervenit.] *P. Gladius vomeris* est ferrum acutum ante vomerem, quo herbae et stirpes inciduntur, et sulco vestigium incisura praescribitur, qui et *cultus* vocatur. *Plin.* 18, 18, 48. *P. Gladii potestas* et *ius* est, quod alii dicunt, *ius sanguinis*, potestas gladio animadvertendi in facinorosos, *h. e.* occidendi. *Capitol. Gord.* 9. Filius legatus patris, gladii potestate succinctus est. *Ulp. Dig.* 1, 18, 6. §. 8. Qui universas provincias regunt, jus gladii habent. Adde 2, 1, 3. *P. Damnari ad gladium* est ad gladiatorium certamen destinari. *Ulp. Dig.* 29, 2, 25. Servus ad gladium, vel ad bestias, vel in metallum damnatus. *P.* Est autem differentia inter eos, qui *ad gladium*, et qui *ad ludum gladiatorium* damnantur: quod illi si in pugna non moriantur, intra annum occiduntur: hi vero, si victores evadant, possunt pileum et rudem accipere: quae sunt verba *Ulpiani* relata in *Mosaic. leg. Collat. tit.* 11. l. 7. *P.* Similiter *locare ad gladium* est ad ludum gladiatorium addicere, ap. *Senec. ep.* 87. med. Sic, ad gladium comparare homines, ap. *Lactant.* 6, 12. f. *P. Translate.* *Ter. Ad.* 5, 8. f. Suo sibi hunc gladio jugulo; proverbium. *Sic Cic. Caec.* 29. Aut tuo, quemadmodum dicitur, gladio; aut nostro defensionis tua conficiatur, necesse est. *Id. Att.* 1, 16. Plumbeo gladio jugulare aliquem, *h. e.* levi ictu, facili negotio. *Id. Fam.* 10, 2. et *Phil.* 1, 11. Gladiorum impunitas, *h. e.* caedum; metonymia. [**Eodem modo locutus est Vell.* 2, 3, 3. et *ib.* 125, 2. *Coll.* 2, 22, 2. Neque licentia gladiorum in mediocri saevitum.] *Hor. Sat.* 2, 3, 276. Ignem gladio scrutari. *πῦρ οὐδὲν σκαλεῖν*, ignem gladio fodere, proverb. de eo, qui stultitiae furorem addit, et malum malo. [**Alia translate* dicendi generis exempla haec sunt: *Cic. Cat.* 3, 1. (de conjuratione Catilinae patefacta) Gladios in rem publicam dextris retudimus. *Luc.* 7, 262. Si pro me patriam ferro flammisque petistis, Nunc pugnat truces, gladiosque exsolvite culpa. *V. Cort.* ad h. l. — *Id.* 6, 124. Laxis exire ruinis quaerit — Perque omnis gladios, etc. *Coll. Mamert. Pan. Jul.* 13. Per infestos gladios praesentesque mortes imperium petivistis. — *Luc.* 5, 388. Caesar — Ausonias gladiis voluit miscere secures, i. e. cum imperatoria potestate pacis voluit conjungere summam dignitatem. — *Id.* 4, 248. Justus gladius dissuasor. Eadem dicendi forma est ap. *Tert. Patient.* 3. gladius ultor. *Sen. ep.* 13. Gladius adsertor.]

¶ Est etiam nomen piscis, *εγλας*, mucronato ore, delphini magnitudinem aliquando excedens. [*Schwertfisch.] *Plin.* 9, 2, 1. et *ib.* 15, 21. et 32, 11, 53. ¶ Veteres *gladium* neutro genere usurparunt, teste *Varr. L. L.* 8, 49. Hinc *Lucil.* ap. *Non.* 3, 106. Haerebat mucro, *gladium* in pectore totum. Adde *Pl. Cas.* 5, 2, 25. et 27., ubi tamen aliter res accipi potest. Ceterum non placet hoc *Quintiliano*, qui 1, 5. *Gladiā*, inquit, qui dixerunt, genere exciderunt, *h. e.* genere peccarunt. Et sane est hoc obsoletum.

GLAEBĀ. V. GLEBA.
GLAESARIĀ et GLAESUM. V. GLESSARJA et GLESSUM.

[GLAGUS, i, m. *γλαγος*, lac. Est cogn. R. *Inscr.* ap. *Maff. Mus. Ver.* 157, 6. P. Rabutius Glagus. F.]

GLAMA. V. GRAMIAE.
GLANDARIUS, a, um, adj. ad glandem spectans, ut Glandaria silva, quae servatur glandis ferendae causa. *Cato R. R.* 1. Octavo arbustum, nono glandaria silva. Adde *Varr. R. R.* 1, 7. f.

GLANDIFER, a, um, adj. *βελανοφόρος*, qui glandes producit. *Cic. Leg.* 1, 1. Glandifera illa quercus, ex qua olim evolavit nuncia fulva Jovis. ¶ Accipi etiam videtur pro fecundo et fertili fructuum, quia glandis appellatione interdum omnis fructus continetur, ut *Jabolen.* ap. *Caj. Dig.* 50, 16, 236. docet. *Cic. Phil.* 2, 39. f. Quandoquidem haec quondam arationes in P. R. patrimonio glandiferae et fructuosae ferebantur. Al. leg. *grandi fenore et fructuosae.* [*Ita *Orell.*]

GLANDIONIDA, ae, f. caro suilla ex glandiis. *Pl. Men.* 1, 3, 27. ubi videtur loqui per jocum. Al. autem aliter leg.

GLANDIUM, ii, n. *παροδμιον, σπόγγος*, pars tuberosa in carne animalis, seu callum in se convolutum: dictum non tam a duritie, quam a figura glandis, quam oblonga rotunditate refert. Significatur autem praecipue tuberosus callosusque globus in cervice et faucibus aprorum, et suum, qui in deliciis coenarum habetur. *Plin.* 16, 38, 73. de ligno arborum. Quibusdam sunt tubera, sicut sunt in carne glandia. *Id.* 8, 51, 77. et 36, 1, 2. Exstant censoriae leges glandia in coenis, gliresque apponi vetantes. *Pl. Curc.* 2, 3, 44. Pernam, abdomen, sumen, suis glandium. *Id. Capt.* 4, 4, 7. Arripuit *gladium*, praetruncavit tribus tergoribus glandia. ¶ *Prisc.* 3, 618. ait, *glandium* esse partem intestinorum: et fortasse lumbos suillos intelligit, qui delicati admodum in cibis sunt.

GLANDO, inis, f. idem ac glans. *Avien. Perieg.* 285. Cibus aspera glando. Et 1189. pingui dependens subere glando.

GLANDŪLA, ae, f. *βελάνιον*, parva glans. In animali glandulae sunt corpora duo tuberosa in similitudinem glandis, dextra laevaue intus in ipsis faucibus sitae, quae et *tonsillae* appellantur, si de homine sermo sit, *αδένες*. *Cels.* 4, 1. Atque in ipsis cervicibus glandulae positae sunt, quae interdum cum dolore intumescunt. ¶ Aliquando significant ipsum morbum, seu tumorem praeter naturam. *Id.* 2, 1. f. At ubi aetas paulum processit, glandulae et vertebrarum inclinationes, strumae, et plura alia tubercula oriuntur. *Id.* 8, 4. Ulcus madet, neque alitur, et in cervicibus glandulae oriuntur. ¶ In sue idem sunt, quod *glandia*, conquisita in cibis, ut ibi dictum est. *Mart.* 3, 82. Partitur apri glandulas palaestritis. Et 7, 20. Ter posuit apri glandulas, quater lumbum.

GLANDŪLOSUS, a, um, adj. *ἀδενώδης*, plenus glandibus. *Col.* 7, 9. de sue: Qui est amplae et glandulosae cervicis.

GLANIS, is, m. [**γλάνης*], et Glanus, i, m. [**γλάνος*], piscis genus tum marini, tum fluviatilis. *Plin.* 9, 43, 67. Cautius qui glanis vocatur, aversos mordet hamos, nec devorat, sed esca spoliatur. *Id.* 32, 10, 45. Verrucas tollit glani jecur illitum. ¶ [**Glanis*, is, Campaniae fluvius, dictus et *Clanuis* et *Liternus* et *Liris*. V. *Clanuis*. ¶ Item fluvius Hetruriae, qui et *Clanis*. *Plin.* 3, 6. V. *Clanis*. B. A.]

*GLANNOBANTA, opp. Britanniae. *Not. Imp.* P. Antonino in *Itin.* est *Clanoventa*. B. A.

GLANS, dis, f. *βέλανος*, fructus quercus, roboris, aesculi, cerri, ilicis, fagi, suberis, et si quae sunt similes: per syncopen a Dorico *γέλανος* pro *βέλανος*. *Cic. Or.* 9. Quae est in hominibus tanta perversitas, ut inventis frugibus glande vescantur? ¶ De *glandium* generibus, atque usu multa distincte ac fuse *Plin.* 16, 5, 6. et seqq. Quod innuitur in allatis *Ciceronis* verbis, homines olim ante inventas fruges, glandibus vesci solitos; confirmatur a *Plin. proem.* 1, 16., *Virg. G.* 1, 148., *Or. Met.* 1, 103. et *Fast.* 4, 399., *Lucr.* 5, 937., *Tibull.* 2, 3, 41. etc. Quin etiam post inventa frumenta, in Hispania suo quoque tempore glandes secundis mensis inferri solitas, testatur *Plin. l. c.* ¶ Per syncedochem, quia ex glandibus homines quondam vivebant, glandis appellatione omnes fructus continentur, ut ex *Jaboteno* docet *Cajus Dig.* 50, 16, 236. [*Huc transferendus etiam locus videtur *Cic. Harusp.* 3. quid enim hunc persequar, pecudem ac beluam, pabulo inimicorum meorum

et glande corruptum? ¶ Translate *glans* dicitur plumbum, quod est in modum glandis formatum, quod antiqui loro alligatum in hostem torquebant. *Sall. Jug.* 61. Pars eminus glande, aut lapidibus gugnare. Adde *Liv.* 38, 20, 21. et 29. et *Virg. A.* 7, 686. [**Ap. Orell.* 4932. *inscr.* est glandis plumbeae: ROMA. FERL. i. e. O dea Roma, feri hostem! ¶ Porro tanta vi jaci hujusmodi glandes solitas esse, ut calore accensae in aere liquescerent, invenies ap. [**Lucr.* 6, 177.] *Lucan.* 7, 513., *Stat. Th.* 10, 533. et *Or. Met.* 14, 825., quae poetica hyperbole videri potest. ¶ At non modo ex plumbo, verum etiam ex argilla glandes fiebant. *Caes. B. G.* 5, 43. Septimo oppugnationis die ferventes fusili ex argilla glandes fundis, et fervefacta jacula in casas, quae more Gallico stramentis erant tectae, jacere coeperunt. ¶ *Glans* denique dicitur pars summa colis, quae praepotio tegitur: a similitudine. *Cels.* 7, 25. Hinc jocus obscenus *Mart.* 12, 75. Pastas glande nates habet Secundus. ¶ *Val. Prob. in Cathol.* 1444. et 1464. docet, *haec glandis* dici etiam in recto singulari, addita *Virgili* auctoritate: respexitque fortasse ad illud *G.* 4, 80. non densior aere grando, Nec de concussa tantum pluit ilice glandis. Verum eo loco dubia res est. Potest enim esse genitivus, *ροσούτων βελάνων*, ut et *Prisc.* monet f. l. 6.

*GLANUM vel Glanum Livii, opp. Galliae Narbonensis, in Salviorum agro, hodie, ut credunt nonnulli, *St. Remi.* *Plin.* 4, 4. B. A.

[GLAPHYRUS, a, um, adj. politus, elegans. Est nomen servile, et cogn. R. *Inscr.* ap. *Fabrett.* p. 2. n. 5. Glaphyrus Rosciae villicus. Alia ap. *Mur.* 874. II. Julia Glaphyra. F.] ¶ Item citharoedi nomen, ominis, credit *Gesn.*, causa sumptum vel datum. *Γλαφυρός* enim Festivus, jucundus, ornatus, politus. *Mart.* 4, 5. Vendere nec vanos circa palatia fumos: Plaudere nec cano, plaudere nec glaphyro. V. *Juven. Sat.* 6, 77. B. A.

GLAREĀ, ae, f. *γλαρός*, minutissimi lapilli, quales in fluviorum ripis, vel maris litoribus esse solent: est a *κλῆρος*, calculus, lapis fractus a motu luminis, a *κλαω*, frango. *Cic. Q. Fr.* 3, 1, 2. Eo loci pulvis, non glareā est invecta. [**Kies-sand.*] *Liv.* 41, 27. Vias sternendas silice in Urbe, glareā extra Urbem locaverunt, [*h. e.* substernendas, marginandasque locaverunt. *Tibull.* 1, 8, 59. de via Latina, hic glareā dura Sternitur, hic apta jungitur arte silex, *h. e.* media via glareā sternitur, margines vero, Itali dicunt *marciapiedi*, silicis lapidibus, hisque polygoniis nectitur. F.] *Virg. G.* 2, 212. Nam jejuna quidem clivisi glareā ruris.

GLAREOSUS, a, um, adj. plenus glareā. *Varr. R. R.* 1, 9. Glareosa terra. *Colum. arbor.* 21. Glareosa et saxosa amat ficus. *Plin.* 26, 8, 56. Glareosi rivi. *Liv.* 21, 31. f. Flumen saxa glareosa volvens.

*GLARI, orum, m. pop. Aeolidis. *Plin.* 6, 28. B. A.

GLASTUM, i, n. *γλαστis*, herba similis plantagini, seu genus lactucae agreste, et sponte nascens, al. *vitrum*, quo infectores lanarum utuntur, dum colore vitreo, seu hyalino, caeruleo, subnigro tingunt: quo item Britanni se inficiebant, inscribentes etiam corporibus puerorum animalium figuras, ut in bello aspectu horridiores essent, denique et eorum mulieres quibusdam in sacris. [**Waid, Isatis tinctoria, L.*] *Caes. B. G.* 5, 14., *Plin.* 22, 1, 2., ubi al. leg. *guastum*. [**V. intpp.* ad *Caes. l. l.* et *Voss. ad Virg. G.* 4, 334.]

*GLAUCE, es, f. *Γλαύκη*, eadem quae Creusa, Creontis filia, uxor Jasonis Medea repudiata. *Hgg. fab.* 25. ¶ Item uxor Upis, mater tertiae Dianae. *Cic. N. D.* 3, 23. ¶ Et Amazonum una. *Hgg. fab.* 163. B. A.

GLAUCEUS, a, um, adj. Glaucus succus apud *Scrib. Comp.* 22. est succus herbae cujusdam, qui et *glaucon* dicitur: cujus usus est in collyrio, quod *diaglaucium* vocatur. *Rhodius* mavult legi *glauceus*. ¶ *Glaucea* neutr. plur. et producta paenultima, *τὰ γλαύκεια*, herbam eandem significant. V. GLAUCION. *Colum.* 10, 103. Nunc medica panacen lacrima, succoque salubri Glaucea, et profugos vinctura papavera somnos Spargite.

[GLAUCIĀ, ae, m. qui glaucis est oculis. Est cogn. R. ut C. Servilius Glauca ap. *Cic. Or.* 2, 61. F.] *Et 65. et 3, 41. *Id. Ferr.* 1, 9. et *Cat.* 3, 6. ¶ Item ex gente Mallia, ut Mallius Glauca, libertinus, cliens T. Roscii Magni. *Cic. Rosc. Am.* 7. et 34. B. A.

*GLAUCIDES, ae, m. insignis statuarius, de quo *Plin.* 34, 8. B. A.

GLAUCICOMANS, antis, adj. glaucam comam habens. *Juven.* 3, 622. *Matth.* c. 21. Ordinibus lucent quae glaucicomantis olivae.

GLAUCINUS, a, um, adj. *γλαύνικος*, qui fit ex herba glaucio. *Pomp. Dig.* 34, 2, 21. §. 1. Unguentis legatis, non tantum ea legata videntur, quibus unguim voluptatis causa, sed et valetudinibus, quales sunt Commagena, glaucina, etc. ¶ *Glauca, orum*, n. plur. 2. absolute sunt ipsa unguenta ex glaucio. *Mart.* 9, 27. Audet facundo

qui carmina mittere Nervae, Pallida donabit glaucina, Cosme, tibi, *h. e.* idem facit, ac si Cosmo unguentario unguenta glaucina mitteret. Alii perperam leg. *Pallia glaucina*, vel *glaucia*. V. COSMIANUS.

[GLAUCIO, onis, m. dimin. glauci. Est cogn. R. *Inscr.* ap. *Grut.* 1133, 7. L. Manlius Glaucio. F.]

GLAUCION, ii, n. *γλαύνιον*, herba humilis, in Syria et Parthia nascens, densis foliis, fere papaveris, minoribus tamen sordidioribusque, odoris tetri, gustus amari cum adstrictione. Granum habet crocei coloris, quod in olla fctili luto circumlitum, in clibanis calefaciunt, deinde exempto succum exprimunt ejusdem nominis. Usus est et succi, et foliorum, si terantur, adversus epiphoras. Hinc temperatur collyrium, quod medici *diaglaucion* vocant. Haec *Plin.* 27, 10, 59. [**Chelidonium glaucinum, L.*]

*GLAUCION, onis, *Γλαύκιον*, nobilis pictor. *Plin.* 35, 11. B. A.

*GLAUCIPPE, es, f. *Γλαυκίπη*, una ex quinquaginta Danaï filiabus. *Hgg. fab.* 170. B. A.

GLAUCIS, idis, et idos, f. *γλαυκίς*, quae glaucos habet oculos. Ap. *Prop.* 4, 3, 55., nomen est, aut adjunctum catellae.

GLAUCISCUS, i, m. piscis aculeatus, dorso caeruleo, ventre candidissimo. *Plin.* 32, 10, 46. et *ib.* 11, 53.

GLAUCITO, as, n. I. est proprium vocis catulorum. *Auct. carn. de Philom.* 60. Glaucitatus et catulus, at lepores vagiunt.

GLAUCOMA, atis, n. et Glaucoma, ae, f. *γλαύκωμα*, vitium, quo color naturalis in oculo, ac speciatim color humoris crystallini in praeternaturalem et glaucum mutatur, quod provenit ab illius humoris nimia siccitate et concretione. Differt a *suffusione*, quia in *glaucmate* peccat humoris crystallini condensatio et siccatio, in *suffusione* concretio extranei humoris, et aliunde affluentis. *Plin.* 29, 6, 38. Glaucmata dicunt magi cerebro catuli septem dierum emendari. *Pl. Mil.* 2, 1, 70. Ei nos facietis fabricis et doctis dolis Glaucomam ob oculos objiciemus. *Prud. Hamart.* 90. Est *glaucoma*, aciem quod tegmine velat aquoso.

[GLAUCOMATICUS, a, um, adj. qui glaucomate laborat. *Not. Tir.* p. 149. Glaucoma, glaucomaticus. F.]

*GLAUCONNESOS, i, *Γλαύκιον νήσος*, maris Aegaei insula, nempe in mari Myrtoo. *Plin.* 4, 12. B. A.

GLAUCOPIS. V. LAGOPUS.

GLAUCUS, a, um, adj. *γλαυκός*, qui est colore caesio, seu caeruleo, idest, subviridi, qui admixtum habet viriditati albidum, qualis apparet in oculis noctuarum, felium, leonum, quorundam equorum, et hominum: et saepe maris ac fluviorum Diis tribuitur. *Plin.* 8, 21, 30. Oculis glaucis, colore sanguineo. *Virg. A.* 12, 885. Glaucus amictus. *Val. Fl.* 3, 436. Glaucæ frondes. *Stat. Th.* 9, 351. Glaucæ sorores, *h. e.* Nereides. ¶ Cum de equis sermo est, *glauci* intelliguntur, qui glaucos oculos habent, ut dictum est. *Plin.* 11, 37, 53. Oculi equorum quibusdam glauci. Et paulo post. Oculi divo Augusto equorum modo glauci fuere. *Virg. G.* 3, 82. honesti Spadices, glaucique, color deterrimus albis.

GLAUCUS, i, m. *γλαύκος*, genus piscis. *Plin.* 9, 16, 25. Quidam rursus aestus impatientia mediis fervoribus sexagenis diebus latent, ut glaucus, aselli, auratae. ¶ Fuit etiam Glaucus piscator Anthedonius, qui cum pisces captos in ripa explicisset, et illi subito contacta quadam herba se colligentes in mare prosiliissent, admiratus herbae illius vim et ipse degustavit, et pisces secutus in aquam insiluit, marisque Deus factus est: inferiori parte in piscem versus. *Serv. ad A.* 5, 823. Alii aliter referunt hanc fabulam, Glaucum insignem urinatore fuisse, saepius inspectantibus suis municipibus in fluvium se dejecisse, diutiusque sub aqua moratum semper emersisse, tandem quodam die illis expectantibus non rediisse: creditum esse, Deum maris factum fuisse. *Or. Met.* 13, 905. et seqq., *Stat. Th.* 7, 335. ¶ Glaucus item Hippolochi filius, qui Trojano bello Priamo suppetias tulit, homo tam stupidus, ut cum Diomede armorum permutatione facta, aenea acceperit pro aureis. Hinc etiam hodie *Glauci*, et *Diomedis permutatione* proverbio celebratur, cum permutationum rerum inaequalitas signatur. *Plin. ep.* 5, 2. ¶ Item Sisyphi filius, qui cum equas suas humana carne pasceret, vel, ut alii referunt, cum Veneris sacra sperneret, easque ab coitu prohiberet, quo velociore essent, ab illis ipse etiam devoratus est. *Virg. G.* 3, 267. et ibi *Servius*. ¶ Fuit et Glaucus Minois et Pasiphaes filius, de quo *Hgg. fab.* 136. Adde *fab.* 49. ¶ Item Antenoris filius, ab Ajace Telamonia interemptus. *Dict. Cret.* 4, 7. ¶ Item Cariae fluvius, in confinio Lyciae. *Plin.* 5, 27. ¶ Et flumen Colchidis, in Phasim incidens. *Id.* 6, 4. B. A.

GLAUX, cis, f. 3. *γλαύξ*, herba eadem ac euglacton, quam vocem vide suo loco. ¶ Quamvis ap. *Plin.* 27, 9, 58. *glauco*, et ap. *Dioscor.* 1, 4.

γλαῦξ appelletur, tamen fortasse legendum *glax*, et *γλαῦξ*, syncop. nempe ex *γάλαξ* pro *γάλα*, lac; nam ex *Plin. l. c.* constat, ita eam fuisse vocatam, quia lactis ubertatem excitat.

GLEBA, ae, f. *βῶλος*, frustum terrae. *Cic. Caec.* 21. Quid igitur, si glebis, aut saxis, aut fustibus aliquem de fundo praecipitem egeris? *Virg. G. 1, 94.* rastris glebas frangere inertes. *Hor. Od. 3, 6, 38.* lignonibus versare. *Virg. G. 2, 261.* supinatas Aquiloni ostendere. [**Liv. 4, 11.* Nec ulli gleba ulla agri assignaretur.] P Per synecdochen dicitur de agris. *Virg. A. 1, 525.* Terra antiqua potens armis, atque ubere glebae. P Saepo vero pro fundo et possessione accipitur in *Cod. Just. et Theod.* P De terra, qua humatur cadaver. *Cic. Leg. 2, 22.* Priusquam in eos injecta gleba est, locus ille, ubi crematum est corpus, nihil habet religionis: injecta gleba, tum et illic humatus est, et gleba vocatur: ac tum denique multa religiosa jura complectitur. *Festus in Praedidanea.* Qui mortuo iusta non fecisset, idest glebam non objecisset. In verbis *Ciceronis pro in eos injecta*, etc. *Lambin. legit in os.* Quo pertinet illud *Val. Max. 5, 3, n. 3. extern.* Sed certe post obitum nullam Atticae regionis, quae ossibus ejus injiceretur, glebulam invenit. Et *Hor. Od. 1, 28, 23.* At tu, nauta, vagae ne parce malignis arenae Ossibus, et capiti inhumato particulam dare. P Dicitur etiam de aliis rebus, ut gleba turis, *Lucr. 3, 328.* et *Stat. Th. 6, 60.* glebae niveae lactis, *Nemes. Ecl. 3, extr.*, h. e. massae, casei formae. Sic *Caes. B. G. 7, 25.* Sevi, ac picis glebae. *Plin. 36, 6, 8.* Marmorei parietes, non facile dixerim sectos, an solidis glebis positos, h. e. integris crassisque molibus. *Id. 31, 7, 39.* De sale fossili: Caeditur specularium lapidum modo: pondus magnum glebis, quas micas vulgus appellat. P In *Cod. Theod. 6, 2, 12.* et *ib. 3, 3.* etc. legitur *gleba* propter affinitatem litterarum *b* et *v*. P *Manut. in Orthograph.* vult scribi *gleba* ex antiquissimis libris, et *Virgilio Carpens.* Hinc *Pontedera Antiq. Gr. et Lat. p. 123.* derivat a *γλαῦξ*, frango, quasi sit *γλαῦξ*, inde *gleba*, quoniam *gleba* est pars de terra, dum proscinditur, evulsa.

GLEBALIS, e, adj. ad glebam pertinens, ut *Glebalis agger*, *Ammian. 23, 5.*, h. e. congestis glebis factus. P *Glebalis collatio*, praestatio, solutio, onus, multis in locis *Cod. Theod.* significat vectigal, quod penditur ratione fundorum, et possessionum: quia *gleba* pro possessione et fundo ibi saepissime ponitur, ut in *v. praec.* dictum est. P In eodem *Cod.* legitur etiam non semel *glebalis* pro *glebalis*, ut *6, 2, 3.* et al.

GLEBARI, dicuntur boves valentes, fortes, a glebis facile proscindendis. *Varr. L. L. 6, 4.*

GLEBATIM, adv. per glebas, ut *Agros glebatim metiri*, *Lact. Mort. persecut. 23.*

GLEBATIO, onis, f. in *Cod. Theod. 6, 2, 12.* est *glebalis collatio* V. **GLEBALIS**.

GLOBOSUS, a, um, adj. glebae in morem convolutus, vel glebis abundans. *Plin. 35, 16, 53.* Terra *glosiosior*. *Id. 35, 25, 50.* Sulphur *glosiosum*. [**Hard. leg. gleba pro glosiosum.*] P *Globosa* absolute, scilicet loca glebis plena. *Appul. Met. 1.* Post roscida cespitem, et *glosiosa* camporum emensa.

GLEBULA, ae, f. dimin. glebae. *Colum. 1, 6.* Frumenta lapillisque carent, et *glebulis*. *Scrib. Comp. 199.* *Glebulae* nivis. *Plin. ep. 10, 16.* *Glebulula* ex metallo. *Vitr. 8, 3.* *Glebulula* myrrhae. P Per synecdochen est agellus. *Juven. 14, 166.* saturabat *glebulula* talis Patrem ipsum, turbamque casae. *Appul. Met. 9.* Vicinus potens pauperem ipsis etiam *glebulis* exterminare gestiebat.

GLEBULENTUS, a, um, adj. glebae similis. *Appul. de Deo Socrat.* Quin in eo quoque aere animalia gignerentur, ut in igne flammida, in unda fluxa, in terra *glebulenta*.

GLECHON, onis, m. *γλήχων*, pulegium. *Appul. de Herb. 92.* *Glechon* agrion. Adde *90. B. A.*

GLECHONITES, is, n. *γλήχωνίτες*, vinum pulegii conditum, ap. *Colum. 12, 35.* *γλήχων* enim pulegii significat. V. **ABROTONITES**.

GLEMONA, ae, Italiae opp., in Gallia transpadana, in Venetis. *Paul. Diac. Langob. 4, 38. B. A.*

GLENIUS, i, m. *γλήνιος*, pulcritudo. Est cogn. *R. Inscr. ap. Grut. 240. col. 3. C. Marcius Glenius. F.*

GLESSARIA, ae, f. al. Austravia, insula apud Cimbricam Chersonesum, in sinu Codano: a *glessio*, idest succino, quo abundat. *Plin. 37, 3, 11. n. 2.* V. v. seq. P Scribitur et *Glaesaria*.

GLESSUM, i, n. *γλήσσον*, electrum, succinum, voce Germanica: fortasse a perspicuitate vitrea, quia Germanis *glas* vitrum est. *Plin. 37, 3, 11. n. 2.* Certum est gigni in insulis septentrionalis oceani, et a Germanis appellari *glessum*, itaque et a nostris unam insularum ob id appellatam *Glaesariam*, Germanico Caesare ibi res gerente, Austraviam a Barbaris dictam. *Tac. G. 45.* Soli omnium succinum, quod ipsi *glessum* vocant, legunt. P Ex *Tacito* apparet, vocem esse Germani-

cam: ex *Plinio* vero discimus, ea usos etiam Romanos, sed milites, et in exercitu, praesertim in Germania. Scribit enim *Id. 4, 13, 27.* *Glaesariam* insulam ita dictam esse a *succino militariae*: nempe quia succinum illi *glessum* appellant. P Scribitur et *glaesum*.

GLEVA et **GLEVALIS**. V. **GLEBA** et **GLEBALIS**.

GLEUCINUM Oleum, *γλεῦκινον*, olei facticii genus, mustum et aromata admixta habens: a *γλεῦκος*, mustum. *Colum. 12, 51.*, *Plin. 15, 7, 7.* et *Pomp. Dig. 34, 2, 22.*

GLICIUM (medicamentum), quale sit nescit *Gesnerus*, qui *Lycium* legendum conjicit. *Veg. Vet. 4, 28.* si lectio certa. *B. A.*

GLINDITIONES, um, populi Dalmatiae. *Plin. 3, 22. B. A.*

GLINON, i, n. *γλήϊνος*, aceris genus campestre, candidum, nec crispum. *Plin. 16, 15, 26.*

GLIRARIUM, ii, n. *γλήρων*, locus in quo glires nutriuntur. *Varr. R. R. 3, 15.* *Glirarium* dissimili ratione habetur, quod non aqua, sed maceria locus sepitur.

GLIRIUS, a, um, adj. torpens, stupidus. *Gloss. Isid. B. A.*

GLIS, gliris, m. *γλήϊος* [**Sciurus glis*, *L. Glis esculentus*, *Blumenb.*], animal muri simile, majus tamen, in arboribus degens, et totam fere hiemem aut dormiens, aut certe quiete fruens somno simili: quo tempore cum aut nullo, aut exiguo certe cibo utatur, pinguescit tamen ut cum maxime: etym. v. V. in **GLISCO**. *Mart. 13, 59.* et *Plin. 8, 57, 82.*, *Varr. ap. Charis. 1, 69.* et *106.* In silva mea est *glis* nullus. *Pl. fr. ap. Non. 2, 391.* *Glirium* examina. P Fuit olim in deliciis coenarum, adeo ut vivaria *glirium* habere mos fuerit, quae *gliraria* dicta: et saginandi causa in dolis, singulari ad id ratione factis includerent, ut apud nos capi in caveis: quae docet *Varr. R. R. 3, 15.* Itaque legibus sumptuariis constitutis, glires quoque, ut *glandia*, *conchyliia*, et peregrinae aves, interditi, teste *Plin. l. c.* et *36, 2, 2.* Eorum conditorum rationem docet *Apic. 8, 9.* Usus autem in conviviis testimonium praeterea habes non solum ap. *Petr. Sat. 31.*, sed et ap. *Ammian. 28, 4.*, qui illis multo posterior est. *Mart. vero 3, 58.* Sassinatē de silva *Somniculosos* ille porrigit glires. P Olim quidam *gliris* dici putabant in recto casu, teste *Cat. ap. Charis. l. c.*

GLISCERAE Mensae, h. e. crescentes per instructionem epularum. *Festus.*

GLISCES, testiculi porcorum. *Naevo.*, cujus verba refert *Turneb. Advers. 15, 4.*, item *Non. 2, 633.*, ubi habetur *glires*: quae lectio multo est veri similior.

GLISCO, is, n. 3. *αὔξων*, cresco, et dicitur de iis, quae latenter et intus cresunt. [**Gron. et Döderl. 1, 21.* derivant a *crescere*, ut *celeber* ortum sit a *creber*, *καλίπνο* et *κρηπνο*, *γλήσσον* et *γλήσσον*, *αὔξων* ex *αὔξω*, *αἰατίζων* ex *αἰατίζω*. Ubique est latenter et sensim crescere, unde non male fortasse originem vocis repetieris a *glire* hiberno somno pinguescente, nam *Festi* interpretatio, qui e contrario *glis* deducit a *gliscere* reputat linguae legibus. *Böttich. Lex. Tac. p. 222.*] Veteres autem, teste *Sero. ad A. 12, 9.* adhibebant praecipue de incremento ignis. *Lucr. 1, 474.* Ignis Alexandri Phrygio sub pectore *gliscens*. *Sil. 14, 307.* pascitur Vulcanus turbine venti, *Gliscens* quoque trahens turris per viscera labem, etc. P De iis, quae tumescunt. *Stat. Th. 1, 107.* suffusa veneno Tenditur, et sanie *gliscit* cutis. P De iis, quae pinguescunt. *Colum. 8, 9.* Asellus foliis spinisque alitur: paleis vero etiam *gliscit*. Et *9.* Turdus per hiemem difficulter *gliscit*. *Id. 2, 5.* Exilem terram stercorare convenit: nam eo quasi pabulo *gliscit*. *Festus in Reglescit* hinc glires dictos censet, quibus corpus pinguitudine accrescit. P Illa vero generatim crescenti notionem habent. *Sall. fr. ap. Non. 1, 83.* Neque jam sustineri poterat, immensum aucto mari, et vento *gliscente*. *Cic. fr. ib.* Ad juvenilem libidinem copia voluptatum *gliscit*, ut ignis oleo. *Virg. A. 12, 9.* accenso *gliscit* violentia Turno. *Sil. 2, 239.* *Gliscit* ira tyranno. *Pl. Asin. 5, 2, 62.* *Gliscit* proelium. Et *Capt. 3, 4, 26.* rabies. *Pacuv. ap. Non. l. c.* gaudium. *Liv. 42, 2.* seditio. Et *2, 23.* invidia. *Tac. A. 4, 35.* auctoritas. Et *ib. 6, 19.* saevitia. Et *ib. 1, 1.* adulatio. Et *ib. 14, 15.* flagitia et infamia. Et *ib. 15, 23.* gloria et pericula. Et *ib. 4, 5. extr.* *Gliscere* numero, aut minui. Et *27.* Multitudo *gliscit* immensum. *Id. A. 2, 33.* Postquam respublica eo magnificentiae venerit, *gliscere* singulos, h. e. augeri divitiis. Et *ib. 11, 22.* *Gliscens* negotiis, duo praetores additi. *Sil. 4, 6.* Fama *gliscit* gressu, h. e. crescit eundo. [**Cf. Böttich. Lex. Tac. l. l.*] P Aliquando est gestire, exsultare. *Stat. Th. 8, 756.* Spectat atrox hostile caput, *gliscitque* tepentis Lumina torva videns. *Turpil. ap. Non. l. l.* Cum te salvum video, *glisco* gaudio. P Aliquando est vehementer cupere. *Stat. Th. 3, 73.* Et consanguineo *gliscis* regnare superbus Exsule. Et *ib. 12, 639.* Hos ubi velle

acies, et dulci *gliscere* ferro Dux videt. P Passiva voce *Sempron. ap. Non. 7, 107.* Ut major invidia Lepido *glisceretur*.

***GLISSAS**, antis, *Γλισσας*, Boeotiae opp. *Plin. 4, 7. B. A.*

***GLISSOMARGA**, ae, cretae genus. *Plin. 17, 8.* Tertium genus candidae (*margae*), *glissomargam* vocant. Ita ed. *Hard.* Antea legebatur *glischromargon. B. A.*

GLITUS, et **GLITTUS**. V. **GLUTUS**, a, um.

GLOBATIM, adv. *γλαδόν*, per globos. *Ammian. 27, 9.* *Globatim* per vicina digressi praedones.

***GLOBATIO**, onis, f. *Firnic. B. A.*

***GLOBATOR**, oris, m. *Sidon. B. A.*

GLOBATUS, a, um, part. a *globo*; in modum globi factus. *Plin. 2, 2, 2.* Formam mundi in speciem orbis absoluti *globatam* esse. *Solin. 11. med.* Coturnices *globatae* vehementius properant.

GLOBO, as, avi, atum, a. l. *σφαῖρω*, est aliquid solidum in rotunditatem componere. *Plin. 2, 65, 65.* Dependentes ubique guttae parvis *globantur* orbibus. *Id. 18, 13, 34.* Rapa aut in latitudinem fundi, aut in rotunditatem *globari*. Et *ib. 35, 78.* Si ante exortum solis nubes *globabuntur*, hiemem asperam denuntiabunt. *Id. 11, 17, 17.* De rege apum. Cum procedit, una est totum examen, circaque eum *globatur*, cingit, protegit, cerni non patitur.

***GLOBOSE**, adv. in *Fr. Poet. B. A.*

GLOBOSITAS, atis, f. rotunditas. *Macr. Somn. Scip. 1, 16.* Terrae *glositas*.

GLOBOSUS, a, um, adj. *σφαιροειδής*, in globi modum conformatus, rotundus. *Cic. Univ. 6.* Et *glosiosus* est fabricatus, quod *σφαιροειδής* Graeci vocant, eujus omnis extremitas paribus a medio radiis attingitur. *Liv. 38, 29.* *Globosa* saxa. P Differt a rotundo, quia *rotunda* sunt etiam, quae plana tantum, ut circulus: *glosiosa*, quae rotunda simul et solida, ut lusoria pila. *Cic. Somn. Scip. 3.* Stellae *glosiosae* et rotundae.

GLOBULUS, i, m. *σφαιροειδής*, parvus globus. *Plin. 33, 5, 27.* *Chrysocollae* *globulis* sudore resolutis. P Accipitur et pro genere edulii in globi modum convoluti. *Cato R. R. 79.* *Globulos* sic facto: caseum cum alica ad eundem modum misceto, etc. *Varr. L. L. 4, 22.* In oleo cocti, dicti a *globo* *globuli*. P Translate. *Petr. Sat. 1.* Melliti verborum *globuli*. P Ap. *Ascon. in argum. or. Cic. pro C. Cornel.* nomen est civis Romani, P. Servilius *Globulus*.

GLOBUS, i, m. *σφαῖρα*, est corpus solidum, et unica superficie contentum, undecumque rotundum, cujus omnis extremitas paribus a medio radiis attingitur, ut *Cic. Univ. 6.* loquitur. *Id. N. D. 2, 18.* Cumque duae formae praestantes sint, ex solidis *globus* (sic enim *σφαῖρα* interpretari placet) ex planis circulus. [**Id. Somn. Scip. 3.* Stellarum *globi* terrae magnitudinem facile vincunt. — *Dip. 1, 43.* Quum coelum discessisse visum est atque in eo animadversi *globi*. (*Feuerkugel.*)] P *Globos* dierum et noctium dixit *Prud. solem* et lunam, *περὶ οὐρα. 10, 327.* P Dicitur non solum de sphaeris coelestibus, et de terra, sed de omnibus rebus rotundis non concavis. *Pl. Poen. 2, 35.* In fundas visci indebant grandiculos *globos*. *Virg. G. 1, 473.* de Aetna. Flammaramque *globos*, liquefactaque volvere saxa. *Varr. L. L. 4, 22.* *Globus* farinae dilatatus. *Ov. Met. 12, 238.* *glos* sanguinis vomere. *Val. Fl. 6, 381.* telorum immanis in unum *It globus*. *Lucan. 4, 74.* nubes densos involvere *globos*. *Senec. Hippol. 1031.* undarum *globus*. [**Tac. A. 2, 23.* Atro nubium *globo* effusa grando.] P Ponitur quandoque pro multitudine hominum, sive aliorum animalium, aut alterius cujuscumque rei similis in unum collecta, et quasi conglobata, *σφαιρημα*, *Liv. 8, 32.* Extrema concio, et circa *Fabium* *globus* increpabant inclementem dictatorem. *Tac. A. 12, 43.* Militum *globo* infensus perripit. Et *ib. 4, 50.* Firmatae stationes densioribus *globis*. [**Id. ib. 14, 61.* Emissi militum *globi* — turbam disjecere. *15, 60.* Villam *globis* militum sepsit. Plura v. ap. *Böttich. Lex. Tac. p. 223.*] *Sil. 7, 53.* Saepo *globo* densi, saepe et per devia passim *Dispersi* subiere. *Cato ap. Fest. in Serra.* Sive forte opus sit cuneo, aut *globo*, aut forcipe, aut turribus, aut serra, uti adoriare. [**Cum contemptu Sall. Jug. 85.* *Globo* nobilitatis.] P Translate. *Nep. Att. 8.* Sic ille consensionis *globo* unius dissensione disiectus est, h. e. turba, cohors, factio conspirantium. Sic *Vell. 2, 58.* Hi una cum conjurationis *globo*, stipati gladiatorum manu, *Capitolium* occupavere.

GLOCIDO, as, n. 1. idem quod *glocio*. *Festus*: *Glocire*, et *glocidae* gallinarum proprium est, cum ovis incubiturae sunt. Al. leg. *glocitare*.

GLOCIO, is, n. 4. *κλωζω*, proprium est vocis gallinarum, cum ovis incubiturae sunt, ut ait *Festus*: quod fit crebris singultibus, interjecta voce acuta, a verbo Graeco allato, quod a sono factum est. *Colum. 8, 5.* Ut ova quam recentissima supponantur *glocientibus*. Adde *Fest.* in voce praeced. allatum.

GLOCITO. V. **GLOCIDO**.

GLOCTORO, as, n. 1. verbum exprimens vocem ciconiae. *Auct. carm. de Philom.* 29. Gloctorat immenso de turre ciconia rostro.

GLOMERABILIS, e, adj. qui glomeratur, seu in globum formatur. *Manil.* 3, 520. Pleiadum glomerabile sidus. Et 1, 221. Te testem dat luna sui glomerabilis orbis.

GLOMERAMEN, inis, n. *Lucr.* 2, 685. Dissimiles igitur formae glomeramen in unum conveniunt, h. e. in unum veluti globum, coetum, corpus, glomeratam molem. *Id.* 5, 725. de luna: au fert Luciferam partem glomeraminis, atque pilai, h. e. globosi corporis. *Id.* 2, 453. de fluidis corporibus. Nec retineantur enim inter se glomeramina quaeque, h. e. globosae atomi, quibus constant. *Seren. Sammon.* 55. Dilue praeterea glomeramina, quae gerit intus Clausa aries, inter geminae coxendicis umbras, h. e. globulos, pilulas fimi conglomeratas.

GLOMERARIUS, ii, m. *Sen. Contr.* 1, 8. f. Detrahare illum operibus suis glomerarium, sanguinarium, h. e. qui glomere, seu globo militum stipatus pugnat, inquit *Andr. Schottus.* Al. leg. *suis gloriam temerarium, sanguinarium.*

GLOMERATIM, adv. per globos, turmatim. *Maer. Sat.* 6, 4. Vomitoria in spectaculis dicimus, unde homines glomeratim ingredienti, in sedilia se fundunt. Et *Auson. Gratiar. action.* 29. Quis oratorum laeta jucundius, facunda cultius, pugnantia densius, densata glomeratius aut dixit, aut cogitavit! h. e. magis convolvendo, conglobandoque orationem veluti glomere verborum: quod ap. *Hor.* *Od.* 4, 2, 11. est, verba devolvere.

GLOMERATIO, onis, f. actus glomerandi. *Plin.* 8, 42, 67. Astureones, quibus non vulgaris in cursu gradus, sed mollis alterno crurum explicatu glomeratio.

GLOMERATOR, oris, m. qui glomerat. Laudatur *Ennius. B. A.*

GLOMERATUS, a, um, part. a *glomero*, conglobatus, convolutus, in globos aut volumina formatus. *Op. Met.* 13, 604. Atra favilla volat, glomerataque corpus in unum densatur. Et *ib.* 8, 401. glomerataque sanguine multo viscera, lapsa fluunt; et *ib.* 14, 212. frusta mero glomerata vomentem. *Lucr.* 3, 498. semina vocis Ejiciuntur, et ore foras glomerata feruntur. *Sil.* 3, 523. Glomeratae turbine nives. *Lucan.* 6, 296. Glomeratus pulvis. *Plin.* 9, 22, 38. Anguillae fluctibus glomeratae volvuntur. *Virg. A.* 9, 440. Quem circum glomerati hostes, hinc cominus atque hinc Proturbant. P. Translate. *Cic.* vertens carmina *Aeschyl.* *Tusc.* 2, 10. Atque haec vetusta saeculis glomerata horridis, Luctifica clades nostro infixata est corpori, h. e. collecta, et veluti coacervata.

GLOMERO, as, avi, atum, a. 1. *μηνωω, νίω*, in glomus, seu globum conformo, conglobo, convolvolo. Dicitur proprie de filo, et lana: translate de aliis. *Op. Met.* 6, 19. Sive rudem primos lanam glomerabat in orbis: Seu digitis subigebat opus. *Varr. R. R.* 3, 5. Cibatum offas positas: eae maxime glomerantur ex fideis, et farre mixto. *Cels.* 7, 22. Ubi venae inter se implicatae glomerantur. *Virg. A.* 4, 155. agmina cervi Pulverulenta fuga glomerant. Et *ib.* 9, 439. dum se glomerant, retroque residunt. [**Lucan.* 5, 715. Confusus temere inmixtae glomerantur in orbis. Laudat *Cort.* ad h. l. *Senec. Hippol.* 737. Ocor nubes glomerante Coro.] Et *G.* 1, 323. Et foedam glomerant tempestatem imbribus atris Collectae ex alto nubes. *Id. A.* 8, 254. de Caco: glomeratque sub antro Fumiferam noctem; et *ib.* 3, 576. liquefactaque saxa sub auras Cum gemitu glomerat; et *ib.* 117. de equo: Insultare solo, et gressus glomerare superbos, i. e. celeri passu, et convulso gradu incedere. [**Cic. Div.* 1, 12. Omnia fixa tuas glomerans determinat annus, i. e. devolutus, ad finem perductus.] P. Pro congregare, cogere. [**Lucr.* 3, 540. Posse animam glomerari in corpore eorum, Lumina quae linqunt moribundei particulatim, i. e. partes suas conducere in unum.] *Virg. A.* 2, 315. glomerare manum bello. *Tac. H.* 3, 31. Legiones in testudinem glomerabantur. *Virg. G.* 4, 79. apes glomerantur in orbem. *Id. A.* 6, 311. ad terram gurgite ab alto Quam multae glomerantur aves. Sic *ib.* 9, 689. collecti Troes glomerantur eodem. *Plin.* 11, 18, 20. de apib. Plebs tristi murmure glomeratur circa corpus regis. *Prud. Cathem.* 3, 134. Glomerare simul fas et nefas.

GLOMEROSUS, a, um, adj. globosus. *Colum.* 9, 3. Aristoteles apum genera complura demonstrat, earumque alias vastas, sed glomerosas: alias minores quidem, sed aequae rotundas. Adde *Liv.* 21, 31., ubi tamen alii aliter leg.

GLOMUS, eris, n. et mi, m. *ἀνωδης*, fili aut lanae massa in globi morem convoluta: [videtur esse ab Hebr. *גלם galam* involvit. *F.*] *Hor. Ep.* 1, 13, 14., ut rusticus agnum, Ut vinosam glomus furtivae Pyrrhae lanae. Ita *Bentl.* alii *glomos*, alii *globos* legunt. *Lucr.* 1, 360. Nam si tantundem est in lanae glomere, quantum Corporum in plum-

bo est. *Plin.* 36, 13, 19. n. 14. Labyrinthus intricabilis, quo si quis impropere sine glomere lini, exitum invenire nequeat. *Scrib. Comp.* 142. Penicillum intinctum proderit habere, vel eodem modo glomus staminis albi. Al. leg. *glomum.* P. Glomus in sacris crustulum cybii figura, et oleo coctum appellatur. *Paul. ex Festo.* P. In illo *Auctoris carm. de Philom.* 23. Grus gruit: inque glomis cyeni prope flumina drensant, *glomi* videntur esse cannetta, vepreta, et palustribus herbis glomeratis densa loca in ripis fluminum: [sed alii leg. *Martia grus gruit: ast cyeni prope, etc. F.*]

GLORIA, ae, f. *κλέος, δόξα*, claritas nominis, splendor, amplitudo: est a *κλέος* Dorice pro *κλέος*. *Cic. Inv.* 2, 55. Gloria est frequens de aliquo fama cum laude. *Id. Tusc.* 3, 2. Gloria est consentiens laus honorum, incorrupta vox bene judicantium de excellenti virtute. *Id. Marc.* 8. *extr.* Gloria est illustris ac pervagata multorum et magnorum vel in suos, vel in patriam, vel in omne genus hominum fama meritum. *Id. Off.* 2, 9. Summa et perfecta gloria constat ex tribus his: si diligit multitudo, si fidem habet, si cum admiratione quadam honore dignos putat. *Id. Mil.* 35. Ex omnibus praemiis virtutis amplissimum esse gloriam. *Id. Phil.* 5, 18. Vera, gravis, solida gloria. *Id. Arch.* 11. Optimus quisque maxime gloria ducitur. *Id. Att.* 14, 11. et *Cat.* 4, 10. Esse in sempiterna gloria. *Id. Planc.* 25. Excel- lere gloria. *Id. Or.* 2, 18. Nomen Annibalis magna erat apud omnes gloria. *Id. Fam.* 5, 12. *med.* Commendare aliquem sempiternae gloriae. *Virg. G.* 4, 205. Tantus amor florum, et generandi gloria mellis. *Cic. Or.* 2, 40. Gloriam expetere. *Id. Brut.* 68. magnam dicendi habere. *Id. Phil.* 2, 44. consequi. *Id. Fam.* 3, 7. *med.* acquirere. *Id. Amic.* 7. *extr.* maximam capere. *Caes. B. G.* 7, 1. veterem belli recuperare. *Vell.* 2, 129. mereri. Et 44. augere. *Quint.* 3, 7. beneficiis parere. *Cic. Dom.* 35. *extr.* duplicare. *Id. Brut.* 8. alere. *Id. Fam.* 10, 26. f. sequi. *Id. Pis.* 24. repudiare. *Liv.* 22, 39. f. spernere. *Cic. Arch.* 11. contemnere. *Id. Pis.* 26. immortalem alicui dare. *Curt.* 4, 14. f. quam accepisti a majoribus, posteris relinquere. *Tac. A.* 2, 46. alienam in se trahere. *Cic. Att.* 2, 2. in summam venire, h. e. pervenire. *Plin.* 7, 25, 25. Aliquid in gloria ponere, et 31, 6, 32. Ple- rique in gloria ducunt, plurimisque horis calorem perpeti. [**Poterant et hujusmodi exempla commemorari, ut Cic. Or.* 1, 1. Rerum gestarum gloria florere. *Plin. Pan.* Non quietis gloriam cuiquam invidere; et *ib.* §. 6. Et ille quidem, ut maximo fructu suscepti, ita majore depositi officii gloria fruatur; et 91, 1. Ut ad summum honorem gloria celeritatis accederet: ubi gloria significationem involvere videtur gratiae, quae ap. alios oriri rebus prospere gestis solet; unde saep. *gratia* in eod. pro gloria legitur. V. in f.] P. Aliquando idem est quod gloriatio. *Cic. Rab. Post.* 14. Quod genus tandem est istud ostentationis et gloriae? [**Id. Fam.* 8, 15.] *Nep. Ages.* 5. Tantum abfuit ab insolentia gloriae, ut, etc. *Hirt. B. Afr.* 31. *extr.* Gloriam exultationemque alicujus pati. [**Liv.* 22, 39. Gloriam qui spreverit, veram habebit.] *Hor. Ep.* 2, 18, 22. Gloria quem supra vires et vestit, et ungit. [**Tibull.* 4, 13, 7. Procul absit gloria vulgi, i. e. vulgarium hominum jactantia; adde 1, 5, 2. *Virg. A.* 11, 708. Ventosa gloria. *Hor. Od.* 1, 18, 5. Gloria plus nimio attollens cervicem. P. Signif. et studium, spem, cupiditatem gloriae. *Cic. Fam.* 7, 13. Moriar, ni quae tua gloria est, puto te malle a Caesare consuli, quam inaurari. *V. Manut. Virg. G.* 4, 205. Tantus amor florum, et generandi gloria mellis: q. l. Noster supra laud. *Hor. Sat.* 1, 6, 23. Constrictos gloria trahit fulgente curru. *Id. Ep.* 2, 1, 177. *Sat.* 2, 3, 179. *Tibull.* 4, 1, 29. Non tua majorum contenta est gloria fama. *Prop.* 2, 7, 17. Hinc etenim tantum meruit mea gloria nomen. *Luc.* 4, 376. Et quaesitorum pelago terraque ciborum Ambitiosas fames, et tantae gloria mensae, Discite, quam parvo liceat producere vitam.] P. In plur. numero. *Cic. Planc.* 24. *extr.* Honorum gradus sunt pares, gloriae dispares. [**Rectius hic gloriae genit. singl. positum dixeris. V. Ruddim.* 1, 147.] *Tac. A.* 3, 45. Memorare veteres Gallorum glorias. *Gell.* 2, 27. *extr.* Quaestus atque compendium gloriarum. P. Et pro jactationibus. *Pl. Mil.* 1, 1, 22. Perjuriosem hoc hominem si quis viderit, Aut gloriatur plenior, quam illic est, etc. *Gell.* 1, 2. Flare inanes glorias. *Lact.* 7, 26. *med.* Tu immortalibus gloriis fruere. P. [**Conf. in eod. gloria et gratia. V. Drakenb. ad Sil.* 13, 664. *Burm.* ad *Quint. Decl.* 15, 7. p. 313. ad *Op. Met.* 4, 639. *Intpp.* ad *Plin. Pan.* 86, 2.]

GLORIABILIS, e, adj. *κωνημετας* *Gloss. Gr. Lat. B. A.*

GLORIABUNDUS, a, um, adj. *κωνημετας*, qui abunde gloriatur. *Gell.* 5, 5. Contemplatione tanti et tam ornati exercitus gloriabundus Annibalem aspexit.

GLORIATIO, onis, f. actus gloriandi, *κωνημετας*. *Cic. Fin.* 3, 8. Ex quo efficitur, gloriatio, ut

ita dicam, dignam esse beatam vitam. Et *ib.* 4, 18. Illud vero minime consecrarium, illorum gloriatio dignam esse beatam vitam.

GLORIATOR, oris, m. qui gloriatur. *Appul. Flor. n.* 17. Magis sum amicitiae cupitor, quam gloriator.

GLORIFICATIO, onis, f. gloria. Est *Augustini* aliquot in locis.

GLORIFICATUS, a, um, part. pass. v. glorifico. *Vulg. Petr.* 1, 1, 8. *B. A.*

GLORIFICO, as, avi, atum, a. 1. gloriosum reddo, *δοξάζω*. *Coripp. Laud. Just.* 4, 289. Glorificavit opus. *Tert. Idol.* 22. Deus potius glorificetur. Adde *Prud. Hamart. f.*

GLORIFICUS, a, um, adj. gloria plenus. *Imp. Just. Cod.* 2, 8, 6. Relicta observatione glorificae tuae sedis.

GLORIOLA, ae, f. *δοξάριον*, dimin. gloriae. *Cic. Fam.* 5, 12. f. Et nosmetipsi vivi gloriola nostra perfruamur. Et *ib.* 7, 5. f. Etiam hisce cum ornes gloriolae insignibus, h. e. tribunatus, aut praefecturae, aut ejusmodi.

GLORIOR, aris, atus sum, dep. 1. *κωνημετας*, gloria et praedicatione efferre se, de se praedicare. *Cic. Pis.* 1. Is mihi etiam gloriabitur, se omnes magistratus sine repulsa assecutum? [**Coll. Suet. Cal.* 38.] *Id. Off.* 1, 22. f. Licet enim mihi apud te gloriari. *Id. Or.* 50. *med.* Nominibus veterum gloriatur *Caes. B. G.* 1, 14. Sua victoria insolenter gloriari. *Cic. N. D.* 3, 36. Propter virtutem jure laudamur, et in virtute recte gloriatur. *Id. Vat.* 12. Pecunias aliorum despicias, de tuis divitiis intolerantissime gloriaris. [**Id. Fin.* 5, 17.] *Id. Sen.* 10. Equidem posse vellem idem gloriari, quod Cyrus. [**Liv.* 27, 17. Propiorque excusanti transitionem ut necessariam, quam glorian- ti, eam, velut primam occasionem raptam. *Id.* 1, 12. In eum haec gloriante — impetum facit.] Et 23. Ut de me ipso aliquid rem senum gloriari. *Quint.* 11, 2. *med.* Circa rem aliquam gloriari *Caes. B. C.* 3, 45. Dicitur gloriari apud suos Pompejus dixisse. *Cic. Coel.* 19. Defendendi haec causa, non gloriandi loqueri. *Id. Brut.* 18. Ait ipse de se: nec mentitur in gloriando. *Suet. Aug.* 28. Ut jure sit gloriatus, se marmoream relinquere, quam latericiam accepisset. *Id. Dom.* 10. Haud negatura, immo etiam gloriatura. P. Part. *Gloriandus* ap. *Cic. Tusc.* 5, 17. Quod si beata vita glorianda, et praedicanda, et prae se ferenda est. [**Et ib.* Nec in misera vita quidquam est praedicabile aut gloriandum.]

GLORIOSE, adv. cum gloria, *ἐν δόξῳ, ἐν κλέῳ*. *Cic. Att.* 14, 4. Quod per ipsos confici potuit, gloriosissime, et magnificentissime confecerunt. *Id. Fam.* 2, 12. Gloriose triumphare. *Naev.* ap. *Gell.* 6, 8. Res magnas manu saepe gessit gloriose. *Vell.* 2, 2. Vitam gloriosissime degere. *Sall. fr.* ap. *eund.* 2, 27. Quo ille de honestamento corporis maxime laetabatur, quia reliqua gloriosius retinebat. P. Item gloriando, tum in bonam, tum in malam partem. *Cic. Or.* 2, 8. Exorsus es non gloriose magis a veritate, quam, etc. *Id. Dom.* 35. Hoc reprehendis, solere me de me ipso gloriosius praedicare. [**Id. Mil.* 27. Mentiri gloriose.] *Sall. ep. Mithrid. ad Arsac.* Amicitiam alicujus gloriose ostentare. *Pl. Pers.* 2, 5, 6. Subnixis alis me inferam, atque amicibor gloriose.

GLORIOSUS, a, um, adj. *ἐνδοξος, εὐκλεής*, illustris, praeclarus, gloriae plenus, in quo gloriari licet. *Cic. Fin.* 1, 11. Clarorum hominum facta illustria et gloriosa. *Id. Div.* 2, 2. Magnificum illud etiam, Romanisque hominibus gloriosum, ut Graecis de philosophia litteris non egeant. [**Sall. fr.* p. 938. Uti nihil gloriosum, nisi tutum, et omnia retinendae dominationis honesta existimet. *Vell.* 2, 115, 5. Semperque visum est gloriosum, quod esset tutissimum.] *Nep. Mill.* 6. Nostri populi honores quondam fuerunt rari et tenues, ob eamque causam gloriosi: nunc autem effusi atque obsoleti. *Id. Ages.* 4. Multo gloriosius duxit, si institutis patriae parisset, quam si, etc. [**Vell.* 2, 49, 4. Vir antiquus et gravis Pompeji partes laudaret magis, prudens sequeretur Caesaris; et illa gloriosa, haec terribiliora duceret. Cf. de hac dicendi ratione *Gronov. Observ.* 3, 2. et ad *Senec. Clem.* 2, 3. Adde *Vell.* 2, 110, 3. Tum necessaria gloriosis praeposita.] *Phaedr.* 4, 23. Gloriosus convictus Deorum. *Just.* 12, 11. Gloriosa militia. *Id.* 41, 6. f. senectus. *Id.* 42, 2. expeditio. *Cic. Div.* 1, 24. *extr.* mors. *Tac. H.* 5, 17. Gloriosissimus dies. *Suet. Cal.* 8. Gloriosus princeps. *Id. Tib.* 52. Gloriosissima victoriae. *Id. Claud.* 1. Gloriosus animus, h. e. gloriae cupidus, magnus, elatus. P. Item jactantiae plenus, *ἀλαζων*. [**Cic. Fl.* 22. Ubi illa magnifica et gloriosa ostentatio civitatis. *Or.* 1, 43. Praepotens et gloriosa philosophia.] *Nep. Timol.* 4. Nihil unquam neque insolens, neque gloriosum ex ore ejus exiit. *Plin. ep.* 3, 9. *med.* Epistolas jactantes et gloriosas Romam miserat. *Cic. Amic.* 26. Milites gloriosi. *Plin.* 10, 20, 22. Pavo, gloriosum animal. *Pl.*

Ps. 2, 3, 8. Gloriosum se facere. P Miles gloriosus titulus est comoediae Plautinae.

GLOS, gloris, f. γλῶσς, ἀνδραδέλφη, soror mariti mei: ab allata voce Graeca per syncopen breviata. Festus, Charis. 1, 27. et Modest. Dig. 38, 10, 4. med. Hinc Auson. Idyll. 12. monosyll. de hist. 13. Aeacidae ad tumulum mactata est Andromachae glos, h. e. Polyxena soror Hectoris, qui Andromachae maritus fuit. Addit Non. 19, 4. significare etiam uxorem fratris mei, quae saepius fratria appellatur: sed nullo id exemplo confirmat. P In genit. facit gloris, ut dictum est. Charis. l. c. et Prisc. 6, 710.

GLOSSA, ae, f. γλῶσσα, Att. γλῶσσα, lingua. Graeca vox est, et Graecis litteris scribenda. P Metonymice accipitur pro sermone. Sed proprie glossae vocantur vocabula obscuriora, et minus usitata, quae interpretatione indigent, cuiusmodi sunt ea, quae certae sunt dialecti propria, eoque aliena a lingua communi, unde et ξενικά dicuntur, quasi peregrina. Quint. 1, 1. f. Protinus enim potest interpretationem linguae secretioris, quas Graeci γλώσσας vocant, dum aliud agitur, ediscere. Auson. ep. 127. Latine habet. P Accipitur etiam pro interpretatione, seu explicatione eorum, quae ab aliis obscure scripta fuerunt, quia vice linguae, h. e. vice doctoris fungitur. Hinc Glossae Phil., Isid., etc.

GLOSSARIUM, ii, n. λέξιόν, liber, in quo glossae, h. e. vocabula obscuriora explanantur. V. v. praec. Gell. 18, 7. Vos, philosophi, mera estis, ut M. Cato ait, mortuaria glossaria: namque colligitis lexicidia, etc.

GLOSSEMATA, atis, n. γλῶσσημα, est vox occulior, abstrusior, et minus usitata, quae interpretatione eget, quales sunt voces aliquot in tragodiis, heroicis versibus, et simili genere gravioris poematis. Varr. L. L. 6, 3. med. exponens Ennii versum, Coelitum Camilla expectata advenis, Camillam, qui glossemata interpretati, dixerunt administram. Quint. 1, 8. Circa glossemata etiam, idest voces minus usitatas, non ultima ejus professionis diligentia est. Asin. Gall. ap. Suet. Gramm. 22. Qui caput ad laevam deicit, glossemata nobis praecipit: os nullum, vel potius pugilis! Festus in Ocrem. Ut Athejus philologus in libro Glossematorum refert.

GLOSSEMATICUS, a, um, adj. ad glossema pertinens. Diom. 2, 434. Glossematicum locutionum genus. F.]

GLOSSOPETRA, ae, f. gemmae species linguae humanae similis, quam magi credunt non nasci in terra, sed deficienti luna coelo decidere, ea lunares motus excitari, ventos comprimi, illam memoriae prodesse etc., a γλῶσσα, lingua, et πέτρα, lapis. Plin. 37, 10, 59., Solin. 37. med.

GLOSSULA, ae, f. brevis interpretatio. Legitur ap. Diom. 2, 421.

*GLOTA, ae, sinus Britanniae, hodie the Firth of Clyde. Tac. G. 23. B. A.

GLOTTIS, idis, f. ap. Plin. 10, 23, 33. est avis e genere coturnicum, a lingua praelonga, quam exserit. Γλωττις Graece parvam linguam significat.

GLUBO, is, a. 3. ἐπιδοῦρω, proprie est corticem detrahere, arbores cortice denudare: a γλῶσσω, scalpo. Cato R. R. 33. Salictum suo tempore caedito, glubito, arctaque alligato, librum conservato. Varr. R. R. 1, 55. Melior est olea, quae digitis nudis legitur, quam quae cum digitalibus: durities enim eorum non solum stringit bacam, sed etiam ramos glubit, et relinquit ad gelicidium relectos. P Absolute. Cato R. R. 31. Quae materies semen non habebit, cum glubet, tempesta erit, h. e. cum glubet se, et corticem deponere videbitur. Eadem habet 17., nisi quod pro glubet libri perperam habent glubebit: tanquam a glubeo sit. P Significat etiam pellem detrahere, teste Festo in Gluma. Hinc obscuro sensu usus est Catull. 58, 5. de Lesbia: Glubit magnanimos Remi nepotes. Sunt tamen qui putant, hic τὸ glubit significare spoliat bonis. P Praeteritum ex analogia est glupsi, supinum gluptum: unde degluptus. [*V. Ruddim. 1, 227.]

GLUCIDATUS. V. CLUCIDATUM, et CANDACUS.

*GLUDIS, is, f. herba quae et paeonia. Appul. de herb. 94. B. A.

GLUMĀ, ae, f. ἔλκρον, folliculus, seu tunica hordei, et aliorum frumentorum: a glubo. Varr. R. R. 1, 48. Granum dictum, quod est intimum solidum: gluma, qui est folliculus ejus: arista, quae, ut acus tenuis, longa eminet et gluma; et mox. Videtur etym. habere a glubendo, quod eo folliculo deglubitur granum. Festus: Gluma hordei tunica: dictum, quod glubatur id granum. P Eodem vocabulo appellatur folliculus fici, quem edimus, teste Varr. ib.

GLUS, glutis, et glutinis, f. idem quod gluten. Auson. Idyll. monosyll. per interrog. 12, 10. Tergora dic clypeis accommoda quid faciat? glus. Veg. Vet. 3, 66. Glutis taurinae semuncia. Paul. Petroc. Vit. S. Martini 4, 104. siccati glute palati, h. e. viscosa saliva. [Charis. 1, 27. Feminini ge-

neris haec glos, gloris, glus, glutinis. Alii leg. glus, glutis. F.]

GLUT GLUT, vox exprimens sonum liquoris ex angusti oris vase exeuntis. Vet. Poeta in Anthol. Lat. 2, 405. Burm. Percutit et frangit vas, vinum defluit, ansa stricta fuit, glut glut murmurat unda sonans. Credit glutonem se rusticus inde vocari.

GLUTEN, inis, n. et Glutinum, i, n. κόλλα, materia viscosa ac tenax, qua res conjunguntur. Virg. G. 4, 40. collectumque haec ipsa ad munera gluten; et 160. lento de cortice gluten. Plin. 16, 40, 79. Valvas in glutinis compage quadriennio fuisse. August. C. D. 15, 27. Gluten bituminis. Varr. ap. Charis. 1, 67. et 106. Glutinum ferunt Daedalus invenisse. Sall. fragm. ib. Quasi glutino adolecebant. Plin. 11, 39, 94. Boum coriis glutinum excoquitur taurorumque praecipue. Id. 28, 18, 74. et Cels. 5, 5. Glutinum taurinum. Hoc Id. Cels. 8, 7. vocat fabrilis gluten. Vitr. 7, 10. Glutinum admiscere. [Gargil. (ed. Ang. Ant. Scotio) 4. n. 4. Arbores, quae gummi glutina excludunt. F.] P Translate. Prud. Cathem. 9, 102. Ossa, nervos, ac medullas glutino cutis tegi. Hieronym. ep. 3. n. 3. Glutino caritatis haerens. P Serv. ad Virg. G. 3, 281. glutine in recto casu dixisse videtur. P Capell. 3. p. 75. gluten masculini generis facit.

GLUTINAMENTUM, i, n. κόλλησις, compactio, conjunctio: item locus ipse glutinatus. Plin. 13, 12, 25. de chartis: Deprehenditur et lentigo oculis, sed mediis inserta glutinamentis taenia.

[GLUTINARIUS, ii, m. qui glutinum conficit. Inscr. ap. Fea, Framm. consol. p. 106. P. Clodius P. L. Metrodorus glutinarius. Haec inscriptio optimae notae fortasse pertinet ad tempora P. Clodii a Milone interfecti. F.]

GLUTINATIO, onis, f. κόλλησις, Aetus glutinandi. Translate. Cels. 7, 27. med. Neque desperari debet solida glutinatio vulneris.

GLUTINATIVUS, a, um, adj. glutinandi vim habens. Appul. Herb. 72. Folia sunt virtutis glutinativae recentium vulnerum. Adde 77.

GLUTINATOR, oris, m. κόλλητής, qui glutine conjungit. Cic. Att. 4, 4. Mittas de tuis librariolis duos, quibus Tyrannio utatur glutinatoribus, ad cetera administris. Inscr. ap. Grut. 594, 6. Mannio Stichio Tiberii Caesaris glutinatori. Erant glutinatores, qui glutinandis chartis dabant operam in confectione librorum: tum ipsorum terga exornantes: tum chartas chartis attextentes in longitudinem, ut volvi possent, et volumen efficere: tum denique plures tabellas, aut paginas conglutinantes, unde codex existeret. Adde Lucil. ap. Non. 8, 68.

*GLUTINATORIUM, i, n. Κολλητήριον. Gloss. Gr. Lat. Intellige medicamentum. B. A.

GLUTINATORIUS, a, um, adj. glutinativus. Theodor. Prisc. de Dieta 10. Glutinatariae virtutis esse.

GLUTINATUS, a, um, part. a glutino, glutino conjunctus, Cels. 7, 28. Inter se glutinatis naturalium oris, h. e. conjunctis, constrictis.

GLUTINEUS, a, um, adj. glutinosus. Translate. Rutil. Itin. 1, 610. de Harypiis. Quae pede glutineo, quod tetigere, trahunt. V. PICRATUS.

GLUTINIUM, ii, n. glutinum. Appul. Trimesig. p. 100. Elmenhorst. Εὐμαρμένη, et necessitas ambae sibi invicem individuo connexae sunt glutinio. Al. leg. glutino.

GLUTINO, as, a. I. κόλλω, συνάπτω, conjungo, ferrumino. Plin. 22, 25, 60. Farina, qua chartae glutinantur. Id. 29, 3, 11. Ovi candidum admixtum calci virae glutinat vitri fragmenta. P Dicitur saepe de vulneribus, quae clauduntur. Cels. 7, 27. f. Si orae vulneris se glutinarunt. Plin. 25, 5, 19. Glutinare praecisos nervos. Et 23, 6, 35. Scoria additur emplastris, cicatricibus glutinandis. P Part. Glutinans ap. Cels. 7, 4. in. Ei fibulae glutinantia medicamenta superdanda sunt!

GLUTINOSUS, a, um, adj. κολλώδης, tenax. Colum. praef. 1. med. In Asia, Mysiaque densa, etiam glutinosa terra maxime exuberat. Id. 3, 11. med. Terra glutinosissima. Cels. 5, 26. n. 20. Pus glutinosus et sanguine et sanie. Id. 2, 22. Caro glutinosa. Id. 6, 7. n. 5. Resina quam glutinosissima.

GLUTINUM. V. GLUTEN.

GLUTIO, is, ivi et ii, itum, a. 4. γλῶσσω, devoro: a verbo Graeco allato, vel a glutus, i. Juvenal. 4, 28. Quales tunc epulas ipsam glutisse putamus Induperatorem? Plin. 10, 12, 5. de corvis: Pessima eorum significatio, cum glutunt vocem, velut strangulati. [Front. ad M. Caes. (ed. Maio) 5. ep. 40. Micularum minimum cum vino destillatum glutivi. F.] P Scribitur et glutio. [*Vet. Gloss. Glutti, ἐγκάπτει. B. A.]

[GLUTTIUS, a, um, part. a glutio; deglutitus. Translate. Tert. adv. Marc. 2. v. 267. Christus clamans glutitam mortem. F.]

GLUTO, onis, m. gulosus: a glutus, i. Isid. Orig. 10. et Festus in Inguvies. Gloss. Philox.

Gluto: λαμαργος. V. GLUT GLUT. P Scribitur et glutto.

*GLUTTIO, is, i. q. glutio. V. GLUTIO. B. A. GLUTTUS. V. GLUTUS.

*GLUTURINUS, i, m. ridiculum lurconis nomen ap. Ammian. 28, 4. B. A.

GLUTUS, a, um, unitus, bene subactus, cohaerens, instar eorum, quae glutino conjuncta sunt. Cato R. R. 45. Locus bipalio subactus, beneque glutus siet. Eadem verba habet Plin. 17, 18, 29. P Pro glutus, quod et glutus scribunt, dicitur etiam glutus, seu glutus. Hinc Festus: Glutis, subactis, laevibus, teneris.

GLUTUS, i, m. pars colli, qua cibus glutitur: a sono ficta vox. Gloss. Philox. Glutus, βρογχος. Pers. 5, 112. gluto sorbere salivam. P Scribitur et glutus.

GLUVIA, ae, m. V. GUMIA.

[GLYCERA, ae, f. γλυκερά, dulcis. Est cogn. R. Inscr. ap. Grut. 752, 6. Aetoriae Glycerae. F. P *Glycera, ae, vel Glycere, es, f. (γλυκερά, i. e. dulcis), nomen puellis datum a dulcedine: P quum una, inventrix corollarum, memoratur Plin. 35, 11. ubi de Pausia pictore: Amavit in juvena Glyceram municipem suam, inventricem coronarum, certoque imitatione ejus, ad numerosissimam florum varietatem perduxit artem illam. Quo in loco victricem legi vult Salm. a viendo seu ple-

etendo: σιφανηπλόκος enim fuit. P Altera Horatii fuit amica. Hor. od. 1, 19, 5. Urit me Glycerae nitor Splendentis Pario marmore purius. Adde od. 3, 19, 28. collatis od. 1, 30, 2. et od. 33, 1. P Tertia, amica Menandri. Mart. 14, 187. Nec Glycere, vere Thais amica fuit. Sensus est: Glycere erat Menandri poetae amica, quod ex Glycere Graecis ad eum Epistolae, quae hodieque extant, cognoscimus: Thais tamen ab eo sic in comediis introducta frequenter et celebris reddita est, ut ipsa videatur, non Glycere, Menandri amica fuisse. Haec Turneb. Adv. 9, 24. B. A.]

*GLYCERIUM, i, f. puellae nomen apud Terentium in Andria. Verum nomen fuit Pasibula. Ter. Andr. 1, 1, 108. et 1, 5, 8. et 49. Mea Glycerium. B. A.

[GLYCERIUS, ii, m. γλυκερός, dulcis. Est cogn. R. Inscr. ap. Mur. 522, 2. Aurelius Glycerius. F.]

[GLYCEROS, otis, m. et f. vox composita ex γλυκός, dulcis, et ἔρως, amor. Est cogn. R. Inscr. ap. Mur. 690, 2. C. Julius Glyceros. Alia ib. 1349, 5. Glyceroti conjugii carissimae. F.]

[GLYCIĀ, ae, m. a γλυκός, dulcis. Est cogn. R. in Fast. Capitol. ap. Grut. 292. M. Claudius C. F. Glicia. Videtur ita esse sculptum pro Glycia. F.]

[GLYCO et Glycon, onis, m. γλυκων, a γλυκός, dulcis. Est cogn. R. frequentissimum, cuius plura exempla collegit Fabrettus in Inscr. p. 219. F. P *Glycon, vel Glyco, onis, m. Γλυκων, poeta insignis, a quo inventore Glyconium seu Glyconicum metrum nomen traxit. V. Glyconium. P Item athleta insignis, vir robustissimus, et gladiatoria quadam totius corporis firmitate. Hor. ep. 1, 1, 30. Nec quia desperes invicti membra Glyconis. P Fuit et Glycon, medicus Pansae apud Romanos. Cic. ad Brut. Ep. 6. Tibi Glycona, medicum Pansae, qui sororem Aehilleos nostri in matrimonio habet, diligentissime commendo. Audimus eum venisse in suspicionem Torquato de morte Pansae, custodiri que ut parricidam. Ubi ed. Ernest. habet Glaucona. V. Suet. Aug. 11. De eo fortasse Scribon. Larg. compos. 106. et 107. B. A.]

[GLYCONIS, idis, f. dimin. a γλυκων, quod a γλυκός, dulcis. Est cogn. R. Inscr. ap. Grut. 654, 5. Hoc jacet in tumulo secura Glyconis honesto. Dulcis nomine erat, anima quoque dulcior usque. F.]

GLYCONIUM, seu Glyconicum metrum, certum genus est carminis, tribus constans pedibus, quorum primus spondeus est, choreus, vel iambus; alter, et tertius dactylus, ut illud Hor. Od. 2, 18, 1. Non ebur, neque aureum, quod affert exempli gratia Diomed. 3, 510., vel illud Od. 1, 15, 8. Et regnum Priami vetus. Dictum est a nomine inventoris, ut affirmat Hephaest. de metr. et poem. c. 10. Αἰνεῖται δὲ ἀναγλυκόν, τὸ καλούμενον Γλυκόνιον, αὐτοῦ τοῦ Γλυκῶνος εὐρόντος αὐτοῦ. Sidon. ep. 9, 13. in carm. Dum metro quatitur chorda glyconio.

GLYCYMERIDES, um, f. plur. concharum genus a sapore dulci et minus salso dictum: γλυκός enim, dulcis. Plin. 32, 11, 53. Macr. Sat. 2, 9. med. Al. leg. glycomerides. V. CHAMAE.

GLYCYRRHIZA, ae, f. γλυκῖρρα, herbae genus radice dulci: a γλυκός, dulcis, et ῥίζα, radix. Multa de ea Plin. 22, 9, 11., ubi et describit, ejusque usus in medicina enumerat. P Dicitur et Glycyrrhizon ab eodem 11, 54, 119. a Celso vero 5, 23. Latina appellatione radix dulcis.

*GLYCYRRHIZITES, ae, m. γλυκῖρριζίτης, vinum glycyrrhiza conditum. Colum. 12, 35. B. A.

GLYCYSIDE, es, f. γλυκυσίδη, nomen paeoniae herbae acinos dulces habentis: a γλυκός, dulcis, et σίδη, malum Punicum. Plin. 25, 4, 10, et 27, 10, 60.

[GLYCYSIS, is, f. herba eadem ac glyceiside. *Appul. Herb.* 64. Paeonia a Graecis appellatur pentorebon, aliis glyceiside. *F.*]
[GLYPTE, es, f. γλυπτή, sculpta, et GLYPTUS, i, m. γλυπτός, sculptus. Est cogn. *R. Inscr. ap. Fabrett.* p. 6. n. 27. Publicia Glypte. Alia ap. *Grut.* 627, 5. C. Calpetanus C. L. Glyptus. *F.*]

GN

GNÆUS. V. CNAEUS.
GNAPHALION, ii, n. γναφάλιον, herba, quam alii chamaezelon vocant, cujus foliis albis molli- busque pro tomento utuntur, inquit *Plin.* 27, 10, 61.
GNARIGAVIT, significat ap. Livium (*Androni- cum* intelligit, aut *Laevium*) narravit. *Festus*, ubi *Voss.* mallet gnaruravit.
GNARITAS, atis, f. cognitio, notitia: a gnarus. *Sall. fragm. ap. Non.* 2, 367. Namque alii fiducia gnaritatis locorum in occultam fugam sparsi: alii globis eruptionem tentavere. *Ammian.* 16, 2. Juvante locorum gnaritate.
GNARUISSE, i, narrasse. *Festus.*
GNARURIS, e, adj. idem quod gnarus: sed anti- quum est. Cum accusativo, Graeco more, *Pl. Most.* 1, 2, 17. Simul gnarures vos volo esse hanc rem mecum. *Auson. ep.* 22, 19. Non cultor instans, non orator gnaruris. *Pl.* quoque *Poen. prol.* 46. Ad argumentum nunc vicissatim volo Remigrare, aequae ut mecum sitis gnarures. *Gloss. Philox.* Gnarus, γνάριος. P. Cum ablativo, et in prae- positione. *Arnob.* 3, 113. In aliis alios perceptionibus gnarures. Alii minus recte leg. gnariores.
*GNARURO, as, a. i. nosco. *Gloss. Philox.* Gnarus, γνάριος. *B. A.*
GNARUS, a, um, adj. ἐπιστήμων, sciens, peritus. Vult esse ab antiquo gnaruris, ut *Voss.* censet; vel a narus, ut *Cic. Or.* 47. significare videtur. *Id. ib.* 4. Periculum uberem et facundum fuisse, gnarumque (quod est eloquentiae maximum) quibus orationis modis quaeque animorum partes pellerentur. *Id. Brut.* 64. Sisenna gnarus reipublicae. *Sall. fragm. ap. Prisc.* 6, 700. loci. *Colum. praef.* 1. armorum et militiae. *Just.* 11, 7. artis. *Plin.* 9, 8, 9. temporis. Et 35, 55. Concha comprimit sese, operitque opes suas, gnara, propter illas se peti. *Colum.* 4, 25. Gnarus vinitor. [**Tac. Agr.* 6. Gnarus sub Nerone temporum. *Hist.* 2, 29. Gnarus, civilibus bellis plus militibus quam ducibus licere. Et *ib.* c. 65. animo anxius et petitum se criminationibus gnarus; et c. 83. gnarus modicas vires sibi; et 5, 19. gnarus deesse naves. Ita minus saepe alii c. accus. cum infin. *Liv.* 23, 28, 33, 5. *Plin. H. N.* 8, 56. et saepius. *Boettich. Lex. Tac.* p. 223.] P. Passive cognitus, [*apud unum Tacitum. Plura exempla habet *Boettich. Lex. Tac.* p. 223.] *Tac. A.* 1, 63. Trudebanturque in paludem gnaram vincentibus, iniquam nesciis. Et *ib.* 15, 61. Id nulli magis gnarum, quam Neroni.
GNATHO, onis, m. nomen parasiti ap. *Ter.* in *Eun.* a γνάθος, maxilla. Hinc de quovis parasito per antonomasiam dicitur. *Cic. Phil.* 2, 6. Dat natalicia in hortis: cui? putatote, eum Phormioni alii- cui, tum Gnathoni, tum Ballioni. Adde *Amic.* 25. et *Sid. ep.* 3, 13.
GNATHONICUS, a, um, adj. ad Gnathonem perti- nens. *Ter. Eun.* 2, 2, 32. Tanquam philosopho- rum habent disciplinae ex ipsis vocabula, parasiti item ut Gnathonici vocentur.
GNATULA, ae, f. parva filia. *Accius ap. Non.* 4, 218. Infando homine gnatula erat. *Mercer.* et *Voss.* haec corrupta censent, et legenda: *Infando homini, gnato Laetae.*
GNATUS, a, um, part. a nascor, addito g per prothesin, γέννηθεις, natus. *Pl. Poen.* 5, 2, 187. Iterum mihi gnatus videor, quia te repperi. *Id. Truc. a.* 5. v. 70. Fiat, ut rem gnatum video. *Claud. Quadrig. ap. Gell.* 7, 11. Qui summo genere gnatus erat. P. Gnatus, i, m. υἱός, natus; Gnata, ae, f. θυγάτηρ, nata: voces sunt frequentissimae in usu familiari, quas saepissime habet *Plautus*, *Terentius*que: item *Ter.* aut quater *Hor.* in *Sat.* 2, 3. et 5. l. 2. et *Op. l.* 7. et 13. *Met.* Quidam tribuunt etiam *Cic. Planc.* 24. Quamquam ad praecepta aet- nas non est gnati, etc., sed ea lectio certa non est; et praeterea illa verba veteris cujuspian poetae esse videntur.
GNAVE, adv. naviter. Quidam legunt ap. *Sall. Jug.* 79. f. Imperata gnave fecerant. Alii leg. *navi*, alii *nave*. Et ap. *Vell.* 2, 125. Ut pleraque gnave Germanicus. [Alii melius leg. *ignovit. F.* Quid hoc sibi velit, equidem non intelligo. *Vulg.* hujus loci lectio est *ignave*, quae, licet *Casaub.* ad *Suet. Cal.* 1. et *Gron.* ad *Tac. Agr.* 27. in fraudem inderit, ferri quidem nullo modo posse videtur. *V. Boecler.* ad h. l. et *Dodwell. Annal. Vellej.* §. 19. et qui haec laudat *Ruhnck.*]
GNAVITAS, atis, f. diligentia, studium. *Arnob.* 1, 3. Gnavitas studiosa.
GNAVITER, adv. naviter. *Hor. Ep.* 1, 1, 24. quae spem, Consiliumque morantur agendi gnavi- ter id, quod, etc. [**Liv.* 10, 39. Gnaviter pugna-

re; et 30, 4. gnaviter bellum gerere. P. Ap. *Lucr.* 1, 526. Quoniam nec plenum gnaviter exstat: *Eich- stadt.* in *ind. s. h. v.* explicat per *plene.*]
GNÁVO, as, a. i. pro navo, as, legitur in qui- busdam libr. ap. *Cic. Or.* 2, 7. et *Val. Fl.* 3, 145.
GNÁVUS, a, um, adj. navus, strenuus, prom- ptus. V. NAVUS. [**Döderl.* 1, 124. docet: *gná- vus* a *geno* eodem modo factum quo *navus* a *per*, *cadaver*, *cadivus* a *cado* et *γενναίος* a *γενναίω*, pro- prie esse i. q. *natus*; tum, sensu praegnante, *bono loco natus* = *generosus*; unde latius significatione pateat et fortiolem, quam diligentiae, assiduitatis notionem involvat.] *Hor. Ep.* 1, 18, 89. Oderunt hilarem tristes, tristempque jocosos, Sedatum cele- res, agilem gnavumque remissi. Et *ib.* 6, 20. Gna- vus mane forum, et vespertinus pete tectum. *Cic. Man.* 7. Homines gnavi, et industrii.
GNEPHOSUS et Cnephosus, obscurus: a *νεφας*, tenebrae. *Fest.*
[GNESIA, ae, f. γνησία, legitime genita, et GNESIVS, ii, m. γνησιος, legitime genitus. Est cogn. *R. Inscr. ap. Grut.* 818, 2. Pontia Gnesia. Alia ap. *Fabr.* p. 243. n. 667. Vettius Gnesius. *F.*]
GNETUM, i, n. herba, cujus semen coagulandi lactis vim habet, ap. *Col.* 7, 8., si modo eo loco verba mendo carent. Fortasse enim pro *seminibus gneti* legendum est *gneti*, aut *cneci*: quia *νεφω* eandem coagulandi virtutem *Dioscorides* tribuit l. 4. c. 190.
GNEUS. V. CNAEUS.
*GNIDE, piscis genus, Latinis urtica. *Plin.* 31, 11. Alii scribunt *cnide*, quod *V. B. A.*
GNIDIUS, a, um, adj. γνιδίος, ad Gnidum perti- nens urbem Doridis in Caria, in promontorio, quod nunc *Capo Crio* dicitur. *Hor. Od.* 2, 5, 19. Ut pura nocturno renidet Luna mari, Gnidiusque Gy- ges. *Plin.* 13, 21, 35. Gnidium granum. V. COC- CUM. *Auson. ep.* 4, 74. Cadmi nigellas filias, Me- lonis albam filiam, Notasque furvae seipiae, Gni- diosque nodos prodidit, h. e. scriptorios calamos, qui optimi ex Gaidiis arundinibus fiebant, ut *Plin.* 16, 36, 64. docet. *Id. ep.* 7, 50. Nec jam fissipe- dis per calami vias Grassetur Gnidiae sulcus arun- dinis, Pingens aridulae subdita paginae. *Plin.* 36, 5, 4. n. 7. Gnidia Venus, h. e. quam Gnidii Pra- xiteles fecit e marmore; quo opere et ipse, et Gni- dus nobilitata est. Ipsa quoque Venus ob id in ea urbe maxime culta fuit: unde *Hor. Od.* 1, 30, 1. O Venus regina Gnidii, Paphique. P. *Gnidii, orum*, sunt ejus oppidi incolae. *Plin.* 36, 5, 4. n. 5. P. Scribitur etiam *Cnidius* et *Cnidus*, quia et Graece per K.
GNIDUS. V. v. praec.
*GNIPHO, onis, m. cogn. R., ut M. Antonius Gnipho, Gallus, grammaticus et rhetor insignis temporibus Ciceronis. *Suet. Gramm.* 7 et 8. *Macr. Sat.* 3, 12. *Quint.* 1, 6. *B. A.*
GNITUS et Gnixus a genibus prisci dixerunt. *Fest.*
GNOBILIS, e, adj. idem quod nobilis, apud veteres. *Festus*: Nobilem antiqui pro noto ponebant, et quidem per G litteram. *Accius ib.* Ego me Argos referam: nam hic sum gnobilis. *Liv. Andron.* ib. Ornamento incedunt gnobili.
[GNOME, es, f. adagium, sententia, quae quid utile in vita sit, breviter ostendit. *Front. ad M. Caes.* 3. (ed. A. Maio) ep. 11. Pro gratia mihi fuit, quod tu gnomas egregie convertisti. Et *mox.* Bis et ter eandem convertito ita, ut fecisti in illa gnome brevicula. P. Est etiam cogn. R. *Inscr. ap. Grut.* 959, 4. Aelia P. L. Gnome. *F.*]
GNOMON, onis, m. γνόμων, stilus, ex cujus um- bra horae diei cognoscuntur in sole: a γνόμων, co- gnosco. *Plin.* 2, 72, 74. Umbilici, quem gnomonem appellat, umbra in Aegypto, meridiano tem- pore, aequinoctii die, paulo plus, quam dimidium gnomonis mensuram efficit. *Vitr.* 1, 6. Supra ejus loci centrum medium collocat aeneus gnomon, indagator umbrae, qui Graece *σημαθής* dicitur. Adde 9, 8. et *Capell.* 6, 194.
GNOMONICE, es, et Gnomonica, ae, f. γνομονική, pars architecturae, quae in solis umbris in- dagandis, et horologiis solaribus conficiendis ver- satur. *Vitr.* 1, 3. Partes architecturae sunt tres, aedificatio, gnomonice, machinatio. *Gell.* 1, 9. Geometriam, et gnomonicam, musicam, ceterasque item disciplinas altiores, *μαθηματικά* veteres Graeci appellabant. *Plin.* 2, 76, 78. Umbrarum hanc rationem, et quam vocant gnomonice, invenit Ana- ximenes Milesius.
GNOMONICUS, a, um, adj. γνομονικός, ad gnomonem, et gnomonice pertinens. *Vitr.* 9, 3. *extr.* In hoc volumine de gnomonicis rationibus, quem- admodum eae radii solis in mundo sunt per um- bram gnomonis inventae, explicabo. *Id.* 1, 1. f. Qui multas res organicas, et gnomonicas posteris reliquerunt. P. *Gnomonici, orum*, sunt gnomoni- cae periti. *Solin.* 37. Quod gnomonici similibus parallelis accidere contendunt.
[GNORIMUS, i, m. γνόριμος, notus, familiaris. Est cogn. R. *Inscr. ap. Mar. Iscriz. Alb.* p. 207. Claudius Gnorimus. *F.*]
GNOSCO, is, a. 3. nosco, cognosco: a γνῶω.

Caecil. ap. Diom. 1, 378., et *Varro*, de quo V. IGNOSCO. Hinc *gnotu*, cognitu.

GNOSTIACUS et Gnostiacus, a, um, adj. ad Gno- sion pertinens, Cretensis. *Op. Met.* 9, 668. Gnosia- son regnum. Et *ib.* 8, 52. Gnostiacus rex, h. e. Minos rex Cretae.

GNOSIAS et Gnostias, adis, f. Gnosia, Creten- sis. *Op. A. Am.* 1, 293. Illum Gnostiadesque, Cy- donaeaeque juvencae Optarunt. *Id. ib.* 556. Pone metum: Bacchi, Gnostias, uxor eris, h. e. Ariadna filia Minois regis Cretae.

GNOSIS et Gnostis, idis, f. patronym. a Gnos- so, h. e. Ariadna, quae filia fuit Minois regis Cre- tae. *Op. Her.* 15, 25. Et Phoebus Daphnen, et Gnosida Bacchus amavit. *Id. A. Am.* 1, 527. Gno- sis in ignotis amens errabat arenis. Et *ib.* 3, 157. Talem te Bacchus, Satyris clamantibus Euoe, Su- stulit in curru, Gnosti relicta, suos. *Stat. Th.* 12, 657. absumpto pallentem Gnosida filo. Adde *Silv.* 5, 1, 232. P. Adjective. *Op. Fast.* 3, 459. Pro- tinus aspiciens venienti nocte coronam Gnosida.

GNOSIVS et Gnostivus, a, um, adj. ad Gnoson, seu Gnoson pertinens, quae urbs est Cretae, apud Idam montem, in qua olim Minois regia fuit. *Plin.* 7, 37, 38. Ctesiphon Gnostivus. *Id. ib.* 48, 49. Epi- menides Gnostivus. P. Latiore sensu pro Cretensi. *Virg. A.* 3, 115. Placemus ventos, et Gnostia re- gna petamus. *Id. G.* 1, 222. Gnostia stella Coro- nae, h. e. Ariadnae Minois Cretensis regis filiae: quae a *Col.* dicitur 10, 52. Bacchi Gnostivus ardor. P. *Gnosia, ae*, f. absolute est Ariadna. *Prop.* 1, 3, 1. Qualis Thesea, jacuit, cedente carina Languida desertis Gnosia litoribus. P. Legitur et *Cnosius*, quia etiam Graece *Κνωσός* et *Γνωσός*.

GNOSTICI, haeretici altero post Christum saeculo, qui in rebus divinis *τελετών γνώσαν*, perfectam intelligentiam sibi arrogabant, dicere soliti (ut Ori- genes Celso exprobrat), Omnia novimus. *August. de Haesib.* n. 6.

[GNOSTUS, i, m. γνωστός, cognitus. Est cogn. R. *Inscr. ap. Fabr.* p. 438. n. 39. L. Servilius Gnos- tus. *F.*]

GNOSUS, a, um, adj. Gnosivus. *Lucan.* 3, 185. Creta vetus populis, Gnosasque agitare pharetras Docta, nec Eois pejor Gortyna sagittis. Alii re- ctius leg. *Gnososque*, ita ut sit nominat. singularis Graeca positione pro *Gnososque*. [**V. Cort.* ad h. l. et *Mart. Lag.* in ed. *Web.*]

GNOTUS, a, um, part. a *gnosco*, notus. *Prisc.* 2, 569. Sic *gnotu*, cognitu. *Festus.*

GO

[GŌAS, ae, m. a γῶας Dorice pro γῶης, incan- tator, praestigiator. Est cogn. R. *Inscr. ap. Don.* 52, 7. M. Licinius Goas. *F.*]

*GOBANNIUM, i, n. opp. Britanniae. *Ant. Itin.* Hodie est *Abergavenny*. *B. A.*

GOBIUS, ii, m. et Gobio, onis, m. γοβίος, genus piscis. *Op. Hal.* 128. Lubricus et spina nocuus non gobius ulla. *Mart.* 13, 88. Principium coenae gobius esse solet. *Juven.* 11, 37. cum sit tibi go- bio tantum in loculis. *Plin.* 9, 57, 53. Capita eo- rum esse ranae similia, reliquas partes gobiorum; et paulo post. Apprehendi glacie gobiones. *Auson. Idyll.* 10, 131. Tu quoque fluminae inter memo- rante cohortes Gobio, non major geminis sine pol- lice palmis, Praepinguis, teres, ovipara congestior albo, Propexique jubar imitatus, gobio, barbi. P. Legitur et *cobio* ap. *Plin.* 32, 11, 53.

*GOBOEA, ae, f. Arabiae portus. *Plin.* 6, 28. *B. A.*

*GOGARI, orum, m. populi Asiae, ultra Maeo- tim lacum. *Plin.* 6, 7. ed. *Hurd.* *B. A.*

*GOGIAREI, orum, m. Indiae populi. *Plin.* 6, 20. *B. A.*

GOLGI, orum, m. plur. urbs Cypri, Veneri sacra. *Catull.* 36, 14. et 64, 96. et *Plin.* 5, 31, 35.

*GOMOR, indecl. mensura Hebraeorum. *Vulgat. Exod.* 16, 36. Cf. *Isid. Orig.* 14, 25. *B. A.*

GOMORRHAEUS, a, um, adj. ad Gomorrham pertinens, quae urbs est Judaeae in ora lacus As- phaltitis, de coelo tacta una cum Sodomis, ac de- leta. (*Gomorrhum* etiam dicitur. *Tert. Apol.* 40. et *Solin.* 35.) *Prud. Hamart.* 844. Quique Gomor- rhaeas non respexere ruinas.

[GOMPHEMENSIS, e, adj. ad Gomphos pertinens, urbem mediterraneam Thessaliae. P. *Gomphenses, ium*, sunt incolae illius urbis. *Caes. B. C.* 3, 80. et 81. *F.*]

GOMPHUS, i, m. γόμφος, vox Graeca clavum, aliudve hujusmodi ligneum vinculum significans. *Tert. Apol.* 12. Cervices ponimus ante plumbum, et glutinum, et gomphos. P. In viis publicis *gomphi*, Italice *perni*, appellabantur lapides, qui ceteris longiores, depressioresque identidem rotundo capite eminebant, et marginibus sive umbonibus tamquam clavi infixi eosdem solidabant. *Stat. Silv.* 4, 3, 47. Tunc umbonibus hinc et hinc coactis, Et crebris iter alligare gomphis.

*GONARCHE, es, f. horologii solaris genus ap. *Vitr.* 9, 9. de quo nihil praeterea traditur. *B. A.*

*GONGER, gri, m. piscis. *Plin.* 22, 11. inter

marinos refert. G in prima syllaba poscit ordo elementaris, quem ibi sequitur. Alii Conger vel Congrus. V. B. A.

GONGYLIS, idis, f. γογγυλῖς, rapum: a γογγύλος, rotundus. Col. 10, 221. Gongylis, illustri mittit quam Nursia campo. P Scribitur et Congylis.

*GONIAEA, ae, f. gemma quaedam, de qua Plin. 37, 10. ed. Hard. Antea genianem legebatur. B. A.

*GONNI, orum, Ἰόννοι, opp. Thessaliae, in Pelasgiotide, prope Tempe vallis aditum. Liv. 33, 10. P Gonnus audit Liv. 44, 6. B. A.

*GONNOCONDYLUM, i, n. opp. Thessaliae, postea a Philippo rege Olympias nominatum. Liv. 38, 25. B. A.

GONORRHOEA, ae, f. γονόρροια, involuntaria, et vitiosa seminis profusio: a γονή, genitura, et ῥέω, fluo. Firmic. Math. 3, 7. n. 8.

*GOPHINITICA (sc. regio, terra) dicta est a Gophna Judaeae opp. ibi sito. Plin. 5, 14. B. A.

*GOPHOA, opp. Aethiopiae, vel in Aegypti Aethiopiaeque confinibus. Plin. 6, 29. B. A.

[GORA, ae, m. canalis, fossa manufacta. V. Ducang. in Gloss. med. et inf. Latinit. in V. Gora. Est nomen servile R. Inscr. ap. Mur. 305. tab. C. Gora atriensis. F.] P *Gora, oppidi nomen quod in insula quadam fuit Aethiopiae, sub Aegypto. Plin. 6, 29. B. A.

*GORDAEUS, a, um, adj. ut montes Gordaei vel Gordiaci, qui in Armenia majore. Curt. 4, 10. Gordyaei montes audiunt Plin. 6, 11. P Non displicet explicatio, quod montes Gordyaei et Taurus cohaerant, vel illi sint pars ipsius Tauri. Sic enim recepta sententia, Gordyaeos esse montes Ararat, in quibus Noae arca condeserit, adprime confirmatur, quia descendens cum suis Noah, in Mesopotamiam proxime venit, quae utique sedes prima patriarcharum fuit. Ararat autem ad Armeniam pertinere, magna plurimorum est in omni antiquitate consensio. Haec Cellarius. P Circumjacens regio Gordene, Gordyaea, vel Gordyene, appellata est. B. A.

*GORDIANI vel GORDIENI, orum, m. populi Armeniae. Curt. 5, 1. B. A.

GORDIANUS, i, m. nomen viri proprium, et praesertim trium R. imperatorum, quorum vitas scripsit Julius Capitolinus. P Adjective legiones Gordianae sunt appellatae, quia ab aliquo ex Gordianis imperatoribus institutae, vel honoribus et titulis decoratae, vel eidem praecipue fideles et devotae fuerunt, quas quidem, Gordianis e medio sublatis, ut novos principes iis inimicos adularentur, Gordianarum nominibus abjectis, alia pro ratione temporum assumpsisse vero simile est. Hinc in Inscr. ap. Don. cl. 3. n. 48. Leg. II. Adjut. P. F. Gordiana, ap. Grut. 53, 10. Leg. III. Ital. F. Gordiana, et 433, 1. Leg. X. Gem. Gordiana, et 80, 1. Leg. XIII. G. Gordiana. [*Multa ex his addidit F.]

*GORDITANUM PROMONTORIUM in Sardinia fuit, ad latus occidentale. Plin. 3, 7. Hodie (ait Cluv.) est Capo di monte Falcone et Capo di Argentera. B. A.

*GORDIUCOME, es, f. Γορδιού κόμη, opp. Bithyniae, postea Juliopolis nominatum. Plin. 5, 32. B. A.

*GORDIUM, i, n. Γόρδιον, Γορδιέιον, Phrygiae majoris opp., ad Sangarium amnem, ubi Gordius regnavit. Curt. 3, 1. Liv. 38, 18. Plin. 5, 32. P Gordie audit Just. 11, 7. in quibusdam edd. sed Gordium habent edd. Graev. et Gron. B. A.

GORDIUS, ii, m. Phrygiae rex fuit, genere rusticus, et ignobilis. Cum Phryges de rege creando oracula consulere, admoniti sunt, eum regem observare, quem reversi primum in templum Jovis euntem plastro reperissent. Obvius illis Gordius fuit, qui ad arandum conductus bubus mane propebat; statimque eum regem consulant. Ille plastrum, quod sibi ducenti, regnum delatum fuerat, in templo Jovis positum majestati regiae consecravit. In loris illius plastro erat nodus adeo perplexus, ut indissolubilis putaretur. Oracula cecinerunt, si quis nexum Gordii solvisset, eum tota Asia regnaturum. Aliquot post saeculis Alexander M., capta urbe, cum in templum Jovis venisset, jugum plastro requisivit, quo exhibitio, cum capita loramentorum intra nodos abscondita reperire non posset, violentius oraculo usus, gladio loramenta caedit, atque ita resolutis nexibus, latentia in nodis capita invenit. Just. 11, 7. Curt. 3, 1. P [Arian. tamen Exped. Alex. M. 2, 4. narrat ex Aristobulo, Alexandrum exempto paxillo ligneo, qui per medium temonem trajectus vinculoque adstrictus erat, jugum temoni detraxisse. Idem fere habet vet. Schol. ad Eurip. Hipp. v. 666., qui jugum temoni fuisse sarmento junctum, affirmat. F.]

*GORDIUTICHOS, Γορδιού τειχος, opp. Phrygiae majoris. Liv. 38, 13. B. A.

*GORDUNI, orum, populi Galliae Belgicae. Caes. B. G. 5, 39. P Clientes fuerunt Nerviorum. B. A.

*GORDYNIA, ae, f. Γορδύνια, opp. Macedoniae, in Emathia, Gordyniae, arum, dictum Plin. 4, 10. B. A.

Tom. II.

*GORGAS, adis, sc. insula, et plur. Gorgades, um, sc. insulae, prope Aethiopia. Mela 3, 9. extr. Has incoluisse dicuntur Gorgones, monstrosa gens. Plin. 6, 31. V. Salmas. ad Solin. p. 1296. B. A.

[GORGE, es, f. Γοργή, filia Oenei, et Althaeae, soror Meleagri, et Deianirae. Ov. Met. 8, 542. et Her. 9, 165., et Hyg. fab. 174. V. GORGUS. F.]

*GORGAS, ae, m. Γοργας, Leontinus philosophus, Empedoclis discipulus, Isocratis autem et aliorum philosophorum ac rhetorum praeceptor. Primus in conventu ausus est poscere, qua de re quisque vellet audire; ac de omni re, quaecumque in disputationem ac quaestionem vocaretur, se copiosissime dicturum esse profitebatur. Is instituit orationem extemporalem, et declamationes exercitationis causa. Gorgiae (dicta sunt Ciceronis) tantus honos est habitus a Graecia, soli ut ex omnibus, Delphis non inaurata statua, sed aurea statureretur. Ad Athenienses cum Tisia missus, auxilia contra Syracusanos impetravit. Obiit anno aetatis 108. Ab hoc nomen habet Platonis dialogus contra sophistas Cic. de Inv. 1, 5. Or. 1, 11 et 22. 3, 32. Fin. 2, 1. Or. 52. cet. Brut. 12. Senect. 13. Quint. 3, 1. et al. P Gorgiae orationes exstant in Aldina editione Graecorum Oratorum. P Fuit et Gorgias insignis statuarius, de quo Plin. 34, 8. P Item rhetor, quo M. Cicero fil. Athenis initio usus est, sed paulo post, jussu patris, dimisit. Cic. Fam. 16, 21. V. de eo Ruhnk. praef. ad Rutil. Lup. libros de figuris p. X. nam ii sunt e Graecis Gorgiae hujus οὐράτος expressi. P Et nomen pedissequi. Cic. Her. 4, 52. B. A.

*GORGIS, idis, f. uxor Andraemonis, mater Thontis. Hyg. fab. 97. Eadem est quae et Gorge dicta. V. Gorge. B. A.

GORGONA, ae, f. eadem ac Gorgon, onis. Prud. περὶ οὐρα. 10, 278. Tremant venenum sibilantis Gorgonae.

GORGONES, um, f. plur. Γόργωνες, Phorci filiae, Medusa, Stheno, et Euryale, (alii quartam addunt Scyllam) quae Gorgonas insulas in oceano Atlantico sitas habitasse dicuntur, contra Hesperidum hortos. Dictae sunt a γοργών, quod est animal noxium in Africa. Poetae fabulantur, omnes unum oculum habuisse, quo invicem uterentur, et terribiles fuisse oris deformitate, et crinibus serpentinis, quas qui vidissent, verterentur in lapidem. Aliqui interpretantur, puellas fuisse unius pulchritudinis, quas cum aspicerent adolescentes, stupore torpent: regnavisse autem in insulis, quae serpentibus abundarent. Alii feminas fuisse in Africa bellicosas, adversus quas Perseus bellum gesserit, et earum reginam Medusam debellaverit, ac interfecerit. Cic. Verr. 2, 4, 56. Gorgonis os pulcherrimum crinitum anguibus. P In singul. num. est Gorgon, onis. Mart. 9, 26. Avertam vultus, tanquam mihi pocula Gorgon Porrigat. Adde Val. Fl. 3, 54. ubi al. leg. Gorgo in recto casu. Sidon. quoque carm. 15, 7. Gorgo tenet pectus medium. P Adjective. Ov. Trist. 4, 7, 11. ora Medusae Gorgonis anguineis cincta fuisse comis. P Gorgonis caput a Perseo desectum in scuto Pallas gestare dicitur, eoque terrere homines, atque in lapidem vertere. Virg. A. 2, 616. et ib. 8, 438., Val. Fl. 4, 605. et Ov. Met. 4. f. quod significat, esse in eo Numine omnem prudentiam, quae confundit alios, et imperitos ac saxeos comprobatur, ut ait Serv. ad cit. A. 8.

GORGONEUS, a, um, adj. ad Gorgones pertinens, Γοργόνιος, Γοργόνιος. Ov. A. Am. 3, 504. Lumina Gorgoneo saevius igne micant. Id. Met. 4, 800. Gorgoneus crinis. Virg. A. 7, 341. Gorgoneis Aleto infecta venenis, h. e. pessimis, saevius, inquit Servius. Prop. 3, 2, 32. Gorgoneus lacus, h. e. lacus fontis Pegasei, quem Pegasus ictu pedis elicuisse dicitur: Pegasus, inquam, quo vectus Perseus Gorgonas vicit: unde Gorgoneus equus ab Ov. Fast. 3, 450. vocatur, itemque a Stat. Th. 4, 61.

GORGONIA, ae, f. γοργονία, corallium, a gen. γοργόρος, quod e sanguine Medusae Gorgonis natum sit, vel quia ex aquis exemptum protinus in duritiem lapidis convertitur, quemadmodum illi, qui Gorgonas aspexerant. Plin. 37, 10, 59.

[GORGONICE, es, f. ad Gorgonem pertinens. Est cogn. R. Inscr. ap. Grut. 597, 6. Claudiae Ti. Fil. Gorgonice. F.]

GORGONIFER, a, um, adj. Γοργονιφόρος, Gorgonem ferens. Est epitheton Persei in Inscr. ap. Gud. 56, 8. Perseo Gorgonifero invicto M. Aurelius Priscillianus vir clarissimus D. D.

*GORGONIUS, ii, m. cogn. R. hominis male olentis. Hor. Sat. 1, 2, 20. Pastillos Rufillus olet, Gorgonius hircum. B. A.

[GORGUS, i, m. et Gorgē, es, f. γοργός et γοργή, terribilis. Est cogn. R. In Dig. 48, 5, 2. §. 6. Claudius Gorgus vir clarissimus. Inscr. ap. Mur. 1423, 8. Julia Gorge. V. GORGE. F.]

*GORNIAE, arum, castellum Armeniae. Tac. A. 12, 45. B. A.

GORTYNA, ae, et Gortyne, es, f. Γορτύνη, urbs Cretae mediterranea. Sen. Troad. 821. et Plin. 4, 12, 20. Lucan. 3, 185. Gnososque agitare phare-

tras Docta, nec Eois pejor Gortyna sagittis. Serv. ad Virg. Ecl. 6, 61. tradit, apud hanc urbem aliquando Solis armenta fuisse. P Item opp. Arcadiae in Graecia. Plin. ib. 6, 10. P Reperitur etiam Gortyn, ynīs, Γορτύν, ut videtur in illo Val. Fl. 1, 708. visu lassatur inani Omnis eques, plenisque redit Gortyna pharetris.

GORTYNIA, ae, f. eadem quae Gortyna. Varr. R. R. 1, 7., ubi alii Cortynia.

GORTYNIACUS, a, um, adj. Gortynius. Ov. Met. 7, 778. Gortyniaco calamus levis exit ab arcu.

GORTYNIS, idis, f. Γορτύνις, Gortynia. Luc. 6, 214. Gortynis arundo, h. e. Cretensis.

GORTYNIUS, a, um, adj. Γορτύνιος, ad Gortynam urbem pertinens: et ponitur interdum universim pro Cretensi. Virg. Ecl. 6, 61. Gortynia stabula. V. GORTYNA. Id. A. 11, 773. Gortynia spicula. Varius ap. Macr. Sat. 6, 2. Gortynia canis. Cic. Phil. 5, 5. Gortynius judex. Et Virg. Cir. 114. heros. Et Stat. Th. 4, 530. arbiter, h. e. Minos Cretensis. Auson. Idyll. 10, 300. aliger, h. e. Daedalus. P Gortynii, orum, sunt Gortyniac incolae. Liv. 37, 60. P Legitur et Cortynius.

GOSSIPINOS, seu Gossympinos, seu Gossampinos, tradit Plin. 12, 10, 21., vocari ab incolis arbores quosdam in Tylo insula sinus Persici, ferentes cotonei mali amplitudine cucurbitas, quae maturitate ruptae ostendunt lanuginis pilas, ex quibus vestes pretiosae linteo faciunt. [*Baumwollstaude, Gossypium arboreum. L.]

GOSSIPION, ii, n. genus est parvi fructicis, in superiore parte Aegypti Arabiam versus, qui similem barbatae nucis defert fructum, cujus ex interiore bombyce lanugo netur: nec ulla sunt eis linis candore, mollitiave praeferenda. Vestes inde sacerdotibus Aegypti gratissimae. Haec ex Plin. 19, 1, 2. n. 3., unde illud praeterea colligitur, vocem ipsam non esse Latinam, sed, ut ostendit Forsterus de byss. ant. p. 72., ex tribus vocabulis Aegyptiis compositam, quae sepulcri arborem bysianam significant: eo enim praecipue utebantur Aegyptii ad fascias involvendis cadaveribus conficiendas. V. BYSSUS.

GOTHI, orum, m. pl. Γόθοι, et Γόδοι, immanissimi fuerunt populi, quorum antiquae fuere sedes in Dania, Suecia, et Germaniae parte septentrionali; inde egressi in Pannoniam, Moesiam, et Daciam, et tandem in ipsam Italiam, Galliam Narbonensem, et Hispaniam, acerrimis bellis afflixerunt populos, plurimasque urbes clarissimas devastarunt. Auson. epigr. 3. extr. Huc possem victos inde referre Gothos. P Prima syllaba perperam producit in Inscr. ap. Grut. 161, 2. Qui potuit rigidas Gothorum subdere mentes. Alii rectius gentes. Haec inscriptio, quae ad an. a Chr. n. DLXV. pertinet, paene nullius est in prosodia auctoritatis. P *Dicti et Gothones et Guttones, et Gothini. V. B. A.

GOTHIA, ae, f. Gothorum regio, aut natio. Ammian. 30, 2. Rem Romanam alius circumsteterat metus totius Gothiae.

GOTHICUS, a, um, adj. ad Gothos pertinens. Gothicus est cognominatus M. Aurelius Claudius Aug., in nummis ap. Eckhel. D. N. V. T. 7. p. 472.; et L. Domitius Aurelianus Aug. in Inscr. ap. Grut. 276, 4., ob reportatam de Gothis victoriam. [Trebell. in XXX. tyrann. 30. Gothicum bellum. F.]

GOTHINI, orum, m. plur. pop. Germaniae, cujus eam partem incolunt, quae nunc Slesia dicitur. Tac. G. 43., ubi alii Gothones, Guttones, etc. Sunt autem iidem, qui Gothi, et Gothyni, varias scilicet appellationes pro variis, quas insederunt, regionibus sortiti.

*GOTHONES, um, populi Germaniae, Lygios inter et Lemovicos, a sinistra Vistulae parte, ad mare Balticum. Tac. G. 43. P Gotones audiunt Tac. A. 2, 62. et Guttones Plin. 4, 14. et 37, 2. P Cluverius contendit hos Gothones vel Guttones esse ipsos Gothos vel Gotthos, quorum posterii per imperii Romani provincias se effuderint, nec illam modo plures, sed ipsam quoque Italiam aliquamdiu possederint, divisi in Ostrogthos et Vesi-gothos, hoc est in orientales et occidentales: usque forma gemina vocabuli, Gothi et Gothones, sicuti iidem dicantur Franci et Francones, Burgundi et Burgundiones. B. A.

GOTHYNI, orum, m. plur. pop. Sarmatiae Europaeae, ex Gothis et Hunnis commixti. Claud. IV. Cons. Honor. 622. Ausi Danubium quondam tranare Gothyni. Id. in Eutr. 2, 153. Ostrogthos colitur, mistisque Gothynis Phryx ager. In quibusdam editionibus legitur Gruthungi: sed iidem sunt: item Gothini: sed haec lectio est eorum, qui Latinorum morem secuti y in u vertunt. *Adde Ammian. 27, 11. et 31, 8. B. A.

GR

*GRABAEI, orum, m. pop. Dalmatiae. Plin. 3, 22. si lectio certa. B. A.

GRABATARIUS, ii, m. grabatorum artifex. 93

Gloss. Philox. Grabataris (lege grabataris) κλωποποιός. B. A.

GRABATULUS, i, m. parvus grabatus. Appul. Met. 1. Grabatulus alioqui breviculus, et uno pede mutilus, ac putris. Id. ib. pluries.

GRABATUS, i, m. κράβητος, vox Graeca, qua significatur lectus exiguus, humilis, vilisque (ut sunt pauperiorum lectuli) atque etiam mobilis. Cic. Dio. 2, 63. Deosne immortales, rerum omnium praestantia excellentes, concursare omnium mortali-um non modo lectos, verum etiam grabatos, et cum stertentes aliquos viderint, etc? Mart. 6, 39. Sed in grabatis tegetibusque concepti, Materna prouidit capibus suis furta. Id. 12, 32. Ibat tripes grabatus, et bipes mensa. Virg. Mor. 5. Membra levat sensim vili demissa grabato. Adde Senec. ep. 18. et 20. P Non pauperiorum tamen, seu ditiorum est grabatus argento inaurato tectus, memoratus a Scaevola Dig. 33, 7, 20. f. P Huiusmodi lectos funibus, seu institis tentos fuisse, colligimus ex illo Lucil. ap. Non. 2, 868. Tres a Deucalione grabati restibuntenti. Adde Petr. Sat. 97. et Mart. 5, 62. et V. INSTITA.

GRACCHANUS, a, um, adj. ad Gracchos perti-nens. Cic. Brut. 24. Gracchani iudices. Val. Max. 1, 1. n. 1. Gracchanus tumultus. Sen. Brev. vit. 6. Gracchana mala.

GRACCHIL, orum, m. plur. Romanorum familia. In hac fuit Ti. Sempronius P. F. qui bis consula-tum gessit, deinde censuram. Proconsul in Hispan-iam missus Celtiberos in deditioem accepit. Ex Cornelia filia Africani superioris duos filios habuit, Tiberium, et Cajum, qui matris diligentia omnibus liberalibus artibus eruditi, praestantes oratores ex-stiterunt. Hi cum plebi studerent, et leges reipubl. perniciosas, praecipue agrarias, in ejus gra-tiam ferrent, creatique tribuni pleb. omnia pertur-barent, gravi excitata seditione, tandem occisi sunt. Cic. Off. 1. et 2. Flor. 3, 14. et 15., Epit. Liv. 58. et 60., et Vell. 2. c. 2. 3. et 6. P Olim Gracchi scriptum fuit, teste Quint. 1, 5. med. De vocis etymo V. GRACULUS.

GRACCHURIS, urbs Iberiae, a Sempronio Grac-cho ita appellata, postquam Celtiberos in deditio-em accepisset. Antea Ilurcis dicebatur. Festus. P Hinc Gracchuritanus, a, um, ap. Plin. 3, 3, 4. GRACEO. V. CRACENTES.

GRACILENS, tis, adj. idem quod gracilis. Naev. ap. Non. 2, 364.

GRACILENTUS, a, um, adj. idem ac gracilis. Enn. ap. Non. 2, 364. Deducunt habiles gladios filo gracilento. Gell. 4, 12. Equus gracilentus.

GRACILESCO, vel Gracilisco, is, n. 3. ἰσχυρό-μαι, λεπύνομαι, gracilis, et tenuis fio. Plin. 17, 22, 35. n. 9. Cum alias festinatione pariendi gra-cilescat. Ita editiones vet. aliquot: aliae plures gracilis, etc., et cum iis Hard. Ammian. 17, 4. Obeliscus gracilescens. Id. 22, 15. Pyramidum magnitudo in celsitudinem nimiam scandens gracilescit paulatim.

GRACILIPES, edis, adj. omn. gen. pedes graci-les habens. P. Syrus ap. Petr. in Sat. 55. Cico-nia gracilipes.

GRACILIS, e, adj. λεπτός, ἰσχυρός, tenuis, exilis, subtilis. Minus est quam macilentus (cum de ani-mali est sermo), quia gracilis est ille quidem tenuis, sed maciem excludit. Ov. Rem. Am. 327. Turgida, si plena est; si fusca est, nigra vocetur: In gracili macies crimen habere potest. Maxi-mian. Gall. 1, 85. Quaerebam gracilem, sed quae non macra fuisset. Hor. Od. 1, 5, 1., et Mart. 11, 43. Gracilis puer. Petr. Sat. 126. Auri gra-cile vinculum. Plin. 24, 6, 22. Picea resinam pinguem, et turis modo succosam fundit: larix gracilem. Id. 17, 22, 35. n. 16. Juga altiora, quo laetior ager: contra humiliora gracili et arido. (Adde Colum. 2, 4. f.) Id. 16, 10, 17. Ar-bores graciles, succinctioresque, et enodes. Et 19, 8, 54. Gracile folium. Et 16, 6, 8. Glans bre-rior et gracilior. Suet. Ner. 51. Gracillima crura. Ov. Amor. 1, 14, 23. Comae graciles, et lanugi-nis instar. Appul. Met. 4. Rima gracilis. Plin. ep. 8, 15. et ep. 9, 20. Vindemias graciles qui-dem, ubiores tamen, quam expectaveram, colli-go. Mart. 2, 86. Viae graciles. Id. 8, 24. Gra-cilis libellus. Ov. Trist. 4, 10, 86. Et gracilis structos effugit umbra rogos, h. e. Manes exiles tenuesque. Appul. Apol. Gracili lare vivere. Senec. Herc. Oet. 589. Gracilis fluvius. P Reperit etiam gracilus, a, um. Lucil. ap. Non. 8, 48. Quod gracila est, pede quod pernix, quod pectore puro, Quod puero similis. Ter. Eun. 2, 3, 22. Virgines gracilae. Al. leg. graciles. [*Vulgatam retinendam esse docet Ruhnk. ad h. l. qui provocat ad Bentl. l. l.] P Translate. Ov. Pont. 2, 5, 25. Dum tamen in rebus tentamus carmina parvis, Materiae gracili sufficit ingenium, h. e. argumento le-vi, et tractatu facili. Virg. Cul. 1. Lusimus, Octavi, gracili modulante Thalia. Gell. 7, 14. tres esse docet dicendi χαρακτήρας, ἀδρόν, ἰσχυρόν, μέσοι, uberem, gracilem, mediocrem: uberi dignitatem atque amplitudinem esse: gracili venustatem et subtilitatem: medium in confinio esse, utriusque

modi participem. Intelligit Gell. stilum infimum seu tenuem, subtilem, et acutum. Sic gracilis ora-tor dicitur a Quint. 12, 10. med., et graciles praefationes dicuntur a Plin. ep. 2, 3., in quibus nitor, et simplicitas, et diluciditas apparet. Sermo, in-quit, Graecus, immo Atticus: praefationes tersae, graciles, dulces: graves interdum, et erectae. P Gracilis est etiam cognomen R. V. GRACILLA. P Sup. Gracilissimus in Not. Tir. p. 67.

GRACILITAS, atis, f. ἰσχυρότης, tenuitas, subtilitas. Cic. Brut. 91. Erat eo tempore in nobis summa gracilitas et infirmitas corporis. Et 16. f. Non tam habitus corporis opimos, quam gracilita-tes consecantur. Suet. Cal. 50. Gracilitas cervi-cis et crurum. Plin. 14, 3, 4. n. 8. Gracilitas digitalis. Et 13, 11, 22. Papyrus decem cubito-rum longitudine in gracilitatem fastigatum. P Translate est stilus infimus, acumen dicendi, sub-tilitas orationis, ap. Quint. 1, 9, 2. et 12, 10, 24. et Gell. 7, 14. et 13, 20. Sic ab eodem Quint. 4, 3, 2. dicitur pressa narrationis gracilitas, cum simplicibus verbis, et subtili nativoque sermone, sine furo et ornatu, quippiam narratur. [*Pertinet huc etiam l. Cic. Brut. 16, 64., quem Noster supra laudavit, ubi comparatio est generis dicendi subtilioris ac tenuioris cum corporis gracilitate; quae usitatissima est ratio in rebus oratoriis. V. Ellendt. ad l. l.]

GRACILITER, adv. Appul. Met. 3. Vasculum graciliter fistulatum. P [*Translate. Quint. Inst. 9, 4, 130. Nam quis dubitat alia lenius, alia concitatus, alia sublimius, alia pugnacius, alia orna-tius, alia graciliter esse dicenda?]

GRACILITUDO, inis, f. idem quod gracilitas. Accius ap. Non. 2, 364. Ista tua gracilitudo pro-pemodum et luctus facit, ne dubitem.

[GRACILLA, ae, f. dimin. gracilis. Est cogn. R. Inscr. ap. Grut. 445, 2. Octavia Q. F. Secun-da viva fecit sibi, et Octaviae T. F. Gracillae, et T. Octavio Sex. F. Gracili viro. F.]

GRACILLO, as, n. l. idem ac glocio, proprium vocis gallinae: a sono. Auct. carn. de Philom. 25. Cucurrire solet gallus, gallina gracillat.

GRACILUS. V. GRACILIS.

[GRACULA, ae, f. femina graculi. Est etiam cogn. viri R., nempe Turrani, ap. Plin. in Ind. l. 3, 9. et 18., quod tamen Hard. in Gracilis com-mutavit. V. GRACULUS. F.]

GRACULUS, i, m. κορακός, κολοίος, avis e cor-vorum genere, minor tamen, patenti admodum gula, et grandibus unguibus, ut Plin. 11, 37, 79. et ib. 47, 107. docet: a vocis sono gra, gra dicta, quae item cornix, et cornicula appellatur. Festus. Graculi a sono oris vocati: sive a gerendo dicti (quasi geraculi) quod iacta segetum semina pluri-mum gerant: vel quod ex olivetis cubitum se reci-pientes, duas pedibus baccas, tertiam ore ferant. Quint. 1, 6. med. Cui non post Varronem sit ve-nia? qui agrum, quod in eo agatur aliquid, et graculos, quia gregatim volent, dictos, Cicero-ni persuadere voluit? cum alterum ex Graeco sit ma-nifestum duci, alterum ex vocibus avium. Isid. Orig. 12, 7. Graculus a garrulitate nuncupatus, non, ut quidam voluit, pro eo quod gregatim volent: cum sit manifestum, ex voce eum nuncupari; est enim loquacissimum genus, et vocibus impor-tunum. Plin. 8, 27, 41. Graculi, merulae, per-dices lauri folio annuum fastidium purgant. Alii hic leg. graculae. Phaedr. 1, 3. Tumens inani graculus superbia. Mart. 1, 116. Sed quandam volo nocte nigriorem, Formica, pice, graculo, ci-cada. V. FRIGULO. P Allatam Festi priorem, et Quintilian, ac Isidori l. c. sententiam de vocis etymo confirmat nummus ap. Morell. Fam. Rom. in G. Antestia n. 1., in cujus antica parte videre est, pone caput Palladis, litteras GRAG, in postica L. ANTES...; alius item ejusdem gentis ab Eckhel. D. N. V. T. 5. p. 136. ex Oderico allatus, in cujus postica est supra navim avicula, quam Eckhelius cum Oderico recte putat graculum esse; bini etiam ejusdem gentis nummi penes Barpt. Borghesium, quorum alter in antica caput Herculis tantum, et in postica eandem aviculam supra navim habet; alter in antica, pone idem caput Her-culis, litteras GRAG, at in postica similis est praecedenti. Ex his itaque patet, aviculam illam modo solam, modo cum litteris GRAG indicare cog-nomen L. Antestii, quod Gragulus primum, dein-de Graculus scriptum fuisse videtur; id enim saepissime fieri consuevisse in aliis nummis, et vetu-stis monumentis, ut nimirum pro cognomine sym-bolum ejusdem usurparetur, jam constat inter eru-ditos: porro gragulus et graculus diminutivi sunt a primitivis inusitatis gragus et gracus, qui a κό-ραξ, κολοίος, et per syncopen κράκος, facillima per-mutatione litterarum c et g, derivantur: ut auda-culus, et dicaculus sunt ab audax, et dicax. Adde ab Aristoph. in Equit. v. 680. et in Nub. v. 388. usurpari praeterit. κέραρα, paenultima longa, de-voce aspera et praefracta, qualis est graculi; κέ-ραρα vero ab inusit. κράγω, non a κράω, esse ap-paret, unde etiam Pindar. Nem. 3, 143. graculo-s appellat κραγέας κολοίους, et Varr. ap. Quint.

l. c. deceptus soni similitudine a gregatim deduce-bat. Hinc itaque est repetendum cognomen Gra-cus, quod insequenti tempore, cum scilicet septi-mo ab Urbe condita saeculo consonas geminare coepissent Romani, scriptum est Graccus quod vi-dere est in nummis quamplurimis gentis Sempro-niae, in quibus est Ti. Sempronius Graccus, quod-que olim obtinuisse asserit etiam Quint. 1, 5. med.; tandem vero Gracchus cum aspiratione scri-ptum est. Consule B. Borghesium Decad. Numism. ossero. 8. P In Lemno insula haec avis olim cul-ta fuit, quia inimica locustis regionem infestanti-bus. Plin. 11, 29, 35. P Nihil cum fidibus gra-culo, proverb., nihil stolido, indocto cum ingenuis artibus: graculi enim incondita vox a sonis musi-cis est maxime abhorrens. Gell. praef. P Gra-culus Aesopi proverbio dicitur, qui alienis bonis, quasi furtivis pennis se jactat. Tert. adv. Valent. 12. V. Phaedr. 1, 3. [*Longe plurima sunt F.]

GRADALIS, e, adj. a gradibus. Gradalis pug-na dicitur a Diom. 3, 473., in qua pede collato miles gradatim, sensim procedit, urgetque hostem.

GRADARIUS, a, um, adj. Gradarius equus est, qui alternos pedes glomerando gradatim incedit, et sine succussatione sessorum mollior vehit. Lu-cil. ap. Non. 1, 60. Ipse equus non formosus, gra-darius, optimus vector. P Gradaria pugna apud Diom. 3, 473., est gradalis. P Translate. Senec. ep. 40. f. Cicero quoque noster gradarius fuit, h. e. non cursu, sed veluti gradu utebatur in dicen-do, lente procedens, interpungens, et intermit-tens orationem.

GRADATIM, adv. βιάην, per gradus. Plin. 33, 4, 21. Fossae, per quas profluat, cavantur: eae sternuntur gradatim ulice. Varr. R. R. 3, 5. Opor-tet esse perticas inclinatatas ad parietem, et in eis transversas gradatim modicis intervallis perticas annexas ad speciem cancellorum sceniorum. Cic. ad Quir. 2. Honores, quos eram gradatim singulos assecuti. Gell. 14, 7. Singulos debere con-suli gradatim, incipique a consulari gradu. Cic. N. D. 1, 32. Gradatim pervenire aliquo, h. e. per figuram gradationem. Id. Acad. 4, 16. Cum ali-quid minutatim et gradatim additur, aut demitur. Id. Fam. 9, 14. f. Pedetentim et gradatim acces-sum ad causam facere. [*Id. Or. 3, 61. In omni voce est quiddam medium; — hinc gradatim ascen-dere vocem utile et suave est.] Plin. ep. 2, 6. Gra-datim habere amicos, h. e. divisos veluti per gra-dus, alios majores, minores alios, alios infimos. Id. ep. 8, 2. f. Quos non una, ut dicitur, pertica, sed distincte, gradatimque tractavi. P [*Grada-tim et pedetentim ita differre docet Döderl. 3, 99 ut hoc opp. curru, equo, volatu, velis; illud concitato cursui, cursim, saltu, saltuatim.]

GRADATIO, onis, f. graduum dispositio, aut series, κλίμαξ, [*vel κλιμακωτόν.] Vit. 5, 3. La-pideis et marmoreis copiis gradationes (theatri) ab-structione fieri debent. P Translate est apud rhetores figura verborum, qua veluti per gradus ad quippiam dicendo pervenitur, et non ante ad consequens verbum descenditur, quam ad superius consensum est, ut: Nam quae reliqua spes manet libertatis, si illis et quod libet, licet; et quod licet, possunt; et quod possunt, audent; et quod audent, faciunt; et quod faciunt, vobis molestum non est? Ita Auct. ad Her. 4, 25. Legitur etiam ipsa vox ap. Cic. Or. 3, 54. Monet autem Quint. 9, 3, 54. rariorem esse debere, quia apertiorum habet artem, et magis affectatam. [*V. Ernest. lex. technol. lat. rhet. p. 189.]

GRADATUS, a, um, part. ab inusit. grado, κλιμακωτός, in modum graduum factus. Plin. 13, 4, 7. Densis gradatisque corticum pollicibus. Plin. alter ep. 5, 6. med. Maceriam gradata buxus operit, et subtrahit.

*GRADIBILIS, e, adj. per quem via patet gra-diendo, scansilis. Auct. Itin. Alex. (ed. A. Majo) 75. Saxis incondite arduum (Caucasum) neque gra-dibilem. B. A.

GRADILIS, e, adj. qui habet gradus, ut Gra-dile Genii templum, h. e. quod gradibus adibatur. Ammian. 23, 1. P Panis gradilis dicitur, qui di-stribuebatur plebejis hominibus, ac in diem viventi-bus, pro gradibus, qui in unaquaque Urbis re-gione erant pistrinis proximi. Multa hac de re ha-bet Cod. Theod. 14, 17, 3. et 4., ubi prohibetur, ne panis gradilis, a pistoribus quotidie plebejorum alimento praebitus, ex uno in alium gradum trans-feratur, et ne de officinarum conditoriis, sed ex gradibus distribueretur, ne scilicet, si populus per gradus in conditoria pistrinarum descendisset, tur-bae fierent; tunc enim dignosci minime posset, quis tesseram porrigeret, quis panem acciperet; praeterea cum ea conditoria furum et meretricum receptacula iis temporibus facta fuerint, vetabant leges, ne plebs vel cibi capiendi, vel libidinis ex-plendae causa illuc descenderet, sed in summis eam gradibus consistere jubebant, ut palam omnia fierent. Prud. in Symmach. 1, 584. Et quem panis alit gradibus dispensus ab altis. Id. ib. 2, 918. Quae regio gradibus vacuis jejunia dira Sustinet? P Alia vero prorsus fuit distributio per gradus, de

qua V. GRADUS. [*Nonnulla immutavit, ultima addidit. F.]

GRADIOR, eris, gressus sum, dep. *βάλω*, gradum facio, incedo, ambulo, progredior. *Cic. N. D. 2, 47.* Animalia alia gradiendo, alia serpendo ad pastum accedunt. *Pl. Ps. 4, 7, f.* Si graderere tantum, quantum loquere, jam isse ad forum. *Virg. A. 1, 316.* ipse uno graditur comitatus Achate. *Pl. Truc. 1, 2, 25.* Tu fer contra manum, et pariter gradere. *Id. Ps. 3, 2, 7.* Si quo hic gradietur, pariter progredimur. *Cic. Tusc. 1, 46.* Fidenti animo gradietur ad mortem. *Auct. B. Hisp. 39.* Cum Caesar gradiebatur Hispalim. *Colum. 6, 37, extr.* Mulus et recte viam graditur, et terram commode proscindit. *Mart. 12, 3.* prima gradiere Subura. *Cic. Tusc. 5, 13.* Alias bestias natura nantes esse voluit, alias volucres, serpentes quasdam, quasdam esse gradientes. P [*Imprimis usurpatur *gradi* de iis, qui cum gravitate, ornatu, vi quadam incedunt. *Virg. A. 1, 501.* (de Diana) Gradiensque deas supereminet omnes. *Lucr. 5, 737.* Veris praenuncius ante Pennatus graditur Zephyrus; et *ib. 742.* Graditur simul Evius Evan. *Oc. Met. 13, 776.* Ingenti passu gradiens. *Virg. A. 10, 572.* Longe gradientem et dira fremement ut videre. *Homeric. μὲν ἀνὰ βίβοντα.* P Translate. *Lucr. 4, 529.* de voce: facitque Asperiora foras gradiens arteria clamor. [**Id. 6, 1121.* Ut nebula et nubes paulatim repit et omne, Qua graditur, conturbat et immutare coactat.] P Part. *Gressus* ap. *Virg. A. 6, 633.* gressi per opaca viarum. P Infinitum *gradi* vereor ut sit in usu, praeterquam in compositis.

GRADIVICOLĀ, ae, m. qui colit Gradivum, *h. e. Martem.* *Sil. 4, 222.* Et Gradivicolam celso de colle Tudertem.

GRADIVUS, i, m. cogn. Martis, vel a gradiendo in bella ultro citroque, inquit *Festus*; sive a vibratione hastae, quod Graeci dicunt *κατάβριον*: vel, ut alii dicunt, quia graminae sit ortus (unde ex flore quodam, ope Deae Florae, genitum fuisse, *Or. fabulatur Fast. 5, 229.*) quod interpretatur, quia corona graminea in re militari maxime est honorationis. Haec *Festus* seu potius *Paul.* ejus brevior. *Serv.* autem ad illud *A. 3, 35.* Gradivumque patrem, Geticis qui, etc. Gradivum, inquit, *Θούριον ἄρμα*, idest exsilientem in proelia: aut gravem Deum patrem. Alii Gradivum, quod gradum inferant, qui pugnant: aut quod impigre gradiantur: aut quia Mars nunquam equester fuit, a gradu nempe. Haec *Servius*: qui ad *A. 1, 296.* tradit, Martem, cum saevit, *Gradivum* dici: cum tranquillus est, *Quirinum*: ideo Romae duo ejus templa fuisse, alterum Quirini intra urbem, quasi custodis, sed tranquillum: alterum Gradivi extra urbem, via Appia, prope portam, quasi bellatoris. P Adhibetur tum adjective, tum absolute: habetque communem priorem syllabam, saepius tamen longam. *Liv. 1, 20.* Salios duodecim Marti Gradivo legit. *Virg. A. 10, 542.* tibi, rex Gradive, tropaeum. *Or. Met. 6, 427.* Et genus a magno ducentem forte Gradivo.

GRADUS, us, m. *κλίμαξ, βήμα*, scalarum pars, qua sursum deorsumve gradimur: et fere adhibetur in plurali numero, quia, ut *Varro L. L. 4, 35.* docet, proprie gradus dicuntur de duplicatis scansionibus. *Cic. Att. 4, 1.* Gradus templorum ab infima plebe completi erant. *Or. Pont. 3, 2, 50.* Perque quaterdenos itur in illa gradus. *Cic. Fin. 5, 14, extr.* Multis gradibus ascendere. [*Hoc l. translate positum est *gradus*. Aptius convenit ap. *Eund. Fam. 6, 7.* Scalarum gradus, si alios tollas, etc. *Vell. 2, 3, 1.* Ex superiore parte Capitolii, summis gradibus insistent.] *Virg. A. 1, 452.* de templo: Aerea cui gradibus surgebant limina. Et *ib. 2, 442.* postesque sub ipsos Nituntur gradibus. P [*Pertinet *gradus* etiam ad ornatum. *Suet. Ner. 1.* Coma in gradus formata.] P [*Gradus* etiam erant in circo, theatro, et amphitheatro, in quibus spectatores sedebant; de his mentio est in *Inscr. ap. Marin. Frat. Arv. p. CXXX. n. XXIII.* Fratribus Arvalibus maeniano I cuneo XII gradibus marmoreis VII. P In hujusmodi gradibus Romae, et in municipiis et coloniis tesseratae, et nummi viritim populo distribuebantur, hinc solemnis illa formula per *gradus* in *Inscr. ap. Grut. 175, 8.* Ti. Claudius Chresimus ob honorem quinquennialitatis collegio dextrophorum Romanorum, quibus ex S. C. coire licet, argenti P. X. et HS. X. milia N. reddidit, quae divisa sunt populo per gradus. Alia ap. *Reines. cl. 6, n. 22.* Cujus dedicatione populo dedit HS. M. CXXX. N., curionibus X. XIII., Sodalibus Augustalibus X. X., et per gradus X. IIII., *h. e. plebi*, quae in gradibus sedebat, viritim denarios quinque, cum curionum cuilibet quatuordecim, et Sodalium Augustalium decem dedisset. Alia ap. *Don. cl. 9, n. 10.* Pane et vino singulis CCCXXII. per gradus divisit. F.] P In singulari numero. *Vitr. 3, 3.* Cum dextro pede primus gradus ascenditur. *Hor. Sat. 1, 6, 40.* gradu post me sedet uno. P In re rustica *gradus* esset altitudo seu profunditas, quantum uno nisu fossor bipalium terrae imprimit. *Colum. 3, 13.*

med. Non sulcum paulatim exaltare, et ita secundo, vel tertio gradu pervenire ad destinatum pastionis altitudinem, sed protinus, etc. *Id. 4, 1.* Nam semper in plano refusus egesta humus tumidior est, quam gradus soli crudi. Adde *11, 3, n. 10.* P Ap. *Veg. Vet. 1, 2, et 32.* et *ib. 4, 2.* gradus sunt rugae in palato e cui numero duodecim. P Translate dicitur de iis, quorum alterum supra, infrave alterum ordine dispositum est, ut de cognitionibus, honoribus, aetatis annis, etc. De gradibus vero affinitatum consule *Isid. Orig. 9, 5.* et *6.* *Or. Met. 13, 141.*, sed enim quia rettulit Ajax, Esse Jovis pronepos, nostri quoque sanguinis auctor Juppiter est, totidemque gradus distamus ab illo. *Suet. Galb. 2.* Neroni Galba successit, nullo gradu contingens Caesarum domum. *Cic. Part. 4.* Temporum servare gradus. *Id. Brut. 32.* Oratorum aetates et gradus persequi, *h. e. facultatem dicendi*, qua unus est alio eloquentior. *Id. Or. 18.* Omnes sonorum gradus persequi. *Mat. ad Cic. Fam. 11, 28.* Fateor, me ad istum gradum sapientiae non pervenisse. *Hor. Od. 1, 3, 17.* Quem mortis timuit gradum, qui, etc.? *h. e. quod mortis genus.* [*Hinc in re oratoria *gradus* sunt i. q. momenta: ita, ut simile, dissimile, contrarium, spectetur in iis. Haec *Spalding.* ad *Quint. Inst. 5, 11, 7.* Et probandum et culpandum ex his confirmatio eisdem gradus habet. Adde *5, 10, 116.*] *Cic. Fam. 3, 11.* In omni vel honoris, vel aetatis gradu. [**Lucr. 2, 1122.* Gradus aetatis adultae scandere. *Vell. 2, 36, 2.* Diremptos gradibus aetatis floruisse hoc tempore Ciceronem, Hortensium, etc. *Quint. Inst. 3, 7, 15.* Namque alias aetatis gradus, gestarumque rerum ordinem sequi speciosius fuit. Adde *Suet. Aug. 79.* et *Tit. 3.*] *Cic. Cat. 1, 11.* Aliquem ad summum imperium per omnes honorum gradus efferre. *Id. in Senat. 1.* In altissimo dignitatis gradu collocati sumus. [**Gradus dignitatis dicitur de dignitate quam quis expectat, quaeve ei debetur.* *Cic. Cluent. 55, 150.* Quam altiore gradum dignitatis esset consecutus. *Id. Mur. 27, 55.* Qui unum ascendere gradum dignitatis conatus est. Cf. *Rubrik. ad Rutil. Lup. p. 48.* Differt status dignitatis, quod, *Cort. observ.* ad *Sall. Jug. 35, 3,* non dicitur nisi de dignitate, quam quis habet.] *Id. Off. 1, 45.* Gradus officiorum, ut prima Diis immortalibus, secunda patriae, tertia parentibus, deinceps gradatim reliquis debeantur. [**Plin. Pan. 47, 5.* Contumeliam gradus. *Curt. 5, 10, 10.* Gradus amicitiae.] *Nep. Con. 3.* Secundum gradum imperii tenere. *Id. Eum. 1.* Eodem gradu fuit apud Alexandrum, *h. e. eodem loco amicitiae.* *Cic. Rosc. Am. 47.* Suum cuique honorem et gradum redditum, gaudeo. *Id. Phil. 6, 7.* Quis est civis, praesertim hoc gradu, quo vos me esse voluistis? [**Vell. 2, 118.* Gradus equestris; *ib. 101, 3.* Gradus militiae (de *trib. mil.*) *Suet. Galb. 3.* Praeturae gradus; *ib. 14.* Summa equestris gradus, i. e. praefectura praetoria. Al. procuracionem intelligunt. *V. B. Crus.* ad *h. l.*] P *Gradibus ire, venire*, est per gradus. *Cic. N. D. 1, 32.* A beatiss ad virtutem, a virtute ad rationem video te venisse gradibus. P Est etiam *gradus* idem quod gressus. [*Haec prima vocis est significatio.] *Cic. Univ. 6.* Ad hanc conversionem, quae pedibus et gradu non egeret, ingrediendi membra non dedit. *Phaedr. 3, 3.* Concito gradu properare. Et *2, 7.* Quietum et placido gradu sequi. [**Prop. 2, 4, 6.* Ibat et expenso planta morata gradu: *expensus gradus* est amatorum, quum occasiones conveniendi captant ante fenestras et januas amicorum. *Gr. μετὰ ὑπομῶν βάλω: Francogall. aller à pas conté.* *V. Vulp. Or. Fast. 1, 426.* Surgit amans animamque tenens vestigia furtim Suspensio digitis fert taciturna gradu. Adde *Ter. Ph. 5, 6, 27.* Ad fores suspensio gradu placide ire perrexi. *Or. Fast. 6, 338.* Cf. *Schwarz. ad Plin. Pan. 22.* Opponens gradus. *V. Val. Fl. 2, 555.* Regem inde petens superabat ovante litora tuta gradu.] *Cic. Or. 2, 61.* Gradum facere. *Liv. 35, 1.* inferre. [**Cf. 9, 40.*] *Pl. Ps. 2, 4, 17.* conferre alicui. [**Virg. A. 6, 488.* Juvat usque morari et conferre gradum. *Symmach. Ep. 1, 10.* Hancine mihi esse fortunam, ut quoquo versum pedem gradumque contulero, exaedificandum aliquid offeratur. — *Virg. G. 3, 169.* et coge gradum conferre juvencos, i. e. pari gressu progredi: i. q. *Id. ib. v. 191.* Gradibus sonare compositis; vel *Colum. 6, 2.* compositis ambulare. — Gradum conferre cum aliquo: est pugnam inire cum aliquo. *V. Liv. 7, 33.*] *Senec. Ira 2, 35.* A cursu ad gradum reduci. *Or. Met. 14, 143.* tremuloque gradu venit aegra senectus. *Liv. 26, 9.* Addere gradum. [**Plura ejus generis exempla congressit Cort. ad Lucan. 4, 759.*] *Sic Hor. Od. 1, 3, 33.* corripere. *Virg. A. 4, 641.* celerare. *Id. ib. 6, 465.* sistere. *Sic Or. Fast. 6, 398.* sustinere. *Virg. A. 6, 128.* revocare. Et *Or. Fast. 2, 502.* referre. *Stat. Th. 8, 138.* vertere. *Petr. Sat. 136.* reducere. *Or. A. Am. 3, 304.* ingentes ferre gradus. Et *Pl. Trin. 3, 1, 22.* celeri gradu ire. Et *Epid. 1, 1, 11.* esse grandibus gradibus. *Trebon. ad Cic. Fam. 12, 16.* Pleno gradu ingredi.

Liv. 4, 32. med. Instructam aciem pleno gradu in hostem inducere. [**Medius autem videtur pleno gradu fuisse inter gradum militarem et cursum.* Ita *auct. Lex. Liv. s. v. gradus.* Adde *Liv. 2, 10.* Ingenti gradu pontem obtinere. *Id. 28, 14.* Presso gradu incedere. *Plin. Pan. 10, 3.* (de imperat.) Cum — tuas aquilas magno gradu antea. *Pl. Poen. 3, 1, 19.* modico gradu ire. [**Liv. 30, 5.*] *Petr. Sat. 80.* Gradum componere ad proeliandum. *Virg. G. 3, 191.* de equo: Carpere mox gyrum incipiat, gradibusque sonare Compositis. *Quint. 9, 4, f.* Manibus invicem apprehensis gradum firmant. [**Liv. 6, 12.* Obnis vos stabili gradu impetum hostium excipere.] *Lucil. ap. Fest. in Remeliginis.* Meo gradu remoram facit pro gradu, ut aspectu pro aspectui. V. ASPECTUS. P [**Ablat. gradu* adv. more ponitur pro *gradatim Vell. 2, 1, 1.* Non gradu, sed praecipiti cursu, a virtute descitum, ad vitia transcursum. (Imitatur *Sall. H. 1.* ap. *Aug. C. D. 2, 38.* Ex quo tempore majorum mores non paulatim, ut antea, sed torrentis modo praecipitati. Ita dicitur etiam per *gradus.* *Or. Met. 2, 354.* Complectitur inguina cortex, Perque gradus uterum, pectusque humerosque manusque ambit.] P *Dejicere de gradu*, de statu propellere, demovere de loco, ubi quis constitit: ductum a gladiatoribus pugnantibus. *Cic. Off. 1, 23.* Constantis est non perturbari in rebus asperis: nec tumultuantem de gradu dejici, ut dicitur. *Liv. 6, 32.* Quantum Romana se invenit acies, tantum hostes gradu moti. Al. *leg. demoti.* *Nep. Them. 5.* Interim ab eodem gradu depulsus est, *h. e. ab eo statu*, in quo erat adhuc valens superare hostes. *Senec. Constant. Sap. f.* Injurius vero, ut vulnera, alia armis, alia pectori infixa, non dejectus, ne motus quidem gradu, sustineat. *Modest. Dig. 49, 16, 3.* Poenae militum sunt castigatio, pecuniaria mulcta, militiae mutatio, gradus dejectio. [**Eodem modo dicitur gradu abire.* *V. Gron. ad Sen. Agam. 515.* et *Broukh. ad Prop. 1, 13, 8.* Et primo lapsus abire gradu: ubi haec formula ad rem amatoriam translata est. Cf. *Herz. ad Caes. B. G. 1, 8.* et *Brem. ad Nep. l. l.* — Oppon. in gradum reponi, i. e. opportuno alicujus auxilio erigi. *V. Quint. 5, 7, 11.* ubi in rebus oratoriis haec formula adhibetur: Sic fit, ut aut content sibi, aut, si quid titubaverint, opportuna rursus ejus, a quo producti sunt, interrogatione velut in gradum reponantur. *V. Burm. ad Petr. 36.* et *80.*] P *Stare in gradu*, ibi consistere, ubi semel steteris. *Or. Met. 9, 42.* Digredimur paulum, rursusque ad bella coimus, Inque gradu stentus, certi non cedere; eratque Cum pede pes junctus. [**Tyrtaeus. p. 101.* Καὶ πόδα παρὰ ποδὶ παρὰ καὶ ἐπὶ ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐπέλου, etc., ubi v. *Klotz.*, et *Frinsh. ad Curt. 3, 4, 5.* P Translate. *Sil. 16, 21.* Corda virum mansere gradu, i. e. constantia, immota, fida.] P Hinc de gradu *pugnare*, stantem in vestigio pugnare. *Liv. 34, 39.* Non modo ad emittenda cum procurso tela spatium habebant, sed ne ut de gradu quidem libero, et stabili conarentur. P Translate. *Senec. ep. 29.* Cum consuleretur, quid sentiret, non possum, inquit, tibi dicere: nescio enim quid de gradu faciat: tanquam de essedario interrogaretur, *h. e. non est ex peripateticis*, qui deambulantes philosophabantur; sed velut mollis philosophus, in gestatione disserit. P *Gradum facere* translate est ab una re ad aliam transire, ita ut prior illa quasi gradus ad alteram sit. *Cic. Verr. 2, 2, 1. f.* Majoribus nostris in Africam ex hac provincia (*Sicilia*) gradus imperii factus est. *Quint. 3, 6.* Interim ad ea, quae sunt potentiora, gradum ex his fecisse contenti. [**Liv. 27, 16.* Ex aedilitate gradum ad censuram fecit. *Id. 6, 35.* Conando agendoque jam eo gradum fecisse plebejos, unde, etc. Hinc *primos gradus facere* in rebus amatoris ap. *Or. Met. 4, 59.* Notitiam primosque gradus vicinia fecit.] P *Gradum jacere* idem fere est, seu ingressum, aut accessum facere. *Cic. Agr. 2, 15.* Sed attendite animos ad ea, quae consequuntur: hunc quasi gradum quandam atque aditum ad cetera factum intelligetis. Al. *leg. factum.* [**Ita Orell.*] P Huc et illa pertinent *ejusd. Att. 7, 23.* Quasi hunc gradum mei reditus esse, quod mulieres revertissent; et *Har. resp. 20.* Atque hic P. Clodio gradus ad rempubl. hic primus est aditus ad popularem jactationem, atque ascensus. *Petr. Sat. 4.* Laborum gradus facere. P A mathematicis *gradus* dicuntur partes circuli in sphaera, Graece *μοίρα.* *Manil. 1, 579.* de aequatore: Quatuor et gradibus sua fila reducit ab aestu. P Olim habuit in genitivo singulari *graduis.* Probat hoc *Non. 8, 89.* allato *Varr. testimonio.* V. FRUCTUS. P A grammaticis *gradus* dicuntur comparativum et superlativum. Hinc *Or. Fast. 1, 605.* Nec gradus est ultra Fabios cognominis ullus, *scil. quia maximi cognominantur.* P Fuit et *Gradus insula*, cum opp. cognomine, maris Hadriatici, sub Venetorum ditione, juxta Aquileiam, hodie *Grado.* *Paul. Diac. Langob. 2, 10. B. A.*

*GRAEA, ae, f. *γραια*, i. e. vetula, anus. Hinc plur. *Graeae, arum*, Phorcyos Cetusque filiae,

Phorcides *Op. Met.* 4, 744. et Phorcides *Hyg. fab. praef.* p. 7. ed. *Munker. Iycaia* audiunt *Hesiod. Theog.* 270. Cf. *Apollod.* 2, 4. P Fuit et *Graeca*, ae, f. *Iycaia*, opp. Boeotiae. *Stat. Th.* 7, 332. Cf. *Hom. Il. B.* v. 498. B. A.

[GRAECALIS, e, adj. ad Graecos pertinens. *Front. de colon.* p. 116. *Goes.* Lapid. Graecales, h. e. Graecis litteris notati. F.]

GRAECANICE, adv. Graece. *Varr. L. L.* 8, 50. Itaque dicimus hic Argus, cum hominem dicimus: cum oppidum, Graecanice hoc Argos, Latine hi Argi.

GRAECANICUS, a, um, adj. qui apud Graecos in usu est. *Plin.* 18, 31, 74. Intra centum annos inventa torcula Graecanica, mali rugis per cochleas bullantibus, etc. *Id.* 36, 25, 63. Pavimenti Graecanici genus. (*V. Vitr.* 7, 4. f.) *Id.* 34, 9, 20. Graecanicus color. *Suet. Dom.* 4. Graecanica toga, h. e. pallium, inquit *Salmas. Serv.* ad *G.* 1, 43. et 218. Nigidius in sphaera Graecanica. V. SPHAERA. P Graecanici milites ap. *Vulcat. Avid. Cass.* 5. sunt milites Romani Graecorum deliciis diffuentes. P *Varr. L. L.* 9, 3. f. Alia sunt Graeca nomina, alia Graecanica: illa nempe tota Graeca: haec ex Graecis ad Latinam consuetudinem traducta: quae et notha appellantur.

GRAECATE, adv. V. CANACIUS.

GRAECATIM, adv. more Graecorum. *Tert. Pall.* 4. Graecatim depilari magis, quam amiciri. V. DEPILO.

*GRAECATIO, onis, f. *ἑλληνισμός* *Gloss. Gr. Lat. B. A.*

GRAECATUS, a, um, part. a *Graecor.* Graecos imitatus: unde Graecatior epistola apud *Appul. Apol.* **Tert. Pall.* 4. med. ed. *Pamel.* Si philosophus in purpura, cur non et in buxua Tyria calciare, nisi aurum minime Graecatos decet. B. A.

[GRAECATUS, us, m. mos, consuetudo Graecorum. *Tert. Pall.* 4. f. Cum ipsum hoc pallium morosius ordinatum, et crepidae Graecatium Aesculapio adulantur. Alii male leg. *crepidae cretatae Graecatim.* F.]

GRAECE, adv. Graeca lingua, *ἑλληνιστί.* *Cic. Or.* 1, 34. Cum ea, quae legerem Graece, Latine redderem. *Id. Off.* 3, 32. Acilius, qui Graece scripsit historiam. *Id. Tusc.* 1, 8. Graece loqui. *Id. Or.* 2, 66. Graece scire.

GRAECI, orum, m. plur. *Γραικοί, Ἕλληνες*, populi Graeciae. *Cic. Har. resp.* 9. Artibus Graeci, Galli robore, Hispani numero, Poeni calliditate valent. V. v. seq.

GRAECIA, ae, f. *Ἑλλάς*, regio Europae ampla, cujus regiones praecipuae Achaia, et Peloponnesus: quae in alias minores a geographis dividuntur. Strictae sumpta significat eam partem, quae ab Isthmo incipit, et Atticam continet, ut ap. *Cic. Dom.* 23. Latius accepta Thraciam quoque, et Macedoniam complectitur, insulasque multas tum Aegaei, tum Ionii maris, et ipsam Cretam aliquando. Dicta est a *Graeco* Thessaliae rege, ut *Plin.* 4, 7, 11. tradit. Altrix olim fuit omnium artium ingenuarum, quas in Italiam, aliasque provincias deinde inexit. Haec etiam *Graecia ulterior* dicitur a *Liv.* 7, 26., ut nempe distingueretur a citeriore seu magna, et minore Graecia, de quibus in §. 3. et 5. *Hor. Ep.* 2, 1, 156. Graecia capta ferum victorem cepit, et artes Intulit agresti Latio. P [*Graeciae nomine comprehenduntur etiam *coloniae Graecae* Asiae minoris. V. *Nep. Milt.* 3, 3. ibique *Brem.*] P Adjective *terram Graeciam* dixit *Gell.* 1, 1. **Nep. Alcib.* 7. Graecia civitas. *Id. Reg.* 1. Graecia gens. Et *Pausan.* 1. Magna manu Graecia. P *Graeciae, arum*, plur. *Auct. Itin. Alex.* (ed. A. Maio) 96. Se ait redire in Graecias. *Jul. Valer. res gest. Alex. M.* (ed. Maio) 3, 5. Abire te hinc ad tuas Graecias. B. A. V. GRAECIUS et ARABIA. P *Graecia magna*, vel *major* est pars extrema maritima et meridionalis Italiae, quae tres sinus complectitur, Locrensem, Scylaceum, et Tarentinum. Quidam putarunt, eam ita fuisse appellatam, quod magnae in ea urbes et opulentissimae essent; hinc *Festus* in *Major*: Major Graecia dicta est Italia, quod eam Siculi quondam obtinuerunt: vel quod in ea multae, magnaeque civitates fuerunt ex Graecia profectae. *Jamblichus* vero in *Vit. Pythag.* 29. ita dictam putavit, quia haec pars Italiae philosophis referta fuit, ac praecipue Pythagorica schola inclaruit; quod vero proximum videtur. *Plin.* 3, 10, 5. A Locris Italiae frons incipit, magna Graecia appellata, in tres sinus recedens Ausonii maris, quoniam Ausones tenuere primi: patet LXXXVI. M. pass., ut auctor est Varro: plerique LXXV. M. fecere. *Id. ib.* 5, 6. Ipsi de ea (Italia) iudicaverunt Graeci, genus in gloriam suam effusissimum, quotam partem ex ea appellando Graeciam magnam. *Liv.* 31, 7. Nec Tarentini modo, oraque illa Italiae, quam majorem Graeciam vocant, ut linguam, ut nomen secutos credentes, sed Lucanus, et Bruttius, et Samnis a nobis defecerunt. *Senec. Consol. ad Helv.* 6. med. Totum Italiae latus, quod infero mari (h. e. Ionio) alluit, major Graecia fuit. Adde *Mel.* 2, 4. et *Sil.* 11, 21. P Poetice tota Italia *Graecia major* appellatur ab *Op. Fast.* 4, 64. Itala nam tellus

Graecia major erat. P *Graecia parva*, vel minor itidem in Italia fuit, quae eas omnes urbes et colonias complectebatur, quas variis temporibus hac illac ad mare Adriaticum sive superum, et Tyrrhenum sive inferum, excepta tamen magna Graecia, de qua in §. 3. praec., Graeci condiderunt; in harum numero fuerunt Salapia, et Sipontum ad mare superum, Cumae, et Neapolis ad inferum, aliaeque quamplurimae. *Pl. Truc.* 2, 6, 55. Hem, mea voluptas, attuli eccam pallulam ex parva Graecia, scil. ex Appulia, quae velleribus primis est nobilis, ut ait *Mart.* 14, 155. Similis fere locus est apud eund. *Pl. Merc.* 3, 1, 26. *Ly.* hem, Ovem tibi ancillam dabo natam annos sexaginta Peculiarem. Pa. mi senex, tam vetulam? *Ly.* generis Graeci est: Eam si curabis, perbona est, tondetur nimium scite.

GRAECIENSIS, e, adj. qui apud Graecos in usu est, Graecianus. *Plin.* 4, 21, 18. Mare Graeciense. *Gell.* 19, 10. Offendimus eum cubantem in scimpodio Graeciensi.

GRAECIGENA, ae, comm. gen. qui genere Graecus est. *August. C. D.* 18, 18. f. Blandiuntur Graeciensis, alienigenas persequuntur.

[GRAECIO, onis, m. dimin. Graeci, Graeculus. Est cogn. R. *Inscr.* ap. *Mur.* 1087, 2. Filio Aurelii Graecionis. F.]

GRAECISSO, as, n. 1. Graecos imitor. *Pl. Men. prol.* 11. Hoc argumento Graecissat, tamen non Atticissat.

GRAECITAS, atis, f. litteratura Graecorum, et praecipue Graecus sermo. *Impp. Theodos. et Valent. Cod. Theod.* 14, 9, 3. Facundia Graecitatis pollere.

[GRAECIUS, a, um, adj. idem ac Graecus. *M. Aurel. ap. Front. ad M. Caes.* 2. (ed. A. Maio) *Ep.* 9. Ego a Graeca litteratura tantum absum, quantum a terra Graecia mons Coelus meus. *Nep. Alcib.* 7. Graecia civitas. *Id. Reg.* 1. gens. Alii hic leg. *Graeca. V. GRAECIA. F.*]

GRAECOR, aris, atus sum, n. 1. Graecos imitor. *Hor. Sat.* 2, 2, 11. vel si Romana fatigat Militia assuetum Graecari, h. e. exercere se ludis, qui apud Graecos in usu sunt. [**Gr. ἑλληνίζω. V. Salmas. ad Tert. Pall.* p. 360.]

GRAECOSTADIUM, ii, n. idem quod Graecostasis. *Capitol. Ant.* 8. Graecostadium post incendium restitutum.

GRAECOSTASIS, is, f. *Γραικόςτασις*, Graecorum statio, locus Romae, ad dexteram comitii, ubi nationum legati, qui ad senatum erant missi, subsistebant. *Cic. Q. Fr.* 2, 1. Deinde ejus operae repente a Graecostasi, et gradibus clamorem satis magnum sustulerunt. *Varr. L. L.* 4, 32. med. Is locus Graecostasis appellatur a parte, ut multa, h. e. a Graecis, qui ibi praesertim cum aliis nationum exterarum legatis morabantur.

*GRAECULIO, onis, m. i. q. Graeculus. *Petron.* 76. *extr.* Al. leg. *Graeculus. B. A.*

GRAECULUS, a, um, dim. Graeci, et fere in contemptu a Romanis ponitur, tum quia Graeca natio devicta erat: tum quia Romam ventitantes, quamlibet artem lucelli causa professi, passim levitatis mollitiei, assentationis, fallaciaeque nomine despiciebantur. *Juven.* 3, 76. Grammaticus, rhetor, geometres, pictor, aliptes, Augur, schoenabates, medicus, magus: omnia novit. Graeculus esuriens, in coelum jusseris, ibit. *Cic. Or.* 1, 22. Quid mihi nunc vos, tanquam alicui Graeculo otioso et loquaci, et fortasse docto atque erudito, quaestiuiculam imponitis? *Id. Flacc.* 10. Motus quidam temerarius Graeculae concionis. *Id. Tusc.* 1, 35. Ineptum sane negotium, et Graeculum. *Id. Pis.* 29. Reprehendere aliquem, ut Graeculum, ut assentatorem. [**Id. Fam.* 7, 18. graecula cautio chirographi, i. e. nulla fide digna, levis. *V. Burn.* ad *Petr.* 46. ubi etiam de aliis hujus verbi significationibus dixit. Laudat haec *Ernest.* in *cl. Cic.* s. h. v. *Flor.* 2, 7. Vulnera non Graeculo ferro, sed ingentibus pilis adacta. *Id.* 4, 2. Massilia Graecula civitas. P [*Graeculus* per contemptum dictus est *Hadrianus Aug.*, teste *Spart. Hadr.* 1., quia is impensius imbutus esset Graecis studiis, ingenio ejus sic ad ea declinante. F.] P *Graecula mala* ap. *Plin.* 15, 14, 15. et *Graeculae vites*, ap. *Colum.* 3, 2. med. a regione Graeciae denominata sunt. P *Graecula rosa* foliis est ita convolutis, ut, nisi manibus cogantur, apertam rosam non ostendant. *Plin.* 21, 4, 10.

GRAECUS, a, um, adj. *Γραικός, Ἕλληνικός*, ad Graecos pertinens. *Cic. Verr.* 2, 1, 26. Graeco more bibere, h. e. ut *Ascon.* interpretatur, *συμμεῖν κναθίζομένους*, merum cyathis libare, salutando primum Deos, deinde amicos suos nominatim: nam toties merum bibebant, quoties et Deos, et caros suos nominatim vocabant. *Id. Brut.* 20. Studere Graecis litteris. *Id. Arch.* 10. Graeca leguntur in omnibus fere gentibus, h. e. res Graecae scriptae. *Pl. Asin.* 1, 3, 47. Graeca fide mercari, h. e. praesentem pecuniam juxta illud, *δός, καὶ λαβὴ*, nihil nobis creditibus iis, qui vendunt, tanquam si Graeci simus, qui fluxae fidei habebantur. (De levitate Graecorum multa *Cic. Flacc.* 4. et 5.) *Macrob. Saturn.* 2, 41. Graeca nux, h. e. amygdala,

ut *Cloelius ib.* interpretatur. *Coel.* ad *Cic. Fam.* 8, 6. f. Pantherae Graecae, h. e. in Graecia Asiatica captae. P De scalis Graecis. V. SCALAE. P Quanam fuerit via *Graeca* memorata a *Cic. Fam.* 7, 1. med. obscurum est. Est qui putat fuisse partem Appiae viae octo stadiorum, vel diverticulum ejus in Campania, quae ab Hercule strata fuisse credita est. P De Graecis calendis, V. GALENDAE. P [**Graeci Iudi Cic. Att.* 7, 1. et 16, 5. sunt scenici, in quibus fabulae Graeci argumenti more Graeco aguntur. V. *Dodwell. de Cyclis* 4, 16. *Ernest.* in *cl. Cic. s. h. v.*] P *Graecum pecus* apud *Pl. Merc.* 3, 1, 27. fortasse sunt oves Tarentinae. P *Graeca rosa* species est rosae, Graecis *λυχνίς* dictae, in humidis locis provenientis, violae magnitudine, foliis quinque tantummodo, odore nullo. *Plin.* 21, 4, 10. P *Enn.* ap. *Fest.* post *Regium.* ipsos Romanos *Graecos* appellat, non quod initio Romani Graecae loquerentur, sed quia olim lingua Graecae gentis fuerit eadem ac Latina, parum prolatione mutata. Hoc autem verum esse, indicat origo ejus, quae videtur quasi Graecae usurpatio. Haec *Fest.* ex lectione *Scalig.* P [**Fuit et Graecus, i, m. Iycaios, Graeciae rex, Thessalus, a quo Graecia et Graeci nomen traxere, referente Plin.* 4, 7. B. A.]

*GRAIOCELLI, orum, pop. Galliae Narbonensis. *Caes. B. G.* 1, 10. ed. *Oudend.* Al. leg. *Garocelli. B. A.*

GRAJUGENA, ae, m. et f. Grajus genere, Graecus. *Pacuv. ap. Cic. N. D.* 2, 36. Grajugena de isto aperit ipsa oratio. *Virg. A.* 3, 550. Grajugenumque domos, suspectaque linquimus arva: pro *Grajugenarum.* *Catull.* 64, 36. Grajugenae reges.

GRAJUS, a, um, adj. idem quod Graecus, vel ad Graecos pertinens. *Cic. Inv.* 2, 23. Graji de Grajis aeternum inimicitiarum monumentum stauerunt. *Hor. Od.* 2, 16, 38. Graja Camena. *Nep. Ann.* 3. Grajus Hercules. Et *ib.* Grajus saltus, h. e. Alpes Grajae. [**V. Brem.*] (de quibus *Plin.* 3, 17, 21.) *Or. Met.* 13, 281. Grajum murus, Achilles, pro *Grajorum.* Et 241. de tot Grajorum millibus unum.

GRALLAE, arum, f. plur. *τὰ κλοβατῶν βάθρα*, lignae perticae furculas habentes, quibus innituntur, qui iis incedunt: a *gradiendo*, unde *grada, gradula, gralla.* Inventae sunt a pantomimis ad Panas, sive Aegipanos repraesentandos, quorum exsucco pedes, ac crura non aliter melius repraesentari poterant, quam ligneis illis pedibus ac cruribus grallatorum. Ita *Fest.* in *Grallatores.* *Varr.* ap. *Non.* 2, 361. Grallatores, qui gradiuntur grallis. Sic illi animi nostri sunt, grallae crura ac pedes nostri, ex se *ἀκινήτοι*, sed ab animo moventur.

GRALLATOR, oris, m. *κλοβατῆς*, qui grallis graditur. Speciatim grallatores pantomimi appellabantur, qui ut Aegipanos in saltatione imitarentur, grallis incedebant. *Pl. Poen.* 3, 1, 27. Vinceretis cervum cursu, vel grallatorem gradu. *Ita edd. *Camerar. Buchner.* et *Dout.* ubi edd. *Gronov.* et *Taubm.* habent *clavatorem.* *Arnob.* 2. med. 88. *Herald.* (al. p. 10.) Grallatores, funambulos, praestigiatos. V. v. praec. B. A.

GRALLATORIUS, a, um, adj. ad grallatorem pertinens, ut Grallatorius gradus, idest magnus, quales solent esse grallatorum. *Plaut.* in *suppos.* *Amph. sc.* Dii vostram, 52. Sive grallatorius, sive testudineus gradus fuerit.

GRAMEN, inis, n. *ζῆρος*, herbae genus omne, et praesertim quod in animalium pabulum cedit. Volunt esse a *γῆρας*, comedo. *Hor. Od.* 4, 7, 1. Diffugere nives: redeunt jam gramina campis, Arboribusque comae. *Id. Epod.* 2, 24. Jacere in tenaci gramine. *Id. Od.* 1, 15, 30. Cervus Graminis immemor. *Virg. Ecl.* 5, 25. nulla neque amnem Libavit quadrupes, nec graminis attigit herbam. Et *G.* 4, 63. cerinthae ignobile gramen. *Liv.* 1, 24. Fecialis ex arce graminis herbam puram attulit. V. SAGMEN. *Just.* 36, 4. Omissa deinde regni administratione, hortos fodiebat, gramina seminabat. P Gramen est etiam culmen ipsum, vel arundo plantarum, quas frumentaceas, miliaecae, et arundinaceas vocant *botanici.* Hinc *Virg. A.* 7, 808. Illa vel intactae segetis per summa volaret Gramina. P Est etiam peculiaris herbae nomen, geniculatis internodiis serpentis, crebroque ab his et ex cacumine novas radices spargentis, foliis fere in exilitatem fastigatis: qua non alia gratior jumentis, sive viridis, sive in foeno siccata sit, *ἀγροστίς.* *Plin.* 24, 19, 118. P *Ap. Stat. Silo.* 2, 1, 187. munera graminis Indi sunt costum. P *Gramen floscum* ap. *Mart.* 9, 91. sunt gramina sparsa floribus, ut in pratis verno tempore. P [**Confunduntur in codd. gramen et germen. V. Burn.* ad *Quint. Inst.* 5, 8. p. 387. seq. *Cort.* ad *Lucan.* 6, 81. ed. *Web.*]

GRAMIAE, f. plur. oculorum sunt vitia: quas alii glamas vocant, inquit *Festus.* *Nonius* vero 2, 389. Gramia, inquit, pituita oculorum. *Cacilius:* Gramiosis oculis ipsa, atratis dentibus. *Plin.* 25,

niam alicui credere. *Id. Fl. 21. f.* Pecuniam alicui grandi fenore occupare. *Id. Agr. 2, 34.* Homo grandi macie torridus. *Al. leg. vegrandi.* [*Ita *Orell.*] *Id. Brut. 84.* Subsella grandiore et plenior vocem desiderant. *Plin. 7, 38, 39.* Grande aes alienum. *Id. 18, 24, 56. extr.* Grande vitae emolumentum. *Cic. Inv. 1, 47.* Perspicuo et grandi vitio praeditum exemplum. *Hor. Od. 2, 17, 3.* Maecenas, mearum Grande decus columenque rerum. *Id. Sat. 2, 3, 145.* lethargo grandi oppressus. *Cic. Fin. 3, 5. f.* Dicere de rebus grandioribus; et *Div. 1, 20.* Exemplis uti grandioribus. *Ter. Phorm. 2, 3, 92.* Dicam tibi impingam grandem. P De sublimi dicendi genere. *Cic. Or. 2, 82. f.* Genus dicendi grandius et illustrius. *Id. Brut. 7. extr.* Oratores grandes verbis, crebri sententiis; et *Or. 9.* Causidicus amplus atque grandis. *Et Brut. 83.* Thucydides rerum gestarum pronunciator sincerus et grandis. *Id. Or. 3, 43.* Oratio grandis. De hac metaphora ita *Id. ib.* Abutimur saepe verbo non tam eleganter, quam in transferendo: sed etiam si licentius, tamen interdum non impudenter, ut cum grandem orationem pro magna, minutum animum pro parvo dicimus. [*Opponuntur *grandia tumidis.* ap. *Quint. Inst. 12, 10, 80.* ubi v. *Spalding.* — Grande et robustum genus dicendi ap. *und. ib. §. 58.* Omnino autem de significatione hujus vocis, qua solet in rebus oratoris adhiberi, etc., v. *Ernest. lex. technol. lat. rhet. p. 189. sq.*] P Neutrum grande interdum adverbii vim habet. *Stat. Th. 12, 683.* sed bella ciet, bellumque minatur, Grande fremens. *Gell. 9, 11.* Grandia ingrediens, h. e. incesso grandi, lentis et proceris passibus, *μακρὰ βήσας.* Sic *Ammian. 22, 14.* Grandia incedens, tanquam Oti frater, et Ephialtis. [**Omnia Taciti, Ciceronis, Livii, Caesaris, Sallustii exempla praebet Böttich. Lex. Tac. p. 224. seq.*] GRANDISCAPIUS, a, um, adj. scapum grandem habens. *Senec. ep. 86. extr.* Arborea, ut ita dicam, grandiscapiae: paulo ante dixerat: Magnarum arborum truncos cum scapo suo transferri. GRANDISONUS, a, um, adj. qui grandem sonum edit. *Sedul. 1, 2.* Figmenta grandisonis pompare modis. GRANDITAS, atis, f. magnitudo, *μέγεθος.* *Sisen. ap. Non. 2, 359.* Aetatis granditas, *πολυετία.* P De stilo sublimi. *Cic. Brut. 31. f.* Lectitavisse Platonem studiose, audivisse etiam Demosthenes dicitur: idque apparet ex genere et granditate verborum. *Plin. ep. 6, 21.* Non illi vis, non granditas, non subtilitas defuit. GRANDITER, adv. *μεγάλως,* valde. *Or. Her. 15, 29.* Nec plus Alcaeus consors patriaeque lyraeque, Laudis habet, quamvis grandius ille sonet, h. e. sublimiore stilo versus faciat. *Sidon ep. 7, 2.* Pater istius granditer frugi. *Et ep. 4.* Illud mihi inter maxima granditer cordi est. *August. Conf. 1, 9.* Granditer affectus. GRANDIUSCULUS, a, um, adj. dimin. grandis. *Ter. Andr. 4, 5, 19.* Nam fere grandiuscula profecta est illinc. GRANDO, inis, f. *γάλαζα,* pluvia in aere congelata. *Isid. Orig. 13, 10.* Grando appellata, quod forma ejus granorum similitudinem habeat. *Festus:* Grando guttae aquae concretae solito grandiores. *Cic. N. D. 3, 35. extr.* Si uredo, aut grandio quidpiam nocuit. *Et ib. 2, 5.* Terrere animos fulminibus, nimbis, nivibus, grandinibus, etc. *Senec. ep. 45. med.* Grando incussa tectis crepitat, ac solvitur. *Virg. G. 1, 449.* in tectis crepitans salit horrida grando. *Hor. Od. 3, 1, 29.* verberatae grandine vineae. *Id. Ep. 1, 8, 5.* Grando vites contudit. *Plin. ep. 4, 6.* Agri grandine excussi. *Plin. alter 2, 38, 38.* Grandines ruunt. *Or. Met. 6, 692.* terras pulsare grandine. *Et ib. 5, 158.* tela volant hiberna grandine plura. *Liv. 28, 37. f.* Tanta vis lapidum, creberrimae grandinis modo, in classem effusa est. [**Hirt. B. Afr. 47.* Nimbus cum saxea grandine subito est exortus ingens. *Coll. Sil. 2, 38. et 9, 578.*] P Masculino gen. *Varr. ap. Non. 3, 105.* Imber grandine implicatus albo. P Metaphorice est copia verborum, facundia, eloquentia. *Auson. epist. 16, 13.* Qui grandines Ulisei, Mellifluentem Nestora, Concinnatorem et Tullium superat. P *Quod ad etymologiam vocis attinet, alii, inter quos *Vossius* in *Etymol.*, ducunt a *granum*, alii a *grandis*. *Isid. Orig. 13, 10.* Grando adpellata, quod forma ejus granorum similitudinem habeat. *Festus:* Grando guttae aquae concretae solito grandiores. *B. A.* GRANE, es, f. Nymphae nomen. *Or. Fast. 6, 107.* Inde sata est Nympha: Granen dixere priores. *V. CARNA.* GRANEĀ, ae, f. ap. *Cat. R. R. 86.* granea triticea fit ex tritico contuso in mortario, et a cortice purgato, postea in aula cocto ex aqua, dein addito lacte paulatim, donec cremor crassus factus sit. Similiter *Hieron. in Paralipom. 1, 23.* graneam esse ait cibum e primitiis spicarum, quarum grana torrebantur, et comedebantur. [Hujus graneae conficiendae rationem, quam idem alicam adulterinam vocat, tradit *Plin. 18, 11, 29. n. 3.*, ubi pro his verbis: *ex zea pulcris, quam ex tri-*

tico, fit granum, ut legit *Hard.*; alii rectius habent *granatum. F.*] [GRANI, orum, m. plur. ea pars barbae, quae infra nares est. *Isid. Orig. 19, 23.* Ut videmus cirros Germanorum, granos, et cinnabar Gothorum, stigmata Britonum, h. e. pilos barbae labri superioris ita discriminatos, ut cum in fine convoluti sint, granorum formam exhibeant. *V. Ducangii Glossar. med. et inf. Lat. in V. Grani. F.*] GRANICUS, i, m. *Γρηκός,* [nunc *Susughirli, F.*] fl. Troadis, seu Phrygiae minoris, qui ex Ida monte in Propontidem influit. Clarus est pugna et victoria Alexandri M. contra Persas. *Plin. 5, 32, 40. et Mela 1, 19.* P Hoc nomen *Ovidio* restituit *Heins. Met. 11, 763.* Fertur Alexirhoe Granico nata bicorni. [**V. longam de hac re Gierig. disputationem ad h. l.*] GRANIFER, a, um, adj. ferens granum. *Or. Met. 7, 638.* de formicis. Graniferumque agmen subjectis spargere in arvis. *GRANIPARUS, a, um, adj. ut *Graniparae aristae* ap. *Gu. Brit. 6, 333. B. A.* *GRANIS, idis, *Γρανίς,* Persidis fluvius, in Suisiana. *Plin. 6, 23. ed. Hard.* Antea, v. g. in *ed. Elzev.*, legebatur *Granus. B. A.* GRANNUS, i, m. *Γρανός,* epitheton Apollinis in novem *Inscr. ap. Grut. p. 37. et 38. et ap. Mur. 22, 11.*, videturque esse a loco sumptum, ubi colebatur: nec absurde a regione Pannoniae superioris, ubi Granni populi, teste *Jorjande de reb. Get. 3.*, et *Grana fluvius*, et oppidum, *Italis Strigonia*, Pannoniis nunc *Gran* appellatum. Hujus numinis meminit etiam *Dion. 77, 17.*, cui supplicare solum fuisse narrat Antoninum Aug. Caracallam. *Salm. in Exercit. Plin. ad Solin. p. 535.* putat, grannum significare cirratum, quod Apollini quam maxime convenit. *V. GRANI.* Hinc fimbriae pluribus filis aureis vel argenteis contextae et convolutae, quibus phrygiones utuntur in vestibus acu pingendis ornandisque, quaeque ex militum humeris pendunt, *Italice spallini degli Ufficiali*, ab *Italis granoni* vocantur. [**Totum h. l. immutavit et multis auxit. F.*] [GRANOMASTIX, icis, f. eadem ac mastiche. *Isid. Orig. 17, 8.* Mastix arboris lentisei gutta est. Haec granomastix dicta est, quia in modum granorum est. *F.*] GRANOSUS, a, um, adj. *κοκκώδης,* intus habens grana. *Plin. 21, 31, 105.* Cui acini coccinei, granosi folliculi. *Id. ib. 4, 10.* Granosus cortex. *GRANUCOMATAE, arum, incolae urbis cujusdam Syriae, in Cyrrhastica. *Plin. 5, 23.* P Nomen urbis fortasse *Granucome*, *Γρανών κόμη.* *V. Harduin. B. A.* [GRANULATIM, adverb. in speciem granorum. *Commodian. Afr. Instr. 60.* Oculis fuligine relinquis, Levatis comulas granulatum, h. e. tollitis comas ita, ut sint veluti grana discriminatae. *F.*] GRANUM, i, n. *κοκκός,* proprie semen frugum dicitur, ut tritici, hordei, et hujusmodi. *Varr. R. R. 1, 48.* ducit a gerendo, quia seritur, ut spica gerat frumentum. *Cic. Div. 1, 36.* Midiae illi Phrygio, cum puer esset, dormienti formicae in os tritici grana congesserunt. P *Granum* dicitur etiam acinus uvae. *Val. Max. 9, 12, 8. extern.* Anacreontem unius grani pertinacior in aridis faucibus humor absumpsit. Hoc idem ita narrat *Plin. 7, 7, 5.* Anacreon poeta acino uvae passae strangulatus. P *Granum* etiam generaliter dicitur pro omni eo, quod minutum est, et similitudinem aliquam habet cum grano frumenti. Unde et mali punici acinos *grana*, ipsunque malum *granatum* dicimus. Fructus quoque cocci, quo panni tinguntur, *granum* dicitur, *Italice grana*, quod quia copiosissime nascitur in Baetica provincia, factum est, ut ea regio ab eo *Granata* dicitur. Sane coeco abundare Hispanias, *Plin. 9, 41, 65. et 16, 8, 12* significat. *Id. 22, 24, 55.* Grana cerae milii magnitudine. *Id. 24, 5, 10.* Grana fici. *Id. 23, 8, 77. salis. Pl. Poen. a. 2. v. 3. turis. Or. Trist. 4, 6, 10. uvae.* [GRAPHE, es, f. *γραφή,* scriptura. Est cogn. *R. Inscr. ap. Mur. 742, 4.* Satria C. L. Graphe. *F.*] GRAPHIARIUM, ii, n. *γραφοθήκη,* theca, in qua stili scriptorii reponebantur: a *γραφειόν*, stilus. *Mart. 14, 21.* Haec tibi erunt armata suo graphiaria ferro. GRAPHIARIUS, a, um, adj. ut Graphiaria theca, graphiarium. *Suet. Claud. 35.* GRAPHICE, adv. *γραφικῶς,* polite, eleganter, expresse, ad amussim, venuste, perfecte, tanquam si res picta sit. *Pl. Pers. 2, 5, 5.* Nunc ego huic graphice factus fiam. *Et 4, 2, 3.* Hanc hospitam crepidula graphice decet. *Et Trin. 3, 3, 38.* Is homo exornetur graphice in peregrinum modum. *Gell. 14, 4.* in lemmate. Apte et graphice depingere. [*Appul. Met. 8.* Oculis obunctis graphice. *Id. ib. 10.* Ut membrorum voluptatem graphice laciniaret. *F.*] GRAPHICE, es, f. *γραφική,* ars delineandi ac deformandi ad picturam. *V. DIAGRAPHICE.* GRAPHICUS, a, um, adj. *γραφικός,* elegans, perfectus, absolutus, ad unguem factus: a *γράφω,*

qua pingere notat, quasi pictoris manu expolitus, quia picta sunt elegantiora nativis. *Vitr. 4, 4. extr.* Eminentiores expressiones graphicoteram efficiunt in aspectu delectationem: *γραφικωτέρων,* comparativus Graeca forma. P De homine dictum significat scitum, peritum, callidum, aptum. *Pl. Stich. 4, 1, 64.* Graphicum mortalem Antiphonem! ut apologum fecit! quam fabre! *Id. Trin. 4, 2, 91.* Graphicus nugator. *Et 4, 3, 17. fur.* [GRAPHIOLUM, i, n. dimin. graphii. *Not. Tir. p. 124.* Graphium, graphiolum. *F.*] GRAPHIS, idos, f. *γραψίς,* delineatio, deformatio, quae linearum ductibus fit. *Plin. 35, 10, 36. n. 5.* Alia multa graphidis vestigia exstant in tabulis ac membranis ejus, ex quibus proficere dicuntur artifices. P Item ars ipsa lineis deformandi. *Vitr. 1, 1.* Architectum oportet graphidos scientiam habere, quo facilius exemplaribus pictis, quam velit, operis speciem deformare valeat. P Item instrumentum, quo deformamus. *Seren. ap. Diom. 3, 516.* Pingere collibitum est: graphidem date. *GRAPHISCUS DIOCLIS, *Διοκλῆς γραψικός,* fermentum telis educendis excogitatum a Diole medico. Describitur a *Celso 7, 5.* Lamina ferrea vel aenea etiam, ab altero capite duos utrinque deorsum conversos uncas habens, ab altero duplicata lateribus, leviterque extrema eam in partem inclinata, qua sinuata est; insuper etiam parte inclinata perforata est. Ex qua quidem definitione (ait *Gesnerus*) usus ejus, vix autem appellationis ratio intelligitur. *B. A.* GRAPHIUM, ii, n. *γραφειόν,* et *γραφίον,* stilus ferreus, quo veteres in ceratis tabulis solebant scribere: a *γράφω.* *V. STILUS. Isid. Orig. 6, 9.* Graeci, et Tusci primum ferro in ceris scripserunt, postea Romani jusserunt, ne graphium ferreum quis haberet. Unde et apud scribas dicebatur: *ceram ferro ne caedito.* Postea institutum, ut ceram ossibus scriberent, sicut indicat *Atta* in *Satyra* dicens: Vertamus vomerem in ceram, mucroneque aremus Osseo. *Or. Amor. 1, 11, 23.* Quid digito opus est graphio lassare tenendo? *Suet. Caes. 82.* Cassii graphium graphio trajecit. [**V. Casaub. Sen. Clem. 1, 14.* Erixonem equitem Romanum memoria nostra, quia filium suum flagellis occiderat, populus in foro graphiis confodit. *Suet. Cal. 28.* Graphiis confossus. *Plin. 16, 38, 73.* lectus graphii. [GRAPTE, es, f. *γραπτή,* scripta. Est cogn. *R. Inscr. ap. Grut. 434, 4.* Mamerica Grapte. *F.*] [GRAPTIACUS, i, m. scriptorius: a *γραφίος,* scriptus. Est cogn. *R. Inscr. ap. Grut. 126, 1. C.* Pantulejus Graptiacus. *F.*] [GRAPTUS, i, m. *γραφίτος,* scriptus. Est cogn. *R. Inscr. ap. Maff. Mus. Ver. 136, 4.* Claudius Graptus. *F.*] [GRASSARIUS, ii, m. idem ac grassator. *Festus* in *Grassari.* Grassarii autem dicuntur latrones vias obsidentes. Alii melius leg. *grassari. F.*] GRASSATIO, onis, f. *λωποδύνατα,* actus grassandi. *Plin. 13, 22, 44.* Nocturnis grassationibus converberatam faciem illinens sibi cum ture ceraque. GRASSATOR, oris, m. *λωποδύτης,* qui vias vicoseque obsidens, obvios quoque vi aggreditur, et vestibus aut pecunia spoliat. *Cic. Fat. 15.* Hoc enim modo viator quoque bene vestitus, causa grassatori fuisse dicitur, cur ab eo spoliaretur. *Suet. Aug. 32.* Grassatorum plurimi palam se febrebant succincti ferro, etc. Igitur grassatores, dispositis per opportuna loca stationibus, inhibuit. *Id. Caes. 72.* Grassatores et sicarii. *Gell. 20, 1.* Nocturni grassatoris insidiosa violentia. [**Disputant de hoc hominum genere Torrent. et Casaub. ad Suet. Aug. 32. Budaeus ad Pand. p. 342.*] P [Translate. *Symmach. Laud. in Valent. 2, (ed. A. Maio) 6. de Minotauro.* Daedalus grassatorem Cecropiae nobili cavea inclusit. *F.*] P Olim, cum poeticae artis honos non erat, si qui in ea re studebat, aut sese ad convivia applicabat, grassator vocabatur, inquit *Cato ap. Gell. 11, 2.*, idque ob eam rationem, quia antiqui, *Festo* teste, *grassari* ponebant pro *adulari*, quod parasiti atque adulescentes in foro deambulantes, in obvium quemque grassabantur, cibi quaerendi gratia: faciebantque idem factores carminum huc illuc visentes convivia et laudes versibus pro cibo et lucello donantes. GRASSATURA, ae, f. idem ac grassatio. *Suet. Tib. 37.* In primis tuendae pacis a grassaturis, et latrociniiis, seditionumque licentia curam habuit. GRASSOR, aris, atus sum, dep. 1. pleno gradu incedo, cum impetu eo: frequentativum a *gradior*: item simpliciter gradior, procedo. *Pl. Rud. 1, 4, 31.* Sicce hic cum uvida veste grassabimur! *Titin. ap. Non. 4, 219.* Grassari pedibus. *Novius ib.* Saepae hac eadem grassatus via. P Translate. *Liv. 3, 44.* Jure grassari, non vi; et 10, 14. Consilio grassandum, si nihil vires juvant, ratus. *Or. A. Am. 3, 441.* Sunt, qui mendaci specie grassentur amoris. *Sil. 1, 570.* grassandum ad clara periclis, h. e. adeundo pericula ad gloriam eundem. *Sall. Jug. 1.* Ubi animus ad gloriam

virtutis via grassatur. In malam partem. *Liv.* 2, 12. *extr.* Trecenti conjuravimus, ut in te hac via grassaremur. *Sall. Jug.* 68. Cupidine atque ira, pessimis consultoribus grassari. *Tac. H.* 4, 16. Grassari dolo; et 56. Mutua dissimulatione, et iisdem, quibus petebatur, artibus grassatur. *Id. A.* 1, 37. Avaritia atque licentia grassatus est. *Id. ib.* 4, 66. Accusatorum major in dies, et infestior vis sine levamento grassabatur. *Id. H.* 3, 39. Grassari veneno. [*Maxime Tacito frequentatur h. v. *Böttich. Lex. Tac.* p. 225.] *Justin.* 16, 4. Adesse populo grassanti in senatum. *Id.* 1, 9. Qui cum contemptu religionis grassatus etiam adversus Deos fuerat. *Id.* 2, 12. Quoniam ferro in homines non poterat, in aedificia igne grassatur. *Plin.* 26, 11, 67. Mala, quae grassantur totis corporibus. *Justin.* 23, 2. Per omnes nervos articulosque humore pestifero grassante, h. e. discurrunt, et cruciunt. *Plin.* 26, 1, 3. Haec vitia in pueris grassari, illa in adultis. *Prudent. Psychom.* 468. rabidorum more luporum Crimina persultant toto grassantia campo. [*Cf. praeterea locos a Nostro omissos *Liv.* 2, 27, 6, 5, 42, 18. *Sall. H.* 6, p. 1007.; *Curt.* 5, 66.; *Sen. V. B.* 27. *Laud.* haec *Böttich. in Lex. Tac. l. c.* Adde *Calp. Decl.* 28, p. 825. ed. *Burm.*] P Singularis est *Statii* locus, ubi cum accus. usurpatur, *Theb.* 8, 570. Ac primum faciles grassatus cuspide turmas, Arma refert sociis, h. e. cum saevisset caedendo. Sic *Aurel. Vict. Caesar.* 33. Simulque Romam pestilentia grassabatur. P Speciatim dicitur de latronibus, qui vias obsident, et viatores aggrediuntur et spoliant, nam *gradi*, inquit *Festus*, est ambulare: unde tractum *grassari*, videlicet ab impetu gradiendi. *Petr. Sat.* 117. Quidquid Lycurgi villa grassantibus praebuisse. *Plin.* 9, 15, 17. Silurus grassatur, ubicumque est, omne animal appetens. P Olim etiam pro adulari usurpatum fuit, eodem *Festo* teste. *Hor. Sat.* 2, 5, 93. Obsequio grassare: mone, si increbruit aura, etc. V. GRASSATOR. P *Grassari* pro *grassari*, paragoge. *Prudent. Hamartig.* 651. P [*Occurrit etiam activa forma *grasso*. *Laudat Ramsh. Gr. Lat.* p. 187. locum *Appul. Met.* 7, 136. p. 458. Cum primum litus Actiacum, quo tunc Macedonia delapsi grassabamur, appulisset.]

GRATABUNDUS, a, um, adj. gratulabundus. *Tac. H.* 1, 18. Et proximi militum gratulandi respondent. Ita lexicographi plerique. At pleraeq. *Taciti* editt. atque optima habent *grata auditu*.

GRATANTER, adv. lubenter, gratulando. *Capitol. Macr.* 7. Senatus gratanter accepit. *Id. Maxim.* 14. Misit litteras, quae gratanter acceptae sunt. Adde *Ammian.* 17, 12. et *Aurel. Vict. Epit.* in *Nerva* 12.

GRATATORIUS, a, um, adj. gratulatorius. *Sidon. ep.* 5, 16. Ampliatos prosapiae tuae titulos ego festinus gratulatoris apicibus inscripsi.

*GRATEAE INSULAE in mari fuerunt Hadriatico, prope Liburniam. *Plin.* 3, 26. ed. *Hard.* Antea legebatur *Creteae*. *Kyaxai* sunt *Scylaci*. *B. A.*

*GRATEOLENS, (pro *Grate olens*) tis, adj. *Appul. de mundo* p. 74. *Elmenh.* (p. 32. *Vulcan.*) Panchaenis odoribus et grateolentibus coenis. Alii leg. *graveolentibus*. *B. A.*

GRATE, adv. ἀγαθόρως, jucunde. *Cic. Fin.* 1, 19. Et praeterita grate meminit, et praesentibus ita potitur, etc. *Varr. L. L.* 6, 1. *extr.* Tamen hic docet plura, et satis facit grate. *Justin.* 12, 11. Munificentia gratius excepta. *Macr. Sat.* 7, 2. Pericula praeterita, vel aerumnas penitus absolutas qui evasit, ut referat, gratissime provocatur. *Ulp. Dig.* 26, 10, 3. Liberti pupillorum grate facient, si tutores male gerentes rem patronorum suspectos fecerint. P Item grato, et lubenti animo. *Cic. Planc.* 41. Confiteare aliquando, quod faciam, me et grate et pie facere. *Hor. Ep.* 2, 2, 210. Natales grate numeras. *Plin.* 7, 60, 60. Gratissime accipere aliquid. *Senec. Ben.* 2, 31. Beneficium qui dat, vult excipi grate.

GRATES, f. plur. χάριτες, gratiae, quae pro accepto beneficio referuntur. *Cic. Somn. Scip.* 1. Grates tibi ago, summe sol. [*Hanc vocem plerumque ad gratum erga deos animum, vel solemne quoddam dicendi genus referri, nota res est. *V. Böttich. Lex. Tac.* p. 225. ubi *Drak.* ad *Liv.* 23, 12, 7. *Döderl.* 2, 213.] (Adde *Liv.* 28, 39. *med.*) *Curt.* 9, 6. Vobis quidem, o fidissimi, grates ago, habeoque. Et *Liv.* 26, 48. et *Tac. A.* 1, 69. Laudes et grates alicui habere. *Ov. Pont.* 2, 11, 25. grates alicui referre. Et *ib.* 4, 9, 49. Superis decernere grates, h. e. supplicationes indicere. *Virg. A.* 2, 537. dignas cuiquam grates persolvere; et *ib.* 11, 508. grates alicui dicere. *Stat. Sil.* 3, 3, 155. grates alicui rependere pro re aliqua. [**Inscr.* ap. *Orell.* 1613. *Silvane* — tibi, haec grates dedicamus maximas.] P Ironice. *Virg. A.* 2, 535. At tibi pro scelere, exclamat, pro talibus ausis Dii, si qua est coelo pietas, quae talia curet, Persolvant grates dignas, et praemia reddant Debita. P In aliis casibus praeter rectum et quartum pluralem, perrari est usus. *Tac. A.* 12, 37. Agrippinam quoque iisdem, quibus principem,

laudibus gratibusque venerati sunt. [*Ap. solum, ut videtur, *Tacitum*.]

GRATIA, ae, f. χάρις. Gratia est, quae gratos et amabiles facit. Frequentissime sumitur pro favore, amore, benevolentia, et quidem passive. *Cic. Planc.* 13. Summum in praefectura florentissima gradum tenuerint et dignitatis, et gratiae. *Id. Rosc. Am.* 6. Gratia atque hospitium hominum nobilissimum florebat. *Id. Manil.* 24. Neque quo Cn. Pompeji gratiam mihi per hanc causam conciliari putem. *Id. Mur.* 20. L. Muraenae provincia multas bonas gratias cum optima existimatione attulit. *Sall. Jug.* 4. Salutare plebem, et conviviis gratiam quaerere. *Verr. Fl.* in *Fast.* a *Foggino* editis ad *Kal.* mensis Aprilis haec habet: Frequenter mulieres supplicant Fortunae Virili, humiliores etiam *Veneri* in balneis, quod in iis ea parte corporis utique viri nudantur, qua feminarum gratia desideratur. P Saepae etiam active accipitur pro benevolentia, qua quis diligit. *Cic. N. D.* 1, 44. f. Deinde, si maxime talis est Deus, ut nulla gratia, nulla hominum caritate teneatur. *Id. Agr.* 2, 3. Non hominum potentium studio, non excellentibus gratiis paucorum, sed universi populi R. iudicio consul factus. *Tac. A.* 4, 18. *extr.* Pro gratia odium reddere. [**B. Crus.* in *cl. Suet.* p. 390. docet v. gratia nunquam Latinis idem esse, quod favor, quem tribuamus; sed, statum placendi, conditionem significare, qua aliorum favore fruamur, floreamus: nostr. *das Beliebtseyn*, *Gunst*: *Einfluss*. *Venisse* h. usum ex versione Gr. v. χάρις in N. T. in recentiore latinitate. *V. ingentem* exemplum numerum, quae V. D. ex *Suet.* congressit l. l.] P Hinc recipere in gratiam eum dicimus, qui vult nobis reconciliari, cum aliquando inimicus fuerit. *Cic. Rab. Post.* 8. Quem ex tantis inimicitias receptum in gratiam summo studio defenderim. [*Non absimiles dicendi rationes hae sunt: *Cic. Att.* 1, 3. Sallustium praesentem restituere in ejus veterem gratiam non potui. *Id. Prop. Cons.* 9. Hic me meus animus in remp. cum Caesare reducit, reconciliat, restituit in gratiam. *Ter. Andr.* 5, 4, 45. Jam dudum res reduxit me ipsa in gratiam. *Id. Hec.* 3, 5, 29. Neque alio componi pacto potis inter eos gratia. *Id. Ph.* 5, 7, 73. Redigere in gratiam.] P Saepae pro mutua amicitia, benevolentia, concordia. *Coel.* ad *Cic. Fam.* 8, 14. Nam mihi cum hominibus his et gratia, et necessitudo est. P *Gratiam inire*, est amicitiam alicuius sibi conciliare. *Cic. Att.* 1, 14. Crassum inire eam gratiam, quam ipse praetermisisset. *Id. Verr.* 2, 2, 46. Ut idem Pompejus non ab homine solum, sed etiam a provincia tota se hujus absolute inire gratiam arbitraretur. *Id. Att.* 7, 9. Jam cum bonis omnibus summam inerat gratiam. *Al. plerique leg. a bonis omnibus.* [**Ita Orell. Ter. Eun.* 3, 5, 9. Adibo, atque hanc gratiam ab eo quam video velle, inibo.] *Liv.* 36, 5. Ap. regem gratiam initam volebant. *Id.* 33, 46. Quantum eo facto ad plebem inerat gratiam. [**Ter. Heaut.* 2, 3, 61. Perge obsecro te, et cave ne falsam gratiam studeas inire, i. e. simulatam, mendacis comparatam. *Sall. or.* 1. ad *Caes. f. Perversam gratiam gratificari. V. in GRATIFICOR.] P Redire in gratiam, est reconciliari. *Cic. Att.* 1, 14. *extr.* Cum Lucejo in gratiam redi. P *Gratiam alicujus sequi*, est alicujus amicitiam ambiciosius captare, vel ambire. *Caes. B. C.* 1, 1. Sin Caesarem respiciant, atque ejus gratiam sequantur. [**Perelegans* dicendi ratio a corporis motu ad animum translata.] P Dicimus etiam mala gratia, pro offensione, acerbitate. *Ter. Ph.* 4, 3, 17. Sic haec potius cum bona ut componantur gratia, quam cum mala. [**Sic in lege* 32. §. 11. *Pandectar.* de donationibus inter virum et uxorem matrimonium bona gratia dissolutum dicitur, quod consensu mutuo sine alterius ex conjugibus querela solutum est. *Laudat haec Ruhnk.* ad *Ter. Andr.* 2, 5, 11. Eodem fere sensu ponuntur hae formulae: *Per gratiam. Pl. Mil.* 4, 1, 33. A te ut abeat per gratiam, i. e. sic, ut gratia maneat eadem, quae antea; cum bona gratia. — *Cum gratia. Ter. Andr.* 2, 5, 11. Cum istuc quod postulo impetro cum gratia, i. e. non invito animo, lubenter.] P *Ponere aliquem in gratia* est amicum facere, conciliare. *Cic. Att.* 6, 6. f. et *ib.* 5, 11. At te apud eum, Dii boni! quanta in gratia posui! P Dicimus etiam ponere in gratiam, si modo certa est lectio ap. *Cic. Att.* 5, 3. et *Coel.* ad *Cic. Fam.* 8, 6. f. [**Priore loco Orell.* accus. exhibuit. *Ern.* ablat. susp. *Altero Orell. gratia* exaravit. Cf. de h. dicendi ratione *Gron.* ad *Liv.* 44, 14.] P *Esse in gratia*, gratum, amicum esse. *Cic. Verr.* 1, 17. Ut senatus cum populo R. et in laude et in gratia esse possit. *Sic Id. Fam.* 1, 9. Cum mihi cum illo magna jam gratia esset. P *Habere in gratia*, amare, amici loco habere. *Suet. Dom.* 11. Consularem virum condemnaturus, in eadem, vel etiam in majore gratia habuit, quoad, etc. P *Interdum gratia sumi* videtur pro auctoritate et potentia, quae favore et plausu acquisita est. *Cic. Fam.* 13, 29. *med.* Omnia quae potui in hac summa tua gratia ac potentia a te impetrare. *Gell.**

5, 6. *med.* Senatusconsultum faciendum per gratiam curavit. *Suet. Aug.* 35. Senatores per gratiam et praemium allecti. P Etiam beneficium significat, quod alteri confertur, ex quo gratia nascitur. *Cic. Fam.* 2, 6. Nullam esse gratiam, quam non vel capere animus meus in accipiendo, vel in remunerando cumulandoque illustrare possit. *Sall. Jug.* 119. Quod pollicetur, populum R., quoniam armis amplius valuisset, non in gratia habiturum. [**Pl. Capt.* 3, 5, 63. Ab eo petito gratiam istam. *Ter. Hec.* 3, 3, 30. Hanc gratiam uti sibi des. *Sall. Jug.* 110. Ut rex privato homini gratiam deberem.] P Item beneficium, quod redditur, vel memoriam accepti beneficii, animum gratum, et voluntatem remunerandi. *Cic. Planc.* 33. Meritam Diis immortalibus gratiam iustis honoribus et memori mente persolvere. *Id. Fin.* 3, 21. Quanta Diis gratia debeatur. *Ter. Andr.* 2, 1, 31. Postulare, id gratiae apponi sibi, [*i. e. id pro beneficio haberi, sibi eo nomine gratias deberi. *V. Ruhnk.*] P *Agere gratias* est verbis ostendere, nobis aliquid fuisse gratum, vel beneficium verbis exornare. [**Gr. ἐυχαριστῆν.*] *Referre gratiam*, vel *gratias* est facto aliquo beneficium remunerari. [**Referre* semper singul. gratiam secum habet, nisi ubi cum *agere* conjunctum est. *Pl. Amph.* 1, 1, 25. Mihi in mentem fuit Diis advenientem gratias pro meritis agere, atque alloqui. Nae illi, edepol, si merito meo referre studeant gratias, etc. At *Liv.* 37, 37. Renunciate gratias regi me agere, referre gratiam aliam nunc non posse, cet. *Laudat haec Brem.* ad *Nep. Them.* 8, 7. Cf. *Ruhnk. praef.* ad *Schell. lex.* in *Batavia* ed. v. *Gratia*. *Gr. χάρις φέρειν, ἀντιχαρισθῆναι. V. Döderl.* 2, 213.] *Cic. Phil.* 3, 15. *extr.* Ut pro tantis eorum in rempublicam meritis honores eis habeantur, gratiaque referantur. [**V. Cort.* ad *Sall. Jug.* 110. Adde *Nep. Them.* 8, 7. Cui ille pro meritis gratiam postea retulit.] *Repetere gratiam* est postulare, ut pro accepto beneficio aliud rependantur. *Liv.* 1, 47. *Tarquinius* pensare patres, admonere paterni beneficii, ac pro eo gratiam repetere. *Habere gratiam*, vel *gratias* pertinet ad animum, et significat memorem accepti beneficii animum habere, et remunerandi voluntatem. *Cic. Fam.* 5, 11. Nec enim tu mihi habuisti modo gratiam, verum etiam cumulativissime retulisti. *Ter. Andr.* 4, 4, 31. Diis pol habeo gratias. [**Ruhnk.* ad h. l. docet recte *Bentl.* e mss. amicitiam edidisse; esse enim hoc ex more comicorum. At non solum comicorum, sed omnino latini sermonis: gratias habere dici latine non potest. Hinc in hac formula, ut in multis aliis, quae aliter proferri non poterant, solennis statuenda videtur a vulgari prosodia lege aberratio. *V. Pl. Mil.* 5, 32. ubi *Lindem.* haec contra *Both.* pro gratiam propter metrum gratias emendaturum disputat. *Gr. χάρις εἰδέναι.*] *Id. Eun.* 5, 9, 61. Bene fecisti: gratiam habeo maximam. *Cic. Phil.* 3, 10. Meritoque vestro maximas vobis gratias omnes et agere, et habere debemus. *Id. Off.* 2, 20. Commode autem, quicumque dixit, pecuniam qui habeat, non reddidisse; qui reddiderit, non habere; gratiam autem et qui retulerit, habere; et qui habeat, retulisse. *V. similem loc. ad Quirit. f. et Planc.* 28. P *Translate. Colum.* 2, 2. *med.* Nullum deterius habetur agri genus, quam quod est siccum pariter et densum, et macrum: quia cum difficulter tractetur, ne tractatum quidem gratiam refert, h. e. fructum reddit impensae et labori aequalem. *Virg. G.* 1, 83. Nec nulla interea est inaratae gratia terrae. [**V. Heyn.* Aliter, sed male, *Catr.* et *Burm.* de amoenitate, jucunditate agrorum intelligunt.] P *Referre gratiam* aliquando per ironiam in malam partem sumitur, h. e. pro injuria injuriam rependere, ulcisci. *Cic. Amic.* 15. *Tarquinius* dixisse ferunt tum exsulantem, se intellexisse, quos fidos amicos habuisset, quos infidos, cum jam neutris gratiam referre posset. *Ter. Eun.* 2, 3, 93. Nunc referam gratiam, atque eas itidem fallam, ut ab illis fallimur. Adde *Cic. Sull.* 16. *extr.* et *Att.* 2, 9. [**Dixerunt* de hoc dicendi genere *Gronov.* ad *Sen. Clem.* 7. *Graev.* ad *Cic. Sull.* 16.] P *Reddere gratiam*, non dicimus: reddunt enim et qui repossuntur, et qui invitati, et qui ubilibet, et qui per alium. Ita *Senec. ep.* 81. *med.*, qui tamen *ib. paulo sup.* dixerat: Hoc certe justitiae convenit, suum cuique reddere, beneficio gratiam, injuriae talionem, aut certe malam gratiam. *Tibull.* 2, 1, 36. Redditur agricolis gratia coelitibus. P *Est gratia*, est: ago gratias. *Ter. Ad.* 1, 2, 58. Unum vis curem: euro, et est Diis gratia, Cum ita, ut volo, est. *Pl. Men.* 2, 3, 36. Eamus intro, ut prandeamus. *Me.* bene vocas: tam gratia est, verba sunt recusantis, et beneficium invitationis nihilominus agnoscentis. P Et omisso verbo. *Ov. Pont.* 3, 5, 48. Gratia Diis: menti quolibet ire licet. P Nonnunquam gratia accipitur pro indulgentia, venia. *Gell.* 11, 8. Ideoque veniam gratiamque malae existimationis, si quid esset erratum, postulavit. [**Sed semper sensu passivo intelligendum hoc dicendi genus. Ita Suet. Claud.* 21. et *Cal.* 15.] P Hinc *facere gratiam* est remit-

tere, condonare. *Liv.* 3, 56. Omnium tibi, quae impie nefarieque per biennium es ausus, gratiam facio. *Pl. Rud.* 5, 3, 58. Jurisjurandi volo gratiam facias. *Suet. Aug.* 17. Bononiensibus gratiam fecit conjurandi cum tota Italia pro partibus suis. *Id. Dom.* 14. Edicti de excidendis vineis propositi gratiam fecit. [*Dicitur etiam cum quodam ironia. *Pl. Trin.* 2, 2, 18. Hisce ego de artibus gratiam facio, Ne colas, neve iis imbuas ingenium. Ita cum *Both. Lindem.* locum emendavit, in notis hac interpretatione adhibita: Facile patior, ne ejusmodi artes colas. Dicere enim volebat: vehementer recuso, veto, ne colas.] *Facere gratiam* est etiam facere potestatem. *Id. Aug.* 38. Equitibus reddendi equi gratiam fecit. [**V. B. Crus. cl. Suet.* p. 390.] *Facere alicui malam gratiam* cum aliquo. *Senec. Contror.* 1, 5, f. Volo tibi malam gratiam cum sponso tuo facere: habet amicam. *Utimur etiam gratia pro causa.* *Cic. Fin.* 1, 10, extr. Majorum dolorum effugiendorum gratia. [**Id. Off.* 3, 5. emolumenti sui gratia. Ceterum notandum, ap. *Liv.* et seriores gratia genitivis frequenter in talibus praeponi. Exempla v. ap. *Ruddim.* 2, 244. Adde *Quint. Inst.* 8. prooem. 18. *ib.* 6, 2, et 9, 4, 144. Aureae aetatis scriptores semper postponunt. Saepius etiam omitti solent gratia, causa, ergo, sicut *Gr. Graec.* V. *Ovidend.* ad *Caes. B. G.* 4, 1. *Perizon.* ad *Sanct. Minero.* 4, 4. *Heusing.* *Addend.* ad *Vechn. Hellenol.* p. 153. et *Fisch.* ad *Well. Gr. gr.* 3. p. 393. Cf. *Ramsh. Gr. Lat.* p. 315.] *Ter. Andr.* 2, 6, 2. Ea me hic restitisse gratia. Et 3, 4, 8. Ea gratia simulavi, ut, etc. *Id. Heaut.* 4, 5, 20. Ea gratia secum adduxit, ne, etc. *Sall. Jug.* 58. Id ea gratia eveniebat, quod, etc. *Ter. Eun.* 1, 2, 19. Huc qua gratia te accessi jussi, auscultat. *Pl. Ps.* 5, 2, 3. Num mea gratia pertimescit? Et *Stich.* 5, 1, 5. Qui nihil ociosus venit tamen hac gratia; et *Mil.* 3, 1, 160. Quid opus fuit hoc, hospes, sumptu tanto nostra gratia? et *Ps.* 1, 5, 138. Non abire certum est istac gratia. *Plin.* 18, 25, 57. Brevitatis gratia. *Id.* 2, 17, 15. Exempli gratia. *Appul. Met.* 6. Laminae auro litteratae, quae cum gratia facti nomen Dei, cui fuerant dicata (dona), testabantur. *Huc pertinet in gratiam, quod est causa ablat., ut in gratiam mei, tui, mea, tua causa, ut mihi, aut tibi quis gratificetur.* *Vell.* 2, 41. Cum M. Piso Anniam in Sulla dimisisset gratiam. *Suet. Tib.* 49. Constat condemnatam Lepidam in gratiam Quirini consularis. *Item pro venustate, pretio, quo quippiam commendatur, gratum est, et jucundum.* [**Recte B. Crus. in cl. Suet.* p. 389. sq. primam hanc vocis significationem censet, i. q. suavitas, jucunditas, h. e. conditio, qua aliquid aliis placet, nostr. *Amuth, Schönheit, gefälliges Aussehen.* Ceterum notandum v. gratia, hac significatione non nisi ab argenteae aetatis scriptoribus usurpari.] *Plin.* 28, 19, 79. Lepore sumpto, gratiam corpori fieri in novem dies. *Quint. prooem. l.* 6. Gratia in vultu, jucunditas in sermone. *Id.* 9, 4, med. Virtutes etiam ipsae taedium pariunt, nisi gratia varietatis adjuvae. *Id.* 6, 1, med. et 11, 1, f. Perdere gratiam alicujus rei. *Id. prooem. l.* 1. Nullam ingenii sperantes gratiam. *Cels.* 4, 24, med. Et lapidi Asia gratia est ad juvandum. *Plin.* 14, 1, 3. Uvis et vinis gratiam affert fumus fabrilis; et 17, 9, 6. Foetore aspectuque, temporis viribus, in quandam etiam gratiam mutato. *Gratia fuit etiam cogn. R., ut Cornelia Gratia, filia M. Corneli Frontonis, cujus saepe hic meminit in epistolis suis ab A. Maio editis. F.] *De ablativo gratiis V. infra suo loco.**

GRATIAE, arum, f. plur. *Χαίρες*, Deae pulchritudinis, quas alii tradunt, filias fuisse Jovis, et Autonoes, alii Jovis et Eurynomes, alii liberi Patris et Veneris. Dictae sunt a gratia, idest ab ea gratiae notione, qua pro venustate ac lepore accipitur, Graece dicuntur *Χαίρες*, a *χαίρειν*, quod a *χαῖρα*, gaudium. Tres sunt, *Aglaia, Thalia, Euphrosyne*. Aliquando pro *Aglaia*, et *Thalia*, *Aegiale*, et *Pasitheia* leguntur. Aliorum interpretatione Gratiae Deae sunt, quae beneficentiae praesunt. Tres esse finguntur, quod una beneficium det, altera accipiat, tertia reddat: seu quia et benefici esse in alios debemus, et aliorum beneficia suscipere, et iis, qui in nos liberales fuerunt, retribuere, dare autem, accipere, et referre tres actus sunt inter se distincti. Ex his una *Aglaia* nominatur ab *ἀγλαία*, splendor, quia splendide, et magnifice praestandum est beneficium: altera *Thalia*, a *θάλα*, germen, ramus virens, quia beneficium memoria semper virere debet, et nunquam marcescere: tertia *Euphrosyne*, ab *εὐφροσύνη*, laetitia, quia et in accipiendo, et in dando beneficio laetari et delectari congruum est. Harum una aversa pingitur, duae ad nos conversae, quia pro accepto beneficio duplicem gratiam rependi oportet. Virgines sunt, quia pura beneficia esse debent, sine spe retributionis, seu quia nihil turpe rogare licet. Nudae, quod beneficia inter amicos minime decet esse fucata. Juvenes, quia beneficium accepti memoria senescere non debet, sed perpetuo virere.

Hilares et ridentes, quod hilariter beneficium dandum est. Connexae, quia perpetuum debet esse benevolentiae foedus, et quia beneficium semper beneficium parit. In Acidalio Orchomeni fonte lavantur, qui dictus est ab *ἀκιδῆς*, nullam curam gerens, quod ab a, part. priv. et *κῆδος*, cura, quia conferens oblivisci beneficium dati debet, vel certe curam omnem abjicere de remuneratione. Haec magnam partem ex *Senec. Benef.* 1, 3. item ex *Serv. ad A.* 1, 724. sumpta sunt. *Hor. Od.* 1, 4, 6. Junctaeque Nymphis Gratiae decentes Alterno terram quatunt pede. Et *ib.* 3, 21. extr. Segnesque nodum solvere Gratiae. *¶* Tres gratias nudas, et invicem inter se connexas passim videre est in vetustis monumentis, et ap. *Fabr. Inscr.* p. 539, ubi tamen tres puellae egregia forma Gratiarum specie representatae esse videntur; item *ib.* p. 432., ubi Mercurius et Hercules scopulo insistent, infra fontis imago senilis jacet, hinc duae Nymphae Hylam rapere conantes, inde tres Gratiae nudae, inferius haec legitur inscriptio: Epitynchanus M. Aurelii Caes. Lib. et a cubiculo Fontibus, et Nymphis sanctissimis titulum ex voto restituit: et ap. *Viccont. Mus. Pio-Clem. T.* 4. tab. 13. Mercurius senem genua flectentem, manusque supinas tendentem offert Aesculapio, ex altera vero parte tres Gratiae nudae eosdem intuentur; ex quibus patet, his aliisque locis eas symbolum esse gratiarum actionis pro accepto qualicumque beneficio, et valetudine recuperata. *¶* Perelegans de his epigramma habes ap. *Mur. Inscr.* 494, 3., [quod tamen recentioris aevi fetum esse probavit *Leichius* in *Miscell. Lips. nov. T.* 1. p. 457., assentiente *P. Burmanno*, qui illud pluribus illustrat in *Anthol. Lat. T.* 1. p. 54. *F.*]

***GRATIANOPOLIS**, is, *Γρατιανού πόλις*, urbs Galliae Narbonensis, quae et *Ularo* audiebat, sic dicta a Gratiano Imperatore. Hodie est *Grenoble* in Delphinatu. *Sid. ep.* 3, 14. *B. A.*

GRATIANUS, a, um, adj, ut Gratiana vasa ap. *Mart.* 4, 39. et *Plin.* 33, 11, 49. a Gratio, vel Gratiano artifice denominata. *¶* In loco *Martialis* legitur etiam *Grantiana*, immo et *Glaniana*. *¶* Fuit et *Gratianus*, i, m. nomen Imperatoris Romani, *Valentiniani filii*. *¶* Item Praetoris, de quo *Tac. A.* 6, 38. *B. A.*

***GRATIDIANUS**, i, m. ad Gratidium pertinens. Est cogn. R., ut M. Marius Gratidianus, M. Gratidii filius, a M. Mario adoptatus, *Cic. Off.* 3, 16. et 20. *B. A.*

***GRATIDIUS**, i, m. nomen prop. virorum R. ut M. Gratidius, Arpinas, de quo *Cic. Leg.* 3, 16. Hujus soror fuit M. Ciceronis oratoris avia. Fuit et M. Gratidius, Q. Ciceronis legatus in Asia. *Cic. Q. Fr.* 1, 1, et *Fl.* 21. *B. A.*

GRATIFICATIO, onis, f. *χαίρισμα*, actus gratificandi, gratia, beneficium. *Cic. Agr.* 3, 2. Conjugitur impudens gratificatio cum acerba injuria. [**Id. Mur.* 20. Sullana gratificatio reprehensa. *N. D.* 1, 44. In imbecillitate gratificationem et benevolentiam ponitis.] *Plin.* 21, 3, 9. Gratificationem ipsius reginae Antonio timente, h. e. ne quis, ut reginae gratificaretur, sibi venenum daret.

GRATIFICATOR, oris, m. *Augustin. B. A.*

***GRATIFICATUS**, a, um, part. pass. 6, 2. *D. de reb. auct. Jud. poss.* Si tibi gratificatus tutor solvit. *Sidon. ep.* 5, 10. Si videas tibi blandius quippiam gratificatusque. *B. A.*

GRATIFICOR, aris, atus sum, dep. 1. *χαίρισμα*, gratum facio, beneficium do. *Cic. Fin.* 5, 15. De eo quod ipsis superat, aliis gratificari volunt. *Id. N. D.* 1, 44, f. Deus nihil cuiquam tribuens, nihil gratificans. *Id. Balb.* 6. Gratificatur mihi gestu accusator: inscientem Pompejum fecisse significat. *Id. fr. pro C. Cornel.* ap. *Ascon.* Homo nimis in gratificando jure liber, L. Sisenna, h. e. gratiae causa remittendo. *Liv.* 21, 9, extr. Nuncios ad principes factionis Barciniae praemittit, ne quid altera pars gratificari pro Romanis posset. [**Perizon.* conjecit: populo Romano. *V. Drak.* ad h. l.] *Plin.* referens verba veterum Annalium 34, 6, 11. Quod campum Tiberinum gratificata esset ea populo, h. e. dono dedisset. *Sall. Or.* 1. ad *Caes. f.* Perversam gratiam gratificari: gratificari cuiquam, quod illi obsit, ut *Cic. Off.* 1, 14. loquitur. *Tac. A.* 4, 19. Gratificari odiis alicujus, h. e. inservire gratiae causa. *Sall. Jug.* 3. Potentiae paucorum decus atque libertatem gratificari.

[**GRATIFICUS**, a, um, adj. qui gratificatur. *Isid. Orig.* 10. lit. G. Gratificus ab eo, quod gratis faciat bonum. *Paul. Petr. de Vit. S. Mart.* 2, 716. gratifico concors cum pectore vultus. *Optatian. Porphy. Pan. ad Constant.* Aug. 1, 6. Gratifici domini visibus apta sacris. *¶* Est etiam cogn. R. *Inscr.* ap. *Mur.* 1510, 4. Fotidius Gratificus. *F.*]

GRATIS, ablat. plur. a gratia saepe adverbii more usurpatur, praesertim a *Plauto* et *Terentio*, et significat idem quod gratis, sine mercede, aut praemio. *Pl. Epid.* 3, 4, 36. foras educite Quam introduxistis fiduciam: atque etiam fides, Ei quae accessere, tibi addam dono gratiis. *Id. fr.* apud

Charis. 2, 180. Videas, mercedis quid tibi est aequum dari, Ne ista aetate me sectere gratiis. *Ter. Ph.* 3, 2, 15. Ut phaleratis dictis ducas me, et meam ductes gratiis. *Id. Adelph.* 4, 7, 26. Aliquo abjicienda est, si non pretio, gratiis. Apud *Pl. Asin. prol.* 5. Age nunc reside: cave modo, ne gratiis. Al. leg. *graxis*, ut sit a *graxo*, clamo, a Graeco *γράζω*. [**Bentl.* ad *Ter. Adelph.* 4, 1, 26. demonstrat, apud Comicos nunquam gratis semper gratiis scribendum esse. *Brem.* ad *Nep. Them.* 4, 3. contendit: gratiis ubique pro gratis exarandum.]

GRATILLĀ, ae, f. species libi, apud *Arnob.* 7. p. 230., sed illud quale sit, ignotum est: [esse tamen videtur, quod Graecis *ἀροση* dicitur, *είδος πλακούντος, παρὶ τὸ ἀρόζω, ὃ τοῖς Θεοῖς ἀρόζω*, ut legitur in *Etymol. M.* *¶* Est etiam cogn. R. dimin. graetae. *Inscr.* ap. *Mur.* 1017, 4. Sulpicia Gratilla. *F.*]

GRATIOĀ, ae, f. dimin. gratiae: agnoscitur ut Latinum a *Diomed.* 1, 313.

GRATIOSE, adv. per gratiam, gratificando, *χαίριως*, *Ulp. Dig.* 26, 7, 6. Competet adversus tutores tutelae actio, si praedia non idonea comparaverunt per sordes, aut gratiam. Quid ergo, si neque sordide, neque gratiose? *Ascon. Verr.* 2, 1, 4, f. Hoc in Sicilia fecit gratiosius in decumanos.

GRATIOŚITAS, atis, f. gratia. *Tert. adv. Marc.* 1, 9. Ipsam naturalem novitatis gratiositatem volui repercutere, h. e. gratiam novitatis, ut ait *Plin. ep.* 1, 2.

GRATIOŚUS, a, um, adj. *χαίρις*, qui gratia apud omnes plurimum valet, vel qui omnium gratiam et favorem sibi facile conciliat. *Cic. Planc.* 19. Gratiosum esse tribulibus suis Plancium, quod multis benigne fecerit, pro multis sponderit, denique omnibus officiis, etc.; et 18. Semper fuerunt viri boni, qui apud tribules suos gratiosi esse velint. [**Cicero* semper construit *gratiosus* in aliquo loco, vel apud aliquem. Hinc recte *Orell. Planc.* 19. *Gratiosum esse in sua tribu Plancium* pro vulg. emendavit. Eodem jure h. v. restituit *Idem* ap. *Eund. Phil.* 2, 37, 94. Adde *Ligar.* 11, 31. ubi v. *Orell.* et *Fam.* 1, 3. Cf. *Dōd.* 3, 255.] *Cic. Verr.* 2, 4, 20. Homini honesto, sed non gratiosiori, quam Cn. Calidius est. *Id. Quint.* 1. Cum adversario gratiosissimo contendere. [**Suet. Oth.* 2. Libertina aulica gratiosa. *Quint. Decl.* 383. p. 780. Nimio amore, et sollicita inquisitione hic ostendit uxorem. Venit illa in forum gratiosa: ne nos quidem obstitimus, quominus, etc.] *¶* Aliquando significat eum, qui proclivis est ad gratificandum. *Cic. Brut.* 84. Scribae gratiosi sint in dando et cedendo loco. *¶* *Gratiosa missio* dicitur, quae per gratiam impetrata est. *Liv.* 43, 14, f. Et quorum ante emerita stipendia gratiosa missio sibi visa esset, eos milites fieri jussuros. *¶* *Gratiosa sententia* est, quam quis sibi faventem per gratiam extorsit contra jus. *Ulp. Dig.* 3, 6, 5. *¶* *Docet Gell.* 9, 12. *gratiosum* dici et qui adhibet, et qui admittit gratiam. Quo posteriore sensu *Ulp. Dig.* 50, 15, 1. Berytiensis colonia est in eadem provincia, Augusti beneficiis gratiosa. *¶* Pro jucundo et grato. *Plin.* 16, 33, 60. Cupressus odore violenta, ac ne umbra quidem gratiosa. [**De h. l.* et de discrimine inter *gratiosus* et *gratus*. *V. Diderl.* l. 1. Ceterum nota, quod exempla allata luculenter docent, confundi fere semper utrumque vocabulum, in primis ap. *Cic.* ita, ut pro *gratiosus gratus* a scribis textui obtrusum legatur.]

GRATIS, adv. *πρόξαι*, sine mercede, gratuito. *Cic. Off.* 2, 23, f. Habitare gratis in alieno. *Id. Rosc. Com.* 10. Communem factum esse gratis cum Roscio, qui pretio proprius fuisset Fannii. *Id. Verr.* 2, 5, 19. Vel Capitolium publice gratis coactis fabris, operisque imperatis exaedificari potuit: et paulo post. Navis tibi gratis constat. *Id. Cluent.* 26. Gratis servire reipublicae. *Suet. Gramm.* 13. Gratis et sine mercede aliquid facere. *Cic. Fin.* 2, 26. Ut virtutes per se ipsas gratis diligant. *Id. Q. Fr.* 3, 1, 3. Id me scis antea gratis tibi esse pollicitum: quid nunc putas tanta abs te mihi mercede proposita? Adde *C. Gracchum* ap. *Gell.* 11, 10.

GRATĪTO vel **GLACITO**, as, n. 1. idem ac gignio, quod proprium est anseris: a sono. *Auct. Carm. de Philom.* 19. Cacabat hinc perdux, hinc gratitat improbus anser. Al. leg. *glacitat*.

GRATĪTUDO, inis, f. pro grato animo, barbarum est. Perperam enim a quibusdam legitur in titulo c. 2. et 3. l. 5. *Val. Max.*, ubi optimi Codd. de gratis, et ingratis habent. *¶* *Gratitudo* pro grato sapore, habetur ap. *Apic.* 3, 6. auctorem culinarium, ut quidem legebat *Cellar.* in *Antibarb.* c. 1., ast alii *gravitudo*: et ita videtur postulare sententia.

GRĀTIUS, patria Faliscus, poeta Latinus, *Ovidii* aequalis, carmen epicum edidit, Graeco nomine *Cyngeticon* inscriptum, *κυνητικόν*, in quo de venatione agit, seu de canum, et equorum, quibus in venando utimur, educatione, et cultu, de instrumento venatorio, de ratione venandi, etc., a

καταλαβέτω, venor, quod a *κίον*, canis, et *αγο*, ago. *Op. Pont.* 4, 16, 31. Aptaque venanti Gratius armadaret. Est qui putat Gratius esse et *Halicucon* illud, quod inter *Ovidii* opera edi solet, sed *Ovidio* multo certius tribuitur. Porro *Ovidius* unus ex veteribus Gratius meminit: cuius carmina diu latuisse, vigente Latina lingua, vel id satis argumento est. Non sunt tamen ejusmodi, quorum auctorem se esse Gratum pudeat, quaeque legisse, Latinitatis studiosum poeniteat. Quod vero *Paulus Manutius* in ep. ad *Antonium Merulum* adeo deprimit hunc poetam, ut cum *Petri Bargaei* carmine ejusdem argumenti omnino putet non conferendum; plus eum gratiae dedisse, quam veritati, non immerito existimat *Burm.* in praef. ad *Poet. Lat. min.* [Plura de eodem habet accurate conscripta *Wernsdorfius* in praef. ad *Poet. Lat. min. F.*]

GRATOR, aris, atus sum, dep. 1. idem quod gratulor. *Virg. A.* 4, 478. Inveni, germana, viam: gratare sorori. *Tac. H.* 2, 29. Versi in laetitia laudantes, gratantesque. *Id. A.* 14, 8. Ad gratandum sese expedire. *Op. Met.* 6, 434. gratata est scilicet illis Thracia. *Liv.* 7, 13. extr. Jovis templum gratantes ovantesque adire. [**Id.* 9, 43. Invicem inter se gratantes.] *Virg. A.* 5, 40. Gratarum reduces, h. e. quod reduces sint. *Accius* ap. *Serv. hic.* Nec tibi me in hac re gratari decet. *Tac. A.* 6, 21. Complexus eum Tiberius praescium futurorum, et incolumem fore gratatur, h. e. gratulatur, quod sit praescius, et spondet fore incolumem. *ζεύγνα.* [**V. Böttich. Lex. Tac.* p. 225.] P Gratarum sibi est secum laetari. *Op. Met.* 9, 244. totoque libens mihi pectore grator. *Id. Her.* 11, 65. Quid tibi grataris? P Interdum significat gratias agere. *Op. Fast.* 3, 417. Quisquis ades, castaeque colis penetralia Vestae, Gratare, Iliacis turaque pone focus. Alii tamen melius leg. cratera. [*De discrimine inter gratari et gratulari agit *Döderl.* 2, 214.]

GRATUITO, adv. *ἀποδῖ*, gratis. *Cic. Off.* 2, 19. Multorum causas et non grate, et gratuito defendentis. *Sen. ep.* 105. Odium ex offensa sic vitabis neminem lacessendo gratuito, h. e. sine causa. [**Sall. Jug.* 16, 3. Scilicet ne per otium torpesceret manus aut animus, gratuito potius malus atque crudelis erat. Id quod *Cic.* de *Caesare* dicit *Off.* 2, 24, 5. Ut hoc ipsum eum delectaret, peccare, etiamsi causa non esset. Adde *Sall. fr. Hist.* 1, 19, 9. *Liv.* 1, 47, 1.]

GRATUITUS, a, um, adj. *ἀποδῖτος*, qui datur gratis, idest sine praemio, aut pretio. *Col.* 9, 8. Examina apum vel aere parta, vel gratuita contingunt. *Plin. ep.* 3, 11. Gratuitam pecuniam dare alicui. *Cic. Leg.* 1, 18. Quid liberalitas? gratuita ne est, an mercenaria? Si sine praemio benigna est, gratuita; si cum mercede, conducta. *Plin.* 35, 9, 35. Hospitium gratuitum. *Cic. Planc.* 22. extr. Gratuita suffragia, h. e. libera, non pretio extorta. *Sic. Id. Q. Fr.* 2, 15. extr. Gratuita comitia, h. e. in quibus suffragia non emuntur. *Sen. Benef.* 6, 19. Gratuita nave ferre per flumen. [**Suet. Cal.* 26. Gratuita in Circo loca: nostr. *Freiplätze.* *V. Burm.*] *Liv.* 2, 42. Gratuitus furor, h. e. qui nullo allectus praemio ultro excitatur. *Cic. Fin.* 2, 31. Probitas gratuita, nec praemiorum mercedibus evocata: ita honorem gratuitum alicui decernere, h. e. gratis, et sine sumptu datum. *Inscr. ap. Grut.* 354, 7. Huic ordo decurionum ob merita ejus honorem Augustalitatibus gratuitum decrevit. V. DE-CURIO. Item sacerdos gratuitus dicitur in *Inscr.* ap. *Maff. Mus. Ver.* 80, 3., qui sacerdotium sine pecunia est consecutus. Et Augustalis gratuitus in *Inscr.* ap. *Mur.* 199, 3., qui ap. *eund.* 199, 2. gratis factus, et ap. *Fabr. p.* 744, 530. gratis creatus praedicatur. P Paenultima syllaba brevis est. *Stat. Silv.* 1, 6, 16. Quidquid nobile Ponticis necis, Quod ramis pia germinat Damascus, Largis gratuitum cadit rapinis. P Posse tamen produci quidam putant, exemplo *τοῦ fortuitus* ap. *Hor. Od.* 2, 15. f.

GRATULABUNDUS, a, um, adj. valde gratulans. *Liv.* 7, 33. extr. Quo se omnis multitudo gratulabunda effundit. *Just.* 6, 8. extr. Velut gratulabunda patriae expiravit.

GRATULATIO, onis, f. *σὺνχαρῖα*, laetitia, quae simul cum alio capitur; testatio gaudii ob felicem rei successum alicui facta. *Cic. Verr.* 1, 8. Tantam isti gratulationem esse factam, ut, etc. *Id. Mil.* 35. Omni in hominum coetu gratiis agendis, et gratulationibus habendis, et omni sermone celebratur. *Id. Att.* 1, 17. med. Fuit mihi saepe et laudis nostrae gratulatio tua jucunda, et timoris consolatio grata. *Curt.* 7, 2. Mutua gratulatione fungi. P Item universim laetitia, quae cum alio capitur. *Cic. Mur.* 5. Hic parenti suo magno adjuvamento in periculis, solatio in laboribus, gratulationi in victoria fuit. *Id. Marcell.* 4. Hunc tu igitur diem tuis maximis et innumerabilibus gratulationibus jure antepones, h. e. victoriis, ob quas laetitia et gratulatione affectus es. [*Ita saepissime jungitur laetitia. *Id. Verr.* 2, 4, 34. Summa cum gratulatione civium et laetitia reponitur statua. *Flacc.* 39. Quanta laetitia — quanta gra-

tulatio. *Mur.* 41. In sua gratulatione, i. e. circumdatus comitatu hominum gratulantium, quod consul esset designatus.] P Hinc gratulationes dicuntur supplicationes Diis habitae ob republ. bene gestam, in quibus et gratiarum actiones iis habentur, et communis laetitia agitur. *Cic. Fam.* 11, 18. Recens gratulatio, quam tuo nomine ad omnia Deorum templa fecimus. *Id. Cat.* 4, 10. Ceteris bene gestae, mihi conservatae reipubl. gratulationem decrevistis. *Id. Phil.* 14, 3. Gratae nostrae Diis immortalibus gratulationes, gratae victimae.

GRATULATOR, oris, m. *Cic. Fin.* 2, 33. Ita fit, ut gratulator laetior sit, quam is, cui gratuletur. [*Totum hunc locum, jam *Ernest.* ex parte susp., del. *Goer.* et *Brem.*, probante *Orell.*]

GRATULATORIE, adv. gratulantis more. *August. Confess.* 8, 6. Gratulatorie mirari.

GRATULATORIUS, a, um, adj. ad gratulationem pertinens. *Capitol. Max.* et *Balbin.* 17. Gratulatoriam epistolam subdidi.

*GRATULATORIX, icis, f. *Sidon. B. A.*

GRATULOR, aris, atus sum, dep. 1. *σὺνχαρῖα*, est verbis ostendere, alterius sibi felicitatem gratam et jucundam esse: cum altero laetari. Quod cum faceret Latini, solebant civili quadam formula dicere ex sententia, ut *Quint.* 8, 5. docet. [*Gratulari est: sibi gratum quid esse, sive nobis sive aliis acciderit, testari. Ita recte *BCrus.* in *cl. Suet.* p. 390. Cf. *Periz.* ad *Sanct.* p. 6 et 7. Hinc conjunguntur gratulor et laetor ap. *Cic. Fam.* 2, 9]

Varia ejus constructio subjectis monstratur exemplis. *Id. Fam.* 15, 14. Tibi cum pro rerum magnitudine, quas gessisti, tum pro opportunitate temporis gratulor, quod te de provincia decedentem summa laus, et summa gratia prosecuta est. *Id. ib.* 1, 7. f. Quod mihi de filia, et de *Crassipe* de gratularis, agnosco humanitatem tuam. *Op. Trist.* 1, 9, 54. tota mihi mente, tibi que Gratulor, ingenium non latuisse tuum. *Cic. Att.* 5, 20. Qui etiam mihi gratulatus est illius diei celebritate. Est qui leg. celebratam. *Coel.* ad *Cic. Fam.* 8, 13. Gratulor tibi affinitate viri optimi. *Ter. Eun.* 2, 2, 28. Ad coenam vocant, adventum gratulatur. *Suet. Claud.* 6. Cum oppressum *Sejanum* apud eodem gratularetur. *Cic. Phil.* 2, 12. Ei recuperatam libertatem est gratulatus. *Id. Fam.* 6, 11. et *Planc.* 37. Tibi etiam in hoc gratulor. *Id. Pis.* 22. Publice ad me venerunt gratulatum. *Id. Att.* 8, 9. Non modo frequentes, sed laeto vultu gratulantes. [**Id. Fam.* 6, 12. Gratulor tibi, vereque gratulor, i. e. explicante *Manut.* cum causa.] P Gratulari sibi est secum laetari. *Cic. Fam.* 3, 11. Etiam ipse mihi gratulatus sum. [**Vell.* 2, 104, 4. — P Dicitur gratulari hoc sensu etiam absolute, quae rarior est loquendi ratio. *Op. A. Am.* 3, 122. Prisca juvenit alios, ego me nunc denique natum Gratulor. *Laudat h. l. Brem.* ad *Suet. Tib.* 60. Gratulanti autem inter poenam, quod, etc.] V. etiam GRATOR. P Est item grates agere, praesertim cum de Diis sermo est. *Enn.* ap. *Non.* 2, 369. Jupiter tibi summe, tandem male re gesta gratulor. *Afran. ib.* et ap. *Prisc.* 8, 804. Quod salvus venis, meliusque tibi est, gratulor *Divis.* *Ter. Heaut.* 5, 1, 6. Jam desine Deos, uxor, gratulando obtundere, Tuam esse inventam gnatam. *Scipio Afric.* ap. *Gell.* 4, 18. Ne simus adversum Deos ingrati: eamus Jovi maximo gratulatum. [**Cic. Fam.* 15, 5. Si tu diis immortalibus gratulari nos, quam tibi referre acceptum mavis, gaudeo. Plura laudat *Spalding.* ad *Quint.* 6. *proem.* 8. — Poterat hic etiam commemorari solennes quaedam formulae ap. *Cic. Fam.* 9, 14. Dolabellae tuo et gratulor, et gratias ago. — Contra *ib.* 16, 16. Tuis et illius litteris perlectis, exsilii gaudium et tibi et ago gratias et gratulor. *V. Manut.* ad *Cic. Fam.* 2, 9. ubi haec laudantur.] P [Part. *Gratulandus* ap. *Front. de nep. am.* (ed. *A. Maio*) ep. 2. Quod si mors gratulanda potius est hominibus, quam lamentanda. *F.*]

GRATUS, a, um, adj. *εὐαίματος, χαρῖος*, acceptus, jucundus, placitus. [**Döderl.* 3, 254. originem vocis ad *carus* referre posse sibi videtur. Cui sententiae hi loci favent, ubi de amore conjugum ponitur. *Virg. A.* 12, 142. Nympha, animo gratissima nostro. *Ser.* ad h. l. comparavit *Homer.* illud *Il. E.* 243. *ἰπὸν νεχαριμένον θυμῷ.* Adde *Virg. A.* 10, 607. O germana mihi atque eadem gratissima conjux (de *Junone*.) *Prop.* 1, 12, 7. Olim gratus eram. *Op. Fast.* 3, 468. Grata nimis *Baccho* filia regis erat.] *Cic. Fam.* 5, 11. Grata tibi mea esse officia, non miror; et *Div. Verr.* 3. Quid est, quod populo R. gratus esse debeat? *Liv.* 2, 8. Gratae in vulgus leges fuere. *Ter. Ad.* 2, 4, 6. Habere aliquid gratum. *Id. Heaut.* 2, 3, 127. Hoc est apud me quam gratissimum. *Plin.* 26, 2, 6. Sedere in his scholis auditioni operatos, gratus est, quam, etc. *Cic. Tusc.* 5, 15. Quod approbatur, id gratum acceptumque habendum. *Id. Att.* 13, 47. et *Caes. B. G.* 1, 44. extr. Gratum alicui facere. [**Hor. Od.* 3, 7, 17. Gratum elocuta *Junone*.] Et *Cic. Fam.* 13, 44. Hoc mihi gratus facere nihil potes; et *ib.* Gratissimum mihi feceris,

si curaris, etc. *Hor. Od.* 4, 5, 7. gratior it dies, Et soles melius nitent. *Id. Sat.* 2, 2, 119. Gratus conviva. *Id. Od.* 1, 32. extr. dapibus supremi Grata testudo *Jovis.* *Virg. A.* 5, 28. Grator tellus; et 344. Grator in pulcro corpore virtus. *Op. Met.* 14, 221. Gratissimus comitum. *Id. Fast.* 1, 585. Vates Diis gratissima. *Plin.* 19, 3, 18. Radicula floret aestate, grata aspectu. *Id.* 26, 3, 8. Multa dictu grata. *Id.* 30, 6, 15. Cochleae cibus gratae. *Id.* 11, 29, 35. Gratae in cibo locustae. *Id.* 12, 17, 37. Gummi odore jucundo gratum; et 10, 49, 69. Gratae sapore aves; et 13, 4, 7. Grato sapore dulcis. P Differt a jucundo, quia grata sunt, quae habere praestat, quam carere, licet aliquando jucunda non sint. Itaque omnia jucunda grata sunt: non omnia grata jucunda. [*Cf. *Döderl.* 3, 254. sq.] *Cic. Fam.* 13, 18. Tale tuum iudicium non potest mihi non summe esse jucundum: quod cum ita sit, esse gratum necesse est; et *ib.* 5, 15. Amor tuus gratus et optatus: dicerem, jucundus, nisi id verbum in omne tempus perdidissem. Adde *ib.* 4, 6. et *Att.* 3, 24. extr. [*Ironice dicitur ap. *Tibull.* 4, 10, 1. gratum est, quod, etc., ubi v. *Heyn.*]

Prae ceteris utuntur poetae hoc vocabulo ad loca designanda, ubi Dii deaque libenter morantur, ubi sacra ipsis offeruntur et quorum tutelam ipsi susceperunt. *Op. Met.* 10, 230. Sed quid loca grata, quid urbes peccavere meae? *Id. ib.* 8, 709. Grataque *Minervae* despectabat humum. *Cir.* 473. Longe gratissima *Delos* *Nerei* dum matri et *Neptuno* *Aegaeo*. — Item dicitur de sacrificiis et aliis rebus, quas Dii vehementer amant, sine quibus esse nunquam solent. *Op. Fast.* 1, 440. Hinc est, (sc. asellus) *Hellespontiaco* victima grata *Deo*. *Id. ib.* 3, 767. *Hedera* est gratissima *Baccho*. P Ponitur etiam substantive. *Suet. Tib.* 46. Quam (classem) non amicorum, sed gratorum appellabat, i. e. hominum, quorum quidem consuetudine libenter utimur, quos tamen ad familiaritatem non admittimus. Alia lectio est *Graecorum* et *Graiorum*, quam jure suo ineptam dicit *BCrus.* *cl. Suet.* p. 389.] P Est etiam gratus, qui gratiam pro beneficio refert, vel saltem beneficii memor est. *Cic. Planc.* 38. Si bene de me meritis gratum me praebere, non desino incurrere in crimen hominis nimium memoris, nimiumque grati. *Id. Fam.* 5, 5. Quam gratus erga me fueris, ipse existimare potes. *Brut.* ad *Cic. Fam.* 11, 10. Gratiorem me esse in te posse, quam isti perversi sunt in me, exploratum habes. *Ter. Andr.* 1, 1, 15. Et id gratum fuisse adversum te habeo gratiam, h. e. gratum tibi fuisse. [*Rariore hoc loquendi formula dicitur. *V. Ruhnck.* ad h. l.] *Cic.* ad *Caes. post.* ep. 11. l. 9. ad *Att.* Ut tuo beneficio bonus vir, gratus, plus denique esse in maximi beneficii memoria possim. *Id. Agr.* 2, 8. Ut grati ac memoris beneficii esse videantur. *Id. Fam.* 13, 25. *Hegesaretus* magnis meis beneficiis ornatus, memor et gratus fuit; et *ib.* 10, 19. Re ipsa atque animo gratissimus. *Id. Phil.* 4, 1. Gratissimo animo prosequi nomen alicujus; et *ib.* 14, 11. Grata memoria virtutem cujuspiam prosequi. *Id. ad Brut.* 1, 4. Gratus animus et liberalis. P Singularis est usus in illo *Ter. Heaut.* 2, 3, 21. Quod tamen nunc faciam: tum, cum gratum mihi esse potuit, nolui, h. e. potuit gratiam mihi parare apud patrem. [**Id. Eun.* 3, 1, 6. Ut grata sint, quae mihi facio omnia, i. e. intp. *Ruhnck.*: ut gratiam mihi afferant apud omnes. — Eadem ratio est v. *ingratus*, q. v.] Simile est illud *Cic. Phil.* 2, 46. Satis esse fortibus viris didicisse, quam sit pulcrum, beneficio gratum, fama gloriosum, tyrannum occidere, h. e. quantam apud cives gratiam pariat. [*Huc pertinet etiam locus *Liv.* 32, 8. Quod rex *Attalus* — *Romanos* juvisset, id gratum senatui esse, i. e., *interpr. Drakenb.*, pro eo gratias illi a senatu deberi. P Hinc translate de terra, quae accepta semina cum fenere reddit. *Plin. Pan.* 31, 1. Omnibus equidem gentibus fertiles annos gratasque terras precor.] P [**Gratus* fuit etiam cogn. R., ut *Munatius Gratus*, ap. *Tac. A.* 15, 50. et *Julius Gratus*, ap. *eund.* *H.* 2, 26. *F.*] P [*Miscetur in codd. *Gratus* et *gravis*. *V. intpp.* ad *Quint. Inst.* 5, 10, 91. ad *Curt.* 3, 6, 19. et *Drakenb.* ad *Liv.* 30, 10, 20.]

GRAVABILIS, e, adj. gravis, molestus. *Coel. Aurel. Acut.* 1, 15. Gravabilis odor, h. e. caput gravans.

GRAVAMEN, inis, n. molestia. *Cassiod. Variar.* 9, 2. Si visceribus sanis gravamen nullius sentiat laesionis.

*GRAVAMENTUM, i, n. gravamen. Exponitur *βαρῆν* in *Gloss. Gr. Lat. B. A.*

GRAVASTELLUS, senior. *Plautus*: Qui est gravastellus, qui advenit? Ut puto, gravastellus a gravitate dictus. Haec *Festus*. Locus autem *Plauti*, quem designat, est *Epid.* 5, 1, 14. Sed quis est haec mulierecula, et illic gravastellus qui venit? Ubi al. leg. *ravastellus*, aut *ravistellus*: a ravo colore. Ipse idem *Festus* sic legisse videtur, in *Ravi*, ubi haec habet: *Ravi* coloris appellantur, qui sunt inter flavos et caesios, quos *Plautus* appellat *ravistellos*. Quis, inquit, haec mulier, et

ille ravistellus, qui venit? [Videtur haec vox orta a ravastellus, aspiratione litterae R in G versa: forma est diminutiva ab inusit. gravaster. F.]

GRĀVĀTE, adv. ἀνωλόως, δυσχερῶς, cum labore, cum molestia, invite, non libenter. Cic. Balb. 16. Qui erranti comiter monstrant viam, benigne, non gravate. Id. Off. 3, 14. Canius contendit a Pythio, ut venderet. Gravate ille primo. Quid multa? impetrat. [*Id. Or. 1, 48. Meam facilitatem laudatote, quum vobis non gravate respondero.] Pl. Bacch. 3, 6, 3. Sed veniam mihi quam gravate pater dedit! Id. Stich. 5, 6, 2. Dum haud placuit potio: nunc minus gravate jam accipit. [*Lic. 42, 43. Gravate et in magnam gratiam petentis concessit. Id. 21, 24. Reguli Gallorum — haud gravate ad Poenos venerunt. (χαλεπῶς)] Suet. Aug. 24. Ne legatorum quidem cuiquam, nisi gravate, permisit uxorem intervisere. [Front. Princip. hist. (ed. A. Maio) p. 315. Haud ignarus, fortissima facinora viventium gravatius, mortuorum gratius accipi: faveri praeteritis, invideri praesentibus. F.]

GRĀVĀTIM, adv. idem quod gravate. Liv. 1, 2. Haud gravatim socia arma Rutulis junxit. Lucr. 3, 388. Qui nimia levitate cadunt plerumque gravatim.

GRĀVĀTIŌ, onis, f. gravitas. Coel. Aur. Acut. 2, 32. ad f. Post cibum gravatio.

*GRĀVĀTOR, oris, m. Augustin. B. A.

GRĀVĀTUS, a, um, part. a gravo; βεβαρημένος, pondere pressus, gravedine, vel molestia affectus. Colum. 6, 9. Signa febricitantis, manantes lacrimae, gravatum caput, oculi compressi. Liv. 30, 18. Gravatus vulneribus. Id. 25, 24. Gravati omnes vino somnoque. Justin. 20, 2. f. Longinqua militia gravati. Ov. Met. 4, 145. Ad nomen Thisbes oculos jam morte gravatos Pyramus erexit. Claud. Rapt. Pros. 1, 161. de Aetna: Nunc vomit indigenas nimbos, piceaque gravatum Celat nube diem. Et ib. 3, 351. Gravatus pondere. Petron. Sat. 22. Cum Ascylos gravatus tot malis in somnum laboretur. Curt. 5, 7. Gravata ebrietate mens. P. Gravatus est etiam moleste ferens. V. GRAVO.

*GRAUCOME, es, f. opp. Aegypti inferioris, vel in Aegypti Aethiopiaeque confinibus. Plin. 6, 29. B. A.

*GRĀVEDĪNOSE, adv. Augustin. B. A.

GRĀVEDĪNOSUS, a, um, adj. κατηραμένος, qui gravedine infestatur, et qui ad eum morbum est proclivior. Cic. Tusc. 4, 12. Itaque dicimus quosdam gravedinosos, quosdam torminosos, non quia jam sint, sed quia saepe sint. P. Metonymice ponitur pro eo, quod gravedinem facit. Plin. 18, 15, 38. Ervum gravedinosum.

GRĀVEDO, inis, f. κόρυθα, κατηραμένη, morbus capitis, quo humor distillat de capite, clauduntur nares, vox obtunditur, tussis sicca movetur: salsa est saliva, sonant aures, venae moventur in capite, turbida urina est. Ita Cels. 4, 2. n. 4. describit. Cic. Att. 10, 16. extr. Non modo morbum removisti, sed etiam gravedinem. Catull. 44, 13. Hic me gravado frigida, et frequens tussis Quassavit. Cels. 1, 2. Cavere, ne modo frigus, modo calor moveat: quae res maxime gravedines, destillationesque concitat. Cic. Att. 16, 14. f. Gravediti omni ratione subveni. Plin. 23, 1, 6. Recentes uvae gravedinem capiti faciunt. Id. 25, 13, 94. Gravedinem afferre. Id. 30, 4, 11. Gravediti invenio finiri, si quis nares mulinas osculetur. P. Item universim quidquid capiti gravitatem affert. Id. 20, 13, 51. Gravediti capitis. P. Item graviditas. Nemes. Cynege. 132. Fecundos aperit partus matura gravado.

GRĀVEŌLENS, entis, adj. δυσώδης, [*Proprie vehementem odorem spargens eoque molestiam parans. Virg. G. 4, 270. Graveolentia centaurea. Hinc i. q.] male olens. Virg. A. 6, 201. fauces graveolentis Averni. Appul. de mundo. Videas illam civitatem pariter spirantem Panchaeis odoribus, et graveolentibus cenis.

GRĀVEŌLENTĪĀ, ae, f. δυσώδεια, odor gravis, malus. Plin. 20, 9, 36. Narium graveolentiam sanare. Id. 22, 22, 43. Graveolentiam alarum emendare. Et mox. Graveolentiam oris corrigere.

GRĀVESCO, is, n. βαρύνωμαι, gravis fio, oneror. Virg. G. 2, 429. Nec minus interea fetu nemus omne gravescit, idest oneratur. P. Pro gravidam fieri. Plin. 11, 41, 96. Cameli lac habent, donec iterum gravescant. P. Item pro gravius fieri, seu augeri, ingravescere. Tac. A. 1, 5. Gravescere valetudo Augusti. Lucr. 4, 1062. Inque dies gliscit furor, atque aerumna gravescit. [*Adde 6, 337. et 3, 1035.] Tac. A. 14, 51. Gravescentibus in dies publicis malis.

*GRAVIĀCI, orum, m. opp. Norici. Tab. Peut. B. A.

*GRĀVIDĀTIŌ, onis, f. Jcti in Digest. B. A.

GRĀVIDĀTUS, a, um, part. a gravido. Cic.

N. D. 2, 33. Terra gravidata seminibus omnia pariat et fundat ex sese.

GRĀVIDĪTAS, atis, f. κύβητος, praegnatio, conceptio. Cic. N. D. 2, 46. Ab eoque Luna illuminata graviditates et partus afferat, maturitatesque gignendi.

GRĀVIDO, as, avi, atum, a. l. ἔγκυον ποῖω, gravidam facio, impleo. Caecil. ap. Non. 2, 380. Per mysteria hic inhoneste honestam gravidavit probro. Aurel. Vict. Epit. 14. Sabina jactabat, se elaborasse, ne ex eo (Hadriano) ad humani generis perniciem gravidaretur.

GRĀVIDŪLUS, a, um, adj. diminut. gravidi. Ammian. 23, 6. f. Exinde gravidulae edunt minutas binas, aut ternas (margaritas), vel uniones, ideo sic appellatas, quod evisceratae conchulae singulas aliquoties pariunt, sed majores.

GRĀVIDUS, a, um, adj. ἔγκυος, ἔγκυος, plenus, onustus, gravis. [*Cic. Dic. 1, 12. Romani nominis alitrix, Martia, quae parvos Mavortis semine natos Uberibus gravidis vitali rore rigabat.] Pl. Truc. 1, 2, 3. Neu qui manus attulerit steriles intro ad nos, gravidas foras exportet. Virg. G. 1, 111. Gravidae aristae. Et ib. 3, 317. Gravidum uber. Et ib. 2, 5. Ager gravidus autumnno. Id. A. 7, 507. Stipes gravidus nodis. Hor. Od. 1, 22, 3. Pharetra grava sagittis. Ov. Fast. 4, 633. Gravidae semine terrae. Id. Trist. 1, 2, 107. Gravidae nubes. [*Sil. 6, 156. Gravidam venenis alvus (serpentis).] P. Cum genitivo. Sil. 2, 220. Mellis apes gravae. Ov. Met. 10, 531. gravidamque Amathunta metalli. Al. leg. metallis [*V. Heins. ad Ov. Met. 10, 220.] P. Speciatim gravae dicuntur animantes, quae concepti fetus ventre onus portant. V. PRAEGNANS. Cic. Cluent. 11. Cum esset grava uxor, et jam appropinquare partus videretur. Ter. Ad. 3, 5, 29. Aliquam gravidam facere. Id. Hec. 3, 3, 32. Gravidam esse ex aliquo. Ov. Met. 3, 260. De semine Jovis gravidam esse. Id. Amor. 2, 14, 17. Gravidam alvus. Hor. Sat. 2, 8, 43. Muraena grava. Virg. G. 2, 150. Gravidum pecus. Pl. Amph. 2, 2, 86. Mulier puero grava. P. Gravidam absolute est mulier grava. Plin. 23, 6, 57. Expetitur gravidarum maliciae; et 28, 6, 17. Adsidere gravidis. P. Translate. Virg. A. 4, 229. grava imperii Italia. Et ib. 10, 87. Urbs bellis grava. Val. Fl. 5, 22. Qualem praecipiti gravidum jam sorte parentem Natorum flet parva manus, h. e. gravatum morte imminenti. [*Sil. 13, 542. Noxa gravo populo, i. e. gravato.] Id. 2, 56. gravidum lunae cornu, h. e. imbres ventosque portendens ac ferens. [*Lucr. 6, 259. Gravidam fulminibus tempestatem.] Id. 8, 98. Quam grava nunc mole jaces! quam segnis inertem Flatus habet! h. e. vasta, et somni plena. Loquitur de dracone aurei velleris custode, quem incantamentis Medea supierat. [*Sil. 13, 494. Gravidam arcanis anus. Lucan. 5, 735. Dum fovet amplexu gravidum Cornelia curis Pectus. Illustrat hunc usum Heins. ad Val. Fl. 2, 161. Et curis gravidum, lacrimisque relinquit.]

*GRAVĪI, orum, populi Hispaniae Tarraconensis. V. Grovii. B. A.

GRĀVIS, e, adj. βαρύς, ponderosus, et qui suapte natura deorsum fertur cui opponitur levis: videtur esse ab allata voce βαρύς, litteris vero transpositis ἄρῆς, deinde pro aspirata littera g praemissa, et b in v. mutata, ut saepissime alias. Cic. N. D. 3, 34. Aestate grave esse aureum amiculum, hieme frigidum. Virg. G. 1, 162. inflexi grave robur aratri. [*Lucr. 5, 497. Atque omnis mundi quasi limus in imum confluit gravis, etc. Ov. Met. 7, 355. Gravis tellus, i. e. ponderosa. P. Hinc idem quod durus. Ov. Met. 12, 118. Quo plangente gravem moribundo vertice terram Extrahit illud idem calido de vulnere telum.] P. Aes grave dictum est a pondere librali, quo primum sub Ser. Tullio asses Romae cusi sunt circa an. U. C. CC. Plin. 33, 3, 13. Populus R. ne argenteo quidem signato ante Pyrrhum regem devictum usus est (h. e. circa an. H. C. CCCCLXXXV.). Librales appendebantur asses: quare aeris gravis poena dicta. Servius rex primus signavit aes. Antea rudi usus Romae Timaeus tradit. Grave aes dictum a pondere. Liv. 4, 60. f. Et quia nondum argentum signatum erat, aes grave plaustri quidam (ex patribus) ad aerarium convehentes, speciosam etiam collationem (tributi) faciebant. V. As. P. Postquam assis pondus ad sextantarium imminutum est, quod fieri coepit bello Punico primo, teste Plin. l. c. (Fest. in Sextantarii dicit bello Punico secundo: sed major habenda videtur Plinio fides) aes grave significare coepit non asses illos librales, qui in usu esse jam desierant; (illi enim proprie graves dicebantur, quia librae pondus erant) sed vel summam Pecuniae, quae illos non numero, sed pondere aequaret; vel aes ipsum rude, et in massis ad assium libralium pondus appensum. Verbi gratia, cum Liv. 22, 33. narrat, indici speculatoris Carthaginensis (qui bello Punico altero per biennium Romae fefellerat) data fuisse praemii loco aeris gravis viginti millia; vel intelligendum est, tot asses illi datos, qui viginti millia pondo

aequant; vel viginti millia librarum aeris non signati. Pro secunda hac interpretatione facit, quod tradit Serr. ad A. 6, 862. Virgilium recitantem versus de Marcello Augusti filio, donatum fuisse aere gravi, idest in massis: nam sic et Livius aere grave dicit, idest massas. Nihilominus prior interpretatio magis placet: praesertim quia, quod ad Servium attinet, Donat. in Vita Virg. n. 12. scribit, Virgilium accepisse dena sestertia pro singulis versibus, non ergo aes in massis. Et quod de Livio additur, probari non posse videtur. Pecunia certe signata, et non in massis, intelligitur in illo ejusdem Liv. 10, 46. Aeris gravis transvecta vicies centies millicies etc., id aes redactum ex captivis dicebatur. P. [Aes rude erat in Italia, et Romae praecipue ante Ser. Tullum. V. Plin. l. c. Constat porro ex aerea lamina plurium librarum pondo, oblonga, impolita, ac rudi, tot globulis distincta, quot erat librarum pondo, cujus specimen habes ap. Passer. Paralip. in Dempster. Etrur. tab. 1. P. Argentum grave est rude, aestimatum pondere, non artificio. Senec. Tranq. 1. Placet argentum grave rustici patris, sine ullo opere, et nomine artificis. P. Gravis interdum gravidum, plenumve signat. Virg. A. 1, 277. regina sacerdos Marte gravis. Ov. Met. 9, 684. gravis maturo pondere venter. Plin. 9, 6, 5. Balanae graves utero. [*Virg. A. 6, 516. Fatalis equus — armatum peditem gravis attulit alvo.] Liv. 28, 15. Graves imbre nubes. P. Item oneratum, onustum. Liv. 29, 35. Naves hostium spoliis graves. [*Id. 21, 5. Agmen grave praeda Cf. 31, 39. ubi grave agmen absolute dicitur.] Plin. ep. 7, 27. med. Gravis vinculis. [*Virg. Ecl. 1, 36. Gravis aere dextra.] Ov. Her. 9, 116. Colus lana gravis. Prud. Cathem. 3, 78. Arbor gravis. P. Item languentem, onere oppressum, tardum. Virg. G. 3, 95. Gravis morbo. [*Gravis dicitur etiam absolute aegrotus. Id. Ecl. 1, 50. Non insueta graves tentant pabula fetas, i. e. aegras et partu. Alii graves male intell. gravidas.] Liv. 21, 48. vulnere. Et ib. 2, 19. Aetate et viribus gravior. Val. Fl. 6, 65. gravior de vulnere. Curt. 7, 5. Graves deinde, avide hausto humore, non sustinerent arma, non ingredi poterant. [*Lucr. 3, 1079. Aut abit in somnum gravis] Hor. ep. 2, 57. Grave corpus. Cic. in Sen. 6. Graves oculi. Lucr. 6, 1049. Lingua motu gravis.] Liv. 21, 34. Vino et somno graves. Ov. Met. 7, 557. auraeque graves captantur hiatu, h. e. aeger anhelitus, [*minime! Aurae graves h. l. sunt pestilentiales. V. sqq. Aptius huc transfertur Virg. G. 3, 506. Atque tractus ab alto Spiritus interdum gemitu gravis. V. Cerdam, qui plura congesit.] P. Item vehementem, seu vim habentem deprimendi, affligendique, veluti pondere superjecto. Hor. Od. 4, 9, 23. Graves ictus excipere. Et Od. 1, 15, 16. Graves hastas vitare. Liv. 2, 17. Gravi vulnere ex equo dejectus. Ov. de nuc. 173. Gravem securim tollere. Val. Fl. 4, 309. vitalia donec Vincula, qua primo cervix committitur artu, Solvit dextra gravis. Hor. Od. 2, 10, 10. Gravio casu decidere. Et ib. 1, 16, 17. Exitio gravi aliquem sternere. Lucr. 4, 953. Sopor gravissimus. P. Item acrem, noxium. Nep. Ann. 23. Gravis morbus. Hor. Ep. 2, 1, 158. Grave virus. [*Ov. Met. 4, 498. Inspirantque graves animas, i. e. pestiferum halitum: i. q. Virg. dicit vipeream animam.] P. Sic dicitur saepe de aere, coeloque, et universim de iis, quae valetudine infesta sunt. Cic. Q. Fr. 2, 16. Anni tempus gravissimum, et calores maximi. Caes. B. C. 3, 2. Gravis autumnus exercitum valetudine taverat. Hor. Od. 2, 5, 6. Fluvius gravem aestum solari. Cels. 1, 3. Neque ex salubri loco in gravem, neque ex gravi in salubrem transitus satis tutus est. Tac. H. 5, 7. Solum coelumque juxta grave. Virg. Ecl. 10. extr. solet esse gravis cantantibus umbra. [*Comparat Heyn. Lucr. 6, 783. sqq. Adde Virg. 2, 377. Gravis aestas.] P. Cum de sonis est sermo, significat inum et crasiosorem. Cic. Or. 1, 59. Vocem ab acutissimo sono usque ad gravissimum sonum recipere. Adde Hor. A. P. 349. P. Cum de odoribus, molestum et foetentem. Hor. Ep. 12, 5. an gravis hirsutis cubet hircus in alis. [*Virg. G. 3, 415. Agitare graves chelydros, i. e. intolerabili foetore praeditos.] P. Aliquando gravis odor est vehemens quidem ac multus, sed non malus. Plin. 21, 6, 15. Calthae odor gravis est. Id. 25, 9, 70. Herba odore suaviter gravi. Et 21, 10, 34. Abrotonum odore jucunde gravi floret. [*Virg. G. 3, 451. Elleborus gravis.] P. Refertur et ad saporis. Varr. ap. Non. 3, 4. et 4, 218. Absinthium gravem bibere. P. Translate est molestus, difficilis, arduus. Cic. Fam. 13, 76. Testes estis nunquam me gravem vobis esse voluisse: Et 73. Velim, si tibi grave non erit, me certiore facias: Et ib. 2, 6. Grave est homini pudenti petere aliquid magnum, etc. Et Att. 1, 5. Non mihi grave duxissen scribere ad te. Id. Balb. 9. Etenim in populum R. grave est, non posse uti sociis virtute praeditis. [*Plura hujus generis laudat Curt. ad Lucan. 8, 157. Adde Virg. Aen. 8, 516. Grave Martis opus. Cir.

291. Grave servitium.] *Pl. Stich.* 4, 2, 52. Annona gravis. P Item infestus, acer, asper, praepotens. *Cic. Off.* 3, 22. Gravem adversarium imperii perfuga unus sustulisset. [*Coll. *Suet. Ner.* 54. ubi *Wolf.* Male plerique *gravem adversarium* explicant *invisum*. Est potius, qui non facile vinci potest: quamquam verum est, hinc plerumque crescere invidiam. *Comp. Brem.* ad h. l. *Graves Persae Hor. Od.* 1, 2, 22. At *Mart. Lag.* ad *Lucan.* 1, 10. *ed. Web.* *graves Persas* intelligit *fastu non ferendo se gerentes*. Quod parum videtur. Neque superbiae notionem continet alter locus, quem V. D. modo laud. *ib. comp. Virg. G.* 4, 84. ubi *gravis victor* est qui loco non cedit: *der das Feld behauptet.*] *Liv.* 10, 18. Gravior hostis. *Ascon. pro Mil. f.* *Graves sententiae*: quibus opponuntur *absolutoriae*. P Item vehemens, magnus. *Hor. Ep.* 11, 2. amore percussus gravi. *Ov. A. Am.* 2, 604. gravis culpa. *Sall. ap. Non.* 4, 218. Grave pretium. *Varr. ib.* *Graves pavonum greges. Titin. ib.* *gravius obsonio convivas excipere*. P Item gravis annis, grandaevus. *Virg. A.* 5, 387. gravis Entellum dictis castigat Aectes. Ita *Non. l. c.*, sed et aliter exponi potest. [**Negat Doederl.* 3, 224. *Gravis absolute dici pro grandaevus*, recte interpretatus *gravior*, quae usitatissima est loquendi ratio. *Laudat Doederl. Liv.* 27, 4. *Hannibali cedenti* . . . *gravis ipse instaret*: ubi *Gron. gravior susp.* At v. *Drakenb.* ad *Liv.* 2, 35, 3. quem ad locum *Virg.* a Nostro allatum conferendum docet *Burm.*, qui *gravis h. l. de animo et auctoritate intelligi mavult.*] *Ter. Heaut.* 4, 1, 32. Natu gravior. *Quint.* 12, 10, 8. Gravior aetas. [**Döderl. l. l.* discrimen inter *grandis* et *gravis*, cum de aetate dicuntur, ita constituit, ut illud corporis maturitatem, cuius aliquis annis provecior aspectum praebet; hoc auctoritatem animi cum corporis maturitate conjunctam significet. Adde *Caes. B. G.* 3, 16. Nam quum omnis juvenus, omnes etiam gravioris aetatis convenerunt.] P Item severus, rigidus. *Liv.* 29, 21. Grave editum. [**Ita saepissime de poenis. Suet. Aug.* 5. Gravior poena. *Or. Met.* 2, 467. *Graves poenae. Vell.* 2, 78, 3. Gravissimi, comparandique antiquis, exempli auctor fuit.] *Cic. Brut.* 17. Quis Catone gravior in laudando? acerbius in vituperando? [**V. Ernest. Lex. technol. lat. rhet.* p. 191. *Suet. Caes.* 65. Exactor gravissimus disciplinae. *Caes. B. G.* 1, 20. Ne quid gravior statueret. Plura ejusdem generis laudat *Ruhnck.* ad *Terent. Andr.* 5, 3, 3. *Lucret.* 1, 64. Humana ante oculos fede quom vita jaceret in terris, oppressa gravi sub religione etc., i. e. tristi homines timore, horrore Deorum implente. P Hinc *gravis* in universum dicitur pro infestus. *Liv.* 44, 30. Gravis popularibus esse coepit. Ita de fortuna *Caes. B. G.* 1, 32. Hoc esse misseriorem gravioremque fortunam *Sequanorum*.] P Item serius, et auctoritatem habens. *Id. ib.* 81. Gravis sine arrogancia, segnis sine verecundia. *Id. Fam.* 2, 2. Gravis testis, cuius dicta pondus habent auctoritatis et fidei. *Id. Or.* 2, 37. Homo auctoritate gravis. *Pl. Trin.* 2, 2, 107. Gravior erit tuum unum verbum ad eam rem, quam centum mea. *Cic. Pis.* 6. Gravis auctor in medicina. *Plin. Pan.* 41. Fronte gravi, et tristi supercilio. *Claud. in Eutr.* 1, 350. Atque aliquis gravior morum. [**Virg. A.* 1, 151. Pietate gravem ac meritis si forte virum quem conspexere. *Or. Met.* 15, 590. Populumque gravemque senatum Convocat. V. *Brem.* ad *Nep. Alc.* 11, 1. P Hinc dicitur etiam *gravis* de aliis, quae auctoritate, viribus pollent. Ita *Liv.* 34, 17. Gravem atque opulentam civitatem vineis et pluteis cepit, i. e. validam; nos: *eine wichtige Stadt.* Gr. *βαρῆτα πόλις.* V. *Duk.* ad *Flor.* 1, 3. *Wesseling.* ad *Diod. Sic. T.* 1, p. 306. et T. 2, p. 630. *Lex. Liv.* p. 288.] P Item solidus, firmus, magni momenti. *Cic. Rosc. Com.* 2. Quod apud omnes leve et infirmum est, id apud iudicem grave et sanctum esse ducetur. *Ter. Adolph.* 3, 5, 21. Mane: nondum audisti, Demea, quod est gravissimum. *Lucil.* ap. *Non. l. c.* Gravis causa. *Hor. A. P.* 14. Gravia incepta. P Item acerbus, asper, mordax. *Cic. Verr.* 2, 3, 58. Graviore verbo appellare aliquem. P Item tristis. *Virg. A.* 8, 582. gravior ne nuncius aures vulneret. P *Gravis supellex* ap. *Plin. ep.* 8, 17. est pretiosa ac dives. P *Gravis accentus* dicitur a grammaticis, qui acuto contrarius est, et syllabam deprimit: cuius nota est lineola inflexa supra vocalem, a sinistra in dexteram, hoc modo. Et ipsa quoque syllaba, talem habens accentum, *gravis* appellatur. *Quint.* 1, 5, *Diomed.* 2, 425. P *Grave pro gravior.* *Stat. Th.* 4, 213. Et grave *Tisiphone* risit. Et *ib.* 12, 248. grave cominus aestuat aer *Sordidus*. (Adde *ib.* 6, 120.) *Val. Fl.* 5, 170. grave Titan vociferans.

*GRAVISCAR, arum, et Gravisca, ae, f. opp. Hetruriae. Priorem formam habent *Liv.* 40, 20. et 41, 16. *Virg. A.* 10, 184. *Sil.* 8, 474. ubi V. *Drakenb. Plin.* 3, 5. *Mela* 2, 4. posteriorum *Vell.* 1, 15. P V. in *Graviscanus*, a, um. B. A.

GRAVISCANUS, a, um, adj. ad Gravisca pertinet, quod opp. maritimum fuit Etruriae in Tar-

quiniensi agro, prope Centum cellas, colonia Romanorum, ut est ap. *Liv.* 40, 29. *Cato ap. Serv.* ad *Virg. A.* 10, 184. Ideo Gravisca dictae sunt, quod gravem aerem sustinent. *Plin.* 14, 6, 8. n. 5. Gravisca vina. P *Graviscani, orum*, sunt incolae illius opp. Hinc *Graviscanorum respublica*, ap. *Cels. Dig.* 31, 1, 30. et in *Inscr.* ap. *Grut.* 407, 1. [**Nonnulla addidit. F.*]

GRAVITAS, atis, f. ponderitas, pondus, βαρῆτης. *Cic. N. D.* 2, 45. Terrae partibus omnibus in medium vergentibus, nihil interruptit, quo labefactari possit tanta contentio gravitatis et ponderum. *Caes. B. G.* 5, 16. Gravitates armorum. Et B. C. 1, 58. Gravitates et tarditas navium. *Or. Met.* 2, 821. ignava nequeunt gravitate moveri. P Item gravado. *Or. Met.* 15, 21. pressus gravitate soporis. *Plin.* 27, 12, 105. Gravitates capitis. Et 28, 11, 48. Gravitates audiendi. Sic 20, 11, 44. Gravitates aurium. Et 23, 4, 42. auditus. P Item densitas, et crassitudo, cum de aere sermo est. [**Imo molesta et pestilens aeris temperatio.*] *Cic. Att.* 11, 22. Corpore vix sustineo gravitatem hujus coeli. [**Cf. Liv.* 23, 34. ubi est: gravitatis coeli aquarumque *Id.* 25, 26. Gravitates loci (de pestilentia).] P Item graveolentia, cum de odoribus. *Plin.* 20, 9, 35. Gravitatem animae facit brassica. Sic 28, 12, 51. Gravitates oris. *Id.* 30, 6, 15. halitus. *Id.* 22, 18, 21. odoris. P Aliquando significat solam odorem vehementiam. *Id.* 21, 7, 18. Quorundam odorum suavitati gravitas inest, h. e. acer odor. P Est etiam graviditas. *Or. Met.* 9, 287. Tenebat gravitas uterum mihi. [**Gravitas h. l. non significat graviditatem, i. e. statum foeminae, qua se gravidam esse sentit; sed poetice dictum est pro fetu ipso, qui utero geritur. Eodem sensu Or. ib.* 10, 506. Tendit onus matrem.] P Item tarditas, infirmitas, languor. *Cic. Fin.* 4, 12. Gravitatem membrorum levare aliquem. [**V. Davis.* ad h. l. *Id. Tusc.* 3, 1. Gravitates et dolor corporis. *Acad. pr.* 2, 17. Gravitates sensus, i. e. hebetudo, imbecillitas. *Id. Or.* 3, 11. Gravitates linguae, i. e. sonus vocis paulo agrestior et rusticana. V. *Ernest. cl. Cic. s. h. v.*] *Or. Met.* 11, 618. de Somno: tarda quae Deus gravitate jacentes Vix oculos tollens. [**V. Gierig.* ad h. l.] P Item vis, vehementia. *Cic. N. D.* 3, 31. Gravitates morbi. P Translate est firmitas, constantia, et quaedam severitas in vultu, verbis, moribus, ex qua fides et auctoritas oritur: cui *levitas* opponitur. *Id. Amic.* 25. Quanta illa, Dii immortales, fuit gravitas! quanta in oratione majestas! *Id. Att.* 9, ult. extr. Gravitatem in congressu nostro tenui, quam debui. *Id. Fam.* 5, 16. f. Non est gravitatis ac sapientiae tuae, ferre immoderatus casum incommemorandum tuorum. Et *mox.* Tuenda tibi est gravitas, et constantiae servendum. *Id. Att.* 10, 1. med. Tu cum Sexto servasti gravitatem eandem, quam mihi praecipis: et *ib.* 9, 9. med. Praeclare admones, ne nimis indulgenter, et ut cum gravitate potius loquar: et *Q. Fr.* 3, 9. Cum summa gravitate quidpiam facere. Et 8. Adhibere virtutem et gravitatem in dolore. *Plin.* 35, 10, 37. Paucis diei horis pingebat: id quoque cum gravitate, quod semper togatus, quamquam in machinis. *Cic. Brut.* 95. Haec genera dicendi in senibus gravitatem non habent. *Nep. Attic.* 25. Ejus comitas non sine severitate erat, neque gravitas sine facilitate. *Vell.* 2, 116. Gravitatem humanitate temperare. *Cic. Sen.* 4. Erat in illo viro comitate condita gravitas. [**Id. Agr.* 2, 32. Gravitatem imperii ac nomen sustinet. *Liv.* 5, 41. Majestate, quam vultus gravitasque oris prae se ferebat: notabile est hic *gravitatem oris* dici in bonam partem, quum usitatus dicitur de graveolentia oris. *Nep. Paus.* 4, 3. Gravitates Lacedaemoniorum, i. e. *bedächtliche Klugheit*: V. *Brem.* P Severitas. *Cic. Caec.* 3. Gravitates judiciorum.] P Fides, constantia, perseverantia, firmitas in promissis. *Prop.* 2, 16, 14. Tu modo ne dubita de gravitate mea. Ossa tibi juro per matris, etc. [**Vell.* 2, 125, 3. Alia cum gravitate pollicentis.] P Refertur et ad orationem. *Cic. Or.* 2, 17. Sententiarum gravitate, verborum ponderibus est utendum. [**V. Ern. Lex. technol. lat. rhet.* p. 190. sq.] P Est etiam soliditas, firmitas. *Cic. Tusc.* 5, 12. Hujus sententiae gravitas a Platonis auctoritate repetatur. P Item fortitudo, vires, potentia: ex quibus firmitas nascitur. *Caes. B. G.* 4, 3. Hos cum Suevi, multis saepe bellis experti, propter amplitudinem gravitatemque civitatis, finibus expellere non potuissent. [**V. in GRAVIS.*] P Item magnitudo, et acerbitas. *Sall. or. Licin. Trib. pleb.* Gravitates injuriae. P Item caritas. *Tac. A.* 6, 13. Gravitates annoae juxta seditionem ventum est. P Item vis, molestia. *Liv.* 31, 6. Gravitates belli.

GRAVITER, adv. βαρῆτως, cum pondere. [**Lucret.* 4, 328. et alte Aera per purum graviter simulacra feruntur.] *Ter. Adolph.* 5, 3, 2. Pellere graviter fores. Et *Heaut.* 3, 3, f. Gravititer crepuerunt fores. *Virg. A.* 5, 447. et *Or. Pont.* 1, 7, 49. Gravititer cadere. *Virg. A.* 12, 295. ferire. Et *ib.* 10, 347. hasta sub mentum graviter pressa. *Caes. B. G.* 4, 31. Naves gravissime afflictatae. P

Translate est vehementer, valde, acriter. *Caes. B. G.* 5, 30. Gravissime terreri periculo mortis; et 52. extr. Gravissime dolere. Et *ib.* 4, 16. Gravititer premi ab hostibus. *Pl. Cist.* 1, 1, 87. Gravititer amare. *Cic. Att.* 7, 2. Gravititer se habere. [**i. e. aegrotare.*] *Liv.* 2, 17. extr. Irae graviter ultae. *Caecil.* ap. *Non.* 4, 218. Placere hoc coepit graviter postquam est mortua. *Virg. A.* 7, 753. Gravititer spirantes hydri, h. e. afflatu gravi et noxio. *Id. G.* 4, 31. graviter spirantis copia thymbrae. [**Gravititer h. l. est bene, multum.*] *Cic. Off.* 1, 10. Gravititer aegrotare. *Id. Cat.* 1, 7. suspectum esse alicui. *Id. Phil.* 12, 11. Cives gravissime dissentientes. *Ter. Heaut.* 4, 4, 2. Gravititer iratum alicui esse; et 95. Gravius accusare. *Curt.* 4, 15. Gravititer instare territis. *Plin.* 17, 1, 1. Gravititer increpare quempiam. *Ter. Heaut.* 3, 3, 9. Gravititer advertere. P Pro aegre, moleste, iniquo animo. *Id. ib.* 1, 1, 62. Adolescentulus, saepe eadem et graviter audiendo, victus est. *Cic. Har. resp.* 22. Quippiam graviter ferre. [**Gr. βαρῆτως γέγερ.*] *Id. Or.* 2, 52. Casus humanarum miseriarum graviter accipere. *Tac. A.* 13, 36. Gravititer accipere quidpiam. P Severe, rigide, aspere. *Cic. Coel.* 14. Utrum me secum severe, et graviter, et prisce agere malit, an remisse, ac leniter, et urbane. *Ter. Adolph.* 1, 2, 60. Gravititer dicere in aliquem. *Caes. B. C.* 1, 5. De amplissimis viris gravissime acerbissimeque decernere; et B. G. 3, 16. Gravis in aliquem vindicare. P Serio, et ut gravem hominem decet, constanter, firme. *Caes. B. C.* 2, 32. Gravissime judicare de aliquo [**i. e. honorificentissime.*] *Cic. Fin.* 4, 2. extr. Gravititer et copiose aliquid tractare. [**Id. Or.* 9. Thucydides res gestas narrat graviter sane et probe.] P De sonis. *Cic. Somn. Scip.* 5. Natura fert, ut extrema ex altera parte graviter, ex altera acute sonent. [**Lucr.* 4, 545. Quom tuba depresso graviter sub murmure mugit.]

GRAVITUDO, inis, f. idem quod gravado, morbus capitis. *Vitr.* 1, 6. Vitia, quae difficulter curantur, gravitudo, arthritis, tussis, pleuritis. Hunc *Vitruvii* locum ita illustrat *Morgagnius* in ep. ad *Polen. Exerc. II. Vitr.* p. 142. *Victorius* legit *gravidus*, quae vox ad aliorum normam facta illi videtur, ut *libido*, *cupido*, *formido*. Ipse pro *gravitudo*, *arthritis*, legendum conjicio *ravitudo arteriae*, vel *arteriarum*, nulla propemodum scripturae mutatione, eadem tamen sententia. (V. ARTHRITIS.) Nam, ut *mollire* habemus, et *mollitudo*, *parire* (sic enim veteres, atque in his *Ennius*, declinabant) et *paritudo*; sic non est adeo fortasse absonum, ut cum *Plautinum* verbum exstet *ravire*, *ravitudo* quoque dici potuisse videatur, aut si quis malit derivari a *mollitudo*, non secus ac a *gravi* *gravitudinem*, vel certe ab *ampli* *amplitudinem*, a *magni* *magnitudinem*; idem pariter a *ravi* poterit *ravitudinem* derivare. Haec ille. *Schneiderus* in sua *Vitruvii* editione habet *gravitudo arteriaca*. Quidquid vero sit de vocis hujus *adherita*, apud *Vitruvium*, ea tamen legitur apud *Apic.* 3, 6. Sine ructu et gravitudine. Et in *Not. Tir.* p. 46. Gravis, gravitas, gravitudo.

GRAVIUSCULUS, a, um, adj. aliquantum gravis. *Gell.* 1, 11. med. Qui fistula brevi sensim graviusculum sonum inspiraret.

GRAVO, as, avi, atum, a. I. βαρῆνω, onero, pondere premo, gravem reddo. *Tac. A.* 1, 20. Praefectum castrorum sarcinis gravant, aguntque primo in agmine. [**Lucr.* 1, 254. Gravantur arbores fetu.] *Or. Her.* 11, 38. Aegraque furtivum membra gravabat onus. *Id. Met.* 8, 205. ne, si demissior ibis, Unda gravet pennas, si celsior, ignis adurat; et *ib.* 13, 812. sunt poma gravantia ramos. *Plin.* 21, 19, 75. Stomacho inutilis, nervis inimicus, caput gravans. *Stat. Theb.* 10, 257. ferus Actora magno Ense gravat Capaneus, h. e. gestandum dat ense gravem. *Capitol. Anton.* 12. Alia die febre commotus est: tertia cum se gravari videret, etc. [**Lucan.* 6, 517. Terribilis Stygio facies pallore gravatur, i. e. plena est et oppressa. V. *Cort.* ad h. l.] P Translate. *Or. Trist.* 4, 6, 27. Nec tam nota mihi, quam sunt, mala nostra fuerunt: Sed magis hoc, quo sunt cognitora, gravant; et *ib.* 5, 11. extr. tu fortunam parce gravare meam, h. e. miseriorem reddere. *Hor. Ep.* 2, 1, 264. Nil moror officium, quod me gravat. [**Tac. A.* 14, 12. Quo gravaret invidiam matris.] P *Gravare syllabam* apud grammaticos est gravi accentu notare. P Saepissime in passiva voce usurpatur. *Gravari* enim dicitur, qui quippiam aegre fert, atque invitus, gravate, aut cum fastidio facit. *Cic. Cluent.* 25. Sed primo gravari coepit, quod invidiam atque offensionem timere dicebat. *Id. Fam.* 7, 14. Valde jam lautus es, qui gravare litteras ad me dare; et *Or.* 1, 35. extr. Rogo, ut ne graveris exaedificare id opus, quod instituisti. *Varr. R. R.* 1, 3. Ille non gravatus, Primum, inquit, etc. *Tac. A.* 5, 8. Crebris prolationibus spem ac metum juxta, gravatus Vitellius, ictum venis intulit. P Etiam cum accusativo deponentium more. Itaque *gravari aliquid* est aegre ferre, recusare, detrectare. [**βαρῆναι*.

V. Schwarz. ad *Plin. Pan.* 45, 3. *Drakenb.* ad *Sil.* 2, 599. *Heins.* ad *Claud. Eutr.* 1, 301. *Lindenbr.* ad *Luctat.* in *Stat. Theb.* 8, 317. et qui hos laudat. *Cort.* ad *Lucan.* 7, 284. Dominosque gravantur. *Hor. Od.* 4, 11, 27. Pegasus terrenum equitem gravatus Bellerophontem, h. e. indignatus, atque adeo excutiens. *Sen. Thyest.* 105. Jam tuum moestae pedem terrae gravantur. *Pl. Mil.* 4, 6, 15. Benignus erga me siet: quod cupiam, ne gravetur, scilicet dare. *Sen. Clem.* 1, 12. extr. At illum acerbum et sanguinarium necesse est graventur stipatores sui. *Suet. Ner.* 34. Matrem dicta factaque sua exquirentem, hactenus primo gravabatur, ut, etc. *Id. Aug.* 72. Ampla et operosa praetoria gravabatur; et *Vitell.* 12. Hunc ob nimiam contumaciam et ferocitatem gravatus, lanistae vendidit. *P. [P. Gravandus ap. Prop.* 3, 2, 22. Non est ingenii cymba gravanda mei. *F.]*

GRAXO. V. in GRATIIS.

GRÉGALIS, e, adj. ἀγελαιός, qui ejusdem est gregis. *Varr. R. R.* 2, 7. Equi boni futuri signa sunt, si cum gregalibus in pabulo contendit in currando. *Plin.* 10, 63, 83. f. Gregales equae, h. e. quae adhuc in grege sunt, necdum domitae. *Appul. Met.* 6. Gregalia pecua, h. e. quae gregatim pascuntur. *P. Transfertur ad homines, et saepe in deteriorem partem. Cic. Dom.* 28. Gregales Catilinae: et *Har. resp.* 25. Gregales Clodii. *Prud. perì oiep.* 5, 391. Gregalis plebs. *P. In bonam aliquando. Cic. Fam.* 7, 33. Nos nihil sumus, gregalibus illis, quibus, te plaudente, vigebamus, amissis. *Adde Or.* 2, 62. *P. Item ad res vulgares, vilioresque. Senec. Benef.* 1, 12. extr. Gregalia quoque poma, etiam post paucos dies itura in fastidium, delectant, si provenere maturius. *Id. ep.* 86. Balnea obscura, et gregali tectorio inducta. *Stat. Silv.* 1, 6, 74. comminutis Permutat vitreis gregale sulphur. *Plin.* 18, 9, 20. n. 1. Gregalis siligo. *Tac. A. 1,* 69. Filium ducis gregali habitu circumferre, h. e. gregarii militis. *Sic Liv.* 7, 34. extr. Gregali sagulo amictus.

GRÉGARIUS, a, um, adj. ἀγελαιός, ad gregem pertinens. *Colum.* 6. in. Pecoris, gregariorumque pastorum curam abnuere. *P. Gregarius miles est, qui in exercitu nulla est in dignitate constitutus, h. e. neque centurionis, neque praefecti, aut tribuni, aut primi pili, etc., sed e vulgo, seu grege militum censetur. Cic. Planc.* 30. Id etiam gregarii milites faciunt inviti, ut coronam dent civicam, et se ab aliquo servatos fateantur. *Sall. Cat.* 38. Ex gregariis militibus alios senatores videbant, alios ita divites, ut, etc. *Curt.* 7, 2. med. Septuaginta natus annos juvenis ducis, et saepe etiam gregarii militis munia explevit. *Tac. H.* 5, 1. Caesar Titus plerumque in opere, in agmine, gregario militi mixtus, incorrupto ducis honore. *Id. H.* 3, 51. Ut gregarius eques, occisus a se fratre professus, praemium a ducibus petierit. *Just.* 22, 1. Gregariam militiam sortitus. *P. Translate. Sidon. ep.* 9, 15. in *carm.* Gregarius poeta. *P. In Gloss. Philox.* gregarius exponitur ἀγελαιός, h. e. gregis dux: quo sensu *Appul. Met.* 7. quem *armenarium equisonem* dixerat, paulo post *gregarium* vocat.

GRÉGATIM, adv. ἀγελήδων, per greges. *Plin.* 8, 5, 5. Elephantum gregatim semper ingrediuntur. *Colum.* 6, 5. extr. Haec facienda, si gregatim pecora laborant: illa deinceps, si singula. *Quint.* 1, 6. med. Graculos, quia gregatim volent, dictos, Ciceroni persuadere voluit Varro. *Plin.* 9, 15, 18. Thynni intrant Pontum verno tempore gregatim. *Id.* 11, 5, 4. Apes rempub. habent, consilia privatim, ac duces gregatim. *P. Refertur et ad homines. Cic. Verr.* 2, 5, 57. Videtis cives R. gregatim conjectos in lautumias. *Suet. Cal.* 30. Retiarii tunicati, quinque numero, gregatim dimicantes. *Plin.* 4, 12, 26. Domus iis nemora lucique, et Deorum cultus viritim, gregatimque. *Just.* 13, 8. Perdiccae arrogantiam exosi, ad Antipatrum gregatim profugiebant. *P. In illo Plin.* 1, 26. in. Accidit, ut nova contra genera morborum gregatim sentirentur: gregatim significat per gregem humilis plebis, et popelli, exclusis proceribus.

GRÉGATUS, a, um, part. a grego; in gregem collectus, congregatus. *Stat. Ach.* 1, 373. Idaliae volucres coeloque domoque gregatae, etc. *Id. Th.* 8, 667. solus qui caedibus hauri quinquaginta animas: totidem totidemque gregati Ferte manus. *Al. leg. gregatim.*

GRÉGO, as, a. 1. congrego. Passive tantum usurpatur. *Paul. Nol. carm.* 17, 200. Nunc oves facti, duce te, gregantur Pacis in aulam.

GRÉMIALIS. V. CREMIALIS.

GRÉMIMUM, ii, n. κόλπος, locus inter complexum ventris, et feminum, quem sedentes efficitur: quo loco matres, nutricesque excipiunt infantes. Differt a *sinu*, qui est intra pectus et brachia: et nihilominus alterum pro altero non raro ponitur: videtur esse per syncopen quasi *geremium* a *gero*. *Cic. Div.* 2, 4. Puer in gremio matris sedens, mammam appetens. *Virg. A.* 1, 689. gremio accipere: et *722.* fovere: et *ib.* 4, 84. detinere: et *ib.* 5, 31. complecti: et *ib.* 7, 233. excipere. *Or.*

Met. 10, 406. tollere. *Virg. A.* 11, 743. Dereptumque ab equo dextra complectitur hostem, Et gremium ante suum multa vi concitus aufert. *Flor.* 2, 6. Excusso in medium curiam togae gremio, quasi plane sinu bellum ferret, effudit. *Catull.* 45, 1. Acmen Septimius suos amores Tenens in gremio. [**Lucr.* 1, 34. In gremio qui saepe tuum se rejicit. *Ter. Eun.* 3, 5, 37. Jovem quo pacto Danae misisse aiunt quondam in gremium imbrem aureum. *Tibull.* 1, 9, 80. Et geret in gremio regna superba tuo.] *P. Accipitur etiam pro pudendo muliebri. Catull.* 67, 30. Qui ipse sui gnati minxerit in gremio, h. e. corruerit uxorem filii sui. *P. Translate elegantes habet usus. [*Lucr. Aether in gremio terrae praecipitavit imbres.] Virg. A.* 3, 509. sterni gremio telluris. *Cic. Sen.* 15. Terra gremio mollito et subacto semen sparsum excipit. *Stat. Silv.* 4, 3, 43. Mox haustas aliter replere fossas, Et summo gremio parare dorso, h. e. nucleum, seu sedem silici, quo sternenda via erat. V. NUCLEUS. *Plin.* 3, 16, 20. Padus quoque Mellis montis profluens. *Cic. Coel.* 24. Cum Q. Metellus abstraheretur et sinu gremioque patriae. *Id. Pis.* 5. Haec sunt, o carnifex, in gremio sepulta consulatus tui: et *ib.* 37. Aetolia medio fere Graeciae gremio continetur. *Sil.* 3, 678. In gremio Thebes, h. e. mediis Thebis: et *12,* 203. e gremio Capuae egredi. *Id.* 8, 191. Arenosum gremium fluminis. [**Virg. Mor.* 23. Praeverrit cauda silices gremioque molarum, i. e. interiorem partem molarum.] *Claud. IV. Cons. Honor.* 595. calidi scrutatus stagna profundis, Tethyos invasit gremium. *Cic. Cluent.* 5. Soror in amantissimi fratris manibus et gremio, moerore et lacrimis consensescit. *Virg. A.* 7, 233. Nec Trojam Ausonios gremio excipisse pigebit. *Id. ib.* 9, 261. quaecumque mihi fortuna fidesque est, In vestris pono gremiis. [**Suet. Vesp.* 5. Quandoque proculcatam desertant rempublicam civili aliqua perturbatione in tutelam ejus, ac velut in gremium deventuram. *P. Gremium* signif. etiam tenerae aetatis institutionem. *Quint.* 1, 1, 24. Fingamus igitur Alexandrum dari nobis impositum gremio. *Id. ib.* 1, 2, 1. Exire de gremio; et *2,* 4, 15. Ad gremium praepceptoris, i. e. intrp. *Spald.*, praesente et regente praepceptore, ne quid pravi inoleat. *Adde 2,* 5, 5. Ut ad gremium revocatis deserviant: A prima matris educatione translata metaphora est.] *P. Nec mulieri, nec gremio credi oportet,* proverb. quod et illa incerti et levis est animi, et plerumque in gremio posita, cum in oblivionem venerunt exurguntur, prociunt. *Festus in Nec. P. Gremia pro cremis* V. in CREMIA.

GRESSIO, onis, f. idem ac gressus. *Macr. Sat.* 6, 5. ex *Pacuvio.* Caprigeno pecori grandior gressio est.

GRESSUS, us, m. βάδισμα, incessus, ambulatio. *Cic. Off.* 1, 36. Ne aut tarditatibus utamur in gressu mollioribus. *Virg. G.* 3, 117. de equo: gressus glomerare superbos; et *ib.* 4, 360. inferre gressus, h. e. incedere; et *A.* 1, 414. tendere gressum ad moenia; et *ib.* 11, 29. gressum recipere; et *ib.* 6, 389. comprimere; et *Senec. Med.* 870. efferre arvis; et *Herc. Oct.* 579. ferre in penates; et *Val. Fl.* 6, 348. tenere; et *3,* 8. agere ad litora. *Or. Her.* 16, 333. Quaque feres gressus. *Val. Fl.* 1, 183. gressus avidos ad litora vertit. *Senec. Herc. Oct.* 1238. gressibus feram vincere. [**Lucan.* 2, 248. Inconcessa ferens dubio vestigia mundo, i. e. uno tenore eademque semper via procedens. V. *Cort.* ad *h.* 1. *Adde ib.* 6, 829. *P. Gressus* dicitur etiam de cursu navis. *Virg. A.* 5, 162. Huc dirige gressum.]

GREX, gregis, m. ἀγέλη, multitudo animalium una degentium, ut ovium, boum, avium, etc. *Festus in Greces,* derivat a Graeca voce allata. *Voss.* in *Etym.* ab ἀγέλω, congreco, quasi sit pro *agrex.* *Cic. Att.* 7, 7. Pecudes dispulsae sui generis sequuntur greges. *Id. Verr.* 2, 2, 7. Greges nobilissimarum equarum abacti. *Id. Phil.* 3, 12. Greges armentorum, reliquique pecoris. *Varr. R. R.* 2, 6. Asinorum gregem qui facere vult bonum. *Virg. A.* 3, 287. greges lanigeri. *Id. Ecl.* 7, 7. Vir gregis ipse caper. *Juen.* 2, 80. porcorum grex. *Plin.* 5, 1, 1. elephantorum. *Or. A. Am.* 1, 326. Dux gregis, h. e. taurus. *Varr. R. R.* 3, 6. Pavonum greges; et *10.* anserum; et *11.* anatum. *Hor. Ep.* 1, 3, 19. avium. *P. Aliquando dicitur de minori pecore, ut de majori armentum. Or. Met.* 1, 513. Non ego sum pastor; non hic armenta gregesve; et *ib.* 4, 634. Mille greges illi, totidemque armenta per herbas Errabant. *Adde Tibull.* 1, 5, 28. *P. Dicitur etiam de hominibus. Cic. Sull.* 28. Honestissimorum hominum greges. *Id. Or.* 1, 10. philosophorum. *Id. Att.* 1, 18. amicorum. *Hor. Ep.* 1, 9. f. Scribe tui gregis hunc, h. e. recipe inter amicos tuos. *Senec. Herc. Fur.* 1149. Natorum grege animosa conjux; et *Troad.* 138. Grex regum. *Sil.* 7, 58. grex ille virosum, h. e. Fabiorum manus. *P. Interdum contemptum adsignificat. Cic. Rosc. Am.* 32. Ego forsitan propter multitudinem patronorum, in grege annumerer. *Hor. Ep.* 1, 4. extr. Epicuri de grege por-

cus. *Id. Od.* 1, 37, 9. Contaminatus grex turpium virorum. *Id. Epod.* 16, 37. Grex inducibilis, h. e. vulgus. *Pl. Cist.* 4, 2, 67. Grex venalium. *Stat. Th.* 11, 284. Hostia, nate, jaces ceu mutus, et e grege sanguis. *P. Speciatim dicitur de mimis et histrionibus; atque etiam de aurigis circensibus, qui in quatuor factiones, seu greges erant divisi. Petr. Sat.* 80. Grex agit in scena mimus: pater ille vocatur, Filius hic, nomen divitis ille tenet. *Inscr. ap. Grut.* 1024, 5. Pyladi pantomimo ornamentis decurionalibus ornato grex Romanus ob merita ejus. *Adde Ter. Heaut. prol.* 45. et *Pl. prol.* 32. et *Pl. Cas. prol.* 22. Hinc in fine aliquot priorum *Plauti comoediarum, ut Asinariae, Capt. Cas., Epid., et Bacch., grex* adscriptus est, tanquam histrionum chorus, qui omnium histrionum nomine prodit, et spectatores paucis alloquitur. In quibusdam MSS. alicubi pro grege legitur recitator: in fine vero *Cistellariae* editum est *caterua.* [**V. CATERVA* in f. et qui de hac re scripsit *G. A. B. Wolf.* in *script. Schol. de actibus et scenis,* cet. p. 11.] *Inscr. ap. Grut.* 338, 5. et alia ap. *Marin. Frat. Arv.* p. 257. Conditor gregis russatae. V. FACTIO. *P. Uno grege,* omnes simul. *Curt.* 10, 2. med. Ne serui quidem uno grege profugium dominos. *P. Grege facto,* agmine facto, manu facta. *Sall. Cat.* 49. med. Cethegus familiam atque libertos suos, lectos et exercitatos in audaciam orabat, uti, grege facto, cum telis ad se irrumperent; et *Jug.* 62. Quadraginta, memores nominis Romani, grege facto, locum cepere. *P. Joculariter greges virgarum,* h. e. fasces, dixit *Pl. Ps.* 1, 3, 99. *P. In genere feminino Lucr.* 2, 660. equorum duellica proles, Buceraeque (al. buccraeque) greges. *Lucil.* quoque ap. *Charis.* 1, 72. has greges dixit. *Adde Inscr. ap. Maff. Mus. Ver.* 127, 4. [**V. Ruddim.* 1, 36.]

[*GRIAS,* adis, f. herbae genus. *Appul. Herb.* 50. *Grias* nascitur in Lucania, marmoris albi colorem habens, quatuor rubicundis ornata cauliculis. *F.]*

GRICENĒA, funis crassus. *Festus.*

*GRIDINUS (amnis), vel Gridinum (flumen), in Asia ulteriore, in Sogdiana puta vel Bactriana. *Plin.* 6, 16. Flumina Mandrum, Gridinum; ultraque Chorasimii. *B. A.*

GRILLO et GRILLUS. V. GRYLLO et GRYL-LUS.

*GRINARIO, onis, opp. Vindeliciae, ubi nunc *Gneringen.* *Tab. Pent.* B. A.

*GRINNES, ium, opp. Galliae Belgicae, ad Vahalis Mosaeque confluentes. Hodie, aiunt, est *Rhene.* *Tac. H.* 5, 20. et *Tab. Pent.* B. A.

GRIPHUS, i, m. γρίψος, Graecis rete significat: hinc inter machinas bellicas enumeratur in *Not. Tir.* p. 126. *Griphus,* scorpio, sudes. Translate dicitur de aenigmatibus, quaestione implicata, sermone ambiguo, quibus audientis animus quodammodo irretit et capitur. *Gell.* 1, 2. Aliosque id genus griphos neminem posse dicere, nisi se dissolvere. *Adde Appul. Flor.* n. 9. et *Auson.* qui *Idyllium* suum undecimum *Griphum* inscripsit. *P. [Griphus est etiam cogn. R., ut Plotius Griphus praetor ap. Tac. H.* 4, 49. In *Gloss. Isid.* scribitur *Grippus,* h. e. superbus, cervicosus. *F.]*

[*GRISELICUS,* a, um, adj. ad Griselum pertinens, nunc *Gréoulx,* urbem Galliae in Provincia ad Druentiam fluvium, quae thermis olim celebris fuit. Hinc *Griselicae Nymphae* in mutila *Inscr.* ap. *Donat.* p. 47. n. 2., integra vero in *Magaz. Encyclop. an.* 1811. mens. Jun. p. 256. *Annia M.* filia *Faustina T. Vitrassii Pollionis Cos. II., Praef. Imp., Pontif. Asiae uxor Nymphis Griselicis. F.]*

GROMĀ et Grōmā, ae, f. γρομάω, γρομάω, index, norma, genus machinulae cujusdam, teste *Festo,* qua regiones agri jusque cognosci possunt, vel, ut *Non.* 1, 316. definit, mensura quaedam, qua flexae viae ad lineam diriguntur, ut est agrimensorum: a Graecis vocibus allatis. V. DEGRUMOR. *P. In castris quoque grōma* erat locus medius, ubi gromae organum a metatore ponebatur, ut quatuor faceret angulos normales, et ita divideret castra in quatuor partes, quarum viae in grōmae loco conveniebant. Erat prope praetorium. *Non. l. c.* Grōmae sunt loca media, in quae directae quatuor congregantur et conveniunt viae. *Hyg. de limit.* p. 164. *Goes.* In castris grōma ponitur in tetrantem, qua velut ad forum convenitur.

GRŌMĀTĪCĀ, ae, vel Grōmāticē, es, f. γρομάω, ars dimetiendi: a *grōma.* Duplex est, altera circa agros, altera circa castra versatur, ut gromae usus duplex est, in agris, et in castris. Hinc *Hyginus* tum *Gromaticum* scripsit de limitibus constituendis, tum *Gromaticum* de castrorum metatione.

GRŌMĀTĪCUS, a, um, adj. γροματικός, quod ad mensuram spectat, ut *Disciplina gromatica,* quae agrorum mensuram docet. *Cassiod. Variar.* 3, 52. de eligendo agrimensore: Hoc enim per geometricas figuras, et gromaticam disciplinam ita diligenter agnoscitur.

GRŌMPHAENĀ, ae, f. herba est alternis viridibus, roseisque per caulem foliis, quae in posca

sanguinem rejicientibus medetur. Plin. 26, 7, 23. [*Amaranthus Tricolor, L.]

GROMPHENA, ae, f. Plin. 30, 15, 52. Gromphenam avem in Sardinia narrant, grui similem, ignotam jam etiam Sardis, ut existimo.

GROSPHUS, i, m. γρόσφος, cuspis hastae, telum, sagitta. [Arnob. 6, 200. Simulacra ex incudibus et malleis nata, grosphis rasa. Alii leg. tornis, alii pejus grossis. Videtur haec vox significare instrumentum illud, quod a Polluce Onomast. l. 7. n. 113. et l. 10. n. 146. ἀγίς vocatur, et limae cognatum. P Est etiam cogn. R., ut Pompejus Grosphus, ad quem Hor. misit Od. 16. l. 2., et de quo ait Id. Ep. 1, 13, 22. Utere Pompejo Grospho. F.]

*GROSSITUDO, inis, f. crassitudo. Vulgat. Jerem. 52, 21. Adde Solin. 43. B. A.

GROSSULUS, i, m. parvus grossus. Colum. 5, 10. Si voles ficum, quamvis non natura, seram facere, tum grossulos, prioremve fructum decutito.

[GROSSUS, a, um, adj. crassus. Sulpic. Sever. Dial. 1, 21. Vestem respuit grossiorem. Gloss. Philox. Grossus, παχύς. F. *Vulg. Ezech. 41, 25. B. A.]

GROSSUS, i, m. et f. ὄλιθος, ficus immaturus. Cels. 5, 12. Grossi in aqua cocti. Plin. 23, 7, 63. Crudae grossi verrucas tollunt. Id. 17, 27, 43. Fici serotinae fiunt, si primae grossi, cum fabae magnitudinem excessere, detrahuntur. [Cato R. R. 93. Fici uti grossos teneant, facito omnia, quo modo oleae. F.]

*GROUCASUS, i, nomen Scythicum montis Caucasii. Plin. 6, 17. Scythae ipsi — Caucasum montem Groucasum, id est, nive candidum (adpellavere). Sic ed. Hard. Antea, v. g. in ed. Elzev., legebatur Graucasia; probante Schellero in Lexico, et a vocabulo Germanico grau ducente, quod Anglis est gray vel grizzly. B. A.

*GROVII, orum, m. Γροῦῖοι, populi Hispaniae Tarraconensis, ubi nunc Gallicia, inter Durium Miniumque flumina. Mela 3, 1. P Gravii audiunt Plinio. V. GRAVII. B. A.

*GRUDII, orum, m. populi Galliae Belgicae. Caes. B. G. 5, 39. B. A.

GRULLUS, i, m. genus navigii. Gloss. Philox. Grullus, εἶδος πλοῦ. Est etiam cogn. R. Inscr. Brixiana. ap. Grut. 173, 7. et Mur. 738, 9. L. Quinctius P. F. Fab. Grullus. Corrige Grullus ex laudatissimis schedis Toltianis, quibus consentiunt Cod. Vat. 5244. p. 145. et alter item Vat. 5235. p. 55. Id confirmat nova inscriptio ejusdem Grulli adhuc anecdota ap. Com. Lecchium Brixiae. F.]

GRUMĀ, V. GROMA.

*GRUMBESTINI, orum, incolae opp. cujusdam Italiae inferioris, quod in Calabria fortasse erat. Plin. 3, 11. ed. Hard. Antea, v. g. in ed. Elzev., legebatur Brumbestini. B. A.

GRUMENTINENSIS, e, et GRUMENTINUS, a, um, adj. ad Grumentum pertinens, urbem mediterraneam Lucaniae, prope Saponara, inter fluvios Acirin et Soram, nunc Acri et Sciauro. Ejus meminit Liv. 23, 37. Front. de colon. p. 109. Goes. Praefectura Grumentinensis limitibus Gracchanis. P Grumentini, orum, sunt incolae illius urbis. Plin. 3, 11, 15. Mediterranei Lucanorum Eburini, Grumentini, Potentini, etc. F.]

*GRUMUS, as, a. l. μερῶς Gloss. Gr. Lat. B. A.

GRUMULUS, i, m. parvus grumus. Plin. 19, 6, 34. Allium in plano seri vetant, castellatimque grumulis imponi, distantibus inter se pedes ternos. Appul. Met. 6. Accepit frumento, et hordeo, et milio, et cicere, commixtisque acervatim, confusisque in unum grumulum.

GRUMUS, i, m. θρόμβος, acervus minor terrae, aut lapidum, aut hujusmodi. Festus: Grumus, terrae collectio minor tumulo. Non. 1, 50. Grumus dicitur agger, a congerie dictus. Accius: Quemcumque institeram grumum, aut praecisum jugum. [*Grumus eo discernitur a synonymo collis, clivus, tumulus, quod illud arte factam terrae congeriem proprie significat; haec naturae opus plerumque spectant. Gr. θρῶμα. Gloss. Grumi, τρύβοι. Ety. vocis est a gruo, i. q. ruo: hinc grumus explicandum per terra eruta: ruere enim ponitur pro eruere. V. Döderl. 2, 122. sq.] Colum. 2, 18. Grumos, quos ad versuram plerumque tractae faciunt crates, dissipabimus ita, ut necubi ferramentum foenisecae possit offendere. Vitr. 2, 1. Exaggerant supra habitationes maximos grumos e terra. Id. 8, 3. Grumorum tumuli. P Frustra Charis. 1, 19. inter illa recenset, quae numero carent singulari. Auct. B. Hisp. 24. Neque tamen aequo loco sui potestatem faciebat, sed ex grumo excelsum tumulum capiebat. Plin. 33, 4, 25. Torretur et cum salis grumo, pondere triplici mixto. Hard. legit salis gemino pondere, triplici miosos. P Charis. l. c. grumos interpretatur ὄρον λίθους, h. e. terminorum lapides, seu acervos lapidum pro termino positos. P Scribitur et grummus.

*GRUNDĀ, ae, f. γείθων, θραχῶς, tecti prominentia arcendis stillicidiis a pariete inventa, quae

et subgrunda dicitur, quam vocem vide suo loco: videtur esse pro gerunda. Gloss. Philox. Grunda, στέγη, καὶ τὸ ὑπὲρ τὸν πυλῶνα ἐξέχον, ὑπόστεγον. B. A.

GRUNDILES, seu Grundiles Lares Romae constitutos fuisse in honorem porcae, quae triginta fetus pepererat, tradunt Non. 2, 357. et Diomed. 1, 379. Hic vero affert in eam rem verba haec Cassii Heminae: Pastorum vulgus sine contentione consentiendo, praefecerant aequaliter imperio Remum et Romulum, ita ut de regno pares inter se essent. Monstrum fit: sus parit porcos triginta: cujus rei fanum fecerunt Laribus Grundulibus. Confirmat haec, quod Laribus porco facere consueverant, ut ex Hor. Sat. 2, 3, 164. constat. Alii tamen dictos putant a suggrunda, quod olim parentes, postea (vetitis in Urbe sepulcris) infantes, qui non ultra quadragesimum diem vixissent, in suggrunda sepelire mos fuerit: hinc suggrundaria dicta esse sepulcra infantum, ut Fulg. Planc. de prisco serm. docet. Meminit Larium Grundulium etiam Arnob. 1, 15.

*GRUNNIUM, i, n. opp. Phrygiae cum castello. Nep. Alcib. 9. B. A.

GRUNNIO, et olim etiam Grundio, is, ivi, vel ii, itum, n. 4. γρυννίω, verbum exprimens vocem suis. Varr. ap. Non. 2, 356. Grunnit tepido lacte satur. Laber. ib. Grunnitem aspexi scrofam. Plin. 32, 2, 9. Apion maximum piscium esse tradit porcum: grunnire eum, cum capiatur. Juven. 15, 22. Et cum remigibus grunnisse Elpenora porcis. Nonius 6, 96. allatum Laberii locum repetens, grundientem habet. Claud. Quadrig. ap. Diomed. 1, 379. Grundibat graviter pecus suillum (pro grundiebat, ἀρχαῖως) Caecil. ib. Cruento ita ore grundibat miser. Non. l. c. haec verba Caecilii ita refert, ut non de sue, sed de aliis per catachresin grundire usurpaverit. Sic Claud. Quadrig. ib. agni grundibant, dixit.

GRUNNITUS, us, m. γρυννιτωτός, vociferatio porci. Cic. Tusc. 5, 40. Nec grunnitum audiunt, cum jugulatur sus.

GRUO, is, n. 3. γερῶνίζω, κλαγγίζω, est vociferari proprium gruis. Paul. ex Festo: Gruere dicitur grues, ut sues grunnire: unde tractum est congruere, hoc est convenire: quia id genus volucrum minime solivagum est. Auct. carm. de Philom. 23. Grus gruit.

GRUS et GRUIS, is, f. et m. γέρας, avis, quae non se segregat, sive cum volat, sive cum pascitur: a sono vocis. Si generatim designetur, ac sine discrimine, fere est feminini generis: si mare designare opus sit, etiam masculino adjectivo jungi potest. Grues ducem seu regem e suo coetu eligunt: mira sunt vigilantia, excubias nocte dividunt, capite subter alam condito dormiunt, alternis pedibus insistentes, quorum in altero, qui elevatus est, lapidem tenent, ut eo cadente expergiscentur. Haec et alia mira de his Plin. 10, 25, 30. narrat. Volantes ordine quodam P, vel A litteram faciunt: quod cum Palamedes primus deprehendisse dicitur, eamque litteram invenisse, Palamedis aves appellatur. Mart. 13, 75. Turbabis verdus, nec littera tota volabit, Unam perdidit si Palamedis avem. Cic. N. D. 2, 49. Grues, cum loca calidiora petentes maria transmittant, trianguli efficer formam, etc. Cels. 2, 18. Omnem grandem avem, quales sunt anser, pavo, et grus. Phaedr. 1, 8. Tandem persuasa est jurejurando gruis. Plin. 11, 37, 44. Cirros natura dedit grui Balearicae. Lucr. 4, 181. gruum clamor. Hor. Sat. 2, 8, 87. Mazonomo pueri magno discepta ferentes Membra gruis, sparsi sale multo non sine farre. Laber. ap. Non. 3, 108. Virum tu hunc gruem Balearicum, an hominem putas esse? P Inter primas expetebatur in cibis, abrogata ciconia, quam olim magis placuisse, scripserat Nepos ap. Plin. l. c. Stat. Silv. 4, 6, 8. quos nosse juvat, quid Phasidis ales Distet ab hiberna Rhodopae grue. Adde Gell. 7, 16. et Hor. l. c. P Machina illa militaris, quam corvum demolitorem Vitr. 10, 19. appellat, etiam gruem appellari a nonnullis, testatur Id. ib.

GRUTHUNGI. V. GOTHYNI.

*GRYLLOS, i, Asiae fluvius, in Aeolia. Plin. 5, 32. ed. Hard. B. A.

GRYLLO, vel Grillo, as, n. l. vocem grylli exprimens verbum. Auct. carm. de Philom. 62. Et gryllus gryllat.

GRYLLUS, vel Grillus, i, m. genus est locustae, simile cicadae, longiore tamen corpore: a sono, quem edit. Retro ambulat, terram terebrat, et noctu stridet, ut ait Plin. 29, 6, 39. et ib. Auribus prodest gryllus cum sua terra effossus et illitus. Val. Cato in Diris 74. argutus gryllus. P Grylli etiam dicuntur picturae quaedam ridiculae. Plin. 35, 10, 37. Idem jocosio nomine gryllum ridiculi habitus pinxit: unde genus hoc picturae grylli vocantur. P [Gryllus est etiam cogn. R. vel ab insecto hujus nominis, vel potius a γρύλλος, qui Graece porcum significat. Mart. 1, 60. Redde Lupi nobis, tenebrosaque balnea Grylli. Adde 2, 14. F.] P [*Fuit et Gryllus, i, m. Xenophontis filius, qui pro patria fortiter pugnans occubuit. Hujus laudes et Epitaphia multi scripsere. Grylli nomine Dialogum scripsit Plutarchus. Est et Aristotelis Gryllus, cujus meminit Quint. 2, 17. Aristoteles, ut solet, quaerendi gratia, quaedam subtilitatis suae argumenta excogitavit in Gryllo. P Item nomen balneatoris ap. Mart. epigr. 1, 60. et epigr. 2, 14. B. A.] P [Saepissime gryllus scribitur; γρύλλος enim non genus locustae, sed porcum significat, ideoque Graeci, quos Latini gryllos vel gryllos vocabant, ἀκρίδας dicebant. F.]

*GRYNE, es, f. Amazon, ab Apolline violata. V. v. sq. B. A.

GRYNEUS, a, um, adj. Γρύνειος, ad Gryniam pertinens, quae urbs est Aeolidis, in ora sinus Smyrnaei, ubi nemus fuit sacrum Apollini, inde Gryneco cognominato. Virg. A. 4, 345. Gryneus Apollo. Ubi Serv. (qui juxta Clazomenas id nemus collocat) ideo sic appellatum ait, quod eo loci Grynem Amazonem violaverit. Id. Ecl. 6, 72. His tibi Grynei nemoris dicatur origo, Ne quis sit lucus, quo se plus dactet Apollo. Ubi Serv. longe alia scribit, nempe Grynium quendam Eurypili filium urbem Gryniam condidisse ex Apollinis responso. Juxta fuisse nemus, in quo Calchanta, et Mopsus celebres vates de peritiis divinandis inter se habuisse certamen, victumque Calchanta prae dolore interiisse. Aliam etiam ib. de ejus morte fabulam comminiscitur, scilicet voluisse illum de vino gustare, quod ipse in eo nemore, vindemia facta, collegisset; idque contra Deorum voluntatem, quam illi quidam augur praedixerat: sed cum manu poculum bibiturus teneret, repente nimio risu correptum, interclusoque spiritu, corruisse. Addit etiam, eodem loci, serpentem ab Apolline occisum, et a Gryne filia ipsum nemus parenti fuisse consecratum. Denique Gallum poetam (de quo in ea ecloga Virg.) haec omnia ex Graeco Euphorionis carmine in Latinum sermonem transtulisse. P Gryneus, disyllabum, Γρύνειος, ap. Or. nomen est Centauri Met. 12, 260.

*GRYNIA, ae, f. Aeolidis urbs, de qua V. v. antec. Meminit Plin. 5, 30. Adde 32, 6. ubi Grynium appellatur in ed. Hard. B. A.

[GRYPHIUS, ii, m. ad gryphum pertinens. Est cogn. R. Inscr. ap. Grut. 250, 1. C. Julius C. L. Gryphus. F.]

GRYPHUS, i, m. γρύψ, avis fabulosa, animal quadrupes, et pennatum, omni ex parte leo, alis tantum et facie aquilae simile, equis vehementer infestum: a γρύψος, incurvus, aduncus naso, propter rostri aduncitatem. Sed aliqui contra γρύψος a gryps derivant. Plin. 10, 49, 69. Pegasus equino capite volucres, et gryphas auritus aduncitate rostri fabulosos reor, illos in Scythia, hos in Aethiopia. Virg. Ecl. 8, 27. Jungentur jam gryphes equis, proverb. de re, quae fieri nunquam potest. Mela 2, 1. Gryphi, saevum et pertinax ferarum genus, aurum terra penitus egestum mire amant, mireque custodiunt, et sunt infesti attingentibus. Plin. 7, 2, 2. narrat ex aliorum sententia, esse Arimaspos, homines uno oculo in fronte insignes, qui cum his bellum assidue gerant, eruentibus ex cuniculis aurum, et mira cupiditate custodientibus, Arimaspiis vero rapientibus. Sed haec pariter fabulae. P In singulari num. Claud. VI. Cons. Honor. 30. At si Phoebus adest, et frenis grypha jugalem Riphaeo tripodas repetens detorsit ab axe, etc. Hinc colligimus Phoebus gryphes attribui, qui ejus currum trahant: quod et Sidon. facit carm. 22, 66. et 67., ubi eorum phaleras, ornatumque poetice describit: et Serv. ad Virg. Ecl. 8, 27. confirmat. Porph. ap. Serv. ad Virg. Ecl. 5, 66. docet, triplicem esse Apollinem: in coelo Solem, Liberum Patrem in terris, Apollinem apud inferos. Hinc tria insignia ejus simulacro apponi: Iyram, qua coelestem harmoniam significat; gryphum, qui eum terrenum numen ostendit; sagittas, quibus infernalis Deus, et noxius judicatur. P Scribitur et sine aspiratione.

GRYPUS, i, m. γρύψος Graece dicitur, qui incurvus, seu aduncum nasum habet. Just. 39, 1. f. Alter, cui propter nasi magnitudinem, cognomen Grypo fuit.

GU

GUASTUM. V. GLASTUM.

*GUBER, eris, m. gubernator. In Gloss. Gr. Lat. exponitur κυβερνήτης. B. A.

GÜBERNĀ, orum, n. plur. gubernacula, apud veteres. Lucil. ap. Non. 8, 59. Proras despoliate, et detondete gubernā. Lucr. 2, 553. Disjectare solet magnum mare transtra, gubernā.

GÜBERNĀCULUM, i, n. κυβήλιον, clavus in puppi navis, quo illa regitur. Senec. ep. 90. Hominis, non sapientis, inventa sunt navigia, additis a tergo gubernaculis, quae huc atque illic cursum navigii torquent: exemplum a piscibus tractum est, qui cauda reguntur, et levi ejusdem in utrumque momento velocitatem suam flectunt. Cic. Inv. 2, 51. Hic ille naufragus ad gubernaculum accessit, et navi, quoad potuit, est opitulatus. Plin. 96

11, 50, 111. Caudae piscium meatus gubernaculi modo regunt *Appul. Flor. n. 2.* Aquila mole corporis labitur, velificatas alas, quo libuit, advertens, modico caudae gubernaculo. *P* Contrahitur poetice per syncopen. *Lucr. 4, 902.* gubernaculum contorquere. *Virg. A. 5, 176.* Ipse gubernaculo rector subit, ipse magister. Adde 859. et *ib. 6, 349.* *P* Saepissime transfertur ad administrationem reipublicae, etc., et fere in plur. numero. *Cic. Sext. 9.* Clavum tanti imperii tenere, et gubernacula reipublicae tractare. *Id. Rosc. Am. 18.* Sedere ad gubernacula reipublicae. *Id. ad Brut. 2, 1.* Reipublicae gubernacula prendere. *Id. Or. 1, 11.* Repelli oratorem a gubernaculis civitatum. *Id. Fam. 16, 27.* Recedere a gubernaculis. *Plin. ep. 10, 1.* Admovere virtutes alicujus ad gubernacula reipublicae. *Plin. alter 11, 37, 88.* Temperare gubernacula vitae. *Val. Max. 7, 6, n. 1.* Imperii gubernacula abjicere. *P* In singulari num. *Vell. 2, 113.* Cum exercitum majorem, quam ut temperari posset, neque habilem gubernaculo carneret, dimittere statuit, *h. e.* regi difficilem.

GUBERNATIO, onis, f. κυβερνήσις, navis directio. *Cic. Fin. 4, 27.* Et, si in ipsa gubernatione negligentia navis est eversa. *P* Translate capitur pro quavis administratione. *Cic. Cat. 3, 8.* Vix videtur humani consilii tantarum rerum gubernatio esse potuisse. *Id. Inv. 2, 54.* Continentia est, per quam cupiditas consilii gubernatione regitur.

GUBERNATOR, oris, m. κυβερνήτης, rector navis. *Cic. Sen. 6.* Gubernator clavum tenens, sedet in puppi quietus. *Or. Trist. 1, 11, 21.* Ipse gubernator tollens ad sidera palmas Expositis votis, immemor artis, opem. *P* Translate est quicumque rector ac moderator. *Cic. Rab. perd. 9.* Custodes gubernatoresque reipublicae. *Sen. Hippol. 903.* Gubernator poli, *h. e.* Deus. *P* De agitatore equorum, auriga. Vetus poeta ap. *Quint. 8, 6.* gubernator magna contorsit equum vi. *P* *Tranquillo* quilibet gubernator est, proverb. ap. *Sen. ep. 85, med.*, *h. e.* quivis extra periculum fortis, aut prudens esse potest. *P* [Eo quod gubernator a κυβερνήτης derivatur, saepe in vetustis monumentis gubernator scribitur. *Inscr. ap. Mur. 2036, 1.* Sex. Sallustius Faustus miles gubernator III. Fide. Alia ap. *Marin. Inscr. Alb. p. 132.* T. Titinio Juliano gubernatori III. Fortuna. F.]

GUBERNATRIX, icis, f. κυβερνήτρια, quae gubernat. *Cic. Or. 1, 9, extr.* Ista praeclara gubernatrice civitatum eloquentia reipubli. dissipaverunt. *Ter. Eun. 5, 9, 16.* An fortunam collaudem, quae gubernatrix fuit?

GUBERNATUS, a, um, part. a gubernare. *Cic. ad Brut. 1, 10.* Caesarem meis consiliis adhuc gubernatum quidam impulerunt, etc.

***GUBERNI**, orum, m. populi Galliae Belgicae, sinistram Rheni ripam accolentes, inter Ubios et Batavos sedem tenentes. *Plin. 4, 17.* *P* *Guberni* audiunt *Tac. H. 4, 26.* et 5, 16. et 18. *B. A.*

[**GUBERNIO**, onis, m. *Isid. Orig. 19, 1.* Gubernio, qui et gubernator. F.]

GUBERNIUM pro gubernatore posuit *Laberius* ap. *Gell. 16, 7.* ubi aliquis fortasse gubernium pro gubernatione legere malit. Utcumque se res habeat, non est, ipso *Gellio* teste, imitandus.

GUBERNO, as, avi, atum, a. 1. κυβερνάω, proprie est navim regere: a verbo Graeco allato. *Cic. Off. 1, 25.* Ut si nautae certarent, quis eorum potissimum gubernaret. *P* Translate sumitur pro administrare in genere, regere, moderari. *Cic. Fam. 2, 7.* Teque hortor, ut omnia gubernes ac moderere prudentia tua. *Id. Rosc. Am. 45.* Rempubl. regere, et orbem terrarum gubernare. *Id. Mil. 9.* Gubernare petitionem. *Id. Fam. 2, 17.* Iter meum reipublicae et rerum urbanarum ratio gubernabit. *Id. Att. 8, 4.* Fortunae motum ratione gubernare. *Id. Sull. 28.* Tormenta gubernat dolor, moderatur natura cujusque, regit quaesitor, etc. *Id. Fin. 2, 13, extr.* Gubernare vitam. *Id. ad Brut. 1, 10.* consilii alicquem. *Flor. 1, 2.* imperium religione atque justitia. [**Vell. 2, 127, 1.* Raro eminentes viri non magnis adjutoribus ad gubernandam fortunam suam usi sunt.] *Pl. Mil. 4, 2, 99.* rem docte. *Mart. 9, 23.* virga gubernat equum. *Senec. Hippol. 1075.* currus. *Petr. Sat. 127.* Digiti vocem gubernantes, *h. e.* mollis quaedam digitorum gesticulatio. *P* *Gubernare e terra*, proverbialis locutio ap. *Liv. 44, 22, f.* de iis, qui rebus gerendis, periculisque adeundis abstinere; sed domi, et in tuto remanentes monere tamen volunt et jactare prudentiam.

GUBERNUM. V. GUBERNA.

GUGERNI. V. GUBERNI.

GŪLA, ae, f. οὐλοῦχος, fistula colli interior, qua cibis et potus devoratur, et in stomachum demittitur. *Plin. 11, 37, 66.* Ex cartilagine et carne arteria, gula nervo et carne constat. Et *ib. 79.* Gula patentiore utuntur graculi, corvi, conices. *Id. 24, 15, 80.* Pituita in gula cohaerescens. *P* Saepae sumitur pro toto collo. *Cic. Verr. 2, 4, 10.* Quem obtorta gula de convivio in vincula abripi jussit. *Sall. Cat. 58.* Laqueo gulam frangere. *Pl. Aul. 2, 4, 23.* Cum it dormitum, follem sibi

obstringit ob gulam, ne quid animae forte amittat dormiens. *P* Saepissime per metonymiam pro voracitate, et nimio delicatioris cibi appetitu. [**Cic. Att. 13, 31.* O gulam insulsam, i. e. Q. Ciceronis.] *Sall. Jug. 94.* Numidae plerumque lacte, et ferina carne vescantur, et neque salem, neque alia gulae irritamenta quaerebant. *Plin. ep. 2, 6.* Temperare gulae. *Hor. Sat. 2, 7, 111.* Gulae parere, *Mart. 6, 11.* Non minus ingenua est et mihi, Marce, gula. *Suet. Vit. 7.* Profundam alicujus gulam explere. *Id. ib. 13.* Intempestivae ac sordidae gulae homo. *Juven. 1, 140.* quanta est gula, quae sibi totos Ponit apros! *Plin. 9, 17, 30.* Mullum expirantem versicolori quadam varietate spectari, proceres gulae narrant.

GULLIOCAE, nucum juglandium summa et viridia putamina. *Paul. ex Festo.* In *Gloss. Philox.* est *gulluca*, καλοισογυλα (lege καλοισογυλα). Al. leg. *guliaca*, alii *gultiolae*. V. CULIOLA.

GULO, onis, m. gulosus, lurco, γουλομαχος. *Appul. Apol.* Gulones omnes, qui impensio pretio a piscatoribus mercantur. *Maer. Sat. 7, 12.* Proverbio, quo utuntur gulones. Adde *Fest.* in voce *Ingluvies*.

GULOSE, adv. γουλομαχος, sapide ad voluptatem gulae. *Colum. praef. l. 1.* Gulosius condiendi cibos, et luxuriosius fercula struendi. *Tert. Resurr. carn. 1.* Gulosissime nutrit.

GULOSUS, a, um, adj. γουλομαχος, qui est deditus gulae vitio. *Senec. Q. N. 3, 18, extr.* Non sunt ad popinam dentibus, et ventre, et ore contenti: oculis quoque gulosi sunt. *Mart. 7, 20.* Nil est miserius, nec gulosius Sanctra. *Juven. 11, 19.* Et quadringentis nummis condire gulosum Fictile, *h. e.* patinam gulae causa exquisitis epulis referant. *Hieronym. ep. 107, n. 10.* Abstinencia gulosa, *h. e.* quae a quibusdam abstinere, ut desiderio veluti condit. *P* Translate. *Mart. 10, 59.* Non opus est nobis nimium lectore guloso.

GUMEN, inis, n. gummi. *Pallad. 11, 14, med.* Pini frugiferi gumen. *Schneiderus ex Geopon. 1, 7, c. 24.*, ubi legitur αἶνος καλαμῶν κόμην, edidit comam pro gumen. Legitur tamen gumen ap. *eund. Pallad. 12, 7.* Antequam incipiat gumen lacrimare. Sed hic etiam alii aliter leg.

GUMIA, ae, m. et f. gulo, gulosus, lurco. *Lucil. ap. Non. 2, 377.* Gumiae illae vetulae, improbae, ineptae. Ap. *Non.* ibi legitur *gemiae*: sed mendum esse *Scalig.* ait. *Id. Lucil. ap. Cic. Fin. 2, 8.* compellans gumias ex ordine nostros. Adde *Fest.* in voce *Ingluvies*, et *Appul. Apol.* Ubique autem *P. Merula* ad *fragm. Ennii p. 255.* volebat legi *gluvia* eod. sensu: unde *ingluvies*.

GUMMATAE arbores dicuntur, quae gummi producant. *Pallad. 11, 12.* In cerasis hoc servandum est, et in omnibus gummatas.

GUMMEUS, a, um, adj. gummosus. *Auson. Idyll. 6, 74.* Gummea fletiferi jaculatur succina trunci, *h. e.* instar gummi defluentia. Al. leg. *Gemmae*.

GUMMI, n. indecl. et Gummi, is, f. κόμμη, gutta viscosa ex arboribus quibusdam per corticem diffuens. *Plin. 13, 11, 20.* Gummi optimum esse ex Aegyptia spina, convenit. *Colum. 12, 52.* Nova dolia liquida gummi perluere. *Plin. 12, 8, 17.* Gummi modo caudum. *Id. 13, 12, 26.* Gummi glutinum. [*Gargil. (ed. A. A. Scottio) 4, n. 4.* Sicuti omnibus arboribus, quae gummi glutina excludunt. F.] *Capell.* in genit. sing. *gummeos* dixit Graeca terminatione, 3. p. 49. Gallarum, gummeosque commixtio, *h. e.* atramentum scriptorium.

GUMMINO, as, n. 1. gummi emitto. *Pallad. 2, 16, extr.* Prunus inserenda est, antequam gumminet, in se, et persico. Al. leg. *germinet*.

GUMMINOSUS. V. GUMMOSUS.

GUMMITIO, onis, f. κόμμιος, illitus quidam ex glutinoso arborum succo, qui doliis fieri solebat. *Colum. 12, 52.* Multi, cum semel nova dolia, vel serias crassa gummi liverunt, una in perpetuum gummitione contenti sunt.

GUMMOSUS, a, um, adj. multum gummi habens. *Plin. 12, 9, 19.* Facilius hoc, et crustosius, amariusque: at Indicum humidius, ac gummosum. *Gumminosum* habetur in *MSS.* *Id. 22, 9, 11.* Folia pingua, tactuque gummosa. *Id. 16, 38, 72.* Gummosus humor.

GURDONICUS, a, um, adj. rusticus, imperitus, inurbanus, rudis. *Sulpic. Sever. dial. 1, 26.* Audiatis me tamen, ut gurdonicum hominem.

GURDUS, a, um, adj. pinguis, et translate stolidus, voce Hispanica. *Quint. 1, 9.* Gurdos, quos pro stolidis accipit vulgus, ex Hispania duxisse originem audivi. *Laber. ap. Gell. 16, 7.* Hic est ille gurdus, quem ego, etc. *Gloss. Isid.* Gurdus, lentus, inutilis.

GURGES, itis, m. ὄρη, proprie locus est in flumine profundus, in quo aqua vertitur: sed generaliter de omni aquarum congerie dicitur, et de ipso etiam mari: a sono. *Cic. Pis. 33.* Non Rheni fosam gurgitibus illis redundantem. *Id. Har. resp. 27.* Immanis Charybdis, quae tantos exhaurire gurgites posset. *Or. Met. 15, 714.* multamque tra-

hens sub gurgite arenam Volturus. *Virg. A. 11, 624.* alterno procurrens gurgite Pontus; et *ib. 6, 296.* Turbidus hic coeno, vastaque voragine gurgis Aestuatur. *Id. ib. 11, 913.* fessos jam gurgite Phoebus Ibero Tingit equos. *Or. Met. 9, 226.* Euboicus gurgis. *Stat. Achill. 1, 223.* Atlanteus. *Virg. G. 4, 387.* Carpathius. *Stat. Silv. 4, 5, 4.* Tusci gurgites. *Virg. A. 6, 310.*; et *ib. 7, 704.* gurgite ab alto. In illo *Hor. Od. 2, 1, 33.* Qui gurgis, aut quae flumina lugubris Ignara belli? quod mare, etc? *gurgis* de lacu, aut palude intelligi potest, quomodo *Avien. Arat. 380.* Lernaei gurgitis hydra. *P* [**Gurgis Nilus* crebro vocatur poetis imprimis ob immensam profunditatem. *Luc. 10, 254.* tunc omnia flumina Nilus Uno fonte vomens non uno gurgite perfert. *Laudat Cort. ad h. l. Stat. Silv. 3, 2, 115.* et *Claud. de laud. Stil. 1, 253.* *Salm. Exercit. Plin. p. 312.* et al.] *P* Translate. *Cic. Verr. 2, 3, 9.* Qui, ut ipse non solum vita, sed etiam corpore atque ore significat, immensa aliquid vorago est, aut gurgis vitorum turpitudinumque omnium. *Id. Sext. 43.* Ut eorum divitias in profundissimum libidinum suarum gurgitem profundat. *Val. Max. 3, 6.* Deformes umbras in imo gurgite turpitudinis suae jacere patiar. *Prud. Hamart. 255.* Sorbeat ut cumulos nummorum faucibus amplis Gurgis avaritiae. *P* Nonnunquam est convicius hominis prodigi, lurconis, et omnia sua absumentes. *Cic. Sext. 52.* Quid? tu meo periculo, gurgis ac vorago patrimonii, he luabare? *Id. Pis. 17, f.* Ille gurgis atque heluo, natus abdomini suo. *Id. Dom. 47.* Ille gurgis he luatus tecum simul reipublicae sanguinem. *Plin. 10, 48, 68.* Apicius, nepotum omnium altissimus gurgis. *Maer. Sat. 2, 9.* narrat, Q. Fabium Q. F. M. N. *Gurgitis* cognomen habuisse, quod patrimonium suum devoraverit. At idem ab isdem, a quibus ita cognominatus fuerat, bis consul creatus fuit, et princeps senatus lectus, teste *Plin. 7, 41, 42.*, sed nimirum, quod in juventute peccaverat, *secutae virtutis insignibus compensavit*, ut *Maer.* loquitur. Ob eandem causam *Gurgis* cognominatus est quidam *Publius Gallonius*, qui memoratur a veteri poeta ap. *Cic. Fin. 2, 8.* et ab *Hor. Sat. 2, 2, 47.* *P* [**Comm. gurgis et vertex.* V. *Cort. ad Lucan. 8, 374.*]

GURGULIO, onis, m. γουρῳλιον, gula, guttur: et praesertim fistula, qua aer ad pulmones deferitur. *Varr. R. R. 2, 3.* Hircus cervicis et collo brevi, gurgulione longiore. [*Cic. fr. or. pro Tull. (ed. A. Maio) 10.* Tantum odii crudelitatisque habuerunt, ut eos omnes gurgulionibus insectis relinquere. Hunc *Cic.* locum citat *Capell. 5, p. 165.* et habet *ejectis*, al. *exactis* pro *insectis*, quae vera est lectio. F.] *Lactant. Opif. Dei 11.* Spiritus accepit viam patentem, quae vocatur gurgulio: is constat ex ossibus flexuosis, etc. *Arnob. 3, 107.* Gurguliones, ventriculi, pulmones, etc. *P* Item vermiculus, de quo V. **CURCULIO**: a cujus similitudine ita vocatur a *Pers. 4, 38.* το virorum αἰδοίων.

GURGUSTIDONII campi, ficte, et joculariter dicuntur a *Pl. Mil. 1, 1, 13.*, ut et alia ibi, ridendi causa *Pyrgopolinice* gloriarum plenum, et vanissima de se jactantem: quasi in gurgustio, vili ac foedo loco, virtutes suas exercuerit.

GURGUSTIOLUM, i, n. dimin. gurgustii. *Appul. Met. 1.* Brevitatem gurgustiolii nostri ne spernas. Adde *ib. 4.*

GURGUSTIUM, ii, n. vili ac teter locus, obscura et latens taberna, genus habitationis angustae, a *gurgulione* vermiculo dictum, ut *Fest.* docet. *Cic. Pis. 6.* Meministine, coenum, cum ad te cum C. Pisone venissem, nescio quo e gurgustio te prodire, involuto capite, soleatum? et *N. D. 1, 9.* Deus videlicet tempore infinito in tenebris, tanquam in gurgustio, habitaverat. *Suet. Gramm. 11.* Vixit in sumra pauperie, et paene inopia, abditus modico gurgustio.

[**GURRIDUS**, a, um, adj. idem significare videtur ac *gurdus*. *Not. Tir. p. 102.* Fatuus, murio (corrige *morio*) *gurrurus*. F.]

***GURTIANA**, ae, f. opp. Pannoniae inferioris. *Ant. Itin. B. A.*

GUSTATIO, onis, f. actus gustandi, et leviter quid cibi attingendi. Dicitur de initio coenae lautioris, quo gustabant leviter ejusmodi cibos, qui ad accuendam orexim facerent: ceterum fames ipsa justis deinde ferculis explebatur. Etiam extra coenae tempus gustatio quandoque sumi solita, virium modice reficiendarum causa, ut in **GUSTO** et in **GUSTUS** dicitur. *Petr. Sat. 21.* Jussi discubimus, et gustatione mirifica initiati, vino etiam Falerno inundamur. Excepti etiam pluribus ferculis, etc.; et 31. Allata est tum gustatio valde lauta.

[**GUSTATOR**, oris, m. qui gustat, ut *Gustator* digitus dicitur index, quia eodem extenso aliquid praegustamus; quem ideo Graeci vocant *λαχων*. *Hieron. in Isaj. 11, 40, 12.* Hoc enim *λαχων* sonat; ut scilicet non tota manu, sed parvo digito, quem vulgo gustatorem vocant, omnis aquarum vastitas ponderetur. F.]

GUSTATORIUM, ii, n. gustatio, cibis, qui gu-

stationis causa apponitur, sive initium sit justae coenae, sive alio tempore sumatur. Petr. Sat. 34. Subito signum symphonia datur, et gustatoria pariter a choro cantante rapiuntur. P Item mensa, in qua hujusmodi gustatio imponitur. Plin. ep. 5. 6. med. Gustatorium, graviorque coenatio margini (fontis) imponitur. P Hujusmodi mensae ornari solebant sectilibus laminis testudinum, invento cusdam Carvillii Pollionis, qui teste Plin. 9, 11, 23. testudinum putamina secare in laminas, lectosque et repositoria his vestire primus instituit. Hinc ap. Mart. 14, 88. ejus lemma est Gustatorium: Femineam nobis cherson si credis inesse, Deciperis: pelagi mascula praeda sumus.

GUSTATUS, a, um, part. a gusto; gustu perceptus, leviter sumptus. Or. Trist. 4, 1, 31. Sic nova Dulichio lotos gustata palato, Illo quo nocuit, grata sapore fuit. Plin. 8, 16, 19. Gustatus sanguis in remedio est.

GUSTATUS, us, m. idem ac gustus. Cic. N. D. 2, 56. Gustatus, qui sentire eorum, quibus vescimur, genera debet. Plin. 10, 71, 91. Existimaverim omnibus (animalibus) sensum et gustatum esse; cur enim alios alia sapes adpetant? P Item ipse actus gustandi. Id. ib. 63. Varietas pomorum, eorumque jucundus non gustatus solum, sed odoratus etiam et aspectus.

GUSTO, as, avi, atum, a. 1. γεύομαι, gustu percipio, modice et primoribus labris sumo, paulum comedo. Cic. Fam. 7, 26. Cum biduum ita jejunos fuisset, ut ne aquam quidem gustarem. Caes. B. G. 5, 12. Leporem, et gallinam, et anserem gustare fas non putant. Suet. Tit. 2. Gustare de potione. Plin. 21, 29, 103. Herba subsalsa gustanti; et 27, 4, 7. Alypon acre gustatu, ac lentum. Cels. 4, 3. Celerius panis mandendus, quam vinum gustandum. P Aliquando sumitur pro jentare, parum cibi sumere extra coenae tempus ad reficiendas modice vires: quod saepe post balneum fieri solebat: item ipsa coenae initia libere. V. GUSTATIO. Senec. Consol. ad Marc. 22. med. Usus balneo, in cubiculum se, quasi gustaturus contulit. Cic. Mur. 35. f. Cretes, quorum nemo gustavit unquam cubans. Plin. ep. 3, 5. Post solem plerumque frigida lavabatur, deinde gustabat, dormiebatque minimum. August. ap. Suet. Aug. 76. Nos in essedo panem et palmulas gustavimus. [*V. Salm. ad Vopisc. Tac. 2., Gesn. ad Plin. ep. 3, 5, 11.] P Translate. Cic. Phil. 2, 29. Gustaras civilem sanguinem, vel potius exsorbueras. Id. N. D. 1, 8. Primis, ut dicitur, labris gustare physiologiam. Id. Fin. 1, 18. Animus secum discordans, gustare partem ullam liquidae voluptatis non potest. Id. Or. 1, 32. De actione, et memoria quaedam brevia praecepta gustare; et ib. 2, 36. extr. rerum summam causas et genera; et Fam. 12, 23. partem aliquam reipublicae; et Arch. 7. extr. Studia litterarum attingere, et sensu gustare. Lucr. 5, 180. amorem vitae. Hor. Sat. 2, 5, 82. lucellum. Pl. Most. 5, 1, 15. Herus meus hic quidem est: gustare ego ejus sermonem volo, h. e. clam aucupari et percipere. Cic. Or. 3, 20. Sitiens istarum artium, gustavi, aequalem fere meum ex Academia rhetorem nactus, Metrodorum illum, etc., h. e. aliquandiu audivi. P Gustarit per syncopen pro gustaverit, ap. Hor. Sat. 2, 5, 82.

GUSTULUS, vel Gustulum, i, m. vel. n. dimin. gustus. Translate. Appul. Met. 2. Dulcem et amarum gustulum carpis, h. e. osculum. Alii leg. dulce et amarum, γλυκόπικρον. P Id. ib. 9. med. vocat gustulum ovum recens natum, quod matutino jentaculo sorberi hujusmodi ova soleant. Gustus autem pro jentaculo etiam usurpari videtur. V. GUSTATIO.

GUSTUM, i, n. idem quod gustatio, cibus delicatior, γεύμα. Apic. 4, 5. Gustum versatile sic facies. V. v. seq.

GUSTUS, us, m. γεύσις, sensus linguae, quo sapes dignoscimus. Colum. 1, 8. et 2, 2. med. Panis potionisque bonitatem gustu explorare. Tac. A. 12, 66. Minister inferre epulas, et explorare gustu solitus. Plin. 31, 10, 46. n. 4. Nitrum adulteratum gustu deprehendere. Tac. A. 13, 16. Gustu libata potio. Suet. Ner. 33. Cum ille ad primum gustum concidisset. P Item sapor. Cels. 6, 8. Attrahatur spiritu is succus, donec in ore gustus ejus sentiatur. Colum. 3, 2. med. Graeculae vites habent probabilem gustum; et paulo ante: Vites pretiosi gustus celeberrimae. Plin. 26, 8, 50. Folium pingue, et salso gustu. Id. 14, 1, 3. Gustus vini austerior; et 27, 12, 96. Herba gustu adstrictio; et ib. 97. Radix gustu acri mordet. [*V. Döderl. 3, 125.] P Item gustatus. Id. 31, 6, 32. Nec hoc fieri convenit sine crebro salis gustu. [*Ita ponitur de tripudio, quod dicunt. Suet. Aug. 7. ab avium gestu gustive.] P Translate. Cic. Phil. 2, 45. Libidinosi, avari, facinorosi verae laudis gustum non habent. [*Orell. c. recentt. edd. habet gustatus. V. Döderl. 3, 126. sq.] Quint. 6, 3. Urbanitas significat sermonem prae se ferentem in verbis, et sono, et usu proprium quandam gustum Urbis. P Est etiam gustus coenae ini-

tium, gustatio. Mart. 11, 31. Gustu protinus has edes in ipso: Has prima feret alteraque coena. Adde 52. P In illo Petronii in fr. Trag. 77. extr. Burm. Profer et unguentum, et ex illa amphora gustum, ex qua jubeo lavari ossa mea: gustus est modica vini quantitas, ad explorandam ejus bonitatem. Hinc translate Senec. ep. 114. Gustum tibi dare volui. Plin. ep. 4, 27. Vides quam acuta omnia, quam apta, quam expressa? Ad hunc gustum totum librum repromitto. [Front. princ. hist. (ed. A. Maio) p. 313. Si tamen hoc, quod gustui mittimus, non displiceat. F.] Petr. Sat. 22. Tot malis fatigatus, minimum veluti gustum hauseram somni. Adde Senec. ep. 11. Sic Colum. 1, 11. Tibi expetenti versificationis nostrae gustum negare non sustinui. P Gusti pro gustui. Petr. fr. Trag. 76. Burm. Non mehercules mi haec jactura gusti fuit.

GUTTĀ, ae, f. σταλαγμός, minima pars aquae, vel alterius materiae liquidae, fortasse a γυρός, fusus, fusilis. [*V. Döderl. 3, 3. qui etym. v. non in gr. γυρός, sed in gustus, part. obsoleti verbi guo, γεύω, vidit, gusta, assimilatione litt. s ante t eodem modo facta, ut in gr. ἔγω Ζεός, etc. Plura quae de discrimine disputavit inter gutta et stilla, v. ap. ipsum L.] Cic. Or. 3, 48. Numerus, quem in cadentibus guttis, quod intervallis distinguitur, notare possumus. Id. N. D. 2, 5. Guttae imbrimur quasi cruentae. Virg. A. 3, 28. atro liquuntur sanguine guttae. Pl. Most. 2, 2, 76. Guttam haud habeo sanguinis; sc. prae metu. Or. Pont. 4, 10, 5. Gutta cavat lapidem: consumitur annulus usu. Lucr. 6, 943. in speluncis saxa guttis manantibus stillant. Pl. Cas. 2, 3, 30. Dii te infelicitent, si ego in os meum hodie vini guttam indidi. Or. Pont. 2, 3, 90. Gutta per attonitas ibat oborta genas, h. e. lacrimae. P In illo Sidon. carm. 5, 43. Assyrius gemmas, Ser vellera, tura Sabaeus, (et 47.) Aurum Lydus, Arabs guttam, Panchaia myrrham: gutta videtur esse succinum, anbra, quod Mart. 4, 32. Phaethontida guttam; et 6, 15. succinam guttam appellat. Appul. tamen Met. 2. myrrham ipsam Arabicas guttas dixit: videturque non myrrham quamlibet, sed eam solummodo, quae sponte profluit (quae et stacte dicitur) significasse: qua ratione fortasse et Sidon. intelligendus est, nempe ut myrrham dicat, quae ex vulnere desluit, guttam, quae sponte. V. MYRRHA. Adde Eccli. 24, 21. P A similitudine guttae sunt puncta, seu maculae varii coloris sparsim alicubi dispositae, ut in equis, anguibus quibusdam, etc. Virg. G. 4, 99. de apib.: paribus lita corpora guttis. Or. Met. 5, 461. de lacerto: variis stellatus corpora guttis; et ib. 4, 577. de angue: Nigraque caeruleis variis corpora guttis. Plin. 36, 8, 12. n. 2. Lapis interstinctus aureis guttis. Id. 29, 4, 27. Phalangium albis incurstantibus respersum guttis. P Translate est minima particula. Pl. Ps. 1, 4, 4. Cui neque parata gutta certi consilii, neque adeo argenti. Lucr. 4, 1053. gutta dulcedinis stillavit in cor. P In architectura guttae dicuntur ornamenta sub triglyphis in Dorico genere, instar guttarum pendentia. Vitruv. 4, 3. Epistylli altitudinis moduli cum taenia et guttis: et infra: Dividendae sunt in corona ima ad perpendicularum triglyphorum, et ad medias metopas viarum directiones, et guttarum distributiones, ita uti guttae sex in longitudinem, tres in latitudinem pateant. Altero hoc loco Vitruv. designat eas guttas, quae in corona ima scalpuntur ad primum perpendicularum: illae sex omnino sunt: hae decem et octo: illae metae pendentis figuram habent, hae ad circumum deformatae sunt. P Gutta est etiam cogn. R., ut Ti. Carpineus Gutta ap. Cic. Cluent. 26. et 36. P Guttai pro guttae dixit suo more Lucr. 6, 614.

*GUTTĀLUS, i, m. Germaniae fluvius, cujus meminit Plin. 4, 14. Cluverio, Harduino ad locum Plinii, et Cellario in Geographia est the Oder. P Guthalus est Solin. 20. B. A.

GUTTANS, tis, part. ab inus. gutto, guttis adsperso, σταλαζών, guttatim stillans. Plin. 20, 8, 28. Hujus folia ambustis utilia, guttantia astringunt. Hard. tamen ex MSS. legit: gustantium os astringunt.

GUTTĀTIM, adv. κατά σταγόνας, per singulas guttas. Pl. Merc. 1, 2, 92. Cor aedepol miserum meum, quod guttatim contabescit, quasi in aquam indideris salem. Enn. ap. Non. 2, 363. Lacrimae guttatim cadunt. Arnob. 2, 84. Pluvia guttatim labitur. Appul. Met. 3. p. 130, 21. Vasculum guttatim defluum. V. DEFLUUS.

GUTTĀTUS, a, um, part. ab inus. gutto, guttis adsperso, colorem habens maculis quibusdam in modum guttarum distinctum, ex. gr. quod album est nigris interventibus punctis, quia puncta illa guttarum instar sunt aspersa, ut equus guttatus, gallinae guttatae, etc. Mart. 3, 58. Et picta perdis, Numidicaeque guttatae. Pall. 4, 13. de equis: Colores hi praecipui, badius, gilvus, scutulatus, albus, guttatus.

*GUTTO, as, σταζέω, Vet. Gloss. B. A.

*GUTTĀNES, um, m. pop. Germanici, qui et

Gothi dicti. Plin. 4, 14. et 37, 2. P V. Gothones. B. A.

GUTTŪLĀ, ae, f. ψεγάδιον, dimin. guttae. Pl. Ep. 4, 1, 27. Ah, guttula pectus mihi ardens aspersisti. Paul. Nol. carm. 21, 427. Favorum guttulae.

*GUTTŪLUS, i, m. dimin. ψροχοίδιον. Laudatur Plaut. in fragmento. Ut guttulum hauriret ex guttulo. B. A.

GUTTŪR, uris, n. raro m. φάρυγξ, βρόγχος, pars illa, quae a faucibus ad jugulum est, tum exterior, tum praecipue interior. Plin. 11, 37, 68. Guttur homini tantum, et suibus intumescit, aquarum, quae potantur, plerumque vitio. Hor. Ep. 3, 1. Parentis olim si quis impia manu Senile guttur fregerit. Pl. Mil. 3, 2, 22. Nimis calebat, amburebat gutturem. Or. Met. 6, 134. Laqueo ligare guttura; et ib. 7, 314. fodere guttura cultro. Id. Amor. 1, 13, 8. liquidum tenui gutture cantat avis. Pers. 1, 17. liquido plasmate guttur colluere, h. e. gargarizare. Juven. 13, 162. Quis tumidum guttur miratur in Alpihus? et Vitruv. 8, 3. f. Genus aquae, quam qui bibunt, efficiuntur tumidis gutturibus. P Translate. Cic. Coel. 19. Vitium ventris et gutturis. Juven. 2, 114. rarum ac memorabile magni Gutturis exemplum, h. e. ingentis voracitatis. P Joculariter Plaut. de avaro homine, Aul. 2, 4, 25. Etiamne obturat inferiorem gutturem Tum, ne quid animae forte amittat dormiens? h. e. anum.

GUTTŪRNIUM, ii, n. ψροχός, vas, ex quo aqua in manus datur: ab eo, quod propter angustias guttatim fluat. Festus.

GUTTŪROSUS, a, um, adj. ἐξέβροχος, cujus guttur tanquam spongia intumescit, quod vitium potius, quam morbus βρογχοκήλη Graece dicitur: eoque praecipue laborant Alpium accolae, propter aquarum qualitatem, quibus utuntur. Ulp. Dig. 21, 1, 12. Si quis natura gutturosus sit, aut oculos praeminentes habeat, sanus videtur. Vet. Schol. Juven. ad Sat. 13, 162. Tanquam si in Alpihus gutturosos homines admireris, ubi tales sunt plurimi scilicet: nam lata et inflata colla habent.

GUTTUS, i, m. ψροχός, ἐπίχρσις, vasis genus, angusto collo: a gutta, quod vinum eo funderent guttatim, quod Graeci dicunt ἐπιχεράζειν, Latini irrorare. Varr. L. L. 4, 26. Quo vinum dabant, ut minutatim funderent, a guttis guttum appellarent. [*Hor. Sat. 1, 6, 118. ibique Heindf.] P Speciatim hoc nomine fuit vas, quo in sacrificiis utebantur. Plin. 16, 38, 73. Curius juravit, se ex praeda nihil attigisse praeter guttum faginum, quo sacrificaret. P Item vas, in quo oleum asservabatur. Gell. 17, 8. Guttum Samium, ore tenuis imprudens inanem, tanquam inesset oleum, affert. P Utebantur etiam gutto in balneis ad conservanda unguenta. Juven. 3, 263. et 11, 158. Guttum corneum memorat Mart. 14, 53. in lemma.

GY

GYĀROS, et us, i, et Gyārā, ae, et Gyārī, orum, Γύαρος, insula parva, inculta, ac deserta maris Aegaei, una Cycladum, secundum alios Sporadum, nunc Joura, ex qua incolae olim a muribus fugatos fuisse Plin. 8, 29, 43. et ib. 57, 82. ex Varrone, et Theophrasto tradit. Id. 4, 12, 23. Gyaros cum oppido, circuitu XII. mill. passuum. P Una erat ex illis, in quas Roma deportabantur rei: ut videre est ap. Tac. A. 3, 68. et 69. et ib. 4, 30. Hinc Juven. 1, 73. Aude aliquid brevibus Gyaris, et carcere dignum, Si vis esse aliquid. Id. Sat. 10, 170. Ut Gyarae clausus scopulis, parvaque Seripho. Adde Cic. Att. 5, 12.

GYAS et Gyes, ae, m. Γύης, nomen Gigantis. V. GYGES.

GYBERNĀTOR. V. GUBERNATOR.

GYGAEUS, a, um, adj. ad Gygem pertinens Lydorum regem: et ponitur pro Lydio. Gygaem stagnum, Γυγάδα λίμνη, est in Lydia prope Sardes, circa quem regum Lydorum monumenta fuisse dicuntur. Prop. 3, 9, 18. Lydia Gygaem tincta puella lacu. Adde Plin. 5, 29, 30.

*GYGEMORUS, i, m. mons Thraciae. Plin. 4, 21. B. A.

GYGES, ae, m. et is, m. Γύγης, Gigas maximus et centimanus, filius Coeli, et Terrae, frater Briarei. Sunt tamen, qui Briareum, Gygem, et Aegeona eosdem putent. Or. Trist. 4, 7, 18. Centimanumque Gygem, semibovemque virum. Id. Fast. 4, 593. Quid gravius victore Gyge captiva tulissem? Priore loco al. leg. Gyam, altero Gye, ut sint a recto Gyes, vel Gyas, ae, Γύης, quod et ipsum Gigantis nomen proprium est. Nam ceteroquin Gyges primam producit ut videre est apud Hor. Od. 2, 5, 20. et ib. 3, 7, 5., quibus locis formosi pueri nomen est: et Virg. A. 9, 762., ubi nomen est viri Trojani. Non desunt tamen, qui corripit etiam posse, Graecorum poetarum auctoritate contendunt. Pro altera declinatione est illud Cic. Off. 3, 19. f. Neque Gygi illi posse veniam dari, etc. Adde Just. 1, 7. P Alius fuit Gyges pastor Candauli Lydorum regis, cui cum rex uxorem suam, de cujus pulcritudine gloriabatur, nudam ostendisset, illa adversus maritum indignata

Gygem ad caedem ejus impulit, seseque cum regno Lydiae illi tradidit. Ab aliis ad regnum sic ascendisse dicitur. Cum magnis quibusdam imbribus terra hiatum fecisset in ea regione, ubi ille armenta pascibat, in hiatum descendit, conspexit equum aeneum concavum, ejus in lateribus fenestrae erant: Illis apertis hominis mortui vidit corpus magnitudinis inusitata, quod nihil habebat aliud praeter aureum in digito anulum: eum detrahit, abiit, ac tum in consilium pastorum se recepit, quod ea re haberi solebat, ut de rebus peculii ad regem per singulos menses referrent, juxtaque alios assedit. Accidit, ut, cum forte palam ejus anuli ad palmam convertisset, a nullo videretur, alique de illo tanquam absente loquerentur. Admiratus ergo denuo contrectans anulum, palam in lucem convertit, quo facto rursus apparuit. Hoc ille animadvertens diligentius, periculum fecit, utrum hanc anulus vim haberet. Atque ita illi compertum fuit, quod versa ad se gemma a nemine videretur, versa autem ad alios conspicuus fieret. Itaque curavit, ut legatus ad regem una cum aliis mitteretur, profectusque reginae stuprum intulit, eaque adjuncte regem dominum interemit, sustulitque quos obstare arbitratur. Nec in his quisquam eum facinoribus potuit videre. Sic repente anuli beneficio rex exortus est Lydiae. *Cic. Off. 3, 9, Just. l. c.*

GYLIPPUS, i, m. Γύλιππος, dux Lacedaemonius, qui Athenienses in Sicilia devicit. *Justin. 4, 4, Tibull. 4, 1, 199.* De alio Gylippo *Virg. A. 1, v. 271.* ubi alii male scribunt *Gilippo. B. A.*

GYMNAS, adis, f. γυμνάσιον, exercitium. *Stat. Silv. 4, 2, 47.* Sic lubrica ponit Membra Therapnaea resolutus gymnade Pollux; et *Sil. 3, 1, 43.* hic tibi festa Gymnas, et insontes juvenum sine caestibus irae. *Id. Achill. 1, 357.* neve exercere protervas Gymnadas, aut lustris nemorum concede vagari. *Id. Theb. 4, 106.* Herculea turpatus gymnade vultum Amnis, h. e. Achelous cornu truncatus in lucta cum Hercule: de quo *V. Or. Met. 9, in.*

GYMNASIAE Insulae, Baleares: a γυμνάσιον, exerceo, quod earum incolae praecipue se funda exercebant. *Plin. 3, 5, 11.* ***Gymnesiae** audiunt Baleares *Lic. ep. 60. B. A.*

GYMNASIARCHA, ae, m. et Gymnasiarchus, i, m. γυμνασιάρχης, praefectus gymnasii, id est loci, in quo gymnades, seu exercitia corporis habentur. *Cic. Verr. 2, 4, 42.* Demolendum curavit Democritus gymnasiarchus. *Inscr. ap. Grut. 465, 2. C. Rutilio C. F. Coclitii, viro gymnasiarchae Leg. Imp. Caes. M. Aur. Antonini. Val. Max. 9, 12, n. 7, extern.* Gymnasiarcha claudere eum locum volente. *Sidon. ep. 2, 2.* Palaestritarum luctas, si involvantur obscenius, casta confestim gymnasiarchorum virga dissolvit. [*De hoc genere hominum praeter alios disputat *Van Dalen. Diss. 8.* laud. *Ernest. in cl. Cic. p. 442.*]

GYMNASIOFESTUS, a, um, adj. qui in gymnasio festum aliquod celebrat. *Not. Tir. p. 174.* Gymnasiarchus, gymnasiofestus. *F. J.*

GYMNASIUM, ii, n. γυμνάσιον, locus, ubi se lucta, disco, hasta, pila, saltu, tum athletae, tum ingenui filifamiliarum exercebant: institutum Graecorum, quorum in urbibus passim loca publica hinc destinata exercitiis exstructa visebantur: a γυμνάσιον, exerceo, quod a γυμνός, nudus, quia nudos mos erat, oleoque unctos, et pulvere arenae conspersos exerceri. *Pl. Ep. 2, 2, 13.* per omnem urbem quem sum defessus quaerere, Per medicinas, per tonstrinas, in gymnasio, atque in foro, Per myropolia, et lanienas, circumque argentarias. Quod *balears* hic, ut et *Amph. 4, 1, 3,* ubi fere eandem locorum enumerationem habet, *Plautus* omittit, ideo factum videtur, quia ipsae quoque *gymnasii* nomine significantur: nam in his pariter exercebant corpora. *Id. Bacch. 3, 3, 20.* Ante solem exorientem nisi in palaestram veneras, gymnasii Praefecto haud mediocres poenas penderes; et 24. Ibi cursu, luctando, hasta, disco, pugilatu, pila, saliendo se exercebant magis, quam, etc. *Cels. 5, 11, et 15.* Sordes ex gymnasio, h. e. strigmenta, quae ab athletis detergentur e corpore post luctam. **P** Spartae etiam virgines gymnasticis exercitationibus, excepto saltu operam dabant. *Propert. 3, 12, 1.* Multa tuae, Sparte, miramur jura palaestrae, Sed mage virginis tot bona gymnasii. Adde *Op. Her. 16, 149, et Cic. Tusc. 2, 15.* **P** Joculariter. *Pl. Aul. 3, 1, 51.* Totus dolco: ita me iste habuit senex gymnasium, h. e. verberando me exercuit. *Ap. eund. Asin. 2, 2, 31.* gymnasium flagri convicium est servi crebro vapulantis, quasi tui tergo suo saepe flagra exerceat. **P** Dicitur etiam de schola, seu ludo litterario, non tam metaphorice, quam quod philosophi olim ea ad disputandum loca elegissent, in quae juvenus exercendi gratia convenire solebat. *Cic. Or. 2, 5.* Omnia ista, inquit Crassus, ego alio modo interpretor, qui primum palaestram, et sedes, et porticus, etiam ipsos Graecos exercitationis et delectationis causa, non disputationis invenisse arbitror. Nam et saeculis multis ante gymnasia inventa sunt, quam in his philosophi garrere coeperunt:

et hoc ipso tempore cum omnia gymnasia philosophi teneant, tamen eorum auditores discum audire quam philosophum malunt: qui simul ut increpuit, in media oratione de maximis rebus, et gravissimis disputantem philosophum omnes unctionis causa relinquunt. *Id. Div. 1, 5.* Cum ambulandi causa in Lyceum venissemus: id enim superiori gymnasio nomen est. [*Discernendus erat hic locus a reliquis hujus §. significat enim h. l. gymnasium aedificium in Ciceronis Tusculano ad similitudinem Graec. gymnasiolorum exstructum. *Cf. Tusc. 2, 3.* ubi alterum inferius commemoratur, quod Academiam vocaverat. *V. Schütz. cl. Cic.] Id. Or. 1, 13.* Clamabunt, credo, omnia gymnasia, atque omnes philosophorum scholae, sua haec esse omnia propria. Adde *proem. Paradox. med.* **P** Ampliora gymnasia locum etiam habere sepulchris clarorum virorum destinata, ut videre est apud *Nep. Timol. f., et Sulpic. ad Cic. Fam. 4, 12, f.,* unde etiam colligitur, Athenis gymnasia extra urbem fuisse. **P** Differt interdum *gymnasium* a *palaestra*, ut apud *Pl. Amph. 4, 1, 3.* omnes plateas perreptavi, gymnasia, et myropolia: Apud emporium, atque in macello, in palaestra, atque in foro, etc. et *Catull. 63, 60.* de Aty: Abero foro, palaestra, stadio, et gymnasiis? et *Cic. Att. 1, 10.* Signa, quae tibi palaestrae, gymnasiique videbuntur esse. Videtur autem his locis *gymnasium* latiore significatione, *palaestra* strictiore usurpari: scilicet illud scholam quoque philosophorum complecti; haec tantummodo locum luctae, athleticque destinatum. **P** *Gymnasium dare* est ludos gymnasticos populo praebere. *Inscr. ap. Maff. Mus. Ver. 456, 5.* Et ob *statuae* dedicationem simul cum Mannio Memmiano collega suo ludos scenicos, et gymnasium populo, epulas decurionibus dedit.

GYMNASTAE, V. GYMNETES.
GYMNASTICUS, a, um, adj. ad exercitationem pertinens, γυμναστικός: a γυμνάσιον, exerceo, ut *gymnasticum exercitium, gymnastica ars,* qua pueri corpore exercentur. *Pl. Rud. 2, 1, 7.* Pro exercitu gymnastico, et palaestrico hoc habemus, echinos, ostreas captamus, etc. *Id. Most. 1, 2, 72.* Arte gymnastica, disco, hasta, pila.
***GYMNETES**, um, m. Γυμνήτες, i. e. nudi, Indi qui centenos annos excesserunt. *Plin. 7, 2, edd. Hard. et Elzev. Al. leg. Gymnastae.* **P** Item populi Africae ulterioris. *Plin. 5, 8.* Gymnetes Pharusii. **P** Et Aethiopiae populi. *Id. 5, 30.* Deinde Gymnetes, semper nudi. Ita ed. *Hard.* In ed. *Elzev. est Gymnites. B. A.*

GYMNICUS, a, um, adj. γυμνικός, idem quod gymnasticus: ut *gymnica certamina, gymnici ludi, γυμνικοί ἀγῶνες,* cursus, luctas, gladiatura, etc., quae populo oblectando publice fiebant. *Cic. Tusc. 2, 26.* Videmusne, apud quos eorum ludorum, qui gymnici nominantur, magnus honos sit, nullum ab iis, qui in id certamen descendant, devitari dolorem? *Suet. Ner. 53.* Spectare certamina gymnica. *Plin. 7, 56, 57.* Ludos gymnicos in Arcadia Lycaon invenit.

GYMNETES, V. GYMNETES.
GYMNOSOPHISTAE, arum, m. plur. Γυμνοσophιστὰί, Indorum philosophi, sapientiam profitentes, et nudi in silvis agentes: a γυμνός, nudus, et σοφιστής, sapiens. *Prud. Hamart. 404.* Ostentatque suos vicatim Gymnosophistas. *August. C. D. 14, 17.* Gymnosophistae adhibent genitalibus tegmina, quibus per cetera membrorum carent. *Appul. Flor. n. 6.* **P** Etiam in Aegypto fuere gymnosophistae. *Hieron. ep. 107, n. 8.* Quod et Indorum Brachmani, et Aegyptiorum Gymnosophistae in polentae, et oryzae, et pomorum solo observant. [*Adde *Plin. 7, 2, et cf. Cic. de Div. 1, 23.* **P** *Sapientes* simpliciter audiunt *Curt. 8, 9.* *Σοφιστὰί* *Straboni.* **P** Ceterum duae Gymnosophistarum fuerunt sectae, Brachmanes et Samanaci. *V. Porphy. 4. περί άσσοφής,* p. 404. seq. *Strab. 15, p. 686.* *Clem. Alex. Strom. 1, p. 223.* *Tert. Apol. c. 41, et alios. B. A.]*

GYNAECEUM, i, n. γυναικείον, subaudi οἶκον, apud Graecos est pars aedium interior secretior, ubi secretae a viris mulieres degunt, conclave, in quod praeter sanguine conjunctos, servosque domesticos, aditus patet nemini. *Ter. Phorm. 5, 6, 26.* Ubi in gynaecium ire occipio, puer ad me accurrit: ait, esse vetitum intro ad heram accedere. *Pl. Most. 3, 2, 71.* Dare vult uxorem filio: Ad eam rem facere vult gynaecium novum. **P** Est praeterea hoc nomine locus publicus, in quem conveniunt mercede conductae mulieres, lanificii et tetrini causa: et praesertim textrinum ad vestes principis conficiendas constitutum, ut ex *Cod. 9, 27, 5, et 11, 7, 5.* colligitur. *Veg. Mil. 1, 7.* Linteones, omnesque, qui aliquid tractasse videbuntur ad gynaecia pertinens, longe arbitror pellendus a castris. **P** Item locus, in quo libidinis causa puellae selectae detinentur: qualem Tircarum imperatorem habere constat. *Lact. Mort. persecut. 21.* Matresfamilias ingenuae ac nobiles in gynaecium rapiiebantur. **P** Scribitur et *gynaecium.*

GYNAECIARIUS, ii, m. qui gynaecii, ubi mu-

lieres lanam faciunt, et intexunt, curam habet. *Imp. Constant. Cod. 11, 7, 3.* Ingenuae mulieres, quae se gynaeciariis sociaverint.

GYNAECIUM, V. GYNAECEUM.

***GYNAECIUS**, i, m. i. q. gynaeciarius, quod *V. Cod. Theod. 10, 20, 2.* Baphii et gynaecii. *B. A.* **GYNAECOCRATUMENI**, Γυναικοκρατούμενοι, (a γυνή, femina, et κρατός, dominor, impero) populi Sauromatae, coacti servire Amazonibus, quae eos bello vicerant. *Plin. 6, 7, 7.*

GYNAECONITIS, idis, f. γυναικονίτις, idem ac gynaecium. *Nep. praef.* In interiore parte aedium, quae gynaeconitis dicitur, quo nemo accedit, nisi propinqua cognatione conjunctus. *Vitruv. 6, 10.* Haec pars aedificii gynaeconitis appellatur. *V. ibi reliqua.*

***GYNAECOPOLITES NOMOS** dicta est praefectura, cujus caput Gynaecopolis. Fuit autem *Gynaecopolis*, is, f. Γυναικῶν πόλις, urbs Aegypti inferioris, medio inter Alexandriam Memphimque loco. *Plin. 5, 9, B. A.*

GYNDES, is, m. et Gindes, fl. Mesopotamiae, al. Armeniae, post Euphratem maximus, qui ex Mantienis montibus in Armenia profluit, et in Tigrim per Opin urb. influit. Illum Cyrus multis fossis totum in alveos derivavit, quod exercitum contra Babylonios retardaret. Alii dicunt, quod equitem quandam illi in primis carum absumpsisset. *Senec. Ira 3, 21, et Tibull. 4, 1, 141.*

[GYNESIACUS, i, m. ad uxorium, seu effeminatum pertinens: deducitur enim a γυνή, uxor, et Gynesi, uxorius: est nomen vetusti martyris. *Inscr. ap. Mur. 132, 3, et Donat. praef. p. 523.* *T. Julius Gynesiacus. F.]*

[GYPSARIUS, a, um, adj. ad gypsum pertinens, ut Gypsarius plastes, idem ac gypsoplastes. *Edict. Dioclet. p. 20.* Reliquis plastis gypsariis pastis diurnos X quinquaginta. *F.]*

***GYPSATIO**, onis, f. *Sidon. B. A.*

***GYPSATOR**, oris, m. *Augustin. B. A.*

GYPSATUS, a, um, part. a γυψο, γυψωτός, gypso illitus, infectus, tectus. *Op. Amor. 1, 8, 64.* Despice gypsati crimen inane pedis: idest servilis. Nam peps venalium trans mare advectorum, gypso, seu creta notare mos erat. *Tibull. 2, 3, 60.* quem saepe coegit Barbara gypsatos ferre casta pedes. Adde *Prop. 4, 5, 51.* *Cic. Fam. 7, 6.* de Medea: Quibus illa manibus gypsatis persuasit, ne sibi illae vitio verterent, quod abesset a patria: v. *gypsatis* videtur *Cic.* ab illo eod. poeta (*Ennio* fortasse) sumpsisse, a quo et illa, quae *ib.* subdit, *nam multi suam rem,* etc. Neque enim veri est simile, ipsum ea ratione fuisse locuturum: quod et *Manut.* advertit. Deinde dicitur Medea manus habuisse gypsatas, quia mos fuisse putatur barbararum mulierum gypso manus linere, ad candorem conciliandum. [*Quae sint *gypsatae manus,* magna controversia est. Varias sententias v. in ed. *Graev. et Lex. Fabr. — Schütz. cl. Cic. p. 25.* prob. *Nicol. Loens. Epiphyl. 2, 10.* sententiam, *gypsatae manus* de histrionica Medea, sive de histrione, qui Medae personam in fabula Ennii ageret, interpretantis, ita ut *vv. man. gyps.* cum v. *persuasit* conjung., relata scil. ad gestum manuum, quo utebatur Medea scenica: contra *Burm.*, qui mavult verba quibus *ille manibus gypsatis* conjungere, ut significetur Medea, quae erat manibus gypsatis usata. *Gesn. prob. Sam. Petiti ad leg. Att. p. 67.* sententiam, ita corrigentis: quibus illa III. anibus gypsatis: ut referretur ad matronas illas optimates. Debemus haec *Ernest. cl. Cic. p. 442.* et *Schütz. ib. s. h. v.]* Huc quidam trahunt locum. *Val. Fl. 2, 150.* de Threissa: Picta manus, ustoque placet sed barbara mento: at *picta manus* est stigmatibus compuncta, *V. STIGMA.*, non gypso illita. Sunt vero qui recte putant, *malas* scribendum, non *manus.* *V. v. seq. et CRETA.* Postremo horum *Ciceronis* verborum sensus est, Medeam Corinthiis matronis sermone in speciem quidem honesto, doloso tamen et fraudis pleno persuasisse, etc.

GYPSEUS, a, um, adj. γυψωδής, qui ex gypso est. *Spart. Sever. 22.* Tres Victoriae gypseae cum palmis, h. e. tria Victoriae simulacra ex gypso. **P** Item gypso illitus. *Hieron. ep. 38, n. 3.* Mulieres, quae purpurissa et quibusdam fucis ora oculosque depingunt, quarum facies gypseae, et nimio candore deformes idola mentiuntur.

GYPSO, as, avi, atum, a. l. γυψός, gypso inficio, tego, claudio. *Colum. 12, 39.* Gypsare opercula; et 42. Vas cum impleveris, statim gypsabis.

GYSOPLASTES, ae, m. γυψοπλάστης, qui vasa et statuas ex gypso facit. *Cassiod. Variar. 7, 5.* Quidquid enim aut instructor parietum, aut sculptor marmorum, aut aeris fusor, aut camerarum rotator, aut gypsoplastes, aut musivarius ignorat.

GYPSUM, i, n. γύψος. *Plin. 36, 24, 59.* Cognata calci res gypsum est. Plura ejus genera; nam e lapide coquitur, ut in Syria: et e terra foditur, ut in Cypro: e summa tellure et Tymphaicum est, etc. et *nox:* Gypso madido statim utendum est, quoniam celerrime coit ac siccatur: tamen rursus tundi, et in farinam solvi patitur.

Usus gypsi in albariis, sigillis aedificiorum, et coronis gratissimus. Exemplum illustre, C. Proclejum in maximo stomachi dolore, gypso poto, conscivisse sibi mortem. *Id.* 14, 19, 24. Africa gypso mitigat vini asperitatem. *Id.* 15, 17, 18. n. 4. Mala generosissima crustare gypso vel cera. *Id.* 20, 9, 39. Gypso oblitus cadus. *Id.* 35, 12, 45. Exemplar e gypso factum. *Colum.* 12, 20. *extr.* Gypsi quod flos appellatur, uncias singulas, idem ad tertias decocti defrutis sextarios binos singulis amphoris miscere oportebit: ea res si non in totum perennat, certe usque in alteram vindemiam plerumque vini saporem servat. *Cato R. R.* 39. Haec omnia in calicem novum indito, eo addito gypsum contritum. *P. Translate. Juven.* 2, 4. Indocti primum: quamquam plena omnia gypso Chryssippi invenias, h. e. imaginibus Chryssippi, aliorumque philosophorum e gypso expressis.

*GYPSUS vel Gypsum, i, locus vel insula superioris Aegypti, vel forte Aethiopiae. *Cod. Justin.* 9, 47. leg. 16. §. 2. *Novell.* 22, 8. et 142, 1. ubi accusativus *Gypsum* tantum vel ablativus *Gypso* occurrit, ut incertus sit nominativus. *B. A.*

*GYRATIO, onis, f. *Celsi* esse dicitur. *B. A.*

*GYRATIVUS, a, um, adj. *Gloss. B. A.*

*GYRATOR, oris, m. *Fragm. Vet. Poet.* laudatur. *B. A.*

GYRATUS, a, um, part. a *gyro*: in gyrum positus, vel factus. *Plin.* 5, 10, 11. Chlamys orbe gyrate laciniosa.

*GYREI, orum, pop. Arabiae. *Plin.* 6, 28. *B. A.*

GYRGILLUS. V. GIRGILLUS.

*GYRI MONS, in Africa. *Plin.* 5, 5. *B. A.*

GYRINUS, i, m. informis ranarum partus, *gyrinos*. *Plin.* 9, 51, 74. Ranae pariunt minimas carnes nigras, quas gyrinos vocant.

[GYRO, as, avi, atum, a. i. γυρόω, in gyrum verto. *Veg. Vet.* 3, 5. Animal difficile se gyrahit. *F.*]

*GYROVAGUS, i, m. circuitor, circumforaneus. *Sarish.* 7, 23. *B. A.*

*GYRTON, onis, et Gyrtona, ae, Γυρτών. Γυρτόνη, opp. Thessaliae, in Pelasgiotide, medio inter Pharsalum et Larissam loco situm. *Liv.* 36, 10. et 42, 54. *Plin.* 4, 9. Posteriorem formam habet *Mela* 2, 3. *B. A.*

GYRUS, i, m. γύρος, circumversio in orbem, ambitus, circuitus, circulus: Graeca vox a γυρός, curvus, inflexus, usu Latina facta. [**Gyrus* proprie dicitur, in quem equi circumaguntur. *V. Cerd.* ad *Virg. G.* 3, 191. Hinc primo loco poni debebant exempla, quae §. 3. leguntur.] *Virg. A.* 5, 84. adytis cum lubricis anguis ab imis Septem ingens gyros, septena volumina traxit. *Ov. Amor.* 2, 6, 33. ducensque per aera gyros Miluus. *Plin.* 10, 23, 30. Grues gyros quosdam indecoro cursu peragunt. *Et* 11, 20, 22. Apes gyros volatu edunt. *Sen. Agam.* 451. piscis exsultat freto, agitatque gyros. *Plin.* 16, 13, 24. Si fronde ea gyroque claudatur ignis, et serpens, in ignis potius, quam in fraxinum fugere serpentem. *Suet. Caes.* 39. Spatio circi producto, et in gyrum euripo addito. *P.* Aliquando dicitur de cursu diei. *Hor. Sat.* 2, 6, 25. seu bruma nivalem Interiore diem gyro trahit. *Sen. ep.* 12. Mensis arctiore (quam annus) praecingitur circulo: angustissimum habet dies gyrum. *Sen. alter Hippol.* 312. de cursu lunae: nocturnas agitare bigas Discit, et gyro brevior flecti. *P.* Item de cursu equorum, cum freno parere discunt, quia non in liberum ducuntur campum, sed in spatium aliquod angustius, ubi saepius sit flectendum: et ipse quoque locus *gyrus* dicitur. *Ov. A. Am.* 3, 384. in gyros ire coactus equus. *Virg. G.* 3, 115. Frena Pelethronii Lapithae, gyrosque dedere Impositi dorso. *Lucan.* 1, 425. frenos in gyrum flectere. [**V. Markl.* ad *Stat. Silv.* 5, 2, 129.] *Tac. Germ.* 6. Nec equi variare gyros in morem nostrum docentur. *Virg. A.* 7, 379. de trocho: Quem pueri magno in gyro vacua atria circum Intenti ludo exercent. *P.* De ipso loco: *Prop.* 3, 12, 11. Gyrum pulsat equis, niveum latus ense revincit. *P.* Hinc translate. *Cic. Or.* 3, 19. Ex ingenti quodam oratorem immensoque campo in exiguum sane gyrum compellitis. [*i. e. angustis eum scientiae finibus includitis, justo pauciora ad ejus artem refertis.] *Id. Off.* 1, 26. Homines secundis rebus effrenatos tanquam in gyrum rationis et doctrinae duci oportere. [**V. Heus.* et *Beier.* ad h. l.] *Propert.* 3, 2, 21. Cur tua praescriptos evecta est pagina gyros? *Ov. R. Am.* 398. atrahe vela Fortius, et gyro curre, poeta, tuo. *Colum.* 10, 226. Me mea Calliope cura levior vagantem Jam revocat, parvoque jubet decurrere gyro. *P.* Illa quoque translata sunt. *Gell.* 16, 8. *extr.* Ne tu quoque in illis dialecticis gyris, atque maeandris conspicias, h. e. ambagibus; et *Phaedr.* 4, 25. Tuae prius sunt partes; aliorum dein: Similique gyro venient aliorum vices, h. e. ordine recurrente.

*GYSTATE, es, Africae opp., in confinio Aegypti atque Aethiopiae. *Plin.* 6, 29. *Al. leg. Gustatae. B. A.*

[GYTHÉATES, ae, m. patronym. ad Gytheum pertinens, oppidum navale Lacedaemoniorum, pro-

pe flumen Eurotam, quod Hercules, et Apollo, depositis illic simultatibus, communi opere condiderunt. *Plin.* 4, 5, 8. Sinus Gytheates ab oppido Gytheo. *F.*]

*GYTHIUM vel Gythium, vel Gytheum, i, n. Γύθειον, opp. navale Lacedaemoniorum, juxta Eurotam fluvium. *V. v. praeced.* Ejus meminere *Liv.* 34, 20. et 38. et 35, 27. *Cic. de Off.* 3, 11. *f. Plin.* 6, 34. *B. A.*

*GYTHIUS, i, flumen Laconiae. *Mela* 2, 3. *med. Al. leg. Gythium. B. A.*

H

H sitne littera, an aspirationis nota, inter grammaticos controversum est. Utrumque sit, in versu non consideratur. Sed tamen interdum consonantis officio fungitur. *Cledonius* p. 1883. et alii dicunt, quoties ultimam vocalem dictionis antecedentis adjuvat, ut ex brevi fiat longa, esse consonantem; quoties non adjuvat, notam aspirationis esse. [**V. Cort.* ad *Lucan.* 4, 719. ed *Web. Spalding.* ad *Quint.* 1, 4, 8.] *P.* Finalis in syllaba esse non potest, praeterquam in *ah*, et *vah*, interjectionibus, quae vel per apocopen dictae sunt, cum completae sint *aha*, et *vaha*, vel quia abscondita voce solent proferri interjectiones. *P.* Praemittitur autem vocalibus omnibus, et subjungitur quatuor consonantibus *c*, *p*, *r*, *t*, et hoc, ut valentius sonet dictio. Ante *Ciceronis* tempora, ut ipse *Or.* 48. testatur, solis vocalibus addebatur aspiratio, non autem consonantibus, quemadmodum hodie, quorum etiam pronunciationem ipse aliquandiu se fuisse sequutum fatetur. Quin ego ipse (inquit) cum scirem, ita majores locutos esse, ut nusquam, nisi in vocali, aspiratione uterentur, loquebar sic, ut *pueros*, *Cetejos*, *triumpos*, *Cartaginem* dicerem: aliquando, idque sero, convicio aurium cum extorta mihi veritas esset, usum loquendi populo concessi, scientiam mihi reservavi. *P. Gell.* 2, 3. auctor est, in plerisque Latinis dictionibus praeter etymologiae rationem addi aspirationem, quod crederent, sonum firmiorem reddi, et vegetiorem: idque exemplo Atticorum, qui circa morem ceterarum Graeciae civitatum multas dictiones aspirant. *P.* Aspiratio autem (ut idem *Gellius* ib. auctor est) non solebat litteris interseri, quemadmodum nos hodie facere consuevimus, sed more Graecorum supra litteras annotari, quod et ipsum se vidisse affirmat in quodam vetustissimo codice, quem *Virgili* autographon fuisse putat, in quo *aena* scriptum erat. *P.* In vet. Graecis Inscr. reperitur interdum H pro spiritu aspero Graecorum adscripta, [ut *HEKATON* pro *ĒKATON*. *P.* In vet. vero Latinis Inscriptionibus pro littera H, tam ante vocalem, quam post consonantem non raro reperias dimidiatum sic *h*, quae est forma spiritus lenis Graecorum; quod fortasse ideo factum, quia Latini saepe Graecam aspirationem tollebant, hic vero lenis potius, quam aspero spiritu utebantur. Hinc in *Inscr.* ap. *Labusium*, quam ipse illustrandam suscepit in *Dissert. sui Decur. Bresc.*, scribitur *OMVNCIO*, non *OMVNCIO*, ut perperam ap. *Grut.* 423, 7.; et in alia ap. *Fabrett.* p. 195. n. XLIII. *RHODE* pro *RHODE*; qui ibidem multa habet hac de re. *V. et Mazoch. Tab. Heracl.* p. 126. *F.* *P.* [*In notis inscriptionum leg. H pro HS. *V. ap. Orell.* 2691. — Pro habet, habebit. *Ap. Eund.* 1874. 4561. — Pro heres. *V.* 3416. 3481. 3518. al. — Pro hastata. *V.* 4972. — Signif. *Herculem. V. ib.* 49. 172. 2761. — *Honore. V. ib.* 87. 2645. 3861. al. — *Hispania.* 155. — Denotat varios casus pronom. demonstrat. *hic, haec, hoc. Ita Hic. ib.* 4561. 4455. al. — *Haec.* 4529. — *Hoc.* 575. 2807. — *Hujus.* 1696. 1485. — *Huic.* 4389. 4379. — *Hunc.* 2998. — Item adv. *hic. V. ib.* 159. 2664. et alibi saepissime. *P.* Permutantur in eod. *H. et N. V. intpp.* ad *Curt.* 9, 10, 6. et 10, 6, 7. *Burn.* ad *Virg. A.* 1, 670. *P.* Item *H* litt. saepe addita, aut ommissa errores peperit. *Cf. Freinsh.* ad *Curt.* 5, 9, 4.]

HA

HA, interjectio corripientis, admonentisve, ne quid fiat. *Pl. Capt.* 1, 2, 45. Alienus ego? alienus ille? ha, Hegio! nunquam istuc dixit. *Id. Trin.* 4, 3, 53. Ha nimium, Stasime, saeviter! *P. Ha ha he* ridentis est. *Ter. Heaut.* 5, 1, 13. *Chr.* ha, ha, he! *Me.* quid risisti? *P.* Item irridentis. *Pl. Poen.* 3, 5, 23. Ha, ha, he! jam teneo, quid sit.

HABE, pro *ave* legitur in quibusdam antiquis Inscriptionibus, ut ap. *Grut.* 331, 3. etc. Sic in fine epistolae Catilinae ad Catulum, ap. *Sall. Cat.* 36. *habeto*, ut in MSS. legit *Gruter.* [**Cf. Quint.* *Inst.* 1, 6, 21. ibique *Spald.* et *Schneid. Gr. T. I.* *P. I.* p. 185.]

HABENA, ae, f. ἵπτα, lorum freno alligatum, quo equi reguntur. Ducunt ab *habendo*, vel quia habena habentur manibus, vel quia his inhibentur equi. *Virg. G.* 1, 514. Fertur equis auriga, nec audit currus habenas. *Id. A.* 5, 818. omnes manibus effundere habenas. *Or. Met.* 1, 280. immittere: et *ib.* 5, 403. per colla jubasque excutere. *Id. Fast.* 1, 25. regere. *Id. A. Am.* 3, 467. supprimere. *Virg. A.* 1, 63. laxas dare: et *ib.* 11, 670. colligere: et 765. detorquere: et *ib.* 10, 576. habenis equos flectere: et *ib.* 12, 327. habenas moliri manibus: et 471. undantes flectere: et 622. adductis subsistere habenis. *Val. Fl.* 6, 303. admissis habenis: et 3, 498. citis habenis fundit equos: et 5, 187. inmissis non signior ibit habenis: *Virg. A.* 11, 713. conversisque fugax aufertur habenis: et 623. penitusque datis referuntur habenis: et 600. sonipes pressis pugnat habenis. *Lucan.* 2, 500. levis totas accepit habenas In campum sonipes. *Id.* 7, 225. et *Sil.* 7, 696. eques effusa largus habena: et *Lucan.* 7, 225. et largus habenae Ponticus ibat eques, h. e. qui cursu equorum delectatur. [**Id.* 7, 143. Frenorumque artat habenas; ubi *v. Cort.*] *P.* Per synecdochen ponuntur pro equitibus. *Val. Fl.* 6, 95. pedes aequat habenas, h. e. par est peditum equitumque numerus. *P.* Dicitur et de loris hastae, jaculive. *Lucan.* 6, 221. Cum jaculum parva Libys amentavit habena. *P.* Et de funiculis fundae. *Id.* 3, 710. Balearis tortor habenae. [**V. Cort.*] *Val. Fl.* 5, 609. saxiferae imber habenae. *P.* Item de scuticae loris. *Hor. Ep.* 2, 2, 15. In scalis latuit metuens pendentes habenae. *Or. Her.* 9, 81. scuticae tremefactus habenis Alcides. *Virg. A.* 7, 380. turbo actus habena. *P.* Item de aliis rebus. *Val. Fl.* 6, 365. molles galeae habenae. *Or. Fast.* 3, 593. Vincitur ars vento, nec jam moderator habenis Utitur, at votis. *Sic Val. Fl.* 4, 679. permissis habenis fundere vela. *Gell.* 14, 1. Id negotium quasi habena quadam de coelo vinctum gubernari. *Id.* 13, 21. Plantarum caecus tantum infimae teguntur: cetera prope nuda, et teretibus habenis vincta sunt: et *Cels.* 7, 17. *f.* Si qua parte membrana veterem plagam habet, tenuis excidenda habena est, quae tantum oras ejus exulceret. *V. HABENULA.* *P.* Translate a prima significatione, elegantes habet usus. *Virg. A.* 7, 600. rerumque reliquit habenas. *Sic Val. Fl.* 5, 518. Caucasus tuis mitescit habenis: et *Ov. Met.* 15, 481. accipere habenas populi. *Sil.* 13, 34. Latiae diffusus habenae, h. e. imperio Romanorum. *Auct. dial. de Orat.* 31. Animorum habenas tenere. *Virg. A.* 12, 499. irarumque omnes effundit habenas: et *ib.* 5, 662. furit inmissis Vulcanus habenis. *Val. Fl.* 6, 391. omnes fluviorum fundere habenas. *Lucan.* 9, 454. de Austro: Aeoliam rabiem totis exercet habenis. *Virg. A.* 6. in. classique immittit habenas, h. e. velorum funes extendit, et cursum navi permittit aperto mari. *Id. G.* 2, 364. palmas laxis per purum inmissis habenis. Illa quoque venustissima sunt *Cic. Amic.* 13. Commodissimum esse, quam laxissimas habenas habere amicitiae, quas vel adducas, cum velis, vel remittas: et *vet. Poetae ap. eund. Orat.* 3, 41. Exsultantem te, et praefidentem tibi repriment validae legum habenae. *P.* [*Confunduntur in eod. *habenae* et *arenae. V. Cort.* ad *Lucan.* 6, 309.]

[HABENDA, ae, f. cogn. R. *Inscr.* ap. *Donat.* 268, 9. Clodia Habenda. *F.*]

HABENTIA, ae, f. ipsum habere, divitiae, facultates, *ovola. Claud. Quadrig.* ap. *Non.* 2, 393. Animos eorum habentia inflarat. *Pl. Truc. prol. f.* Aetas huic si superet mulieri, is cum anima ad eam habentiam *ēso* everrerit. *V. EVERRO.*

HABENULA, ae, f. parva habena, seu lorum. Exigua caro in longum secta ex ora vulneris, est *Celso* 7, 28. Si caro increvit, necessarium est recta linea patefacere: tum ab ora vel vulsella, vel hamo apprehensam tanquam habenulam excidere; et *ib.* 7. n. 8. *f.* Tenuis habenula ab ulteriore ora excidenda; et *ib.* 20. *extr.* Ab ora ejus vulneris demenda habenula paulo latior est.

HABEO, pro *aveo*, cupio, ex affinitate litterarum *b*, et *v.* *Cic. Tusc.* 1, 8. *f.* Habeo tamen audire. *Ita ex MSS. Gebhard.* et alii.

HABEO, es, ui, itum, a. *ēzo*, verbum est latissimi usus, quod dicitur de iis omnibus, quae quacumque ratione aut in nobis, aut circa, aut apud nos sunt, sive nostra sint, sive non; sive libenter teneamus, sive inviti; sive jure, sive injuria. Nam quod in stipulationibus *habere, tenere, possidere*, tanquam tria differentia verba usurpantur, ut est ap. *Florent. Dig.* 46, 4, 18., ad subtilitates *JCtorum*, forique pertinet. [**Etym.* vocis est a *ἄβω*, *ἄβω*, h. e. *ēzo*. *V. Scheid.* ad *Sanct.* p. 717. sq.] Dicitur praeterea de rebus inanimatis, quae aliis quocumque modo sunt conjuncta. *Cic. Fam.* 10, 3. Habere necessitudinem cum aliquo, amorem erga quempiam, et familiaritem; Et *ib.* habere quippiam commune cum aliquo. *Id. Div.* 2, 45. Uno et eodem temporis puncto nati dissimiles et naturas, et vitas, et casus habent. *Id. Or.* 2, 70. Habere invidiam. Et *Q. Fr.* 3, 9. Habere odium. At *Cluent.*